

60 ГОДИНА **ДРАМСКЕ** СЦЕНЕ

.....

50 ГОДИНА **ЛУТКАРСКЕ** СЦЕНЕ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“
ЗРЕЊАНИН

Станко Ж. Шајтинац
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ“
1946–2006

Издавач:
Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин

За издавача:
Иван Француски

Редакциони одбор:
Иван Француски
Татјана Паскаш
Ивана Кукољ Соларов
Станко Ж. Шајтинац

Рецензент:
Биљана Нишкановић

Лектор:
Божо Бобот

Лектор за мађарски језик:
Изеле Карољ

Фото припрема:
Фото студио АС, Зрењанин

Дизајн корица:
Вук Вешовић

Техничка припрема:
Вук Вешовић
Ненад Дајић

Успомени на оца, који је о позоришту знао све.
Аутор

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
„ТОША ЈОВАНОВИЋ“
ЗРЕЊАНИН

1946–2006
(ДРУГО ИЗДАЊЕ)

ДРАМСКА СЦЕНА
1946–2006
ЛУТКАРСКА СЦЕНА
1956–2006

Аутор монографије
СТАНКО Ж. ШАЈТИНАЦ

ЗРЕЊАНИН, 2019.

УВОД

Историја великобечкеречког, петровградског, односно, зрењанинског Талијиног храма довољно је дуга и садржајна - на моменте парадоксално јединствена, али и болно монотона, разапета од узбудљивих легенди до рационалног механизма опстојавања - да јој се не би могли приписати атрибути особеног отиска своје социо-етнолошке средине и белега уметничког промишљања у времену које захвата.

Прва, од двеју највећих и најчешће помињаних легенди, када је реч о сусретању овога града с позоришном уметношћу, односи се на податак да је учитељ овдашњи Марко Јелисејић, још 1787. године, приказивао позоришне представе у Великом Бечкерекy; њега ће, чак, уважени прегалац Српског народног позоришта Антоније Хацић назвати „праоцем“ српског позоришта (у свом познатом говору на прослави 25. годишњице СНП-а); а друга, која се, као и претходна, већ дуго и предано сматра озбиљном чињеницом, говориће о томе да је, 1839. године, прекрасно барокно здање позоришта, од великог житног магацина, саградио богати бечкеречки трговац, желећи да у свом граду што чешће виђа своју омиљену глумицу из Пеште, у коју је, разуме се, био безнадежно заљубљен. И мада се у вези с првом још увек траже докази за изречену тврдњу, док у односу на другу они постоје само за први део приче - обе легенде чувају се од генерације до генерације, јер звуче узбудљиво, рекло би се, баш позоришно.

Отварањем праве позоришне зграде, једне од најстаријих у нас, признало се да је Велики Бечкерек неповратно заражен театарским вирусом, који ће, читав XIX век - представама многих немачких, мађарских, српских и јеврејских позоришних трупа из читаве Аустроугарске монархије, али и из већ познатих институционалних позоришта, најпосле, редовним планским и вишедневним гостовањима Српског народног позоришта из Новог Сада, као и са понешто локалне, аматерске продукције, на свим језицима којима се тада говорило у граду (српски, мађарски и немачки) - рађати и неговати публику. Поред обележја грађанског статуса, даривати јој и угодну мору неопходне потребе. То време изнедрило је и једног Тошу Јовановића,

првог правог, великобечкеречког хистриона, који ће својом романтичном сценском фигуром, доцније, значајно обогатити сцену Народног позоришта у Београду, крајем деветнаестог века, и чије име ће, на предлог Тодора Манојловића, угледног великобечкеречког, петровградског и зрењанинског књижевника, позориште из града на Бегеју понети од почетка своје професионалне пустоловине, 1946. године.

Своју сопствену позоришну продукцију, у више озбиљних, аматерских ансамбала, град ће значајније развијати у периоду између два светска рата, али без снаге да се том елану да и неки значајнији институционални облик. Позоришна зграда је и даље, без својих сталних укућана, само пружала просторне и техничке услуге за сва позоришна, али и друга културна и друштвена догађања. Чекало се на време када ће, осим неколико респектабилних уметничких биографија (углавном стационираних у соколском позоришту „Матица“) и оформљене публике, стасати, у једној генерацији, довољно позориштем заражених ентузијаста, спремних да, једни од њих, читав свој живот посвете заводљивој театарској харизми и претпоставе је својим другим, прагматичнијим занимањима, неретко, и свом породичном животу, а други, од исте врсте острашћености - уложе у тај пројекат и знатан део свог друштвеног утицаја или капитала.

Тек по окончању Другог светског рата (када је Зрењанин у питању, чак и мимо очигледне пропагандне и идеолошке обојене улоге, коју су, изненада, добила сва наша позоришта) нашло се довољно мудрих, на такође довољно важним позицијама, да једну читаву генерацију младих али и већ искусних глумаца, редитеља и сценографа, која је две деценије успешно радила у соколском позоришту „Матица“ и, уз незанемарљиво учешће појединаца из бројне руске емиграције, окупи, охрабри и да им какве-такве могућности за трајан, организован рад у једном одиста правом, и сопственом градском позоришту. Нуклеус, у виду Позоришног одсека пропагандног одељења Народноослободилачког одбора града Петровграда, створен је, и требаће да прођу још две године како би се Народно позориште, под именом „Тоша Јовановић“, коначно нашло на мапи српских театарских кућа, оснажило у

профилисању ансамбла и репертоара, технички опремило и сасвим ослободило аматерских навика и амбиција.

На измаку прве деценије свог професионалног рада, 1956. године, ансамбл Народног позоришта „Тоша Јовановић“ већ бележи своје прво учешће на највећој смотри југословенске позоришне продукције, „Стеријиним позорју“ (*Кир Јања*, Јована Стерије Поповића, у режији Боре Ханауске), као логичан след низа година уметничког сазревања, техничког усавршавања и опремања зграде и очигледне подршке локалне власти. Уз неговање класичног домаћег и европског драмског репертоара, уз који стасава неколико генерација врских глумаца, полако се, али све видљивије, значајна пажња посвећује и савременој домаћој и страниој драматургији, сразмерно приливу млађих, школованих списатељских и редитељских имена. Тако, већ 1962. године, зрењанинско позориште по други пут скреће пажњу на себе, на новосадском „Позорју“, управо актуелним, „свежим“ текстом Арсена Диклића, *На зеленој реци чун*, у режији Душана Родића. Током шездесетих година репертоар зрењанинског позориште припада, углавном, новим редитељским именима, а сходно њиховом сензибилитету, и актуелнијој драмској литератури. Постојећем ансамблу, који је у пуној снази, прикључује се неколико нових глумачких имена, која ће у наредним годинама преузети највећу одговорност за квалитет представа.

Са достигнутом зрелошћу и потврђеним статусом једног од најутицајнијих провинцијских театарских кућа, зрењанинско позориште ће, на самом крају шесте деценије минулог столећа, доласком др Јована Путника за управника и редитеља, јединственим позоришним експериментом у нас, бар кад су у питању институционални ансамбли, искористивши за свој уметнички програм пребогато стециште авангардне и смеле уметничке мисли свих профила у тадашњем Зрењанину, први пут, тако јавно и тако директно, довести у питање помало стармалу позоришну логику ослањања превасходно на старе, проверене вредности, окренувши се Европи и новој сценској естетици. Његове представе са зрењанинским ансамблом збуњивале су и јавност и критичаре, биле подједнако хваљене и оспораване, али су привукле театру нове, свеже

генерације младих ангажованих уметника, које ће наредне две деценије чинити већи део уметничког потенцијала, не само ове позоришне куће, и не само овога града. Једноставно, биле су испред свог времена, бар за тада преовлађујућа размишљања.

Повратак Народног позоришта „Тоша Јовановић“ доменима и дOMETИМА правоГ репертоарскоГ позоришта, током седамдесетих и осамдесетих година прошлог века, сем појединачних узлета, када се срећно спајала солидна глумачка енергија ансамбла са иоле луциднијим редитељским рукописом, кочио је помало овај театар, и полако, али безнадежно, трошио евидентне потенцијале. У таласима су одлазила најбоља глумачка имена, неки у већа и значајнија позоришта, а они најстарији у мировину. Но, сценска остварења, попут ПетровићевоГ *Село Сакуле*, а у *Банату* (режија Драгана Јовића), МихизовоГ *Команданта Сајлера* (режија др Јована Путника), ПоповићевоГ *КрмећеГ кас* (режија Небојше Комадине), КоманиновоГ *Пелинова* (режија Желимира Орешковића), Стеријине *Женидбе и удадбе* (режија Драгана Јовића), и трећи сусрет са „Стеријиним позорјем“, (додуше, ван конкуренције, али и са титулом најбоље војвођанске представе), а поготово, представа ГогољевоГ *Ревизора* (у оригиналној и надахнутој режији Стеве Жигона) - враћали би наду у боље и успешније дане.

Тој атмосфери наде и реафирмације куће битно је допринео и снажан узлет луткарске сцене зрењанинскоГ позоришта, која се, после две и по деценије самосталноГ рада, најпре организационо и уметнички фузионише са матичном, драмском сценом, 1975. године, а после пропадања сопствене зграде у Планковој башти своје представе почиње да игра на великој сцени од 1981. године. То јој омогућава да битно измени концепт драмске игре за децу и да, уз амбициозни и аниматорски супериоран ансамбл и добро промишљен репертоар, врло брзо стекне углед једне од најјачих луткарских сцена претходне Југославије. Уследиће две деценије које ће зрењанинским луткарима донети толико награда на домаћим и међународним фестивалима, тако да ће, једноставно, постати „ноћна мора“ за сва сродна позоришта у земљи. Остале су у памћењу представе попут *Бајке из кофера* и *Румена и стари*

лав (режије Живомира Јоковића), *Немушког језика* и *И ми трку за коња имамо* (у сјајном списатељско-редитељском тандему, Миодраг Станисављевић - Борислав Мркшић), потом *Мале принцезе* (режија Србољуба Станковића), а понајвише, прави визуелно-сценски спектакл, остварен у *Митовима Балкана* (са истим редитељем), када постају прво наше класично луткарско позориште које учествује и на престижном „Битефу“.

У последњој деценији, на размеђи два миленијума, и у годинама које не беху превише склоне позоришној уметности, Народно позориште „Тоша Јовановић“ доживљава апсолутну смену генерација у оба своја ансамбла. Стиже већи број младих, академских глумаца, који тек треба да поведу ову театарску кућу стазама континуираног успеха. Хроничари ће, ипак, и у тим оскудним временима, означити као врхунска остварења представе драмске сцене - *Артуро Ui*, *Драга Јелена Сергејевна, М-70*, *Антигона*, *Народни посланик* и *Четврта сестра*, док ће луткарска сцена и даље наставити жетву награда на фестивалима. Те чињенице унеколико су умириле и последње злослутнике. Ако се, уз обновљене ансамбле овог позоришта, обнови и укупно промишљање о његовом месту и значају на мапи културног идентитета ове средине и, при том, створи прави амбијент за искрено надахнуте театарске посленике, ваља веровати како се до првог наредног доброг гласа о овом позоришту неће дуго чекати.

Издавање ове монографије, осим што подсећа на не мање важну улогу спасавања од заборавља укупне културне мисије зрењанинског позоришта, као и многих уметничких биографија, остварених у њему - такође служи том циљу.

I

ВЕЛИКИ БЕЧКЕРЕК И ЊЕГОВО ПОЗОРИШТЕ

Енигма Јелисејић. - Долазак првих позоришних трупа. - Изградња позоришне зграде. - Позориште као грађански симбол. - Национално и мултикултурално. - СНП у Великом Бечкереку. - Спасовање зграде од рушења. - Публика и критика на истом послу. - Фаворизовање мађарских трупа. - Идеја градње новог позоришта. - Прве градске позоришне трупе

Позоришна традиција Зрењанина, што је у исто време и занимљив и индикативан податак, готово у потпуности кореспондира са периодима означеним различитим именима града која га квалитативно омеђују својим аутентичним садржајем. Велики Бечкерек је, у позоришном смислу, власник открића театарске магије и стварања одговарајућих услова и духовних потреба за њеним сталним присуством, Петровград (од 1935. године) већ доноси виши степен позоришног стандарда и, што је најважније, озбиљну сопствену продукцију у континуитету, да би се увођење Зрењанина у званични географски и административни појмовник (1946. године) поклопило са отпочињањем рада професионалног Народног позоришта „Тоша Јовановић“.

Оно што припада Великом Бечкереку, разуме се, тек од половине XVIII века, са добијањем звања трговишта (1769. године), а нарочито од стицања статуса административног центра Торонталске жупаније (1779. године) - од када датирају и први трагови додира са позоришном уметношћу – јесте само логични след почетка прекомпозиције свих средњоевропских и балканских земаља у националне државе, што је подстакнуто индустријализацијом и културним просвећивањем. До тог времена, лишеном не само театарских искустава већ и основних културних предуслова за било какво креативно изражавање, препознавање и конзумирање свеколиког уметничког стваралаштва (писменост, школе), становништву Великог Бечкереча преостајали су једино национални митови (у којима је био, додуше, садржан одређени драмски потенцијал,

који ће, тек доцније, бити у потпуности активиран) и црква, која, из својих разлога, никада није била одвећ склона позоришту. Са порастом трговинских веза и других видова комуникације и истовременом појавом грађанског и занатлијског слоја, отварањем првих школа, крајем XVIII века, јављају се и прве назнаке јавног сценског изражавања. Извођена су, најпре, у склопу разних музичких и декламаторских приредби са игранкама, у кафанским салама, али повремено и у школама, у извођењу ученика.

Показаће се, напосред, да се управо за рад првих просветних институција и њихових предавача везује почетак позоришног живота, и то не само у Великом Бечкереку, већ у Срба уопште. Енигма око пионирског позоришног рада великобечкеречког учитеља Марка Јелисејића, који је приређивао представе са својим ђацима осамдесетих година XVIII века, била је уочена од више историчара и театролога. У неколико детаља поделила је њихова мишљења, али их и објединила у тврдњи да је управо он родоначелник српског театра и писац прве странице његове историје, иако ниједан од њих није имао валидни документ за своју тврдњу. Дакле, по предању, наведених година је као учитељ у Великом Бечкереку радио Марко Јелисејић, који је 1787. године организовао прве позоришне представе, са својим ученицима као глумцима. О томе је сведочио Аркадије Пејић, тада десетогодишњи ђак и глумац, доцније књижевник у Темишвару. На основу тог исказа потиче и веровање да је Марко Јелисејић „праотац српског позоришта, а Аркадије Пејић његов први глумац“ (Антоније Хацић, приликом обележавања 25. годишњице СНП-а). И историчар Феликс Милекер, у својој књизи – *Das Banat und Serbische kultur*, коју цитира и Милан Туторов, зрењанински драмски писац и театролог, каже да је у Великом Бечкереку већ 1783. године постојало позориште које је покренуо Марко Јелисејић. Међутим, исти историчар, у монографији Великог Бечкереча, издатој у Вршцу 1933. године, наводи да је 1787. године у граду позоришне представе изводила

труппа Емануила Јанковића. Забуну уноси, нешто доцније, и Светислав Шумаревић (Позориште код Срба - 1939. г.) напосто помешавши обе претходне тезе, тврдећи да је, „по несигурно забележеним подацима“, у Великом Бечкереку два пута било позориште, и то 1773. и 1787. године. Први пут је месни учитељ Марко Јелисејевић (!?) организовао мало ђачко позориште и чинио покушаје с једним слабим комадом, док је 1787. године у Великом Бечкереку била једна боље организована труппа, „која је приказивала више знатних комада, под директором, доста познатим, Емануилом Јанковићем“. По тврђењу Миховила Томандла (Српско позориште у Војводини - књ. 1), и Милован Видаковић је спомињао Велики Бечкерек као један од првих градова у којима су играли позоришне представе, и то како је чуо за Јелисејића, великобечкеречког учитеља, који је, више пута, са успехом давао позоришне представе, користећи теме из српске историје. Подробнијим истраживањем и упоређивањем биографских података Марка Јелисејића и његовог ученика Аркадија Пејића, Миховил Томандл долази до закључка да не треба спорити њихов допринос рађању српског театра, али да га ваља датирати за једну деценију доцније, тачније у 1799. годину. При том, наглашава и знатан допринос Јелисејића у преводилачком и драматуршком раду, као и срећну околност да се његов ученик Аркадије Пејић посветио издаваштву и штампарству, и да је објављивао преводе свога учитеља.

„Можда није ни важна тачна година, нити личност, али је сигурно било неких школских, али правих позоришних игарија у Великом Бечкереку, крајем XVIII века, пре него што су мађарске и немачке труппе почеле да посећују град, и да ће, само неколико деценија доцније, потреба за зградом позоришта сазрети до те мере да ће она бити и изграђена. Позоришно здање сигурно није изграђено само због једног човека и његове љубави према пештанској глумици, већ је читав град био спреман за позориште и редовне позоришне представе“ - како то понесено, али и исправно закључује Ивана Кукољ-Соларов, у свом дипломском раду на ФДУ, под насловом: *Организациона проблематика позоришта у Зрењанину (Великом Бечкереку, Петровграду - 1998).*

Очигледно, врло брз привредни и културни развој Великог Бечкереча, нарочито од 1779. године, када постаје престоно место Торонталске жупаније, није драматично успорио ни велики пожар 1807. године, уништивши више од половине ужег градског насеља. Међутим, једна од највећих невоља коју је ова ватрена стихија, потпомогнута топлим банатским ветром, граду оставила у наслеђе јесте у томе што је, том приликом, потпуно уништена жупанијска зграда са комплетном архивском грађом. Та чињеница, као и то да је административни центар жупаније наредних 13 година био пресељен у Велики Семиклуш, до завршетка изградње нове жупаниске палате, у великој мери утицали су да укупни архивски подаци из тог периода буду врло оскудни, сведени само на црквене протоколе и појединачне записе. Стога је и разумљиво што се о даљем развоју и обогаћивању позоришног живота у Великом Бечкереку у том периоду мало зна. У драгоценој публикацији *Позоришне традиције града Зрењанина 1783(?) - 1972*, Алојза Ујеса, тада доцента на београдској Академији за позориште, филм и РТВ, издатој поводом XXIII сусрета војвођанских позоришта у Зрењанину, аутор наводи сачуване податке из тог периода о гостовању мађарске позоришне труппе из жупаније Абаујвар из 1823. године, уз апел тадашњег поджупана Игнаца Хелтелендија католичком свештенству да помаже ову труппу, како материјално тако и морално, уз позив становништву да посећује њихове представе у што већем броју. Наредни податак из исте публикације сведочи да је 1827. године, у Камералном магацину, наступала позоришна труппа Давида Килењија.

Да је у прве три деценије XIX века у Великом Бечкереку било и других гостовања позоришних труппа из већих градова Монархије, чак и без аутентичних потврда о томе, суди се и по настојањима градске и жупанијске управе да се што пре изгради адекватна позоришна сала са одговарајућим условима, како за извођаче тако и за публику. Брзо санирање последица великог пожара из 1807. године сведочи о растућој економској снази Великог Бечкереча, као и свести његових грађана о значају позоришта као културне институције, веома погодне за јачање и прожимање свих националних култура и народа који у њему живе. Стога је град, већ 1839. године,

добрио своју позоришну зграду, чија се функција неће мењати до данашњих дана, а прекидаће се само у периодима ратова. „Позоришна зграда није могла да настане одједном, већ се годинама, са доласком разних путујућих позоришних трупа, код грађана развијала потреба за сталним позориштем, као и убеђење да они то позориште могу да изграде и издржавају“ (Ивана Кукољ Соларов – *Организациона проблематика позоришта у Зрењанину, /Великом Бечкерек, Петровграду/-1998).*

Око изградње позоришта, тридесетих година XIX века, током времена исплела се легенда о томе како се извесни богати Великобечкеречанин, гледајући представе по Будимпешти, заљубио у неку глумицу, те из жеље да је задиви, и гледа што више, изградио позориште у свом граду. Потекла, извесно, од неког салонског трача, ова легенда имала је и своје какво-такво упориште у чињеници да је изградња позоришта највише подстицана од стране већ помињаног поджупана Игнаца Хертелендија, који је био познат као велики љубитељ позоришта, али и жена. Без обзира на племениту вредност прве побуде, и лично власништво друге, позориште је, на темељима житног, камералног магацина (амбара), где су и иначе, почетком XIX века, повремено одржаване позоришне представе, изграђено 1839. године и слови за једно од најстаријих на овим просторима. (Најстарије у СЦГ, грађено искључиво за ту намену, и тек нешто после сличних грађевина у Љубљани, Ријеци, Идрији, Задру, Котору и неким другим градовима ближег окружења.)

За детаљнији приказ изградње првог позоришног здања у Великом Бечкерек значајни су и подаци које износи Милан Туторов, у серијалу својих фељтонских написа у листу „Зрењанин“, под заједничким називом *Знате ли о Банату*. Наиме, он наводи како је зграда житног, камералног магацина, век раније него што ће постати Талијин храм, саграђена од остатака бечкеречке тврђаве. Њу је најпре Магистрат откупио од претходног власника, јеврејске породице Ђенђенфи, која је доспела у дугове. Унутрашњост ове троспратне зграде, у којој су и раније играли позоришне представе, Магистрат је претворио у позориште са 246 седишта у партеру, по 210 у партер-ложама и ложама на првом и другом спрату, уз 200 места

за стајање на трећој галерији. Вредност ове грађевине, са двораном у барокном стилу, по завршеној изградњи, била је процењена на 34 285 круна. Власник зграде је, наравно, био Магистрат, који је основао и Позоришни одбор, задужен за управљање зградом и одлучивање о томе којој ће се од заинтересованих позоришних трупа сала дати на коришћење. У првих неколико година постојања позоришне зграде, Магистрат ју је бесплатно уступао позоришним трупам, подстичући их да долазе у град и при том однегују позоришну публику. Осим позоришних представа, у овој сали приређивани су концерти гостујућих и домаћих музичара, мађионичарске и акробатске представе, као и друге врсте нижих театарских приказивања. Кроз разноврстан репертоар, позориштем су продефиловали многи значајни уметници XIX века, играјући на мађарском, немачком и српском језику, а забележена су и гостовања из Русије и Јапана.

На основу истраживања Алојза Ујеса (*Позоришне традиције града Зрењанина 1783/?-1972*), већ од 1835. године могу се пронаћи сачуване молбе мађарских, немачких, доцније и српских позоришних трупа, које траже дозволу за приказивање представа у позоришној зградњи. Прва сачувана је од стране извесног Готфрида Лангеа. Године 1838. дозволу тражи и Антон Хаин, чије се име помиње у овим крајевима још од 1809. године.

Године 1841. немачка позоришна дружина, са директором Шмитом, из Темишвара игра у новој зградњи позоришта. Почетком 1848. године у Великом Бечкерек представе даје мађарска трупa Јаноша Орсага, потом због револуционарних немира неколико година у граду изостаје позоришна активност.

Додуше посредну, али врло значајну улогу, пре свега у пропагирању позоришта, за Велики Бечкерек одиграла је појава првог штампарског предузећа у граду, 1846. године, власника Паула Плајца. Мада претежно оријентисана ка потребама немачког становништва, она врло брзо, из потребе за већим профитом, почиње да врши и штампарске услуге на мађарском и српском језику. Већ после пет година, 1851. штампарија се оспособљава за издавање најпре недељника, а каније и дневних новина под именом, *Grossbetschkerek Wochen*

blatt. Сада се, на једном месту, штампају плакати и најављује гостовање неке позоришне трупе и, што је занимљиво, доцније, из пера анонимних уредника и новинара листа, дају први краћи критички коментари о изведеним представама.

Из тог листа сазнаје се да је 1852. године позориште закупила трупа Алојза Рауха, која ће поновити своје гостовање и пет година касније, као и да су 1854. године великобечкеречки дилетанти (претпоставља се на немачком језику) извели добро посећену представу у корист настрадалих од поплаве. Према извештају „Вохенблата“, октобра месеца 1855. године, у граду је недељу дана боравила немачка позоришна трупа, под управом директора Сенцела, и том приликом извела комаде: *Расипник*, *Маркиза од филета*, *Алпски краљ* и *Мизантроп*, а до краја исте године, најављују се и представе: *Катинка из Хајлбруна* и *Марија Стјуарт*. Марта следеће године, немачка дилетантска група из Великог Бечкереча одиграла је комедију, *Два Клингсберга* и одломке из опера: *Хугеноти*, *Цар и тесар* и *Ернани*, а приход од тог програма наменила фонду за набавку оргуља у гимназијској (пијаристичкој) цркви. Исте године у градском позоришту свој наступ имала је и тада позната певачица Роза Хогн, из Мекленбуршког великог војводства, и у свој концертни програм уврстила, поред немачких, мађарских и чешких, и неколико српских народних песама. Почетком наредне, 1856. године, свој концерт у великобечкеречком позоришту имао је и Корнелије Станковић. Немачка позоришна трупа под вођством Кречмара отворила је октобра 1858. године нову позоришну сезону комедијом *Мишоловка*, од Кајзела, али је најзанимљивије то да је ова иста трупа наступила и са Стеријиним драмом, *Стефан Дечански*, коју је на немачки језик превео глумац Хајнрих Штал. Представа је давана као Шталова „корисница“. (Кориснице су у то време биле доста честе, што је значило да је сам Штал откупио целу представу и омогућио публици њено бесплатно гледање.) Априла 1859. године у граду је представе приређивала мађарска позоришна трупа под директором Михајлом Познањем. Том приликом извели су представе *Коњушар* од Сиљигетија, трагедију *Ђураћ Бранковић* (!), драму *Дама с камелијама* и друге комаде. Јуна 1860. године, једна непозната трупа извела је у Великом Бечкерек

Шекспировог *Хамлета*, са Артуром Бремонтон у насловној улози, док је Офелију играла извесна госпођа Лаурис. Поводом ове представе критичар „Вохенблата“ изрекао је веома ласкаве оцене. У јесен исте године, немачка позоришна трупа директора фон Штајнберга отворила је сезону Шилеровим комадом *Сплетка и љубав*, али је далеко занимљивија чињеница да је иста трупа наредне године у Великом Бечкерек извела представу *Смрт цара Уроша* и то на српском језику, желећи да угоди публици свих нација, будући да је, по оцени савременика, фон Штајнберг био „вешт организатор“.

Априла 1861. године, „Вохенблат“ доноси шири напис о гостовању српске позоришне трупе, под вођством Јована Кнежевића, са Стеријиним комадом *Ајдуци*. Новинар спомиње и одиграну представу *Владимир и Косара*, те неке српске глумце, „са којима сенемачки могу слабо поредити.“ Новинар, даље, „замера Димитрију Ружићу на плачном гласу, Рајковићу на монотоним гласу, госпођици Стефанић што је много гестикулирала, али је зато Зорић био одличан, док су Исаковић и Хацић задовољили“. Кнежевићева трупа извела је на позоришној сцени у Великом Бечкерек још и комаде: *Зла жена*, *Кир Јања*, *Краљ Владислав*, још неколико Стеријиних дела, као и представу *Зидане Раванице*, која је, по мишљењу критичара, лоше одиграна.

Исте године, ова трупа се распада, али, што је много значајније, већина глумаца из овог врло солидног ансамбла прелази у новоосновано и дуго прижељкивано Српско народно позориште у Новом Саду. Сада, као озбиљна институција, чији се програм и начин рада детаљно планирају, а гостовања у другим градовима сматрају националном обавезом. Иако најављено већ за јесен те године, и грађани Великог Бечкереча за трошкове гостовања сакупили 900 форинти, 200 више од износа који је тражен, СНП први пут гостује у Великом Бечкерек од 11. марта до 7. априла 1862. године. Изведене су представе *Кнез Владислав* од др Суботића, *Непријатељ жена* од Бенедикта и комади Јована Стерије Поповића, *Свадба* и *Смрт Стефана Дечанског*.

Да је, не само због одговарајуће позоришне зграде већ и због публике однегованог укуса, Велики Бечкерек, средином и друге половине XIX

века постао тражено место на мапи позоришних догађања, говори и податак да је јуна месеца исте године, одмах после првог наступа СНП-а, у градском театру своје премијерно гостовање у српским земљама имала и позоришна трупа из Загреба, под вођством Адама Мандровића, и извела 9 представа. Ову, позориштем испуњену годину обележило је и покретање самосталне немачке позоришне трупе у Великом Бечкереку, под руководством директора Карла фон Ремаја, која је више година с успехом деловала, гостујући чак два пута и у Београду, 1865. и 1867. године. Једна друга група великобечкеречких дилатаната, 1866. године, одиграла је две представе у хуманитарне сврхе. Године 1869. у граду почиње са радом нова позоришна трупа, под руководством директора Карла Супека.

Није без значаја ни податак да је Јосиф Гоигнер, сликар из Великог Бечкереча, 1867. године помагао у сликању декора за потребе позоришне трупе Матијаса Отепа, која се у граду задржала дуже од планираног времена. Мада нема података о даљој сарадњи ове трупе са великобечкеречким сликарем (која је гостовала у граду и 1874, а 1879. године у два наврата), она је врло вероватна, и то из два разлога. Прво, познато је да су гостујуће трупе чиниле све како би припрему сцене за своје представе свеле на минимум и са собом носиле, поред костима, само најнужнију и специфичну реквизиту, као и то да је раскошан декор имао значајног утицаја на реакцију публике, па према томе и на дужину гостовања, и, друго, из више извора, била је позната склоност Јосифа Гоингнера и ка одређеним видовима примењене уметности. Наиме, као студент Минхенске, Бечке и Пештанске ликовне академије, свакако је био у прилици да посећује тамошње највеће позоришне куће, те је, као ликовњак, имао прилике да се заинтересује и за сценографију, као засебни елемент позоришног чина. Уз то, сва градска позоришта, па и великобечкеречко, поседовало је свој стални фондус декора и кулиса, који су користиле све трупе подједнако, без обзира на врсту представе или језик на ком су играле. Иначе, Јосиф Гоигнер (Josef Goigner) рођен је у Кицбилу 1837. године. Сматра се да је као врло млад показивао сликарске способности, судећи по сачуваном аутопортрету из 1853. године. Од 1854. до 1859. године усавршава

се на високим сликарским школама у Минхену, потом Бечу и Будимпешти. Пресудно за његову даљу биографију у овим крајевима јесте рад на иконостасу у римокатоличкој цркви у Вршцу, 1863. године, а одмах затим и позив генерала Сигмунда Лазара да декорише властелинску цркву у Ечки, на имању крај Великог Бечкереча. Тих година се настањује у граду и, поред сликарске радионице, отвара и прву фотографску радњу у широј околини, која је активна до његове смрти, 1887. године. Овом сликару свакако припада и комадић историје наше позоришне, пре свега, сценографске уметности.

У наредне две деценије, осим честих и редовних гостовања СНП-а, међу значајнијим позоришним ансамблима који су походили Велики Бечкерек ваља забележити и темишварску оперетску трупу директора Рајмана, која је почетком 1869. године извела преко 20 оперета и других представа уз пратњу оркестра, затим, у пролеће 1870. године, први пут се представља српска позоришна трупа Лазара Поповића. Прва од планираних 12 представа ове трупе била је *Марија Тјудор*, а у ансамблу је играо и Адам Мандровић, којег је великобечкеречка публика имала прилике већ да гледа у саставу позоришне трупе из Загреба, пре 8 година. Јула исте године, у Великом Бечкереку наступа једна трупа из будимпештанског народног позоришта, са представом *Чаши воде*. Две године доцније свој наступ имала је трупа под називом „Београдско-новосадско-српска позоришна трупа под управом Карла фон Ремаја“.

Читав низ гостовања мање успешних немачких и мађарских позоришних трупа, које су се, очито, намножиле у то време, навело је уредника „Вохенблата“ да 1872. године објави напис уперен против „на брзину састављених позоришних дружина, пуних неталентованих и неморалних људи“. Овај текст се појавио истовремено са наредбом Министарства унутрашњих послова о неопходности боље контроле рада позоришта, уз констатацију да се оснива све већи број позоришних трупа чији је квалитет представа све нижи. Очигледно је да је позоришна уметност, после почетног замаха и одушевљења, код свих народа, тих година доспела у кризу, и да се, због помањкања добрих позоришних текстова и одговарајуће организационе дисциплине, све

више трошила у сферама нижеразредног укуса и скромне уметничке интерпретације. Трошкови одржавања позоришне зграде све више су расли, а, с друге стране, посећеност представама, осим оних у извођењу проверених и озбиљних трупa, опадала је из године у годину. Барокну дворану позоришта све чешће су почели да опседају разни опсенари и мађионичари, дресери паса и гутачи ватре, нудећи грађанству искључиво забаву, и то ниског нивоa.

Први лист на мађарском језику, „Торонтал“, који је те, 1872. године почео да излази у Великом Бечкерекy, већ следеће године је из пера свог новинара донео чланак у којем предлаже да се, у складу с намерама Министарства правде (које је тражило погодну локацију за судску зграду), за ту прилику, позоришна зграда преради у Палату правде, наводећи како је у градском позоришту много више представа сумњивог квалитета, и како се за поправку и опрему овог културног здања издваја велики новац, који се може далеко корисније употребити. На овај напис енергично је реаговао уредник „Вохенблата“ и убедљиво доказао да позориште мора да остане – позориште. Због значаја овог написа, за судбину позоришне уметностиуовомграду(како то исправно закључује и господин Алојз Ујес, у својим истраживањима) наводимо га и овде готово у целини:

„Наше позориште треба да нестане. Негде је неко непознато лице са ђаволски мало смисла за интерес нашег града, одлучило да наше позориште претвори у храм богиње Темиде (богиње правде)“. Ала ће то бити неко театрално правосуђе! ... Већ пре неколико дана читали смо такав наговештај у овдашњем мађарском листу, Торонталу, али сматрали смо да је то само обична белешка. Али, с обзиром да је ово питање покренуто и на седници Градског одбора у виду интерпелације, штавише, донет је закључак да се поднесе представка мађарском министру дефицита (финансија), изгледа да ова вест ипак није новинарска патка. Разматрајмо ову ствар. Од позоришта, нарочито нашега, не може да буде ни речи о некој финансијској користи, било за град или државу. Позориште и не сме да буде крава музара. Било да је позориште етичко лечилиште, како то каже Шилер, или да је огледало које људима приказује њихове врлине и слабости, како то каже велики Британац, - тек, у Бечкерекy оно је једино место разоноде.

Ми, који у нашем граду немамо променаду, нити једну институцију уметности, читаоницу или музику, који смо одсечени од центара у којима пулсира живот, образованост и просвећеност, и у којима се осећа савременост, ми, који смо принуђени да вегетирамо у овоме граду уклештеном између воде и блата, за нас је насушна потреба ово позориште у којем нам се указује могућност за разоноду и просвећивање, па макар се то дешавало веома ретко, и у виду не баш савршених представа провинцијских позоришних трупa. Одузме ли се овом граду и то једно једино позориште, грађани ће моћи посумњати да на надлежним местима не постоји ни правда, ни правичност, а у најмању руку, хуманост.

Истина је да нас посећују лоша позоришна друштва, али коме је то непознато, како стоји ствар са провинцијским позориштима у Мађарској? Жалосно је то да нас посећују углавном немачки глумци који атрибут „немачки“ не заслужују и расходоване мађарске трупе. Али, треба ли то стање лечити рушењем позоришне зграде?... Ако Вас боли палац на нози, немојте тога ради распорити Ваше, мање-више, повелике стомаке, те знаке Вашег достојанства. То би била веома лоша логика. Сада, када сви градови, па и суседни нам град Темишвар, граде елегантне нове позоришне зграде, реализовање наведене идеје о затварању позоришта било би, у најмању руку, абдеритизам (идиотизам)...

„Позориште, наравно, није затворено, ни у суд претворено. Велики Бечкерек је сачувао своје позориште, које је стекао међу првима градовима у Војводини. У то време, крајем XIX века, он је на свој начин плаћао цену овог скупогеног и вечито дефицитарног инструмента. Можда је баш та усамљеност између мочвара и блата, одсеченост од света (о којој говори писац чланка), можда је баш она иницирала изградњу чаробне и скупочене играчке, која је тако рано саграђена, и до данашњих дана тако љубоморно чувана.“ (Алојз Ујес – „Позоришне традиције града Зрењанина“ 1783/2/-1972)

Велики Бечкерек постаје средина у којој се, с пуно разумевања, хвале добре трупе и представе, а лошекритикујуиодбацују. Већјеизграђенодређени културни ниво код гледалишта, испод којег се не може. Будући да гостују у више наврата, прати се

развој или напредовање једних, али осиромашење и креативни пад других. Приликом гостовања СНП-а, 1882. године, критичар „Вохенблата“ пише: „Једва једном, после толико лоших путујућих дружина, добијамо једну позоришну трупу која је по уметничком укусу и у сваком другом погледу на висини. Једна изванредно састављена дружина са великим могућностима. Српски језик са усана глумаца звучи тако лепо и меко и, уопште, разумљиво, тако да, и онај који тај језик не зна потпуно може у представи да ужива... У истој мери у којој се у последњих двадесет година српска литература и, уопште, драмска литература уздигла на европски ниво, у истој мери су се развили и практично дејствујући српски уметници, и то им се мора са задовољством признати.“

Тамну мрљу на ово сасвим успешно гостовање, по наводима писца чланка у „Вохенблату“, оставила је једино лажна дојава пожара, која је прекинула извођење представе 11. новембра.

Исте новине („Вохенблат“) две године доцније биле сунемилосрдне према чланици једне оперетске трупе, чији наступ није био ни близу очекивања публике: „Госпођица Клементи певала је ове вечери мизерно и замало је извиждана. Ствар је изашла пред суд; (тужена је од стране публике!!). Лекар је утврдио да је била болесна. Тако се оправдала само директору, али не и публици. Она се 31. августа приказала као добра уметница, и није смела да се већ 2. септембра прикаже као обичан фушер...“

Гостовања СНП-а из Новог Сада у Великом Бечкереку од 1862. до 1912. године

1862 – 12 (27) дана*	1880 – 32 дана	1900 – 22 дана
1865 – 19 дана	1882 – 27 дана	1902 – 24 дана
1867 – 31 дан	1886 – 10 дана	1910 – 23 дана
1875 – 21 дан	1890 – 20 дана	1912 – 33 дана
	1896 – 19 дана	

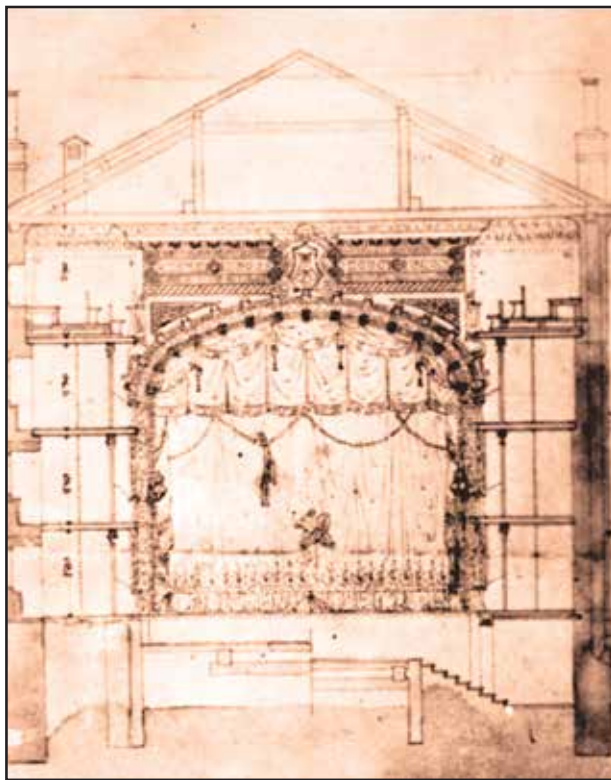
*Миховил Томандл у свом истраживању наводи 12 дана, али, судећи по новинским извештајима, гостовање је трајало 27 дана, од 11. марта, до 7. априла.

Септембра 1875. године, лист „Вохенблат“, поводом изведене представе нове групе великобечкеречких дилетаната, под називом *Љубав и наследство*, закључује: „Наше сироче, Бечкерек, богато је и у репродуктивним талентованим аматерима. Једино недостаје прилике и места да свој дар могу

испољити.“ Истог месеца, играна је још једна дилетантска представа, На енглески начин, у организацији Јеврејског женског удружења, које ће се са две своје представе појавити и наредне године.

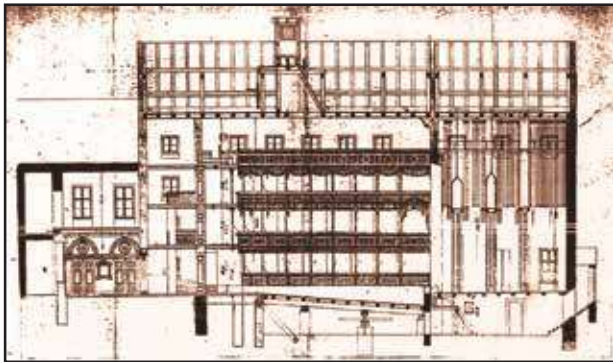
До 1883. године позоришну сцену у Великом Бечкереку посећивале су, углавном, познатије немачке и мађарске трупе, којима су то били већ други или трећи сусрети са овдашњом публиком, али се запажа и знатније учешће оперских и оперетских ансамбала из Темишвара, Арада и Беча, уз већ пословично хваљена гостовања СНП-а из Новог Сада.

Те године, после 44 година непрекидне доступности бројним већим и мањим позоришним ансамблима, Месни позоришни одбор је због дотрајалости делова зграде и ради изградње нових гардероба, набавке сталног декора и намештаја, а нарочито решавања великог проблема осветљавања и загревања зграде, објавио прекид рада позоришта.

Технички цртеж портала сцене позоришта за адаптацију која је вршена 1884. године

У јесен наредне године, са истим распоредом седишта као и 1839. године, поново је отворена зграда, са далеко бољим условима за праћење представа, и продуженом активном сезоном.

Технички цртеж позоришних галерија поводом адаптације зграде позоришта 1884. године

За време адаптације позоришне представе приређиване су у Елмеровој гостионици. Те исте, 1884. године, и у новоотвореном хотелу, „Рожа“, почињу да се дају позоришне представе, па се Градско позориште у Великом Бечкереку први пут сусреће с појавом конкуренције. Иако је Месни позоришни одбор, са једног места, настојао да избалансира интересе и једних и других приређивача позоришних представа, локална штампа примећује извештај пад интересовања за позориште, и поред субвенција које је одобравао појединим позоришним трупaма. Наиме, оне су амбициозно најављивале свој боравак у граду у трајању од по 20 и више дана, са новим репертоаром, али је већина приказивала, у ствари, већ виђено и знатно раније од предвиђеног времена напуштала град. То је и период настанка многих националних културних и сталешких удружења, која су својим атрактивним програмима и забавама са играчком постала статусни симбол и свакако преузимала велики део обичне позоришне публике. Поједина, премијерна гостовања трупа из Арада, Братиславе и Беча била су једина која би, уз СНП, пунила салу.

До последње две деценије XIX века на сцени позоришта у Великом Бечкереку релативно равномерно су заступљене позоришне трупе немачког, српског и мађарског језика, да би се нешто касније тај однос битно променио у корист

мађарских позоришних трупа, нарочито од 1893. године, оснивањем Позоришног савеза градова јужне Угарске. У основи, то тело имало је „задатак да фаворизује мађарску позоришну уметност као значајно средство пропаганде, да јој изнађе најбоље облике организовања и да градске и више власти принуди на потпомагање, будући да је то најефикасније средство за очување и ширење мађарског језика... После једне од седница те организације директору мађарске позоришне трупе, Полгару, примећено је да он не сме да заборави како није само пословни човек, да Савез жели и тражи да он путем своје позоришне трупе шири културу, и то првенствено мађарску културу путем оригиналних мађарских комада, и то не у минималном броју.“ (Алојз Ујес – „Позоришне традиције Зрењанина“ 1783/?! - 1972). Велики жупан Торонталске жупаније је тако, једном приликом, на седници Градског савета 1898. године, поднео план по којем би позоришна сезона у граду трајала 5 месеци, са 120 одиграних представа, од којих би најмање 90 било на мађарском језику, уз обавезу града морао да контролише репертоар сваке трупе.

Разуме се, и у тој исполитизованој позоришној биографији Великог Бечкерекa, која је потрајала све до 1914. године (иако се Позоришни савез градова јужне Угарске формално распао 1898. године), било је квалитетних представа. Ремајева трупа редовно гостује и држи до нивоa својих представа, што се увек види по посети и коментарима у локалној штампи. У Великом Бечкереку наступа и немачка позоришна трупа из Трста; Имре Халмаи, са својом дружином, први пут игра Ибзена (*Нора*) и збуњује публику другачијом естетиком позоришта (1897), потом трупе Кароља Шомођија, Петера Деака и Шандора Чоке (који би, за свако своје гостовање, у свој ансамбл укључивао и посебне госте, глумце најбољих пештанских позоришта). Међутим, управо из пера новинара мађарског листа „Торонтал“ било је и таквих написа који нису следили политичке циљеве власти, већ су се залагали за праве уметничке вредности театарa, без обзира из које националне културе долазили. Један наступ мађарске трупе под управом извесног Дерекџа, 1892. године, на пример, овај лист је пропратио коментаром: „Наша публика не воли књижевност када је помешана са политиком, тако

да је Сардуов Термидор игран пред празном салом.“ Током 1895. године у сали градског позоришта своје представе давали су Српски дилетанти, као и великобечкеречко Удружење за просвећивање радника. На православни Божић, 1897. године великобечкеречка српска омладина је у позоришту извела драму у четири чина *Црни кнез из Семеће*, Петра Данкулова (бечкеречког драмског писца и биографа глумца Тоше Јовановића, којем, по свему судећи, треба приписати и иницијативу да се, пет година раније, познатом глумцу Народног позоришта у Београду, иначе рођеном у Великом Бечкерек, у поводу 25 година његовог уметничког рада, родни град некако одужи честитком и даривањем Сребрног венца). По жељи приређивача представе, половина прихода уплаћена је као помоћ страдалницима у Босни, а половина фонду за изградњу споменика Тоши Јовановићу, преминулом, у међувремену, 1893. године. У лето 1897. године, Српско дилетантско друштво поново је активно, и извело представу *Сеоски лола*, Едеа Тота. Нова, 1898. година поново започиње представом на српском језику. Српска добротворна женска задруга извела је комад *Грофица Сара*, који је извесни Милан Матејић превео са француског језика.

У лето 1899. године основано је Удружење омладине румунске, које је средином новембра извело своју прву позоришну представу.

Зграда позоришта крајем XIX и почетком XX века

Пролећну сезону 1900. године поново обележава гостовање СНП-а из Новог Сада. Лист „Торонтал“ избегава том приликом да напише пуни назив СНП-а, нарочито оно „Српско“, већ га

назива „Трупом др Лазе Станојевића, под управом Димитрија Ружића“. Две године касније, СНП у Великом Бечкерек, игра, између осталог, Нушића и Јанка Веселиновића (*Тако је требало бити*, односно *Ђидо*), а „Торонтал“ поводом тог гостовања саветује мађарско становништво „да науче од Срба како се помаже позориште“. Великобечкеречки српски позоришни дилетанти су 1904. године, сада већ по традицији, јуна месеца извели свој програм, а на почетку наредне године, за Божић, позоришни комад *Мама* од Сиљигетија, који је, по оцени „Торонтала“, изведен врло успешно. Од многих мађарских позоришних трупа, неколико година заредом, наступа с успехом само трупa Полгара Кароља.

Јуна месеца 1909. године, на насловној страни листа „Торонтал“, објављена је изјава др Гезе Полака, члана Муниципијалног одбора Торонталске жупаније, у којој он предлаже да се у Великом Бечкерек подигне ново, модерно позориште, да носи име „Позориште Торонталске жупаније“, и да се изгради преко пута жупанијског музеја. Сличних предлога било је и раније, али са знатно нижих места. Само месец дана касније, исти лист наводи „како ствари око изградње новог позоришта одлично напредују“, односно, „да је већ за 43 000 круна купљено земљиште на углу Арадачке и Запољине улице“ (сада угао Обале Соње Маринковић и Мирослава Тирша). Крајем октобра 1910. године одржана је конференција у вези са изградњом новог позоришта. Комисија за изградњу изнела је став да је могуће сакупити потребан новац, али пре тога мора се усвојити пројекат по којем ће се нова зграда градити. Упоредо са акцијом око изградње новог позоришта, текле су и расправе о професионализацији позоришта. Наиме, порасла је свест о томе да је потребно „одличним“ позоришним дилетантима омогућити несметан рад, и да их, при том, не ометају гостујуће трупе. Тиме би Велики Бечкерек добио сигурну позоришну сезону током целе године. Међутим, почетни елан и око једног и око другог питања нагло је спласнуо када је објављено да су трошкови изградње новог позоришта достигли суму од 500 000 круна, а да је град, из свих извора, могао да рачуна на суму од једва 200 000 круна. Међутим, можда и више од тога, жупанијској власти није ишла на руку ни оцена, управо

мађарске штампе, о томе како су у периоду од 1910. до 1912. године једино српски дилетанти редовно добро оцењивани и од публике и од критике. Раду Српског дилетантског друштва прикључила се и позоришна сцена Српске трговачке омладине и тек основано Соколско друштво. Последњи помен око изградње новог позоришта објавио је „Торонтал“ марта 1913. године, преневши одлуку Позоришног одбора Торонталске жупаније којом је изабрано архитектонско решење будимпештанских архитеката Едеа Фелдеша и Миклоша Штајбера, по којем би позориште имало 334 седишта у партеру и 28 ложа, са укупно 678 места за седење и галерију са још 102 места за стајање, као и да би, по новом предрачуна трошкови изградње нове позоришне зграде износили 452 200 круна. Показало се, заправо, да град, после низа неродних година, није устању да инвестира у обнову постојеће позоришне зграде, будући да би сви трошкови ишли на терет локалног буџета, а да је читава акција око изградње нове зграде, за шта је знатнији део средстава морала да обезбеди централна власт, углавном, била пројекција исполитизованих међустраничких и међунационалних прегруписавања, све учесталијих и све видљивијих уочи Првог светског рата.

Током ратног периода, од августа 1914. до новембра 1918. године, у Великом Бечкерек, позоришни живот готово је у потпуности стао. Нема забележених наступа ниједне српске или немачке позоришне трупе, једино су, по наводима „Торонтала“, вреднија гостовања остварила два мађарска ансамбла: трупа Беле Калмана, која је наступала 1914, 1915, и 1916. године, и трупа Ласла Бетлеи-Брукнер, од 15. септембра до 26. октобра 1918. године. Забележено је и неколико хуманитарних представа разних мађарских добротворних удружења, играних у корист Црвеног крста и ратних инвалида.

Окончањем Првог светског рата и формирањем нове државе, Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, град Велики Бечкерек улази у један, по много чему, нов период свога живота. У донекле измењеном етничком односу становништва, са нешто другачије постављеном организацијом локалне власти и њених моћи, у новом политичком односу са централном државном управом, у којем су се мешала ослобођена национална осећања и

вековима стицана традиција толеранције, између скромног полета и опште резигнације, потребе за културним добрима и претеће немаштине – све је то неколико година одвајало грађанство од позоришне уметности. Уз то, ни влада нове краљевине, у мноштву привредних и политичких потреса, није ни могла, али ни хтела, у оквиру ионако скромног културног буџета, посебно да се посвећује развоју позоришне уметности и њене материјалне и кадровске инфраструктуре. Срећом, Велики Бечкерек је готово читав један век већ изграђивао свој однос према театру, као једној од најзначајнијих културних потреба. Поседовао је квалитетну позоришну зграду и са преко више хиљада одиграних представа у њеној сали најпре је едуковао, а потом и навикао своју публику на редовна сусретања с позоришном уметношћу. Од 1839. па све до 1918. године град је, сваке године, имао организовану позоришну сезону.

Први значајнији позоришни догађај по ослобођењу, у Великом Бечкерек, било је гостовање Народног позоришта из Београда, које је извело комад Бранислава Нушића *Обичан човек*. Новинар локалног листа хвали игру Пере Добриновића. Велику празнину у позоришном животу града (која је потрајала до 1921. године) повремено су прекидале скромне драмске приредбе дилетаната и разних добротворних друштава, као и тек основаног „Круга за самообразовање Бечкерек“, као секције Удружења за инвалиднину и пензије. Почетком 1921. године градско Соколско друштво добија дозволу да у згради позоришта изведе своју представу, а уступа се и гимназији. У фебруару наступа велика „Група артиста руских драма, опера и балета“, коју су сачињавали уметници-емигранти приспели у Србију после Револуције у Русији. Марта месеца, исте године, на седници Позоришног одбора, усвојен је предлог градоначелника др Стајића да се Управа позоришта из Вршца премести у Велики Бечкерек. Пошто зграда позоришта у Вршцу још није била готова, одбор је имао на уму да је боље да се управа тог позоришта, заједно са субвенцијом банатских градова, премести у Велики Бечкерек. О томе је било извештено и Министарство просвете, како би предлог размотрило и евентуално усвојило. Следило је образложење „како је Велики Бечкерек већи град, који покрива велику површину Баната,

те би било најбоље да се управа позоришта „Стерија“, са директором Протићем, пресели у наш град“. Кључна позадина ове одлуке била је, наравно, новчана субвенција, која би била знатно већа и омогућила дужу позоришну сезону у граду. До тога није дошло, али је своју субвенцију, у износу од 15.000 динара, за 1922. годину, градски Сенат Великог Бечкерека ипак потрошио на гостовање Вршчана, који су се у међувремену спојили са делом ансамбла СНП-а, у неку врсту путујућег позоришта. Економска криза, неколико неуспешних покушаја поправке позоришне зграде, незаинтересованост надлежних за организацију рада позоришта, званичне забране одржавања представа у јесен и зиму 1923. године (због немогућности безбедног загревања сале) - очигледно је имало утицаја на све веће ослањање позоришне публике на сопствене снаге. Од јесени 1924. године, после одлично примљених представа великобечкеречких дилетаната, као и њихових колега из Суботице, умножавају се размишљања о већој подршци таквим ансамблима, тим пре што је, нарочито у драмској секцији „Сокола“, уочен озбиљан и креативан рад у континуитету; њихове представе незаостајмногаономкојесуизводила гостујућа позоришта. То ће се и догодити, испрва не толико приметно, али од 1926. године постаје већ сасвим јасно да окосницу укупног позоришног живота Великог Бечкерека, на првом месту, сачињавају премијере „Матице“, драмске секције градског „Сокола“, а тек потом гостовања, сада већ пробранијих европских позоришних трупа. То се види и по једној парадоксалној ситуацији. Наиме, када у години у којој добијају за своје активности велелепно здање, чланови „Матице“ не само да настављају са својим наступима у градском позоришту, већ они у њој постају све чешћи, готово доминантни. На ту чињеницу нису тих година могла да утичу ни пролећно гостовање СНП-а, са планом о одигравању 33 представе (1926. г.), као ни оно, годину дана доцније, када је град прискочио у помоћ и омогућио наступ истог позоришта (са два дана закашњења), будући да су глумци запретили бојкотом, јер нису добили плату. То се односи и на гостовање увек радо прихватане трупе Прашког јеврејског позоришта „Хабима“ (1927. г.) и помпезно најављивано гостовање („Торонтал“) трупе Макса Рајхарта, која је с успехом одиграла

представе *Роза Берд*, Хауптмана, и *Пријатељ омладине*, Фулдеа (1928. г.). Поред тих и таквих ансамбала соколско позориште „Матица“, такође у испуњеним салама градског позоришта, изводило је своје премијере: *Мистер Херкулес*, од Белија, у режији Н. Кузмановића, затим веселу игру *На угледу*, од Браковића, у режији М. Срећковића, па сценску шалу од др Свињарева, *Ратна жена* и Трифковићеву *Избирачицу*, обе у режији истог редитеља, и занимљив драмски текст извесног Петровића, *Душе*, о животу Личана и њихових жена.

До 1934. године, значајно је поменути и обновљену иницијативу за реновирање позоришне зграде, као први знак да су град и читаво друштво били на домаку изласка из велике економске кризе. Најпре је на седници Градског сената истакнут предлог да се од пријатеља културе и позоришта узме бескаматни зајам, али се од тога одустало; затим се, очигледно, нашао новац и за те намене, јер постоји податак да је, под управом инжењера Петра Божовића, 1931. године, за најхитније интервенције на згради и у сали градског позоришта инвестирано око 30.000 динара. Због наставка радова изостала је јесења позоришна сезона 1932. године. У међувремену, између периода грађевинских радова, у Великом Бечкереку бележимо прва гостовања „Народног позоришта за северне области“, насталог одлуком Владе Милана Грола, 1928. године, о спајању СНП-а из Новог Сада са Осијечким народним казалиштем (од 1936 до 1941 - „Народно позориште Дунавске бановине“), које изводи озбиљан репертоар: Дубровачку трилогију, Иве Војновића, Нушићеву Госпођу министарку, Костићевог, Максима Црнојевића... Према „Дневнику позоришних представа у Војводини, 1919/20 – 1960/61“ Павла М. Јефтића, Позориште Дунавске бановине

1927. – од 5. до 31. маја	1933. – од 1. јуна до 16. јула, и
1929. – од 9. до 27. маја	од 16. септембра до 1. октобра
1931. – од 16. маја до 2. јуна	1937. – од 20. маја до 27. јуна
1932. – од 1. маја до 14. јула	1938. – од 3. маја до 30. јуна
и 1939. – од 4. маја до 29. јуна	

гостовало је у Великом Бечкерек (Петровграду) у следећим сезонама: Крајем двадесетих година Велики Бечкерек је посетило и „Нишко градско

повлашћено позориште“, одигравши две представе: *Лаворика и просјачки штап*, Холтаја, и комад непознатог немачког аутора, *Двадесет година после смрти*, у којима је као „омиљени уметник“ наступао гост из Новог Сада Д. Спасић. Али, посебну позоришну част град доживљава у наредних неколико година гостовањима Опере Народног позоришта из Београда, гостовањем Жанке Стокић у представи соколског позоришта „Матица“, *Под затишјем*, Уроша Дојчиновића, а нарочито, као један од ретких градова тадашње Краљевине Југославије, када утошћује чланове чувеног московског МХАТ-а, који су извели представе *Сиромаштво није грех*, Островског, и драматизацију *Злочина и казне*, Достојевског.

Поред тих и осталих вести везаних за позориште, локална штампа у Великом Бечкереку (1930. г.) није пропустила да извести своје читаоце, између осталог, и о великом успеху свог суграђанина Тодора Манојловића, којем је на сцени Народног позоришта у Београду изведен комад *Центрифугални играч*.

II

ПЕТРОВГРАД – КА ПРАВОМ ПОЗОРИШТУ

Вредна гостовања Народног позоришта Дунавске Бановине. - Соколско позориште „Матица“ у замаху. - Породичне позоришне мануфактуре. - Драгоцена помоћ руских емиграната. - Прве позоришне биографије. - Синиша Раваси у Петровграду. - Коначно у свом дому. - Прва премијера тринаест дана по ослобођењу. - Полет и ентузијазам. - Препоруке за професионализацију

Промена имена града Великог Бечкереча у Петровград, коју је иницирало градско веће, на својој седници од 29. септембра 1934. године, а потом одобрено од краља Александра I Карађорђевића и надлежног министарства Краљевине Југославије, 18. фебруара 1935. године, означава и нови период, додуше знатно краћи од претходног, у коначном дефинисању града према позоришној уметности, али сада не само као превасходно аутентичној и општој културној вредности већ, коначно, као сложене ауторском

раду креативних људи из СВОЈЕ средине, као о СВОМ уметничком производу.

Натомпукауспешном, сопственом позоришту већ запаженој групи острашћених театарских личности у Петровграду значајну (и пресудну) помоћ пружиће неколико гостовања Народног позоришта Дунавске Бановине, у трајању од по два месеца, са разноликим репертоаром, која ће, поред сталне „обнове градива“, путем представа из класичног домаћег репертоара, увести и дух новог европског позоришта. (Нарочито је остала упамћена велика, ансамбл представа, *На западу ништа ново*, Ериха Марије Ремарка, у драматизацији Радивоја Динуловића, изведена у Петровграду 1. јула 1936. године.) Овај ансамбл гостоваће у Петровграду и од 3. маја до 30. јуна 1938. године, као и од 4. маја до 29. јуна 1939. године.

Двориште позоришта средином тридесетих година XX века

Средином тридесетих година, на седницама Градског сената, поново се расправљало о реновирању позоришне зграде. Инжењер Владимир Живковић поднео је Сенату предрачун

у оквирном износу од 40 до 60 хиљада динара за те намене са предлогом да та средства обезбеди Банска управа. Том инвестицијом коначно би се обезбедило и неометано коришћење зграде позоришта током зимских месеци. Међутим, централистичкој власти, очигледно, није било много стало до провинције, поготово ако су трошкови били везани за културу и позориште. Осим мањих грађевинских поправки, обављених 1931. године, позоришна зграда и сала у Петровграду мораће да сачека још нешто више од две деценије своју потпуну реконструкцију.

За све то време, од средине тридесетих до почетка Другог светског рата, велику експанзију, потпуну афирмацију и значајно поверење код публике стиче позоришни одсек Соколског друштва „Матица“.

Још од свог оснивања, 1920. године, када већи део ондашњег „Дилетантског друштва младих Срба“ прелази у тек формирано Соколско друштво, и постаје његова позоришна секција, овај скуп младих заљубљеника у позоришну уметност скреће пажњу на себе озбиљношћу приступа аматерском драмском стваралаштву. Свуда где су крајем XIX и почетком XX века многа великобечкеречка, немачка, мађарска и српска позоришна друштва чинила озбиљне грешке (више из незнања или, последично, због исхитреног, простодушнoг полета у периодима буђења националне свести), „Матица“ није губила дах, штавише, како у свом старешинству на нивоу укупне соколске организације тако и унутар саме секције, врло организовано је вођена, и окупила је, испрва, не толико глумачким талентом богато чланство колико људима који су позоришну уметност искрено волели, били спремни на велика одрицања, константно усавршавање и константан рад. Јер, за било какав уочљив успех и успон неке аматерске драмске групе није био довољан само ентузијазам, већ и одређено познавање драмске литературе, култура језика и говора, разумевање основних законитости сценског покрета, елементарна музикалност и познавање осталих специфичних детаља везаних за позоришну уметност. Управо је за такав приступ раду најзаслужнији био професор историје у петровградској гимназији Милош Станојевић, од 1920. године просветар, а од 1925. до 1934. године и старешина „Сокола“ и

његов библиотекар. Његова је несумњива заслуга у томе што је, после само деценије свога рада, „Матица“ далеко надрасла оквире секције једне паннационалне друштвене организације и постала значајна институција у укупном културном животу града. Директну помоћ имао је од Милана Цвејанова, дугогодишњег редитеља и глумца у „Матици“ (после рата и у професионалним театрима), као и од наставника и књижевника Симе Цуцића. Наравно, уз њихов велик педагошки и организациони рад, срећну околност представљао је, без сумње, и, за тадашње прилике, изузетно квалитетан и надарен редитељски и глумачки састав, који је успео да у својој редовној продукцији, сваке године, одржи квалитетну позоришну сезону и за 20 година, у Петровграду и околини, припреми око стотину позоришних премијера и одигра близу 500 представа.

Соколско позориште „Матица“, како узорном организацијом и одговорним односом свих чланова према сложеном и увек осетљивом механизму позоришног стваралаштва, тако и несумњивим квалитетом својих представа, стекло је значајан углед у грађанству, локалној власти, а понајвише у школским установама, где је делило подједнаке симпатије од стране ученика, али и њихових професора. У таквој атмосфери, међу школском, занатлијском, трговачком и чиновничком омладином повећавао се број љубитеља позоришта, али и оних који су се директно, на овај или онај начин, укључивали у његов рад. Сталан прилив нових глумаца и других сарадника значио је да је петровградска јавност дефинитивно прихватила „своје“ позоришне ствараоце без имало резерве, толико присутне у патријархалној и конзервативној традицији породице, која је, тек деценију раније, била посве супротних начела.

Репертоар Соколског позоришта „Матица“, разуме се, био је прилагођен како снази ансамбла тако и жељама публике. Но, како се ансамбл квалитетно развијао, тако су и позоришна дела која су се стављала на репертоар била све сложенија и захтевнија. Одиграни су, у више подела, сви тада доступни Стеријини и Нушићеви текстови, комади Боре Станковића, Милована Глишића, Јанка Веселиновића, мноштво посрба и лаких комедија немачких и француских писаца, али, потом, и највећа дела Гогоља и Островског,

СОКОЛСКО ДРУШТВО

ПОЗОРИШНИ ОТСЕК

ДРАГИЦА НЕДЕЛКОВИЋ

САВА ЛАЗАРОВ
РЕДИТЕЉ

СВЕТОЗАР НЕДЕЛКОВИЋ
РЕДИТЕЉ

ЏОКА НИКОЛИЋ
СТАРЕШИНА

НЕВЕНКА ТУРИНСКА

СОЊА ВЕНЦЕЛ

ВОЗИН ГЛИГОРОВ
ТАЗНИК

ВЕЛИМИР ЛАЗАРОВ
РЕДИТЕЉ

МИТА ГАРДИНОВАЧКИ
РЕДИТЕЉ

ДУШИЦА РАВИЋ

СТРАХИЊА РАВИЋ

БОРИВОЈ МИЛИЋЕВ

НИКОЛА РАВИЋ

СМИЉА ЈОЦИЋ

ДОБРИВОЖ ОЛТАН
СУФИЈЕР

СТРАЈА МАТИЋ

ДУШАН КНЕЖЕВИЋ

САВА МАКСИМОВИЋ

СТЕВАН ШТРАВЦ

ФОТО БУ

„МАТИЦА“ ПЕТРОВГРАД

1939. ГОДИНЕ

БОГДАНОВИЋ ЛАЗАР
ПРЕДСЕДНИК

НИКОЛА МЕЉНИЧУК
ГЛАВНИ РЕДИТЕЉ

ЂУРА ТУРИНСКИ
РЕДИТЕЉ

КОВИЦА МИСУЦИН

ИВАН ЈАНКОВИЋ
РЕДИТЕЉ

СВЕТИСЛАВ СУБИЋ
БЛАГОШНИК

СТЕВАН ТРЕТЕВИЋ
ЕКОНОМ

МАРИНА ЈОСИМОВА

ЛУБИЦА КОКОТОВИЋ

МИЛИСАВ ЈАНКОВИЋ

СТОЈАНКА ВУЗАНОВА
СУФЛЕР

МИХАЈЛО ТАЛИЗЈАН

ИВАН ИСТРАТ

ВОЗИН МИЛЕНОВ

МАРКО НИКОЛИЋ

ЗОРАН ДИЦКОВ

АРТЕМИЗЕ СТОЗКОВ

ДУШАН РАВИЋ

КОЊИЋ

Гончарова, Мајсничког и других значајнијих драмских писаца. Од велике важности за константан успешан рад „Матице“ било је и то што се у активном чланству налазило по неколико већ формираних креативних личности високог талента и способности, потом брачних другова, чак и читавих породица, који ће, осим мноштва ласкавих оцена о својим креацијама, ретким полетом и ентузијазмом, унети у рад позоришта и једно сасвим ново осећање одговорности према театарском чину као делу личне уметничке својине. Прикључивање тој групи водећих чланова „Матице“ још неколицине, такође острашћених позориштем, припадника руске емиграције, са новим, али богатим искуством, дефинитивно ће ударити темеље стварању једног озбиљног позоришног ансамбла у Петровграду. О том успону „Матице“ знало се и ван Петровграда, нарочито у Београду, будући да су тада водећа глумачка имена, прваци Народног позоришта, радо долазили и играли одређене улоге у представама соколског позоришта у Петровграду - поред осталих, и Душан Раденковић, Божа Николић, Жанка Стокић, Деса Дугалић, Милица Бошњакловић и други.

Прва у низу личности тог својеврсног и правог позоришног нуклеуса у Петровграду двадесетих и тридесетих година XX века, која ће га испратити до статуса професионалне установе, и бити доцније и на његовом челу неколико година, јесте Лазар Богдановић. Рођен је 1908. године у Детроиту, (САД). Основну школу и гимназију завршио је у Великом Бечкереку. На подстицај свог професора у гимназији Милоша Станојевића, соколског предњака, постаје члан соколског позоришта „Матица“ и дебитује на аматерској позоришној сцени једном улогом у представи *Циганин*, од Едеа Сиглигетија. Рођеном глумцу, који је своје хистрионско умеће градио корак по корак, почев од 1925. године, са већ тада уочљивим особинама карактерног глумца, са урођеном навиком студије сваког лика, са могућношћу нагле трансформације, доброг певачког умећа и заводљиве мужевности – све је то Богдановићу, уз потпуну преданост позоришту, омогућило да, као што то истиче Стојан Нотарош у својој необјављеној књизи „Сећања једног глумца“, постане први овдашњи глумац „који ће унапред, бланко, везивати публику за себе, својим одличним интерпретацијама и

сценичношћу, али и, при том, водити рачуна о сарадњи са партнером, и представи, као колективном уметничком чину“. Нагомилано искуство током скоро две деценије рада у соколском позоришту „Матица“, али и несумњиви ауторитет који је стекао код колега, приморавали су га да се бави и режијом, и то са одређеним успехом, с обзиром да је тада редитељски посао (мада коначно схваћен као нужан) још увек био у сферама кратких упутстава о карактеру ликова, одређене мизансценске шеме и праћења пишчевих дидаскопија. Своје најбоље интерпретације Лазар Богдановић ће имати у делима Нушића, као: Јеврем, Јованча Мицић, ујка Васа, Живота Цвијовић, Анта, Агатон..; као Вуле Пупавац у Глишићевој *Подвали*, Митке у Станковићевој *Коштани*, као кир Јања, и Милић из Веселиновићевог *Ћида*. Међутим, посебно место у његовом репертоару, по оци свих савременика, представљала је улога Аркадија Срећковића у *Шуми*, Островског, коју ће поновити и 1947. године, као професионални глумац и редитељ, и чији ће одјек бити значајан, ако не и пресудан за његов доцнији ангажман у Српском народном позоришту у Новом Саду. Лазар Богдановић је током рада у „Матици“ показивао и интересовање према луткарском позоришту, које је, заједно са Александром - Шацом Павловићем, карикатуристом, као секцију „Матице“, водио током 1928. године.

Лазар Богдановић

Врло сличну уметничку (али не и животну) биографију, готово сраслу с „Матицом“ и каснијом професионализацијом позоришта у Великом Бечкереку, односно Петровграду, имао

је и Никола Мељничук (Николай Мељничук), емигрант из револуционарне Русије и Украјине, који је у Велики Бечкерек доспео 1922. године. Мељничук је рођен у месту Николајев, у Украјини, 1894. године. Као врло млад, почео да је глуми и режира у аматерском театру свог родног града, држећи се увек „Система“ Станиславског, као и онога што је видео у позориштима Кијева, Одесе и Москве. Новембра 1919. године, он се из Одесе искрцава у избегличку неизвесност, која га доводи до Србије, најпре у сабирни центар за емигранте из младе Совјетске државе, у Српском Итебеју, где учи језик и чека на позив за било какав посао и пресељење. На броду се жени Надеждом, Украјинком, а венчава их свештеник Востоков. Све троје ће се наћи у Великом Бечкерек, 1922. године, где Мељничук добија посао у железничкој радионици, као словописац. Осим офуцаног одела (по сопственом казивању, које преноси Стојан Нотарош, у већ поменутој необјављеној књизи „Сећања једног глумца“, са собом је понео само неколико књига, од којих су три биле најважније: „Систем“, Станиславског, Песме Тараса Шевченка и романтичну драму мање познатог украјинског писца Мјасњиког, *На поселу*. Прву је, разуме се, користио при свом редитељском раду у „Матици“, трећу је, када је савладао добро српски језик, превео и поставио на сцену, са доста малоруских народних песама, док је из друге цитирао стихове у честим носталгичним тренуцима.

Никола Мељничук

Никола Мељничук врло брзо је савладао драмске обрасце Стеријиних и Нушићевих дела, и у периоду од 1926. до 1941. године, режирао: *Злу жену, Покондирену тикву, Лажу и паралажу, Кир Јању, те Госпођу министарку, Сумњиво лице, Народног посланика, Обичног човека и једночинке Светски рат и Муву*. Углавном је и играо у својим представама неку од носећих улога. Посебно је био поносан на бриљантан развој глумице Љубице Раваси (рођене Лазаров), за коју је тврдио да је његово „откриће“, будући да јој је пружао шансу још од првих гимназијских дана. После ослобођења Петровграда, у периоду од октобра 1944. до септембра 1946. режирао је још три представе: *Туђе дете*, од Шкваркина, *Родитељски дом, Катајева, и Пег, срце моје*, Џ. Х. Манерса. У последњој је Мељничук увео живог пса на сцену, што је, за оно време, био готово револуционарни редитељски потез. Од почетка професионализације, Никола Мељничук режирао је још комаде *Руско питање*, Симонова, *Дан одмора*, Катајева, као и драму, *Цврчак на огњишту*, Чарлса Дикенса, за коју је критичар „Војвођанских сцена“ Иванка Рацков, у фебруарском броју тог часописа, 1948. године, између осталог, истакла: „...Никола Мељничук и овога пута је показао да има развијено осећање за постављање комада. Ово је био комад где се најлакше могло отићи у крајност. Он се не сме ни сувише реалистички, ни сувише нестварно поставити, већ мора бити једна мешавина, где се бајка стално преплиће са животном стварношћу, и то је редитељу успело. Цврчак на огњишту је од публике врло добро примљен, и надати се можемо да ће постати један од најомиљенијих комада, због саме своје поетичне садржине, успеле режије и добре игре глумаца, особито Стевке Јовановић (рођене сестре Петра Вртипрашког – прим. С.Ж.Ш.), која је, у улози следе Берте, потресла до суза гледалиште...“

Групи особених и истакнутих глумачких (и редитељских) имена која је највише заслужна за успешан рад соколског позоришта „Матица“ у Петровграду и, потом, његово превођење у организовану професионалну институцију, припада и Ђура Турински, једна од најконтроверзнијих глумачких биографија Петровграда и Зрењанина, боем и немиран дух, човек који је, једноставно, живео да би био глумац.

Веровао је да ниједна људска активност, ниједно занимање не може да пружи такво задовољство, такву радост као глумачки позив. У свом не предугом хистрионском животу све је подредио тој максими.

Ђ. Турински рођен је у Великом Бечкерек у 1913. године, у сиромашној радничкој породици. Већ са дванаест година, као висок и снажан дечак, постаје вежбач и спортиста у „Соколу“, где га је запазио професор Милош Станојевић и позвао да упоредо похађа активности позоришне секције „Матица“. Као седамнаестогодишњак, 1930. године дебитује својом првом улогом у *Хасанагиници* (Бег Пинтеровић). До почетка Другог светског рата редовно игра и прати цео репертоар „Матице“, показавши изразиту склоност ка херојским и трагичним ликовима, али и духовиту, сценичну дрскост и непослушност, хедонистичку страст и гротескну тврдоглавост у комичним улогама. Опирао се рутинерској, шаблонској глуми, импровизовао и у сваку представу уносио лежеран дух спонтане игре, неретко изненађујући партнера неким својим, изненада смишљеним гестом или убаченом репликом. Због тога је био посебно омиљен код публике. Пуну уметничку зрелост показује после Другог светског рата, почев од историјске представе, *Аналфабета*, Бранислава Нушића, одигране само 13 дана по ослобођењу, до свог, можда и најбољег глумачког остварења на сцени зрењанинског позоришта, 1947. године, у улози Џона Приблинга у представи *Цврчак на огњишту*, Чарлса Дикенса, коју је режирао Никола Мељничук. Позоришни критичар „Војвођанске сцене“ Иванка Рацков, у фебруарском броју тог часописа за 1948. годину, о Туринском и његовој игри пише: „...Ђура Турински је са много добре воље савладао свој темперамент, па се потпуно уживео у улогу Џона Приблинга, једноставног, добродушног и заљубљеног мужа, који се, у најтежим тренуцима свог душевног слома, када му животни сан пропада, диже, иако рањен, спреман је на жртву, јер је себичност у себи савладао у име човечности и поштовања слободе туђе личности. Ђура Турински је импресивно дао свој душевни прелом у трећој слици...“

Пре професионализаије позоришта Ђура Турински је одиграо неке од оних, како их је он сам називао, „гурманских“ улога, као што су хаџи

Тома у *Коштани*, Боре Станковића, и Жевакин у Гогољевој *Женидби*, потом је у првим сезонама Народног позоришта „Тоша Јовановић“ тумачио неколико великих драмских ликова, као што су: Станоје Главаш у истоименој Јакшићевој драми, затим Макс, у Џанкаревој *Краљу Бетајнове*, улога сина у Ђиду, Веселиновића–Брзака, а нарочито упечатљиво одиграо је лик Несрећковића у *Шуми*, Островског. У том периоду Ђура Турински потписује и режију двеју успешних представа, најпре Нушићеве комедије *Др*, потом Глишићевог комада *Два цванцика*.

Из неких личних разлога напушта Зрењанин 1950. године, једну сезону се задржавши у Нишком народном позоришту, а потом постаје првак драме Ријечког народног казалишта, где му носеће улоге у *Дунду Мароју*, *Магбету*, *Хамлету*, *Живом лешу*, *Сељачкој буни*, *Рибарским свађама*, *Међави*... поверавају таква редитељска имена као што су Јосип Кулунџић, Анђелко Штимац, Тито Строци, Бранко Гавела... Трагично губи живот у саобраћајној несрећи у Чешкој, у Бланској, крај Брна, јула 1968. године.

Ђура Турински

За једно квалитетно и добро организовано аматерско позориште, каква је, по свему, била „Матица“, није атипично да у свом саставу окупи родбински блиске чланове, брачне другове, чак и њихову децу, те на тај начин, кроз генерацијски неговану склоност ка позоришној уметности, обезбеди што дужи континуитет у раду ансамбла, његово подмлађивање и обнову. То је било врло

значајно, поготово за активно учешће жена и женске омладине, будући да се на њихово бављење позориштем још увек гледало с подозрењем и морално негативном конотацијом. Без трунке непотизма и иоле видљивог примера разводњавања креативних потенцијала, у „Матици“ су се такви примери показали управо као драгоцен капитал за будућност, када ће ова провинцијска соколска позоришна секција постати здрав темељ за формирање професионалног позоришта, односно валидан доказ да у Петровграду постоје реални услови за тако нешто. Зграда је већ постојала, са њеном дугом историјом и богата позоришна традиција, објективно развијена навика грађана да реципирају разнородна сценска дела, а, непосредно пред Други светски рат, и одмах после њега, и оно што је неколико деценија раније недостајало - респектабилни театарски ансамбл, који је надрастао оквиру аматерског ентузијазма, разликујући се од професионалне позоришне куће само по томе што су уметници радили бесплатно. Поред брачних парова, Светозара и Драгице Недељковић (Светозар је годинама имао свој берберско-фризерски салон у самој згради позоришта, и по пензионисању још неколико година био хонорарни глумац), Саве и Лепосаве Лазаров (рођене Јовановић), Војина и Десе Миленов (рођене Лазаров), Синише и Љубице Раваси (рођене Лазаров), затим, оца и сина - Ђоке и Марка Николића, брата и даље рођаке - Ђуре и Невенке Турински, својеврстан раритет, чак и у поређењу са чувеним путујућим породичним мануфактурама Динуловић и Животић, за Петровград и његов позоришни живот, драгоцену улогу промотора и активног судеолика у рађању аутентичног и самосталног градског театра одиграла је породица Лазаров. Лазарови су били занатлијска, ковачка породица из Ченте, која се још почетком двадесетих година доселила у Петровград. Имали су петоро деце, два сина и три кћери: Саву, Велимира, Десу, Зору и Љубицу. Цела породица Лазаров, родитељи, деца и њихови животни сапутници били су заљубљеници у позоришну уметност и све своје слободно време, љубав и таленат, у зениту соколског позоришта „Матица“, током тридесетих година, посветили су овој уметности. Тако се десило, по казивању Николе Мељничука, да су се у једној представи

„Матице“ у сезони 1933/1934. на позорници, у једном тренутку и у истој сцени, појавили мајка, два сина, три кћери, обе снахе и један зет. И у њиховој породичној кући, за време окупације, у недостатку било каквог позоришног живота, окупљали су се бивши чланови „Матице“, омладина, и непрестано се говорило о неком новом позоришту, у неком новом времену. Оптимизам је посебно зрачио због присуства брачног пара Раваси, Љубице и Синише, који су, пред рат морали да се евакуишу из Скопља, где су били у ангажману, и већ тада уживали велики углед у позоришном животу Краљевине Југославије. Стиче се, по свему, убедљив утисак да је у тој кући, у том ширем, породичном кругу Лазарових, осмишљен и пројектован до детаља могући план оснивања правог позоришта у Петровграду, чим се ослободи од окупатора.

Ансамбл представе *Дупла пуница* соколског позоришта „Матица“ пред премијеру 3. 11. 1935. године

Нека од више новостворених професионалних позоришта широм Србије убрзо су престала са радом јер нису располагала неопходним материјалним и, нарочито, кадровским претпоставкама за то. Петровград од самог почетка није имао таквих проблема. Непријатна судбина задесила је, у периоду од 1954. до 1958. године, позоришта у Ваљеву, Прокупљу, Пожаревцу, Врању, Крушевцу, Краљеву, Косовској Митровици, Смедереву, Сремској Митровици, Панчеву, Бачкој Паланци и још неким градовима. Сву муку каснијег обнављања професионалне театарске куће у свом граду осетили су они којима се посрећило да најпре буду довољно упорни, а потом и креативно способни да се, касније, с различитим успесима прикључе срединама,

у којима није било празног позоришног хода (Крушевац, Врање, Сремска Митровица и, у једном периоду, Панчево). У том смислу, специфичан је случај је са Народним позориштем у Кикинди, које је, на бази вишегодишњег присуства у самом врху аматерских, одлично организованих позоришта, стрпљиво чекало прилику да се за своју професионализацију темељно припреми, што се и догодило 1993. године.

Великој групи, пре свих, глумаца бившег Соколског позоришта „Матица“ - одмах по ослобођењу града, 2. октобра 1944. године, већ сутрадан, на позив тек формираног Позоришног одбора Пропагандног одељења Народноослободилачког одбора града Петровграда, најпре у акцији обнове и уређења позоришне зграде, а потом и припреми првог културног програма за борце народноослободилачке војске и грађанство - прикључује се већи број омладинаца. Стојан Нотарош, будући глумац, и доајен зрењанинске позоришне сцене, тада млади активиста Агитпропа, путем разгласне станице, смештене у центру града, у Буковчевој палати, позива све заинтересоване за рад у позоришту да се јаве 4. октобра у 10 часова у двориште позоришне зграде. Одзив је био изван сваког очекивања. У својим „Сећањима једног глумца“ Нотарош наводи да су међу првима, према очекивању, дошли бивши чланови соколског позоришта „Матица“: Светозар и Драгица Недељковић, Војин и Деса Миленов, Милисав Јанковић, Сава и Лепосава Лазаров, Јулка Цвејанов, Зорка Лазаров, Димитрије Гардиновачки, Марина Јосимов, Светислав Субић и Ђура Турински. Њима су се прикључили, махом, свршени или несвршени средњошколци: Стеван Марионцу, Светислав Јовановић, Бранислав Врцељ, Слободан Велимировић, Стеван Стојшин, Александар и Слободан Ловрић, као и, нешто старији, Слободан Воргић, књијар, Јакоб Клинар, службеник, Славко Станивуковић, службеник, Иван Стивић, графички радник, Стеван Гардиновачки, службеник, Славко Рац, берберски помоћник и још неколицина, заинтересованих за рад у позоришту. Разваљен је огроман катанец на улазу у зграду позоришта, у којој се нису ни изводиле позоришне представе нити било који други програми током рата, осим неколико војних

и политичких скупова окупационих власти, будући да је, по уласку у салу, ова група затекла само фашистичка знамења и велики портрет Адолфа Хитлера, испред којих је стајала гвоздена завеса на којој је био насликан анђео раширених крила са харфом у рукама. Главна завеса, од бордо плиша, као и украсни плиш и драперија по лежама, тапацирунг на седиштима, били су избледели и пропали. Позориште је деловало сабласно. Кроз пукотине између дасака на позорници допирао је смрад из подрума. Гардеробе, које су се налазиле такође под сценом, лево и десно у угловима, код потпорних зидова, биле су такође у јадном и запушеном стању. У мушкој гардероби било је пронађено и неколико сандука „Болс“ пића, омиљеног код немачких војника. Слободан и Јакоб Кланар су, да би се створили колико-толико нормални услови за играње представа, организовали генерално чишћење свих просторија у позоришту, од канцеларија до подрума. Сви радови су обављени за неколико дана, али је борба са заосталим пацовима потрајала много дуже, чак и после извођења првих представа.

Пошто је задати рок за извођење првог сценског програма у згради позоришта био врло кратак (15. октобар), после довођења позоришне зграде у пристојан ред, да би се успешно решио проблем неопходног брзог рада на представи, позван је и Милан Цвејанов, као редитељ и глумац са највише искуства, да одабере неку сценску игру која би се за тако кратко време могла припремити. Он се одлучио за Нушићеву једночинку *Аналфабета*, извршио поделу улога, а сам одабрао костиме и обликовао сценографију. Сам Цвејанов играо је главну мушку улогу, начелника, Смиља Матић - његову жену, Војин Миленов је био - први писар, Ђура Турински - други писар, Иванка Арсић - Милу, а Златибор Костић - пандура. Разуме се, у тек ослобођеном граду и овако на брзину урађена представа наишла је на изузетан пријем публике, од које је можда и већи део први пут ушао у позоришно здање. Због важећег полицијског часа, представе су играње у поподневном термину од 16 часова.

За наредне премијере, које су од силине ентузијазма такође уследиле брзо, као велика и драгоцена помоћ искоришћено је присуство Синише и Љубице Раваси, који су остали у

Петровграду, до потпуног сређивања прилика и новог професионалног ангажмана. Њихово искуство као професионалних уметника била је изванредна школа за многе који су се први пут нашли на сцени, али и за већ искусне глумце из предратне „Матице“. Синиша Раваси је на договор у позоришту дошао припремљен, одмах приложивши два текста, која је био спреман да режира. Први је био *Жртве слободе*, који је сам написао, а други - *Коштана*, Боре Станковића, са предлогом да насловну улогу игра Љубица Раваси. Потенцијални учесници ових представа поново су позивани путем разгласне станице, те је Синиша Раваси, од мноштва кандидата, одабрао оне који ће играти и оне који ће статирати. Одлучено је да се прво постави његов комад *Жртве слободе* (премијера прве је заказана за 31. октобар, а друге за 3. децембар 1944. године).

Призор из представе *Жртве слободе* Синише Равасија

Актуелни садржај прве праве, целовечерње позоришне представе није много помогао припрему и ток проба, пошто је део глумаца учествовао у изради декора, али је тематика ове драме (коју су доцније играла многа наша позоришта) давала велики подстрек свим учесницима да савладају све напоре и припреме је за извођење за само 15 дана. Улогу Слободана, комунисте и илегалца, тумачио је сам Синиша Раваси, док је Иван Штивих играо улогу немачког официра, главног иследника. Представа је до краја године репризирана 16 пута и из разумљивих разлога била изванредно примљена код публике, изазивајући својим веризмом неретко бурне реакције.

У пролеће 1945. године представом *Жртве слободе* остварен је први међународни наступ

зрењанинског позоришта. Заједно са групом фолклориста и других уметника ансамбл ове представе боравио је у Темишвару и одиграо представу за српску мањину у румунском делу Баната. По казивању Јована Туркулова, који је тада имао десетак година и у представи тумачио лик детета, поред одушевљења присутне публике, живописног путовања бродом „Итебеј“, запамћен је и детаљ са наглог и узбудљивог повратка, будући да укупни политички, међудржавни и етнички односи између двеју земаља нису били уређени. Упоредо са пробама ове представе, трајале су музичке пробе за *Коштану*, под стручним надзором Михајла Шипоша, некадашњег диригента оркестра Соколског друштва „Матица“, а полетни ансамбл Позоришног одсека Народноослободилачког одбора Петровграда успео је чак и да 28. новембра, у јеку проба *Коштана*, припреми и изведе једночинку од Чехова, *Јубилеј*, у режији Јелене Трумић. Иначе, Михајло Шипош, веома значајна личност за развој музичког живота у Великом Бечкерек (Петровграду и Зрењанину), био је до половине педесетих година стални музички сарадник на представама које су то захтевале или као корепетитор глумцима, или као диригент пратећег оркестра.

Највећи проблем за реализацију премијере *Коштана* били су аутентични костими, које је било тада немогуће направити. Спас је био у поклону госпође Даре Станојевић, кћери професора Милоша Станојевића, оснивача соколске организације у Великом Бечкерек, која је донела кофер са готово свим костимима за *Коштану*, из фонда „Матице“, који је за време рата био похрањен у њеној кући. Када је тај проблем био решен, поставило се питање обезбеђивања аутентичне реквизите, са пуно оружја и специфичних детаља. Добронамерношћу Велимира Козарева, пасионираног сакупљача старина, и то је било обезбеђено. Иначе, улоге у *Коштани*, поред насловне, која је додељена Љубици Раваси, биле су овако подељене: Миткета је играо Синиша Раваси, хаџи Тому - Ђура Турински, Стојана је играо Стојан Нотарош, Арсу - Иван Штивих, Стојанову мајку - Драгица Недељковић, а лик воденичара - Светозар Недељковић.

После 10. децембра 1944. године стигла је забрана за све јавне скупове због појаве тифуса - пегавца. Она је прекинула и прву турнеју ансамбла

Позоришног одсека Народноослободилачког одбора града Петровграда по околним местима. Одиране су само представе у Новом Бечеју, и то *Жртве слободе* пет пута, а *Коштана* два пута. У оквиру прославе Нове године, 31. децембра 1944. године, изведен је комад Синише Равасија *Носиоци правде*, као и одломак из драматизованог романа Максима Горког *Мати*, које је режирао Синиша Раваси.

Почетком 1945. године Позоришни одсек при Агитпропу постаје Позоришни одсек градског НОО, са управом, уметничким и техничким одсеком, који се старао о финансијама позоришта. Управу су чинили председник, секретар, благајник, економ, руковалац гардеробом, библиотекар и главни редитељ са потребним бројем осталих редитеља. Постојао је и правилник о раду Позоришног одсека. Позориште је још увек имало статус аматерског, те глумци нису добијали плате. Међутим, већ половином исте године један део глумаца почиње да добија неку врсту хонорара, односно новчане стимулације или награде у висини од око 500 динара. У једном извештају о раду Позоришног одсека, из тог периода, наводе се расходи позоришта: „...Расходи Позоришног одсека су лични и материјални. Лични расходи се састоје из плате једног чиновника, од динара 2.500, и једног техничара, са платом од 1.500 динара. Ови издаци су стални. Поред ових, постоје и повремени, а то су награде извођачима од 125 динара, и награде ватрогасцима од динара 150. Материјални издаци иду на штампање плаката, улазница, шминку, одржавање и изградњу кулиса. Ови издаци износе око 1000 динара месечно...“

НОО је основао тада и Културно-просветни савет, са хором и оркестром, који су често учествовали у програму Позоришног одсека. Исти извештај о раду Позоришног одсека, од 5. јуна 1945. године, поред осталог, приказује и приходну страну: „...Од свог оснивања, Позоришни одсек дао је 31 представу са наплатом, те приход износи укупно 829 370 окупационих динара, 6.946 динара федеративних и 31 рубљу. Према томе, број посетилаца (од 15. октобра 1944. до 5. јуна 1945) износи 44 172 лица (без бесплатних представа)...“

Складиште Управе народних добара у Петровграду је још током 1944. године показало разумевање за потребе позоришта, које је оданде

узимало неопходне количине гардеробе, намештаја и других потрепштина. Глумци су, такође, добијали одела, веш и специјална требовања, мимо уобичајених „тачкица“. Током 1945. године позориште је још два пута мењало своје званично име. Најпре у „Окружно позориште Јединственог народноослободилачког фронта за северни Банат“, а после краћег времена у „Позоришни одсек културно-просветног већа Градског НОО Петровграда“.

Крајем 1945. године позоришту приступа Лазар Богдановић, који се вратио из немачког заробљеништва, а потом и Никола Мељничук, који је указом премештен из Железничке радионице, обојицанаместаредитељаиглумаца. Одмах почињу пробе Гогољеве *Женидбе*, која ће бити, по свему, одлучујућа представа за дефинитивно увођење петровградског позоришта у професионални статус.

Премијера Гогољеве *Женидбе* изведена је 8. јануара 1946. године, пред препуном салом, у којој су била 424 гледаоца. Редитељ је био Никола Мељничук, а подела улога следећа: провадација – Лазар Богдановић, младожења – Милан Цвејанов, провадацика – Зора Лазаров, кандидат за женидбу – Ђура Турински, Анучкин, кандидат за женидбу – Воја Миленов (Мељничук је играо другог кандидата за женидбу), собарица код удаваче – Милка Чанак и слуга код младожење – Павле Говедарица. Техничко особље су, као волонтери, чинили - Лука Андраш, Чедомир Лињачки, Душко Моток, Бранислав Врцељ и Љиљана Кацл. Крајем јануара изведена је и премијера *Зоне Занфирове*. Убрзо је позоришту стигло обавештење да ће се 5, 6. и 7. маја 1946. године у Новом Саду одржати такмичење аматерских позоришта Војводине. Донета је одлука да Петровград на том такмичењу учествује са представом *Женидба*, Н.В.Гогоља, у режији Николе Мељничука. Током фебруара стигао је налог за забрану играња представа због карантина. Ансамбл позоришта је то искористио за припремање још две представе - *Родитељски дом*, Валентина Катајева (премијера – 2. марта) и *Вода са планине*, Плаовића-Ђоковића (премијера – 11. марта).

Непосредно пред такмичарски наступ са *Женидбом* у Новом Саду, оболелог Воју Миленова замењује Стојан Нотарош, али је

представа одиграна полетно и са великим успехом. Представа је проглашена најбољом, Лазар Богдановић добио је награду за глуму, а Никола Мељничук за режију. Овај успех догодио се двадесетак дана пре формалног доношења „Акта о оснивању професионалног Народног позоришта у Петровграду“, једногласно усвојеног од стране Окружног народног одбора. Био је то, по свему судећи, последњи одговор петровградских позоришних уметника, пред тај дуго жељени чин, у том смислу што су неоспорним квалитетом доказали да за професионални рад поседују и одговарајућу уметничку и организациону снагу.

Тог, 25. маја 1946. године, предлог о оснивању професионалног народног позоришта једногласно је усвојен, а у име Окружног народног одбора потписали су га Божа Титин, председник, и Сабо Ђерђ, секретар. У образложењу одлуке, између осталог је стајало: „...Окружни народни одбор у Петровграду, у жељи да у народу града Петровграда и околине што више развија смисао за културу и разумевање културних и социјалних појава и питања, и да што шири круг народа активира за схватање и решавање тих појава и питања, одлучио је да оснује Народно позориште „Тоша Јовановић“ ...“ На истој седници донета су и правила о раду позоришта.

Предлог да новоосновано позориште носи име прослављеног српског глумца Тоше Јовановића (21.5.1846, Велики Бечкерек – 5.2.1893, Београд), првака драме Народног позоришта у Београду друге половине XIX века - приписује се Тодору Манојловићу, такође Великобечкеречанину, знаменитом књижевнику, једном од утемељивача српске модерне књижевности између два светска рата, који се после ослобођења, углавном, повукао из јавности и до смрти (1968) живео у свом родном граду. Посећивао је позориште готово свакодневно, а почетком педесетих година и писао о представама у „Нашој сцени“. Уз то, зрењанинско позориште играло је неколико његових превода са француског или италијанског језика и, коначно, драму *Центрифугални играч* (познату још из београдских позоришних кругова између два светска рата), у сезони 1969/70.

После успеха на фестивалу у Новом Саду и сазнања о донетом акту о професионализацији, ансамбл позоришта је током маја и јуна 1946. са

још већим полетом наставио да игра представе, али сада на гостовањима, током којих су наступали у Кикинди, Новом Бечеју, Српској Црњи, Новом Кнежевцу, Степановићеву, Јаши Томићу, Перлезу и Ечки. Ни играње у крајње запуштеним салама месних домова културе или неким другим просторима није ни у чему битном омело глумце из Петровграда да обаве, тако и тада звану, „амбулантну“ улогу своје културне мисије.

Девог августа 1946. године, Одељење за просвету Главног извршног одбора Аутономне Покрајине Војводине одобрило је Правила о раду позоришта у Петровграду, а потписао их је тадашњи повереник Одељења за просвету Радивоје Давидовић. Правила су налагала да позориштем управља Управни одбор, који поставља Окружни народни одбор, а састоји се од 5 до 15 чланова. За првог управника постављена је Анђа Јанков-Малбашки.

Летња пауза за уметнички део ансамбла трајала је до 25. августа. После тога, многе ствари више нису биле као пре. Народно позориште, под именом „Тоша Јовановић“, кренуло је у своју велику авантуру.

Фототип оригиналног плаката са отварања професионалног Народног позоришта „Тоша Јовановић“

III

ЗРЕЊАНИН – ГОДИНЕ ПОЗОРИШНЕ ИНСТИТУЦИЈЕ

ПРВА ДЕЦЕНИЈА
1946/47 – 1955/56

Аудиција за професионални ансамбл. - Последњи трагови аматеризма. - Препоруке за репертоар. - Прва значајна редитељска имена. - Кратак век драме на мађарском језику. - Ангажовање првих школованих редитеља и глумаца. - Студиознији приступ репертоару. - Првоучешћена „Стеријином позорју“

Шеснаест дана по одиграној првој премијери у сада професионалном Народном позоришту „Тоша Јовановић“, после свега 11 година, град ће поново, плебисцитарно израженом снагом воље актуелних историјских и политичких околности, променити име и одлуком градских власти, 2. октобра 1946. године, добити ново име - Зрењанин, у знак сећања и пијетета према погинулом народном хероју из ових крајева Жарку Зрењанину. Са новим обликом власти, симболично, почиње и нов живот градског Народног позоришта, које ће, као једна од најзначајнијих културних институција, делити судбину своје средине, понекад далеко изнад њених објективних очекивања, али, у појединим периодима, бити и потпуно поистовећена са бизарном и опскурном ауром њених провинцијских слабости и апатичног прагматизма.

Пред сам почетак своје прве професионалне сезоне, 25. августа 1946. године, Народно позориште „Тоша Јовановић“ организовало је велику аудицију за избор глумаца у професионални ангажман. Одељење за просвету Главног извршног одбора АП Војводине формирало је стручну комисију у саставу: Јован Коњовић, редитељ Војвођанског народног позоришта у Новом Саду, Влада Поповић, публициста и тадашњи директор драме Војвођанског народног позоришта, и Стеван Јатић, секретар Савеза аматера Војводине. Аудиције су, на основу стечене репутације и на предлог чланова комисије, ослобођени: Лазар Богдановић, Милан Цвејанов, Никола Мељничук

и Ђура Турински, прваци некадашњег соколског позоришта „Матица“. Остали глумци примљени у ангажман или су већ имали искуства у „Матици“, или су се, од ослобођења града, октобра 1944. године, налазили у поделама првих представа „Позоришног одсека НОО града Петровграда“. Свима су уручена решења о пријему, у којима је, између осталог, писало: „Примљен(а) за сталног члана Народног позоришта у својству драмског уметника, разврстан(а) у платни разред, да се уметнички додатак одређује договором са управником, и да именовани(а) има могућност за напредак у служби сваке треће године, а у случају изузетних резултата на уметничком плану, у континуитету, омогућава му (јој) се и прескакање платних разреда...“

Одмах по завршеној аудицији и потписивању решења, управа позоришта је упознала све присутне да ће се, као прва премијера, припремати комад Ђуре Јакшића *Станоје Главаш*, да ће њен редитељ бити Лазар Богдановић, а сценограф Коста Елиот, а за дан премијере и свечаног отварања Народног позоришта „Тоша Јовановић“ одређује се 15. септембар. Одређене су и цене улазница, које су у просеку износиле 12 динара.

Тога дана, свечаност отварања позоришта подељена је у два дела. Први део почет је рефератом Слободана Берберског, повереника Просветног одељења ГИО АП Војводине, на тему „Позоришне традиције нашег округа“, потом су уследили поздравни говори, најпре Богданке Чиплић, изасланика ГИО АПВ, и Милана Ајваза, првака драме Војвођанског народног позоришта. У другом делу свечаног отварања изведена је представа *Станоје Главаш*, у чијој подели су се нашли следећи глумци: Ђура Турински (Станоје Главаш), Деса Миленов (Стана), Стевка Јовановић (Спасенија), Стојан Нотарош (Радак), Лазар Богдановић (Исак), Милан Цвејанов (Вук), Сава Лазаров (Сулејман паша), Павле Говедарица (Хасан), Светозар Јовановић (Колебан), Ђорђе Крстић (Ћерим), Стеван Марионцу (хаџи Продан), Милисав Јанковић (Јања), Воја Миленов

(Порфирије), Душан Моток (Ђенадије), Слободан Велимировић (Бошко), Мита Гардиновачки (први Турчин), Бранислав Врцељ (други Турчин), Јовица Коларов (трећи Турчин), Светозар Недељковић (један Гужанин) и Станислав Терзин (један сељак).

У јесен, исте године, формиран је при позоришту оркестар од 16 музичара, чији је стручни руководилац и диригент био Михајло Шипош, дугогодишњи диригент оркестра соколског друштва „Матица“. Иначе, уметничка биографија Михајла Шипоша је изузетно богата и он с разлогом слови за једну од најистакнутијих личности музичког живота Великог Бечкереча, Петровграда и Зрењанина. Рођен је 1891. године. После основне школе похађао је музички лицеј у Новом Саду, где му је наставник био Исидор Бајић. Уписује се на Богословију у Сремским Карловцима и, као изузетни таленат за дириговање, већ 1910. године води хор Богословије. Први световни хор води од 1916. године (Хор српске омладине у Новом Саду). Свештеничка служба га доводи у Велики Бечкерек, где преузима уметничко вођство градским хором и филхармонијом. О квалитету његовог уметничког рада најбоље говори податак да је концерт великобечкеречке филхармоније и његовог хора директно преношен на заједничком програму радио Београда, Загреба и Љубљане 1931. године. Упоредо је хоровођа и диригент соколског оркестра у „Матици“, а обавља и корепетиторске задатке у позоришним представама са певањем и музиком у соколском позоришту. После Другог светског рата напушта свештеничку службу и интензивно ради на обогаћивању хорског живота у Зрењанину. Био је шеф музичког одељења Агитпропа, покретач укупног музичког васпитања и живота у граду. Запамћен је његов диригентски наступ на Тргу слободе 1945. године, када је дириговао хором од 1000 певача, који су сачињавали сви тадашњи активни хорски ансамбли у граду. Једна од највећих тековина његовог рада је оснивање Музичке школе „Јосиф Маринковић“.

У складу с тада важећим административним протоколом, управа Народног позоришта „Тоша Јовановић“ поднела је одмах Одељењу за просвету ГИО АПВ предлог репертоара за целу сезону 1946/47. и почетком новембра добила званичан и обавезујући одговор, у којем је, између

осталог, стајало: „... Ово Одељење одобрава томе позоришту стављање на репертоар следећих комада: - *Станоје Главаш* од Ђуре Јакшића, *Сумњиво лице* од Бранислава Нушића, *Подвала* од Милована Глишића, *Покондирена тиква* од Стерије Поповића, *Вода са планине* од Плаовић-Ђоковића, *Краљ Бетајнове* од Ивана Цанкара, односно *За добро народа*. Сматрамо да је довољно на репертоару једна Цанкарева драма, а од двеју предложених одаберите сами која више одговара вашим могућностима и условима рада. Може и *Дружина Пере Квржице* од Ловрака, *Ревизор* од Гогоља, *Платон Кречет* од Корнејчука, *Негде у Москви од Мас – Червинског*, *Туђе дете* или *Проста девојка* од Шкваркина, довољна је једна од двеју предложених драма, *Мати* од Чапека, *Уображени болесник* од Молијера, и *Сребрна кутија* од Голсвордија.

Не стављајте на репертоар *Др* од Нушића, *Избирачица* од Трифковића, пошто не представљају ствари којима би позориште испунило захтев васпитања широких народних слојева. *Коштана* од Боре Станковића тражила би специјалну режију. *Свадба*, *Просидба* и *Медвед* више одговарају дилетантским дружинама, но сталном позоришту. На поселу је без сваке књижевне уметничке вредности. И према самој пишчевој напомени, *Свирина романса* захтева претходне припреме и измене у тексту да би могла бити приказана. Сматрамо да би то био сувише тежак посао за ваше позориште. *Квадратура круга* од Катајева, представља оштру сатиру на извесне слабости у совјетском друштву, тако да би публика лако могла стећи погрешне и негативне утиске о совјетском друштву. *Кола мудрости – двоја лудости* од Островског и *На дну* од Горког веома су тешке за услове вашег рада. *Родитељски дом* од Катајева, *Обичног човека* од Нушића и *Ноћну смотру* од Шкваркина скинути са репертоара, пошто вам је репертоар сувише обиман. Уместо комада *Дођоше до града*, Прислија, ставите на репертоар *Сребрну кутију* од Голсвордија, предложену актом број 153/46, која даје много више могућности за глумачка остварења, поред тога што ће овај комад више одговарати и бити ближи нашој публици. *Црвене руже* од Бенедетија и *Три лопова* од Нотарија не приказивати, пошто су та дела без сваког интереса за приказивање и без уметничке

и књижевне вредности...”

Довољан је само летимичан поглед на репертоар свих српских професионалних позоришта у првим поратним годинама и видеће се колико су идентични, с евентуалним разликама само у години и месецу када су изведене премијере. Нова, народна власт брзо је схватила идејну снагу позоришта као институције, и никако није хтела да га одвоји од идеолошки чврсто постављеног система актуелне пропаганде и моралних вредности социјалистичког друштва. Срећом, та ограничења су релативно брзо бледела, бар у оном правцу да се не обесмисли репертоарски контакт како са свим релевантним делима из светске драмске баштине, тако и са новом драматургијом, која је била у налету, како у свету тако и у нашој земљи. Међутим, биће потребно да прође још

неколико деценија како би тај утицај идеолошко-политичких ограничења био сведен на најмању меру, али је ипак, повремено, испољавао своје разорно дејство на позоришну уметност.

До пред сам крај своје прве професионалне сезоне, маја 1947. године, у налету ентузијазма и очигледно страсне жеље да се докаже јавности, Народно позориште „Тоша Јовановић“ извело је још 13 премијера, а две своје представе пренело је из претходне године (*Женидба и удадба*, Ј. Стерије Поповића, и *Женидба*, Н. В. Гогоља). Изведена је, чак, 81 представа. Редитељски деби Ђуре Туринског (као професионалца) била је поставка Нушићеве комедије *Др*, а нешто касије и једног од „препоручених“ текстова, *Вода са планине*, Плаовића-Ђоковића. Прилику да режирају добијају и Стојан Нотарош и Војин

Ансамбл позоришта априла 1947. године, приликом гостовања Раше Плаовић

I ред: Војин Миленов, Аца Шајбер, Коста Елиот, Светозар Недељковић, Стеван Марионцу, Сава Лазаров

II ред: Иванка Путник, Петар Путник, Милан Цвејанов, Павле Говедарица, Лазар Богдановић, Јулка Цвејанов, Раша Плаовић, Милисав Јанковић, Анђа Јанков, Лепосава Лазаров, Никола Мељничук, Мира Вујин, Ђорђе Крстић, Ђура Турински

III ред: Слободан Велимировић, Мира Секулић, Станко Станимировић

Миленов. Први поставља комад *Платон Кречет*, Корнејчука, а други *Ћидо*, Веселиновића–Брзака. Већ искусни редитељи, Никола Мељничук и Лазар Богдановић припремили су за извођење: *Ревизор*, Гогоља, *Туђе дете*, Шкваркина, и *Негде*

Полазак ансамбла Зрењанинског позоришта на фестивал Војвођанских театара 19. 04. 1947. године

у *Москви*, Маса–Червинског (Никола Мељничук) и *Сумњиво лице*, *Народни посланик*, Нушића, *Два цванцика*, Глишића (Лазар Богдановић), а прилику да потврди своје знатно искуство имао је и Милан Цвејанов, који је режирао представе *Сребрна кутија*, *Голсвордија*, и Нушићеву комедију *Покојник*.

Ова велика серија представа, већ у првој сезони, показала је велике амбиције новог позоришта, али и типичне слабости пренете из аматерског начина рада. Премијере су припремане са врло мало проба, углавном оних за меморисање текста и мизансцена, док о некој видљивости студије ликова и њихових карактера готово да није било ни говора. Представе су рађене за сразмерно мали број извођења, и, пошто је већина текстова већ играна у не тако давној прошлости, извесно осећање рутине замагљивало је већину пропуста и слабости и цео ансамбл држало у убеђењу да је на добром путу. Међутим, већи део јавности, оне стручне и оне у публици, оценио је ову серију представа још увек као аматерскоу, обимну, али и безличну. Оно око чега су се сви слагали, била је чињеница да је прва сезона увела у праксу школу сценског понашања, дикције, откривања сопствених могућности, а публику привикла на

редован репертоар. Тек ће последња премијера у првој професионалној сезони зрењанинског позоришта, *Краљ Бетајнове* од Ивана Цанкара, у поставци гостујућег редитеља из Београда, Јосипа Кулунџића, донети нека нужна „отрежњења“, сазнање да се професионализам не доказује само административним декретом, већ објективним резултатима на самој сцени и уверење о потреби да се стално студиозно ради, и то са редитељима који су искусни и школовани. Рад на Цанкаревој драми, са тешком драмском структуром, уз редитеља који апсолутно познаје законе сцене и сигурно води цео ансамбл кроз једно сложено драмско дело, значило је много за глумце зрењанинског театра, упознало их са свим темељним методима рада, симболиком на сцени, тачним психолошким нијансирањем ликова, градијацијом драмске тензије и другим одликама коректног позоришног дела. Одјек ове добро урађене представе био је пресудан за почетак сарадње са осталим истакнутим драмским уметницима, редитељима и глумцима из Београда и Новог Сада. Већ наредна сезона, 1947/48, са преполовљеним бројем премијера, показала је шта је прави пут успеха, а то је, пре свега, побољшавање квалитета представа с већим ангажовањем домаћих редитеља, што је, уз мудро одабран репертоар, исто довело до извођења великог броја представа, али и до вредних признања театру који се још увек обликује и тек формира свој уметнички идентитет. Смена управника, на почетку треће професионалне сезоне (уместо Анђе Јанков-Малбашки, за првог човека позоришта именован је Лазар Богдановић) ништа битно не мења у укупном напретку зрењанинског позоришта. За његовог трогодишњег управничког рада (поред административне функције управника, наставио је да игра и режира) глумачки ансамбл се лагано искристалисао. Напустила га је неколицина, која није могла прихвати све веће професионалне обавезе, а један мањи број се повукао јер, објективно, није поседовао квалитете за креативни рад, који је, уз то, постајао све захтевнији. Њихова места попунили су други, амбициознији и талентованији.

Посебно је значајан поновни долазак Аце Шајбера у ансамбл, са којим је успешно сарађивао неколико година пред Други светски рат, и Лазара Брусина, који ће, по препоруци Николе Мељничука,

прећи из врло солидног радничког аматерског позоришта, стационираног у железничкој радионици, где је Мељничук такође режирао низ запажених аматерских позоришних представа.

У сезонама 1947/48, 1948/49. и 1949/50. сав терет редитељског рада поднели су Никола Мељничук (6 поставки), Лазар Богдановић (5) и Милан Цвејанов (4). Први се посебно истакао режијом комада *Цврчак на огњишту*, Дикенса, и Нушићеве *Ожалошћене породице*, Лазар Богдановић једном целовитом поставком Станковићеве *Коштане* (поновни сусрет са Љубицом Раваси у насловној улози), док се Милан Цвејанов релативно успешно носио с тада актуелним и „препорученим“ драмама *Сребрна кутија*, Голсвордија, и *Прст пред носом*, Јоже Хорвата, и једном „ван препоруке“, Нушићевом комедијом *Др*, у сасвим другој подели од оне играње три године раније.

Сценограф свих 25 премијера у првим двома сезонама био је Коста Елиот (Константин Елиот), једна од најзагонетнијих личности позоришног и ликовног живота Зрењанина. Рођен је 25. маја 1925. године у Одеси, од оца Џона и мајке Олге, рођене Селиванов. Непознатим каналима стигао је у Петровград, по свему судећи, са јединицама Црвене армије, јер се, по казивању др М. Ишванеског, 1945. године води као пацијент војне болнице у Петровграду, где је примљен због опште слабости и исцрпљености, а др Ишванески радио као стажиста. По његовом казивању, сликар Коста (Константин) Елиот испричао му је како су му НКВД-евци у Одеси убили оца. Овај податак је несумњиво тачан, с обзиром на бројне тадашње чистке у којима су страдали многи совјетски грађани, утолико пре што је Елиотов отац био Енглец, и могао бити лако оптужен за свашта. Да је био пацијент ове болнице, потврђују и два цртежа на којима је портретисао докторе Мишу Матића и Мирослава Вршку. За време свог трогодишњег рада у зрењанинском народном позоришту (1946 – 1949) живео је са мајком у Гимназијској улици. При реализацији своје последње сценографије у Зрењанину (*Женидба*, Н.В. Гогоља), болест га је поново савладала, те је радове завршио Владимир Ребезов, сценограф из Панчева (од 1957. године, па све до пензионисања, сценограф Народног позоришта „Тоша Јовановић“). У јесен, 1949. године одлази за Београд, кратко се задржава

у београдским позориштима (једина позната сценографија му је у Београдском драмском позоришту, децембра 1949. године за представу Бернарда Шоа *Занат зће Уорн*). Почетком јуна наредне године одлази најпре у Италију, а потом, вероватно, у Велику Британију, пошто је за све време боравка у Југославији имао британско држављанство. Осим поменутих портрета, од целокупног сценографског рада у зрењанинском позоришту (а урадио је, као професионални сценограф, укупно 25) сачувана је само једна скица за четврти чин представе *Станоје Главаш*, једна уљана слика под називом *Пејзаж*, један акварел под називом *Учесник битке на Сутјесци*, настао у време агитпроповске делатности, и неколико икона, за које се само претпоставља да им је аутор Коста Елиот.

Јосип Винарић

После одласка Косте Елиота, готово све сценографије наредних десет година у зрењанинском позоришту потписаће Јосип Винарић, сценограф и сликар – извођач од 1940. године, најпре у Осјечком народном казалишту, а потом у Народном позоришту у Бањалуци. Рођен је 1908. године у Старим Микановцима. Као младић похађа течајеве фигуралног цртања на Коларчевом универзитету у Београду, а потом и приватну школу примењене уметности. До доласка у зрењанинско позориште, имао је већ око 120 инсценација, подједнако успешних и за потребе оперских и драмских представа. За девет сезона проведених у зрењанинском позоришту урадио

је још 83 сценографије, које су биле стилски врло прецизне, али и сувише „кабасте“, тешко преносиве у променама на сцени и са врло мало стилизованих назнака.

Тих година управа Народног позоришта „Тоша Јовановић“ чини све да се дотрајала зграда адаптира и прилагоди свим својим радним просторима све већим уметничким и техничким захтевима, али ће се те активности одложити за две године, када се у салу, на сцени и гардеробама коначно уводи квалитетно централно грејање, а од бочне зграде, у паралелном односу са главном, од неколико мањих станова и пратећих просторија, уређује врло употребљива сликарница и магацин декора, као и браварска радионица.

Како за те неопходне грађевинске интервенције на згради позоришта, тако и за темељну поуну фондуса намештаја, костиме и реквизите велике заслуге припадају Ђорђу Дамјанову Ђекши, трећем управнику зрењанинског позоришта, који на ту функцију долази у јесен 1950. године. Учитељског звања, али и са богатим искуством редитеља у више аматерских позоришта у Македонији, потом у Тузли и родном Јаша Томићу, Дамјанов се и у Народног позоришту „Тоша Јовановић“ показао као солидан редитељ, јер ниједна од његових режија (*Зона Замфирова*, Ст. Сремца - 1950, *Сеоска учитељица*, П.С. Петровића, по роману С. Ранковића, 1951. и *Ревизор*, Н.В. Гогоља, 1952) није била испод задовољавајућег нивоа. Али, највећи допринос Ђ. Дамјанова био је довођење у ансамбл Петра Вртипрашког (за чији је долазак из суботичког позоришта, по свему судећи, пресудна била чињеница да су обојица родом из Модоша (Јаше Томића) и Саве Дамјановића, већ тада блиставог аматерског глумца, који ће веома брзо напредовати у зрењанинском позоришту, постати његов првак и остати му веран до краја каријере. И Дамјанов је разумео потребу довођења квалитетних редитеља, који ће, уз рад на представама, едуковати глумце, и сваки на свој начин обогатити њихову интерпретацију. Тако је, најпре, ангажовао Петра С. Петровића за два пројекта - *Симиће*, по свом тексту, и *Хасанагиницу*, Огризовића, што је довело до запажених резултата. Поред ојачаног ансамбла, који је, потом, ангажовањем сталних, квалитетних редитеља, најпре Душка Крижанеца, нешто касније и Милана Туторова, достигао зените својих

креативних способности, могло се, тих првих педесетих година минулог века, констатовати да се зрењанински театар у професионалном смислу потпуно стабилизовао. Први школовани глумци и редитељи са наших академија или средњих школа појавиће се тих година и на зрењанинској сцени, што је био доказ да је ансамбл већ достигао онај квалитет који је био неопходан за далеко сложеније представе. Године 1952. требало је да дипломира прва класа београдске Позоришне академије, те је зрењанинско позориште понудило свој ансамбл и своју салу младим редитељима за режију дипломске представе. Први млади редитељ, који је дошао, био је Васа Поповић, који се одлучио да постави комад Лопе де Вега *Витез чудеса*. У реализацији (и доброј оцени представе), поред агилног ансамбла, помогли су му и ак. сликар Стојан Ђелић, који је израдио скице за декор и костиме, и Стеван Радосављевић, композитор, који је написао оригиналну музику. Прве глумице са тек завршеном позоришном академијом које су добиле ангажман у зрењанинском народном позоришту биле су Нада Мирковић и Вера Јокић. Охрабрено сарадњом са редитељем Васом Поповићем, исте године (1952) позориште је прихватило још једног младог дипломца, Јосипа Лешића, који је изразио жељу да режира комад Нормана Красне, *Драга Рут*. После успеха с овом представом, Лешићу се продужује ангажман и он режира и следеће комаде: *Без трећег*, Милана Беговића, *Сви моји синови*, Артура Милера, *Слуга двају господара*, Голдонија и *Човек који није постојао*, текст који је сам написао.

Своју праву животну преокупацију и највећу љубав, коју ће Ђорђе Дамјанов исказати тек у наредним деценијама, а то је позориште за децу, односно дечије позориште, наговестиће довођењем у ансамбл глумца Јанка Врбњака, који је, опет, био понесен луткарским позориштем. За кратко време које је провео у Зрењанину Врбњак је успео да са глумцима који никада нису радили са луткама припреми представу *Ивица и Марица*. Иако је представа имала добар одјек у градској средини, поготово у основним школама и дечијим вртићима, за стални пратећи репертоар намењен деци није било простора, али ће овај пример навестити рађање самосталног луткарског позоришта, 1956. године.

Врло плодан редитељски рад Душка Крижанеца у само једној сезони, 1952/53 (седам режија, од којих се издвајају *Дундо Мароје*, *Држића*, *Протекција*, *Нушића*, и *Учене жене*, *Молијера*), доведен је у питање после премијере његове драматизације дела Карла Шенхера *Игра страсти – жена враг*, пошто, како сумира реакције на ову представу Душан Ђук у свом необјављеном реферату „Народно позориште ‘Тоша Јовановић’ од 1944. до 1964.“: „...овакве произвољне игре отварају пролаз малограђанској стихији, шта год то значило...“ Сви његови аргументи, изречени у одбрану представе, нису могли да оправдају такав, и по тадашњим оценама неуспели репертоарски и сценски излет. Крижанец је наставио са радом, овога пута доста неупадљиво, стварајући, углавном, „коректне“ представе. Иначе, те године пружена је прилика још једном младом редитељу да искаже своје способности и знање; наиме, Петар Говедаревић, у два маха, за непуне три сезоне своје сарадње са зрењанинским позориштем (омеђене његовим боравком у ЈНА), режира десет представа, углавном узлазном линијом успешности, од којих ваља поменути: *Скамполо*, *Никодемија*, *Круг кредом*, *Клабунда*, *Добри војник Швек*, *Хашека* и *Младост пред судом*, Тимајера. У Хашековој комедији о војнику Швејку, у насловној улози бриљирао је највећи комичар зрењанинске сцене Аца Шајбер, који је наредне две деценије директно везивао публику за себе, што је на зрењанинској сцени доживело само још неколико глумаца.

Следеће сезоне, 1953/54, Ђорђе Дамјанов завршава свој веома успешан посао обнове ансамбла, у којем су сада и Милица и Миливоје Радаковић, Михајло Милићевић, Јанићије Митрић, Раде Којадиновић и Фахро Коњхоџић. Репертоар је сада могао да се саставља не као до тада, на основу могућности ансамбла, већ на основу његових жеља. После дуге серије режија Крижанеца и Говедаревића, нова сценска промишљања уводе Милан Туторов, пре свега режијом драме *Монсерат*, Е.Роблеса, којом он и тумач улоге Исквијерда Петар Вртипрашки понављају велики успех са сцене Народног позоришта у Суботици. Сава Комненовић, такође, са редитељским дебијем у Шилеровом комаду *Сплетка* и љубав уноси доста свежине у текући репертоар. Посебну вредност, на крају те сезоне, представљаће сарадња са

редитељем Бором Ханауском, који ће урадити прву верзију, за зрењанинско позориште, врло значајне представе *Кир Јања*, Јована Стерије Поповића. Био је то почетак периода у којем су тада врхунски редитељи без предрасуда прихватили сарадњу са овим позориштем и његовим ансамблом.

У овој сезони покренут је и рад драме на мађарском језику, односно цео ансамбл аматерског позоришта „Мадач“, иначе сасвим коректне снаге; у тежњи за професионализацијом, уврштен је у редовну продукцију Народног позоришта „Тоша Јовановић“. „Мадач“ је изникao као драмска секција КУД-а „Петефи“, која је већ 1950. године скренула пажњу на себе, јер је њена представа *Учитељица* проглашена најбољом на Републичком такмичењу аматерских позоришта. Сличан успех поновила је и наредне године представом *Свети пламен*, Сомерсета Мома, на Летњим играма на Палићу. Да би се поспешео аматерски позоришни рад на мађарском језику, од ове секције је основано Аматерско позориште „Мадач“, које је за само три сезоне озбиљно наговештавало професионалне амбиције.

Актери пријатељске фудбалске утакмице између чланова српске и мађарске драме на градском стадиону 1953. године

Том чину претходила је велика аудиција, на коју се пријавило 70 кандидата, што већ чланова овог аматерског позоришта, што осталих. Примљени су: Борош Иштван, Борош Мирјана, Ђапјаш Јанош, Ђапјаш Марија, Ормаи Марија, Тушнек Отилија, Нађ Јулијана, Задор Едит, Задор Имре, Новотни Илонка, Вегер Ференц, Фаркаш Золтан, Бабински Иштван, Мате Имре, Ваштаг Михаљ, Јухас Жужана, Бајтаи Ђерђ, Фа Јожеф, Бараџијус Золтан и редитељ Јухас Ференц. За само годину и по

дана професионалног рада „Мадач“ је припремио 8 премијера, а још четири представе пренео је из протеклих година и имао их у свом репертоару. Образложења за прекид рада професионалне сцене на мађарском језику била су везана за повећане материјалне издатке, које буџет општине није могао да поднесе, а помињан је и недостатак квалитетних превода драмских дела југословенских писаца, тек овој сцени је враћен аматерски статус у оквиру Аматерског позоришта „Мадач“. Знатан број врло квалитетних глумаца пронашао је професионални ангажман у тек отвореној мађарској драми Радио Новог Сада, или у позориштима у Бачкој Тополи и Суботици. У репертоару сцене на мађарском језику била је присутна врло разнородна драмска литература, од озбиљних и сложених драмских текстова до проширених оперетских либрета и лаких пасторалних комедија мађарских аутора. Прву групу представа успешно је представљала инсценација класичне Молијерове комедије *Уображени болесник* (A képzelt beteg), драме Артура Милера *Две генерације* (Két nemzedék), као и, донекле, чувена драма Имреа Мадача *Човекова трагедија* (Az ember tragédiája), која је, ипак, била претежак задатак за редитеља и ансамбл. Другу групу представа обележили су популарни комади мађарске драмске литературе, *Јанош Витез* (János Vitéz), *Кароља Бакоњија*, *Цвеће пусте*, (Пусзтаи вирág), *Ернеа Андаја*, као и једна специфична адаптација либрета за оперу *Мадам Батерфлај*, (Pillakgókisasszony).

Пред крај позоришне сезоне 1953/54. дотадашњег управника Ђорђа Дамјанова заменио је Ђорђе Брковић, последњи управник тада већ затвореног позоришта у Сремској Митровици, који ће у наредне две године наставити са праксом ангажовања врхунских редитеља. Велики посао око консолидације ансамбла урадио је његов претходник, али је Брковић био свестан да без континуираног квалитетног рада ниједно, па ни зрењанинско позориште, као провинцијско, нема перспективу, и да лако може изгубити подршку локалних власти, чему је већ био сведок. Пошто је Милан Тудоров прекинуо сарадњу са зрењанинским позориштем, Брковић прима у ангажман, као сталног редитеља и глумца, Саву Комненовића, са којим је неколико сезона сарађивао у сремскомитровичком позоришту.

Поред своје супруге, Ружице Комненовић, и искусне Драгице Синовчић и Милене Селенић, у ансамбл прима и младе глумце Ненада Ђукића и Божидара Павићевића (са свежим дипломама новосадске средње глумачке школе, која ће дуго, поред једине позоришне академије у Београду, оспособљавати младе глумце за адекватан глумачки посао на многим војвођанским сценама), а из нишког позоришта вратио се и Стојан Нотарош. Упознавши се са могућностима ансамбла, Брковић ступа у контакт са нашим најквалитетнијим редитељима Матом Милошевићем и Томиславом Танхофером, редитељима Југословенског драмског позоришта, као и са редитељем СНП из Новог Сада др Јованом Коњовићем, ради њиховог ангажмана у зрењанинском позоришту. Они су позитивно одговорили на тај предлог управника Брковића, и при том изразили спремност да и на други начин допринесу квалитетнијем раду позоришта:

Поштовани друже Брковићу,

...Примио сам Ваше писмо којим ми изражавате Вашу сагласност са усменим договором који сам имао са Вашим редитељем другом Комненовићем у погледу пројекта за моје гостовање у Народном позоришту у Зрењанину. Мој долазак могао би да уследи тек у месецу марту, према данашњем планирању рада у Југословенском драмском позоришту. Ако би у том плану било неких измена, ја ћу Вам благовремено јавити.

Примам и Ваш други предлог да током мог боравка у Зрењанину одржим неколико (или, ако хоћете, свакодневно) предавања из глуме. Ја бих само радије то назвао 'часовима практичног и теоријског рада на глуми.'

Надам се да ће до мог гостовања свакако доћи и радоваће ме ако будем и ја могао да нешто допринесем развоју вашег позоришног колектива.

Вас и све другове у позоришту
срдачно поздрављам
(Мата Милошевић)

Београд, 25.09.1954.

Управи Народног позоришта – Зрењанин

...Примио сам ваше писмо од 22. о. м. Прихватам да у Вашем позоришту режирам „Глембајеве“ и примам услове који су садржани у Вашем писму. Само, морам Вас упозорити да ће бити тежиња које

ће ометати тај рад. Према садашњем распореду рада у Југословенском драмском позоришту, бићу слободан до 15. новембра, или, у најбољем случају, до 1. децембра. После тога рока почеће рад на спремању „Ифигеније“, коју ја треба да режирам. Према томе, раду Вашем позоришту требало би да почне што пре, јер ћу и иначе губити много времена ради путовања на представе у Београду. Мислим да би било добро кад би што пре, по могућности још ових дана, дошао у Зрењанин ради договора о техничким припремама (декор, костими, реквизити итд.) и кад бих, ако Вам је спреман материјал (дело и улоге), одржао једну или две читаће пробе на којима бих изложио и основе концепције да би глумци могли о улогама да размишљају, па и да их уче. Молим Вас, обавестите ме одмах о Вашим диспозицијама да бих Вам могао јавити дан свог доласка.

Примам понуду да одржим неколико часова дикције, уколико ми то време допусти.

Срдачно Вас и другарски поздрављам,
Томислав Танхофер

(Одговор Јована Коњовића, редитеља СНП у Новом Саду, на позив да режира Шекспирову Богојављенску ноћ)

Нови Сад, 25.09.1954.

Друже директоре,

...примио сам Ваше писмо којим се потврђују сви детаљи моје сарадње с вашим ансамблом. Немојте ову реченицу схватити као конвенционални почетак овог мог писма, а не бих желео да ни Ви, а ни Ваши сарадници, уколико дођу до њих ови редови, протумачите погрешно две битне речи у првој реченици овог диопписа.

Ја заиста мислим на с а р а д њ у у пуном смислу те речи и када изговарам реч а н с а м б л, осећам сву важност и тежину коју тај термин собом носи.

Пре свега, ја сматрам да сте Ви сасвим добро поступили, што свој театар оријентишете ка професионалним глумцима од имена и репутације, као и са новим, али стручним и позоришно школованим кадром. Осим тога ми је познато да сте успели да задржите извесан број својих чланова, за којима су посегла и већа позоришта него што је Ваше у Зрењанину. То је важан моменат за стање и развој позоришног живота у метрополи Баната. Јер, на

крају крајева, то значи да Ваше уметничко чланство прераста из трупе у ансамбл. Дужи међусобни боравак и рад на заједничком послу кроз више сезона мора довести до хомогености претстављачког тела и до његовог пуног напона на заједничком послу. Зато, кад сам рекао реч ансамбл, ја сам оценио сву вредност значења те речи. И, заиста, онда са таквим квалитетним телом може постојати само сарадња, такође у пуном значењу те речи...

... Ја ћу пре почетка рада одржати прилично опширно предавање о Шекспиру и његовом драмском опусу у целини, као и о делу које ћемо дуже времена заједнички радити...

Вас и другове срдачно поздравља Ваш

Јован Коњовић

Редитељ СНП у Новом Саду

Што се тиче сарадње са Матом Милошевићем, нажалост, до ње није никада дошло. Договор о конкретном раду са Јованом Коњовићем такође није одмах реализован, већ наредне године, али не на делу Шекспира, већ Сремчеве комедије *Поп Ђира и поп Спира*. Именовани редитељ радио је у зрењанинском позоришту још у два наврата (*Бановић Страхинја* - 1963. и *Коштана* - 1968). Међутим, уговорено гостовање Томислава Танхофера одмах је реализовано, на задовољство ансамбла, који се тим чином осећао достојним сваке драмске литературе. Танхофер, као прави тумач Крлежиног света, од стране глумаца пажљиво је слеђен, што је донело представу која је деловала као заједничка студија, пуна прецизности, сигурности, и непосредности достигнуте атмосфере. Комплетан ансамбл представе, са Савом Комненовићем на челу, који је, тумачећи лик Леона Глембаја, направио можда највећу своју улогу на зрењанинској сцени, деловао је врло убедљиво. Одјек ове представе у позоришној јавности појачао је њену пажњу за збивања у зрењанинском позоришту, која се очитовала у жељи великог броја редитеља да ради са овим ансамблом. Поред сталног редитеља Саве Комненовића, за две године своја, углавном солидна остварења оставила је и бројна екипа редитеља: поново су режирали Васа Поповић, Јосип Лешић, Бора Ханауска, први пут - Србољуб Станковић, Михајло Васиљевић, Иван Мартон (редитељ ХНК из Осијека) и Предраг Делибашић.

Поновни сусрет са редитељем Бором Ханауском, и то на истој представи у размаку од само две године (Кир Јања), Народном позоришту „Тоша Јовановић“, које је већ било на добром гласу, донеће још већа признања и углед. Том представом зрењанински театар нашао се на уваженом списку учесника првог „Стеријиног позорја“ у Новом Саду.

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Тодор Манојловић:

„Четири представе Народног позоришта у Зрењанину“

I

(Петар С. Петровић – Симићи, режија: Петар С. Петровић)

...Отварање наше нове позоришне сезоне рачунајући ову, као што то већ приличи, од прве премијере – било је врло задовољавајуће, може се рећи баиш и срећно. Дошао је том приликом до речи један наш домаћи аутор, Петар С. Петровић, коме то није првина, који има већ за собом неколико лепих сценских успеха и који заиста ни овај пут није подбацис. Његово ново дело, Симићи, показује се на први поглед, формално, по сизеу и средини, па чак и по – свакако само дискретно уплетеним – песмама и нешто игре, као неки „комад из народног живота“; уствари је то, међутим, комад од пуног, снажног драмског замаха и са једним узбудљивим, врло смелим психолошким и моралним проблемом. Писац нам је у строго реалистичком оквиру изнео један врло чудан, такорећи „невероватан“ случај...

... Комад је режирао сам писац са знањем, укусом и полетом, тако да је представа испала заиста жива, бојадисана, упечатљива. Представљачи су се показали, углавном сви, на висини свог задатка, поједини и сасвим одлични. Марија Луцић је са дубоком усрдношћу и простодушношћу оживела улогу Ране, тихо, дискретно у мирним и ведрим моментима, а са устрепталом емоцијом у великим драматичним приказима. Милан Цвејанов оставио је фигуру Огњена Симића широко, импозантно осветљавајући је богатом модулацијом осећања као и дикције. Светислав Мирков креирао је Милана са једним дивним жаром и неодољивим трагичним

замахом – које, међутим, овде-онде још мути и кочи помало извесна грчевитост и гримасирање. Млади Сава Дамјановић дао је, као Здравко, једну можда нешто мекше но што би требало интонирану, али иначе, углавном, успелу природну, складну и симпатичну фигуру. Од носилаца мањих улога ваља похвално истаћи: Јулку Цвејанов, чија је живописна и препредена циганка - гатара унела у комад и помало угодног хумора, Даницу Лазаревић, која је једна веома грациозна, а и гласовно пријатна циганка – певачица, Стевана Марионицу, који се овај пут (као Лугар), у дикцији, у покретима, као и целој својој презентацији, показао уочљиво слободнији, одрешиштији и некако зрелији но што је то прошле сезоне још био; даље, Ивана Јанковића, који је са дискретном топлином играо Благоја, скитничког свирача – и најзад, Ацу Шајбера, чији је гротескни Чауш неколико пута слатко насмејао публику.

Цео ансамбл уопште био је тог вечера очигледно свежији и орнији него иначе; несумњиво га је премијера подстрекла, размрдала, понела; али треба правично признати да је он, да су они, глумци, са своје стране, опет „понели“ премијеру – понели је ка успеху.

Свакако је премијера Симића донела леп успех не само писцу, Петру С. Петровићу, већ и нашем градском позоришту, нашим глумцима...

„Наша сцена“, Нови Сад, 1. јануар 1952

II

(Х. Брендон – Чарлијева тетка - Режија: Милан Цвејанов)

... Следећа премијера донела нам је – јамачно контраста ради, после Огризовићеве трагедије Хасанагиница - једну веселу ствар: омиљену стару шаљиву игру, Чарлсова тетка од Брендона... А онај враголасти млади лорд Беберли, који се тако комично прерушава у тетку из Бразилије, изазива увек грохотан смех. – Тако се десило и овај пут на нашој сцени где смо, већег ефекта ради, могли да се смејемо чак двојици Беберлија: Светиславу Миркову и Аци Шајберу, који су у алтернацији креирали ту захвалну улогу. Њихови партнери: Даница Лазаревић, Стеван Марионцу, Лепа Л. Недељковић, Сава Дамјановић, као и остали, секундирани су им живо, расположено у солидно усклађеном режијском оквиру Милана Цвејанова...

III

(А. Бенедети – Црвене руже - Режија: Светислав Мирков)

...дело једног новијег италијанског аутора, типично италијанска комедија лакшег стила је била складна, погођена у стилу и темпу – што је великим делом заслуга Светислава Миркова, који је не само дао једну одличну фигуру у улози добричине, Савелија, већ имао у рукама и саму режију комада Црвене руже, не стављају редитељу неке нарочито компликоване сценско-техничке задатке, али, утолико је важнија у њима правилна израда текста и уигравање представљача, а то је Мирков решио са разумевањем и укусом – тако да му се ово његово редитељско дебитирање може оценити као успело. Пуну похвалу заслужује и живакни, у покретима као и у говору, симпатично одрешити Верони, Стевана Марионицуа, исто као и Марита, коју су у алтернацији оличавале Марија Луцић и Иванка Стефановић... Даница Влајкова, као салонски углађена собарица Розина, дискретно је допунила тај згодни мали ансамбл...

„Наша сцена“ - Нови Сад, 1. фебруар 1952

IV

(Марин Држић – Дундо Мароје - Режија: Душко Крижанец)

...Тако је и код нас редитељ Душко Крижанец, са жарком ревношћу и очигледно срећно инспирисан пришао, том интересантном задатку и успео да дадне једну живу, бојадисану и ефектну сценску реализацију Дунда Мароја. Постигао је тај успех првенствено тиме што је свој режијски елан, онај основни ритам и темпо своје режијске замисли умео одмах, већ од почетка да пренесе и на представљаче, који су све до краја функционисали као добри музиканти, под добрим диригентом, и праскави „скерцо“ Држићев извели хитро и угодно. Нећу се освртати на разне појединачне креације, јер су све скупа биле на свом месту. Ипак, не могу а да не учиним и ту изузетак са Маријом Луцић, која је била једна ђаволасто темпераментна и језична (наравно и врло грациозна) Петруњела, са Светиславом Мирковим, чија је вербална исто као и телесна „ногометна“ акробатија (у гиздавом костиму угурсуза Помета) заиста задивљавала, са новоангажованим, Властимиром Ристићем, који се у

насловној улози показао интелигентан и рутиниран глумац, и најзад, са Војом Миленовим, који је, у епизодној роли лихвара Садија, дао једну каоинетску фигуру.

Живописна синтетичка сценерија Рима, од Јосипа Винарића, деловала је изванредно ефектно...

„Наша сцена“ - Нови Сад, 1. децембар 1952.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“ - ЗРЕЊАНИН

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1946/47 – 1955/56

Сезона 1946/47

001- 15.09.1946.

СТАНОЈЕ ГЛАВАШ

П: Ђура Јакшић, Р: Лазар Богдановић,
С: Коста Елиот

И: Ђура Турински (Станоје Главаш), Деса Миленов (Стана), Стевка Јовановић (Спасенија) Стојан Нотарош (Радак), Лазар Богдановић (Исак), Милан Цвејанов (Вук), Сава Лазаров (Сулејман паша), Павле Говедарица (Хасан), Светозар Јовановић (Колебан), Ђорђе Крстић (Ћерим), Стеван Марионцу (Хаџи Продан), Милисав Јанковић (Јања), Војислав Миленов (Порфирије) Душан Моток (Ђенадије), Слободан Велимировић (Бошко), Мита Гардиновачки (Први Турчин), Бранислав Врцељ (Други Турчин), Јовица Коларов (Трећи Турчин), Светозар Недељковић (Један Гужанин), Станислав Терзин (Један сељак)--- (Стојан),---- (Ана).

002- 22.09.1946.

Др

П: Бранислав Нушић, Р: Ђура Турински, С. Коста Елиот

И. Лазар Богдановић (Живота Цвијовић), Драгица Недељковић (Мара), Ђура Турински (Милорад), Даница Ђуришић (Славка), Милан Цвејанов (Ујка Благоје), Зора Лазаров Вилевски (Ѓђа Спасојевићка), Марина Јосимов (Ѓђа Протићка), Стевка Јовановић (Ѓђа Драга), Стојан Нотарош (Велимир Павловић), Светозар Недељковић (др Рајсер), Светозар Јовановић (Николић), Деса Миленов (Сојка), Милисав Јанковић (Сојкин муж), Јулка Цвејанов (Клара), Мира Вујин (Марица), М.Стакић (Пиколо)

003- - - - . 1946.

ПЛАТОН КРЕЧЕТ

П: Александар Корнејчук, Р: Стојан Нотарош, С: Коста Елиот

И: Стојан Нотарош (Платон И. Кречет), Лепосава Лазаров (Лида), Слободан Велимировић (Степан), Љиљана Кацл (Ваља), Лазар Богдановић (Терентије О. Бублик), Ђура Турински (Аркадије Павлович), Драгица Недељковић (Марија Т. Кречет), Сава Лазаров (Павле С. Берест), Мирјана Тодоровић (Маја), Деса Миленов (Христина Архиповна), Стеван Марионцу (Васја), Мара Рајић (Оља), Светозар Недељковић (Секретар ПАРТКОМ-а), (Асистенти – Јавни радници)

004- - - . 1946.

РЕВИЗОР

П: Н.В. Гогољ, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
И: Милан Цвејанов (Антон Антонович), Јулка Цвејанов (Ана Андрејевна), Иванка Путник Стефановић (Марија Антоновна), Ђура Турински (Хлопов), Мира Вујин (Његова жена), Светозар Недељковић (Љапкин Тјапкин), Милисав Јанковић (Земљаника), Сава Лазаров (Пекин), Мита Гардиновачки (Допчински), Војислав Миленов (Бопчински), Лазар Богдановић (Хљестаков), Павле Говедарица (Осип), Стојан Нотарош (Коропкин), Ђорђе Крстић (Уховјортов), Бранислав Врцељ (Свистунов), Стеван Марионцу (Абдулин), Љиљана Кацл (Пошљепкина), М.Секулић (Подофицирова жена), М.Вршка (Мишка), Слободан Велимировић (Кафански момак). – (Афдотја) – (Гости, гошће, трговци, грађани)

005- - - . 1946.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК

П: Бранислав Нушић, Р: Лазар Богдановић, С: Коста Елиот

И: Лазар Богдановић (Јеврем Прокић), Драгица Недељковић (Павка), Лепосава Лазаров (Даница), Сава Лазаров (Спира), Марина Јосимов (Спириница), Милан Цвејанов (Ивковић), Стојан Нотарош (Секулић), Јакоб Клинар (Сима), Ђура Турински (Срета), Светозар Недељковић (Говорник из народа), Милисав Јанковић (Младен)

006- - - . 1946.

СУМЊИВО ЛИЦЕ

П: Бранислав Нушић, Р: Лазар Богдановић, С. Коста Елиот

И: Лазар Богдановић (Јеротије Пантић), Драгица Недељковић (Анђа), Љиљана Кацл (Марица), Ђура Турински (Вића), Милан Цвејанов (Жика), Стојан Нотарош (Милисав), Мита Гардиновачки (Таса), Стеван Марионцу (Ђока), Милисав Јанковић (Алекса Жуњић, Газда Спаса), Светозар Недељковић (Газда Миладин), Бранислав Врцељ (Јоса)

007- - - . 1946.

ТУЂЕ ДЕТЕ

П: В. Шкваркин, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
 И: Никола Мељничук (Сегеј Караулов), Драгица Недељковић (Олга Оавловна), Даница Ђуришић (Мања), Јакоб Клинар (Прибиљев), Иван Јанковић (Костја), Милан Цвејанов (Јаков), Марина Јосимов (Агрипина Семјонова), Љиљана Кацл (Зина), Ђура Турински (Сенечка Перчаткин), Дубравка Николић (Раја), Светозар Недељковић (Александар Миронович), Бранислав Врцељ (Ривкин), Станислав Терзин (Сенечкин пријатељ)

008- - - . 1946.

ЂИДО

П: Ј.Веселиновић и Д.Брзак, Р: Војислав Миленов, С. Коста Елиот, Дир: Михајло Шипош
 И: Сава Лазаров (Маринко), Светозар Недељковић (Станојло), Павле Говедарица (Андрија), Ђура Турински (Здравко), Војислав Миленов (Максим), Милан Цвејанов (Милић), Мита Гардиновачки (Јован), Стеван Марионцу (Петар), Јулка Цвејанов (Павлија), Драгица Недељковић (Живана), Деса Миленов (Марица), Иванка Путник Стефановић (Љубица), Марина Јосимов (Петра), Слободан Велимировић (Први момак), Аца Шајбер (Други момак), Слободан Ловрић (Трећи момак), Марија Глиб (Прва девојка), Вера Брауновић (Друга Девојка), Мира Вујин (Трећа девојка), (Момци,- Девојке,- Сељаци, - Сељанке)

009- - - . 1946.

ВОДА СА ПЛАНИНЕ

П: Р.Плаовић и М. Ђоковић, Р: Ђура Турински, С: Коста Елиот
 И: Ђура Турински (Станоје Јовић), Сава Лазаров (Посланик), Милан Цвејанов (Председник Општине), Слободан Велимировић (Милош), Љиљана Кацл (Гордана), Војин Миленов (Ђата), Иван Јанковић (Учитељ), Павле Говедарица (Инжењер), Слободан Ловрић (Судија), Аца Шајбер (Ђала), Јулка Цвејанов (Госпа Јула), Мита Гардиновачки (Никола), Светозар Јовановић (Милоје), Јован Коларов (Јован), Никола Теодоровић (Петар), Мира Вујин (Живана), Стеван Марионцу (сведок), (младићи- сељаци - сељанке- судски писар- деца)

010- 05.01.1947.

ДВА ЦВАНЦИКА

П: Милован Ђ. Глишић, Р: Лазар Богдановић. С: Коста Елиот
 И: Милан Цвејанов (Вилиман), Ђорђе Крстић (Вукоман), Светозар Недељковић (Поп Жућа), Стеван Марионцу (Мића Вукоманов), Ђура Турински (Кића – Срески писар), Мита Гардиновачки (Маџан), Воја Миленов (Петар), Аца Шајбер (Оташ), Слободан Ловрић (Баџак), Бранислав Врцељ (Малеш), Милисав Јанковић (Панорамџија), Драгица Недељковић (Кенда), Јулка Цвејанов (Стака), Марина Јосимов (Синђа), Љиљана Кацл (Мара), Мара Рајић (Сара) (сељаци – сељанке – варошани – варошанке – пандури – деца – лопови)

011- 02.02.1947.

СРЕБРНА КУТИЈА

П: Џон Голсворти, Пр: Боровоје Недић, Р: Милан Цвејанов, С: Коста Елиот
 И: Сава Лазаров (Џон Бартвик), Јулка Цвејанов (Г-ђа Бартвик), Ђорђе Крстић (Џек Бартвик), Војин Миленов, (Ропер), Лепосава Лазаров (Гђа Џонс), Слободан Велимировић (Марло), Мира Секулић (Уилерова), Ђура Турински (Џонс), Мира Вујин (Гђа Седон), Аца Шајбер (Сно), Светозар Недељковић (Судија), И. Стефановић-Путник (Непозната дама), Стеван Марионцу (Ливенс), Милисав Јанковић (Чиновник), Иван Јанковић (Судски деловођа), Славко Станивуковић (Судски извештац)

012- 16.02.1947.

НЕГДЕ У МОСКВИ

П: В.Мас и М. Червински, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
 И: Слободан Велимировић, Стеван Марионцу (Василије Мељников), Никола Мељничук (Степан Коваљенко), Љиљана Кацл (Њура), Мита Гардиновачки (Смирнов), Деса Миленов (Смирнова), Мара Рајић (Ана), Стевка Јовановић, Драгица Недељковић (Ана Смирнова) Милан Цвејанов (Смирнов), Милотка Вршка (Карпова), Мира Вујин (Вера), Милена Крстић (Прва сарадница уреда), И.Путник Стефановић (Друга сарадница уреда – Путница), Слободан Ловрић (Путник), Мира Секулић (Његова жена), Јулка Цвејанов (Девојка милиционер)

013- 15.03.1947.

ЖЕНИДБА И УДАДБА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Милан Цвејанов, С: Коста Елиот
 И: Светозар Недељковић (Муж), Марина Јосимов (Жена), Иванка Стефановић (ћерка), Лепосава Лазаров (Тетка), Аца Шајбер (Проводаџија), Иван Јанковић (Младожења), Маријана Глиб (Кумача)

014- 14.04.1947.

ПОКОЈНИК

П: Бранислав Нушић Р: Милан Цвејанов С: Коста Елиот

И: Сава Лазаров (Павле Марић), Ђорђе Крстић (Милан Новаковић), Милан Цвејанов (Спасоје Благојевић), Светозар Недељковић (Г.Ђурић), Ђура Турински (Љубомир Протић), Лазар Богдановић (Анта), Војин Миленов (Младен Ђаковић), Иван Јанковић (Миле), Аца Шајбер (Адолф Шварц), Милена Крстић (Рина), И. Путник-Стефановић (Вукица), Бранислав Врцељ (Агент), Мира Секулић (Ана), Мара Рајић (Софија)

015- 17.05.1947.

КРАЉ БЕТАЈНОВЕП: Иван Цанкар, Р: Јосип Кулунџић, С: Коста Елиот
И: Сава Лазаров (Јозеф Кантор), Драгица Недељковић (Хана), Лепосава Лазаров (Францка), Миле Богдановић (Пепчек), Саша Миленов (Францел), Мирјана Тодоровић (Нина), Лазар Богдановић (Крнеч), Ђура Турински (Макс), Милан Цвејанов (Жупник), Ђорђе Крстић (Франц Бернот), Светозар Недељковић (Судија), Слободан Велимировић (Пристав), Јулка Цвејанов (Лужарица), Мита Гардиновачки (Канторов надзорник имања), Аца Шајбер (Први сељак), Бранислав Врцељ (Други сељак), Никола Теодоровић (Трећи сељак), Марина Јосимов (Судијина жена), Војин Миленов (Копривец)**БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1946/47**

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. СТАНОЈЕ ГЛАВАШ*	9	2.561	9. ВОДА СА ПЛАНИНЕ	8	2.149
2. Др	2	940	10. ДВА ЦВАНЦИКА	8	2.767
3. ПЛАТОН КРЕЧЕТ	6	1.730	11. СРЕБРНА КУТИЈА	8	2.707
4. РЕВИЗОР	9	2.482	12. НЕГДЕ У МОСКВИ	8	2.423
5. НАРОДНИ ПОСЛАНИК	2	661	13. ПОКОЈНИК	5	1.126
6. СУМЊИВО ЛИЦЕ	3	857	14. КРАЉ БЕТАЈНОВЕ	3	1.004
7. ТУЂЕ ДЕТЕ	4	1.673	15. ЖЕНИДБА И УДАДБА	3	708
8. ЂИДО	3	998	16. Женидба**	3	828
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 84			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.614		

Сезона 1947/48

016- 20.09.1947.

ШУМА

П: А.Н.Островски, Р: Лазар Богдановић, С: Коста Елиот

И: Јулка Цвејанов (Раиса Павлова), Лепосава Лазаров (Аксиња Даниловна), Воја Миленов (Милонов), Светозар Недељковић (Бодајев), Сава Лазаров (Восмибратов), Стеван Марионцу (Петар), Иван Јанковић (Буланов), Ђура Турински (Генадије Несрећковић), Лазар Богдановић (Аркадије Срећковић), Милан Цвејанов (Карп), Деса Миленов (Улита)

017- 11.10.1947.

ЦВРЧАК НА ОГЊИШТУП: Чарс Дикенс, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
И: Милан Цвејанов (Лектор), Ђура Турински (Џон Пирибингл), Лепосава Лазаров (Мис Мери Пирибингл), Светозар Недељковић (Теклтон), Лазар Богдановић (Калеб Пламер), Стевка Јовановић (Берта), Стеван Марионцу (Непознати), Деса Миленов (Мис Филдинг), Ђурђинка Зекан (Меј Филдинг), Мира Тодоровић (Тили Слоубој), Маријана Глиб (Феја), Александар Ловрић (Слуга Теклтонов)

018- 22.11.1947.

ПРСТ ПРЕД НОСОМ

П: Жожа Хорват, Р: Милан Цвејанов, С: Коста Елиот
 И: Сава Лазаров (Жагар), Драгица Недељковић (Мици), И.Путник-Стефановић (Вера), Радојка Ђуркин (Нада), Слободан Велимировић (Саша), Јулка Цвејанов (Магда), Аца Шајбер (Мартин Плећак), Марина Јосимов (Елвира), Иван Јанковић (Др Обад), Лазар Богдановић (Шипек), Мита Гардиновачки (Цвичек), Војин Миленов (Франта), Милотка Вршка (Даринка), Јовица Коларов (Први омладинац), Александар Ловрић (Други омладинац), Стеван Марионцу (Инкасатор), Никола Теодоровић (Милиционер).

019- 21.02.1948.

РУСКО ПИТАЊЕ

П: Константин Симонов, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
 И: Милан Цвејанов (Макферсон), Сава Лазаров (Гулд), Лазар Богдановић (Смит), Војин Миленов (Престон), Иван Јанковић (Харди), Ђура Турински (Морфи), Светозар Недељковић (Кеслер), Слободан Велимировић (Вилијемс), Јулка Цвејанов (Џеси), Љиљана Кацл (Мег) – (Бармен – Шофер – Секретарица – Радници)

020- 20.03.1948.

КОШТАНА

П: Бора Станковић, Р: Лазар Богдановић. С: Коста Елиот, Дир: Михајло Шипош, Сликарски радови: Владимир Ребезов
 И: Ђура Турински (Хаџи Тома), Драгица Недељковић (Ката), Слободан Велимировић (Стојан), Љубица Раваси (Коштана), Јулка Цвејанов (Салче), Аца Шајбер (Гркљан), Сава Лазаров (Арса) Лазар Богдановић (Митке), Светозар Недељковић (Марко), Деса Миленов (Магда), И.Путник Стефановић (Стана), Љиљана Кацл (Васка), Милотка Вршка (Коца), Мита Гардиновачки (Полицајац), Никола Теодоровић (Пандур), Стеван Марионцу (Кмет, цигански) – (Цигани – Циганке – пандури).

021- 15.05.1948.

ДАН ОДМОРА

П: Валентин Катајев, Р: Милан Цвејанов, С: Коста Елиот
 И: Лазар Богдановић (Зајцев), Лепосава Лазаров (Клава Игњатјук), Ђура Турински (Костај Галушкин), Драгица Недељковић (Домаћица одмаралишта), Милан Цвејанов (Мијусов), Војин Миленов (Дудкин), Јулка Цвејанов (Дудкина), Деса Миленов (Роза Јеремејевна), И.Стефановић-Путник (Лекарка), Светозар Недељковић (Вратар), Љиљана Кацл (Шура), Аца Шајбер (Кувар), Никола Теодоровић, (Болничар), Стеван Марионцу (Шофер).

022- - - 1948.

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА

П: Бранислав Нушић, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот
 И: Милан Цвејанов (Агатон Арсић), Светозар Недељковић (Танасије), Мита Гардиновачки (Прока), Ђура Турински (Трифун), Аца Шајбер (Мића), Никола Теодоровић (Др Петровић), Драгица Недељковић (Симка), Деса Миленов (Вида), Марина Јосимов (Гина), Јулка Цвејанов (Сарка), Радојка Ђуркин (Даница).

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1947/48

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ШУМА	12	4.136	10. Женидба	18	7.357
2. ЦВРЧАК НА ОГЊИШТУ	8	2.919	11. Краљ Бетајнове	6	1.957
3. ПРСТ ПРЕД НОСОМ	13	4.685	12. Два цванцика	6	2.157
4. ОЖАЛОШЋЕНА ПОР...	7	2.313	13. Сребрна кутија	2	619
5. РУСКО ПИТАЊЕ	6	1.928	14. Ревизор	3	1.051
6. КОШТАНА	10	4.211	15. Платон Кречет	3	690
7. ДАН ОДМОРА	5	1.719	16. Ђидо	8	3.445
8. Вода са планине	3	1.133	17. Негде у Москви	4	1.389
9. Покојник	8	2.614	18. Станоје Главаш	2	830
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 121			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 45.153		

Сезона 1948/49

023- 10.09.1948.

ХАЈДУК СТАНКО

П: Јанко Веселиновић, Р: Лазар Богдановић, С: Коста Елиот

И: Светозар Недељковић (Алекса Алексић), Лазар Богдановић (Иван Миражџић), Иван Јанковић (Милош Савић), Миливој Стојин (Јован Јуришић), Војин Миленов (Маринко), Стојан Нотарош (Станко), Видосав Гајин (Лазар), Лепосава Лазаров (Јелица), Драгица Недељковић (Петрија), Десанка Миленов (Крунија), Бранислав Врцељ (Поп Милоје), Стеван Миња (Крушка), Лазар Брусин (Дева), Сава Лазаров (Харамбаша), Слободан Велимировић (Зека), Аца Шајбер (Заврзан), Светислав Мирков (Јован Латковић), Петар Путник (Ногић), Бора Попов (Станојло Суреп)

024- - - . 1948.

ИЗБИРАЧИЦА

П: Коста Трифковић, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот, Дир: Михајло Шипош

И: Светозар Недељковић (Соколовић), Драгица Недељковић (Јена), Иванка Стефановић (Малчика), Љиљана Кацл (Савета), Војин Миленов (Тимић), Марина Јосимов (Ката), Марија Глиб (Милица), Иван Јанковић (Бранко), Стојан Нотарош (Штанцка), Аца Шајбер (Тошица) Лазар Брусин (Јован)

025- - - . 1948.

ЖЕНИДБА - (обнова)

П: Н.В.Гогољ, Р: Никола Мељничук, С: Коста Елиот

И: Милан Цвејанов (Поткољосин), Павле Говедарица (Степан), Марина Јосимов (Фјокла Ивановна), Лазар Богдановић (Иља Фомич Кочкаров), Драгица Недељковић (Агафја Тихановна), Јулка Цвејанов (Арина Пантелејмонова), Милотка Вршка (Дуњаша), Ђура Турински (Жевакин), Никола Мељничук (Кајгана), Војин Миленов (Анучкин)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1948/49

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ХАЈДУК СТАНКО	11	5.719	6. Ожалошћена породица	2	425
2. ИЗБИРАЧИЦА	11	5.241	7. Коштана	5	2.272
3. ЖЕНИДБА	2	613	8. Платон Кречет	1	271
4. Дан одмора	14	4.841	9. Ревизор	1	552
5. Прст пред носом	5	2.185	10. Краљ Бетајнове	1	320
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		52	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		22.439

Сезона 1949/50

026- 19.11.1949.

ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Лазар Богдановић, С: Јосип Винарић

И: Милан Цвејанов (Марко Вујић), Марија Луцић (Јелица), Бранислав Врцељ (Батић), Светислав Мирков (Алекса), Лазар Брусин (Мита), Марина Јосимов (Марија)

027- 25.12.1949.

ДУБОКО КОРЕЊЕ

П: Џемс Гоу и Арно д'Исо, Р: Радослав Веснић, С: Јосип Винарић

И: Сава Лазаров (Сенатор Ленгдон), Јованка Краснић (Алиса Ленгдон), Лепосава Лазаров (Џинивра Ленгдон), Стојан Нотарош (Хауард Мерик), Злата Јевремовић (Бела Чарлс), Слободан Велимировић (Брет Чарлс), Војин Миленов (Рој Максвел), Иванка Стефановић (Хони Тернер), Стеван Миња (Шеркин), Бранислав Врцељ (Чак Уорен), Жарко Недељковић (Боб Ајзн)

028- - - . 1950.

СВОЈИ СМО, СПОРАЗУМЕЋЕМО СЕ

П: А.Н.Островски, Р: Лазар Богдановић, С: Јосип Винарић

И: Стеван Миња (Самсон Силвич Бољшов), Драгица Недељковић (Агрефена Кондратјевна), Марија Луцић (Олимпијада Самсоновна), Светислав Мирков (Лазар Елизарич Подхаљезин), Јованка Краснић (Устиња Наумовна), Војин Миленов (Рисположенски), Десанка Миленов (Фоминишина), Лазар Брусин (Тишка)

029- - - . 1950.

ПОДВАЛА

П: Милован Глишић, Драм: Раша Плаовић, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић

И: Аца Шајбер (Вуле Пупавац), Војин Миленов (Неша Зелембаћ), Светозар Недељковић (Живан), Светислав Мирков (Ранко), Стеван Миња (Петко), Иван Јанковић (Сретен), Десанка Миленов (Стана), Иванка Стефановић (Драга), Лепосава Лазаров (Смиља), Марија Глиб (Милка), Јулка Цвејанов (Нера), Лазар Брусин (Видак), Жарко Недељковић (Пуја), Павле Халас (Момак из механе)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1949/50

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА	25	8.928	7. Избирачица	13	4.902
2. ДУБОКО КОРЕЊЕ	21	8.454	8. Женидба	12	4.592
3. СВОЈИ СМО, СПОРАЗ...	3	1.025	9. Покојник	9	3.480
4. ПОДВАЛА	7	3.012	10. Сребрна кутија	6	2.051
5. Хајдук Станко	7	3.304	11. Дан одмора	12	4.226
6. Шума	9	3.257	12. Женидба и удадба	7	2.366
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 131		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 49.595			

Сезона 1950/51

030- - - . 1950.

ЗОНА ЗАМФИРОВА

П: Стеван Сремац, Драм: С.Бунић, Р. Ђорђе Дамјанов, С: Ј. Винарић

И: Сава Лазаров, Милан Цвејанов (Хаџи Замфир), Јулка Цвејанов (Ташана), Марија Луцић, Даница Влајнић (Зона), Марина Јосимов (Таска), Иванка Стефановић (Васка) – (Једва), Светислав Мирков (Мане), Лепосава Лазаров (Дока), Стеван Марионцу (Коте), Лазар Брусин Богданка Врзић (Поте), Светозар Недељковић (Ћир Ранђел), Војин Миленов, Аца Шајбер (Манулаћ), Сава Дамјановић (Ставра Јаре), Даница Влајков (Малина), Даница Лазаревић (Катарника), Мара Слечев (Јоле), Видосав Гајин (Ћата), Аца Шајбер (Цале), Петар Путник (Циганин), Иван Јанковић (Франтишек), Боровоје Јоксимовић (Халваџија). (Цигани – Свирачи)

031- 09.11.1950.

Др

П: Бранислав Нушић, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић

И: Милан Цвејанов (Живота Цвијовић), Драгица Недељковић (Мара), Светислав Мирков (Милорад), Марија Луцић (Славка), Аца Шајбер, Воја Миленов (Ујка Благоје), Марина Јосимов (Ћа Спасојевићка), Лепосава Лазаров (Ћа Протићка), Деса Миленов (Ћа Драга), Иван Јанковић (Велимир Павловић), Светозар Недељковић (Др Рајсер), Видослав Гајин (Николић), Јованка Краснић (Сојка), Лазар Брусин (Сојкин муж), Јулка Цвејанов (Клара)

032-16.11.1950.

ОБИЧАН ЧОВЕК

П: Бранислав Нушић, Р: Никола Мељничук, С: Јосип Винарић

И: Војин Миленов (Арса Милићевић), Драгица Недељковић (Марија), Стеван Марионцу (Душан), Марија Луцић (Зорка), Иван Јанковић (Вићентије Петровић), Јулка Цвејанов (Софија Дамјановић), Светислав Мирков (Жарко Дамјановић), Стеван Миња (Јованче Мицић), Марја Јосимов (Перса), Лазар Брусин (Никола)

033-11.12.1950.

СВЕТ

П: Бранислав Нушић, Р: Сава Лазаров, С: Јосип Винарић

И: Сава Лазаров (Тома), Јулка Цвејанов (Стана), Иванка Стефановић (Нада), Марија Луцић (Јелкица), Драгица Недељковић (Каја), Марија Глиб (Ана), Светозар недељковић (Сима), Светислав Мирков (Учитељ музике), Јованка Краснић (Ћа Томићка), Деса Миленов (Ћа Живановићка), Иван Јанковић (Г.Стојановић), Марина Јосимов (Марта), (Први и други радник)

034- - - . 1951.

СЕОСКА УЧИТЕЉИЦА

П: С.Петровић, (по роману Светолика Ранковића), Р: Ђорђе Дамјанов, С: Јосип Винарић
 И: Марија Луцић, Даница Влајков (Љубица Петровић), Стеван Маронцу, Милош Гађан (Гојко Савић), Сава Лазаров, Златибор Стојимиров (Велимир Крстић), Светозар Недељковић (Милија) Драгица Недељковић (Вава), Светислав мирков (Пера Илић), Стеван Миња (Сеоски капетан), Јулка Цвејанов (Мајка), Милош Гађан, Стеван Марионцу (Газда Таса), Аца Шајбер (Ђата), Милан Цвејанов (Председник општине), Војин Миленов (Први одборник), Светозар Николајевић (Други одборник), Јован Божидаровић (Сељак), Лазар Брусин (Пандур), Мирослав Санкаменац (Носач), Видослав Гајин (Меанџија), Јосиф Сич (Циганин), Бранислава Лазаров (Девојчица), Миодраг Јовановић (Тоза чварак), Милан Миленов (Први малишан), Милета Николић (Други малишан), Деса Миленов (Прва сељанка), Марина Јосимов (Друга сељанка), Иванка Стефановић (Трећа сељанка). Дует певају: Драгица Недељковић и Деса Миленов

035- - - . 1951.

ИНСПЕКТОР ЈЕ ДОШАО

П: Џон Пристли, Пр: Босиљка Петровић, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић
 И: Сава Лазаров (Артур Берлинг), Јулка Цвејанов (Сибела), Милан Цвејанов (Инспектор Гул)

036- 05.07. 1951.

ЗУЛУМЂАР

П: Светозар Ђоровић, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић, М: Михајло Шипош
 И: Светозар Недељковић (Ариф-ага), Даница Влајков (Емина), Меланија Кокора (Златија), Мирјана Павловић (Зиба), Јелкица Марионцу (Мајра), Сава Лазаров (Селим-бег), Светислав Мирков (Џафер-ага), Аца Шајбер (Бинбаша), Радован Нићетин (Заптија), Војин Миленов (Петар), Стеван Миња (Марко), Лазар Брусин (Никола), Стеван Марионцу (Осман), Марина Јосимов (Циганка) – (слуге Селим-бегове, цуре, момци)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1950/51

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. СВЕТ	32	12.282	8. Женидба и удадба	14	4.342
2. Др	21	7.850	9. Своји смо, споразум...	9	3.183
3. ОБИЧАН ЧОВЕК	19	6.737	10. Подвала	9	3.065
4. ЗОНА ЗАМФИРОВА	36	16.572	11. Хајдук Станко	14	6.302
5. ИНСПЕКТОР ЈЕ ДОШАО	11	3.552	12. Лажа и паралажа	6	2.462
6. СЕОСКА УЧИТЕЉИЦА	12	4.537	13. Дубоко корење	4	1.415
7. ЗУЛУМЂАР	6	2.441	14. Ћидо	12	4.967
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 205			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 79.707		

Сезона 1951/52

037- 23.10.1951.

СИМИЋИ

П: Петар С. Петровић, Р: Петар С. Петровић, С: Јосип Винарић

И: Милан Цвејанов (Огњен Симић), Светислав Мирков (Милан), Марија Луцић (Ранка), Иван Јанковић (Милоје), Стеван Марионцу (Лугар), Аца Шајбер (Сват), Војин Миленов (Чауш), Петар Путник (Примаш), Даница Лазаревић (Данче), Јулка Цвејанов (Врачара), Сава Дамјановић (Здравко), - (момци – девојке – сватови – свирачи)

038- 15.11.1951.

ХАСАНАГИНИЦА

П: М.Огризовић, Р: Петар С. Петровић, С: Јосип Винарић

И: Сава Лазаров, Сава Дамјановић (Ага Хасанага), Јулка Цвејанов, Мара Слечев (Хасанагиница), Даница Лазаревић, Мирјана Павловић (Султанија), Новка Дујин (Фата), - (Мехо),- (Ахмед), Милан Цвејанов (Бег Пинтеровић), Лепосава Лазаров (Зафир ханума), Марина Јосимов (Уминхана), Стеван Марионцу (Имотски кадија), Мара Слапчевић, Јулка Цвејанов (Тетка Хата), Даница Влајков (Тетка Ајша), Лазар Брусин (Ибрахим), Аца Шајбер (Хусреф), Иванка Стефановић, Меланија Кокора (Робињница влахиња), - (Латифа), Светозар Недељковић (Хусин), (Мали беговић у бешици – слушкиње – слуге – аскери – кметови – робови , робињнице)

039- 18.12.1951.

ЧАРЛИЈЕВА ТЕТКА

П: Х.Брандон, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић

И: Иван Јанковић (Францис Чеснеј), Светозар Недељковић (Спитиг), Стеван Марионцу (Жак Чеснеј), Сава Дамјановић (Чарл Вајхам), Светислав Мирков, Аца Шајбер, (Лорд Фран Баберлеј), Меланија Кокора (Кити), Даница Лазаревић (Ани), Лепосава Лазаров (Дона Луција д'Алвадорес) Мирјана Павловић (Ела), Лазар Брусин (Бразет)

040- 29.12.1951.

ЦРВЕНЕ РУЖЕ

П: Андре де Бенедети, Р: Светислав Мирков, С: Јосип Винарић

И: Стеван Марионцу (Алберто Верони), Марија Луцић, Иванбка Стефановић (Марита), Светислав Мирков (Гомазо Савали), Даница Влајков (Розина)

041- 31.01.1952.

РЕВИЗОР

П: Н.В.Гогољ, Р: Ђорђе Дамјанов, С: Јосип Винарић

И: Милан Цвејанов, Сава Лазаров (Антон Антонович), Јулка Цвејанов (Ана Андрејевна), Мирјана Павловић, Даница Лазаревић (Марија Антоновна), Сава Дамјановић (Хлопов), Лепосава Лазаров (његова жена), Стеван Марионцу (Љапкин Тјапкин), Иван Јанковић (Артемиј Филиповић), Јанко Врбњак (Шпикин), Лазар Брусин (Допчински), Аца Шајбер (Бопчински), Светислав Мирков (Хљестаков), Светозар Недељковић (Осип), Славко Лончарски (Растакоски), Божидар Адамов (Коропкин), Стеван Величковић (Уховјортов), Крста Блажин (Свистунов), Адам Влада (Держиморда), Светозар Лекић (Абдулин), Радислав Стајић (Првитрговац), Драгослав Радошевић (Други трговац), Марина Јосимов (Феврона), Даница Влајков (Удовица), Меланија Кокора (Мишка), Видослав Гајин (Кафански момак) – (Афдотја - гости – гошће – трговци – молиоци – грађани)

042- 11.03.1952.

ВИТЕЗ ЧУДЕСА

П: Лопе де Вега, Р: Васа Поповић, С: и К: Стојан Телић

И: Светислав Мирков (Лузман), Милан Цвејанов (Тристан), Сава Дамјановић (Леонато), Стеван Марионцу (Камило), Сава Лазаров (Филиберто), Лазар Брусин (Ломбардо), Светозар Недељковић (Петрицио), Јулка Цвејанов (Изабела), Војин Миленов (Еугенио), Лепосава Лазаров (Октавиа), Марија Луцић, Даница Лазаревић (Беатриса), Аца Шајбер (Лафрасо), Иван Јанковић (Деофридо), Јанко Врбњак (Судски слуга)

043- 15.04.1952.

ДРАГА РУТ

П: Норман Красна, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић
 И: Милан Цвејанов (Хари Вилкинс), Лепосава Лазаров (Едит), Марија Луцић (Рут), Меланија Кокора, Богданка Јанковић (Миријам), Марина Јосимов (Дора), Стеван Марионцу (Алберт Камер), Светислав Мирков (Вилијам Сирајт), Даница Влајков (Марта Сирајт), Јанко Врбњак (Чак Винсент), Војин Миленов (Харолд Симонс)

044- 22.04.1952.

БЕЗ ТРЕЋЕГ

П: Милан Беговић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић
 И: Душко Крижанец (Марко Барић), Марија Луцић (Тига)

045- 11.05.1952.

СВИ МОЈИ СИНОВИ

П: Артур Милер, Пр: Мато Грковић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић
 И: Сава Лазаров (Џон Келер), Јулка Цвејанов (Кет), Душко Крижанец (Крис), Мирјана Павловић, Даница Лазаревић (Ен Дивер), Сава Дамјановић (Џорџ Дивер), Светозар Недељковић (Др Џим Вејлис), Иванка Стефановић (Сју Бејлис), Аца Шајбер (Френк Луби), Даница Влајков (Лидија Луби)

046- 17.05.1952.

ИВИЦА И МАРИЦА

Драм: Марија Кулунџић, Р: Јанко Врбњак, Л:(лутке) и С: Јосип Винарић
 И: Лазар Брусин (Ивица), Даница Лазаревић (Марица), Иван Јанковић (Дрвосеча), Иванка Стефановић (Маћеха), Даница Влајков (Вештица), Стеван Марионцу (Мачак), Марина Јосимов (Зла птица), Меланија Кокора (Веверица), Мирјана Павловић (Први зец), Богданка Јанковић (Други зец), Стеван Марионцу (Медвед), Богданка Јанковић (Прва добра птица), Мирјана Павловић (Друга добра птица)

047- 24.06.1952.

ПРОТЕКЦИЈА

П: Бранислав Нушић Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић
 И: Воја Миленов (Министар), Даница Лазаревић (Драгиња), Иванка Стефановић, Марина Рајновић (Персида), Милан Цвејанов (Аћим Кукић), Јулка Цвејанов (Савета), Марија Луцић (Јулка), Сава Дамјановић (Светислав), Стеван Марионцу (Манојло), Мирјана Павловић (Јованка), Иван Јанковић (Младен Ђурић), Марина Рајновић, Лепосава Лазаров (Једна жена), Лазар Брусин (Практикант), Аца Шајбер (Сава Савић), Јанко Врбњак (Момак код министра)

048- 03.07.1952.

УЧЕНЕ ЖЕНЕ

П: Ж.Б.П.Молијер, Пр: Драгослав Илић, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић
 И: Душко Крижанец (Кризал), Лепосава Лазаров (Филамента), Олга Крижанец (Арманда), Меланија Кокора (Анријета), Војин Миленов (Арист), Марина Рајновић (Белиза), Сава Дамјановић (Клитандар), Светислав Мирков (Тристен), Стеван Марионцу (Вадиус), Мирјана Павловић (Мартина), Јанко Врбњак (Лепин), Иван Јанковић (Бележник)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1951/52

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. СИМИЋИ	15	3. 525	10. ПРОТЕКЦИЈА	6	1.893
2. ХАСАНАГИНИЦА	27	10. 447	11. УЧЕНЕ ЖЕНЕ	3	775
3. ЧАРЛОВА ТЕТКА	25	7. 470	12. ИВИЦА И МАРИЦА	15	3.318
4. ЦРВЕНЕ РУЖЕ	20	4.350	13. Зона Замфирова	9	2.892
5. РЕВИЗОР	12	3.585	14. Зулумћар	12	3.545
6. ВИТЕЗ ЧУДЕСА	11	3.449	15. Ђидо	11	3.518
7. ДРАГА РУТ	9	2.269	16. Сеоска учитељица	5	897
8. БЕЗ ТРЕЋЕГ	6	1.385	17. Женидба и удадба	1	450
9. СВИ МОЈИ СИНОВИ	6	1.406	18. Свет	3	1.037
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 196			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 56.211		

Сезона 1952/53

049- 14.10.1952.

ДУНДО МАРОЈЕ

П: Марин Држић, Драм: Марко Фотез, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић

И: Властимир Ристић (Дундо Мароје), Сава Дамјановић (Маро), Аца Шајбер (Уго Тедешко) Милан Цвејанов (Бокчило), Стеван Марионцу (Попива), Светислав Мирков (Помет), Светозар Недељковић (Ондардо де Аугуста), Воја Миленов (Саси), Лазар брусин (Нико), Иван Јанковић (Влахо), Милан Пинтеровић (Оштијер), Олга Симић-Крижанец (Лаура), Марија Луцић (Петруњела), Мирјана Павловић (Пера), Душанка Ристић (Баба), - (стражар – бакљоноше – ондардова пратња)

050- 25.10. 1952.

ДУГОЊА, ТРБОЊА И ВИДОЊА

П: Младен Широла, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић, Плес: Јулка Цвејанов, Клавир: Олга Симић Крижанец

И: Сава Дамјановић ((Иво), Вера Јокић (Зачарана лепотица), Стеван Марионцу (Дугоња), Аца Шајбер (Трбоња), Лазар Брусин (Видоња), Нада Марковић (Вила), Душанка Ристић, Јулка Цвејанов (Вештица), Милан Пинтеровић, Радисав Стајић (Ђаволак), Јованка Бачкалић, Марија Роген, Златица Турински, Ксенија Вукоњански, Стевка Будановић, Златица Матић, Стојанка Петров, Олгица Иванов, Јелисавета Бокшан, Даринка Попадић, Даница Ђукић (виле)

051- 06.11.1952.

ОПШТИНСКО ДЕТЕ

П: Бранислав Нушић, Драм: Александар Араницки, Р: Милан Цвејанов, С: Јосип Винарић

И: Властимир Ристић (Поп Пера), Милан Цвејанов (Мића), Аца Шајбер (Јова), Светислав Мирков (Јеремић), Светозар Недељковић (Радоје Крња), Лазар Брусин (Среја), Стеван Марионцу, Сава Дамјановић (Риста), Војин Миленов (Фића), Бошко Пиштало (Учитељ), Милан Пинтеровић (Кафеџија), Даница Пиштало Лазаревић (Штумалда), Радисав Стајић (Момак), Јулка Цвејанов (Јулијана), Нада Марковић (Елза), Иван Јанковић (Тома), Душко Крижанец (Сима Недељковић), Лепосава Лазаров (Боса), Вера Јокић (Дара)

052- 02.12.1952.

О СТАНУ СЕ РАДИ

П: Драго Жерве, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић

И: Аца Шајбер (Милан Томић), Јулка Цвејанов (Марија), Мирјана Павловић (Весна), Лепосава Лазаров (Драгица), Светислав Мирков (Ђуро Букач), Нада Марковић (Лија), Даница Лазаревић-Пиштало (Маца), Властимир Ристић (Марко), Милан Пинтеровић (Пензионер), Марија Луцић (Глумица), Стеван Марионцу (Референт сатмбеног одсека), Марина Рајновић, Душанка Ристић (Дактилографкиња), Светозар Недељковић (Шеф сатмбеног одсека), Вера Јокић (Дама), Лазар Брусин (Професор)

053- 20.12.1952.

МЕЂАВА

П: Перо Будак, Р: Бошко Пиштало, С: Јосип Винарић
 И: Душко Крижанец (Јоле Бален), Нада Марковић (Манда), Вера Јокић (Маша), Светозар Недељковић (Марко), Јулка Цвејанов (Анка), Светислав Мирков (Иван), Сава Дамјановић (Переља Здунић), Милан Цвејанов (Тома Бабић), Милан Пинтеровић (Дане), Иван Јанковић (Јуре), Стеван Марионцу (Илија), Мирјана Павловић (Анђа), Даница Пиштало - Лазаревић (Мара) Лепосава Лазаров (Врањка), Марија Луцић (Марта)

054- 27.01. 1953.

ЗЛА ЖЕНА

П: Јован Стерија Поповић, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић
 И: Аца Шајбер (Гроф Трифић), Марија Луцић (Султана), Мирјана Павловић (Персида), Стеван Марионцу (Стеван), Милан Цвејанов (Срета), Вера Јокић (Пела)

055- 10.02.1953.

ИГРА СТРАСТИ – ЖЕНА ВРАГ

П: Карл Шанхер, Драм: и Р: Душко Крижанец С: Јосип Винарић
 И: Нада Марковић (Жена), Милан Пинтеровић (Муж), Сава Дамјановић (Младић).

056- 10.03.1953.

СКАМПОЛО

П: Дарио Никодеми, Пр: Тодор Манојловић, Р: Петар Говедаровић, Пом.Р: Сава Дамјановић,
 С: Јосип Винарић
 И: Светислав Мирков (Марио Саки), Јулка Цвејанов, Даница Пиштало-Лазаревић (Франка), Аца Шајбер (Ђулио Бернини), Марија Луцић (Емилија), Лазар Брусин (Еџисто), Стеван Марионцу (Ђијоли), Властимир Ристић (Непознати господин), Вера Јокић (Скамполо)

057- 04.04.1953.

КРУГ КРЕДОМ

П: Клабунд, Пр: Густав Крклец, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић
 И: Марија Луцић (Чанг Хајтанг), Лепосава Лазаров (Ћа Чанг), Сава Дамјановић (Чанг Линг), Властимир Ристић (Тонг), Милан Цвејанов (Ма), Душанка Ристић (Ји Пеј), Светислав Мирков (Пао), Душко Крижанец (Чу Чу), Војин Миленов (Чао), Јулка Цвејанов (Бабица), Стеван Марионцу (Мајстор церемонијала), Аца Шајбер (Први кули), Лазар Брусин (Други кули), Иван Јанковић (Официр), Милан Пинтеровић (Први војник), Живојин Шајтинац (Други војник), Радислав Стајић (Трећи војник), Саша Миленов (Први трубач), Илија Милисављевић (Трубач)

058- 21.04.1953.

БЕЗ КРИВИЦЕ КРИВИ

П: А.Н.Островски, Пр: Кирил Тарановски, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић
 И: Нада Марковић (Јелена Ивановна Кручкина), Иван Јанковић (Григорије Лавович Муров), Милош Гађан (Нил Стратонович Дудукин), Вера Јокић, Мирјана Павловић (Нина Павловна Коринкина), Милан Цвејанов (Шмага), Сава Дамјановић (Григорије Незнамов), Стеван Марионцу (Пећа Миловроров), Марија Луцић (Арина), Лазар Брусин (Иван) – (гости-Лакеји)

059- 05.05.1953.

СЛУГА ДВАЈУ ГОСПОДАРА

П: Карло Голдони, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић, Плес: Јулка Цвејанов
 И: Властимир Ристић (Пандолфо), Олга Симић Крижанец (Розаура), Светозар Недељковић (Ломбарди), Иван Јанковић (Силвио), Милица Радаковић (Беатрича), Милице Радаковић (Флориндо), Аца Шајбер (Труфалдино), Милан Цвејанов (Тебалдо), Мирјана Павловић (Бландина), Војин Миленов (Први послужитељ), Лазар Брусин (Други послужитељ), Стеван Марионцу (Витез), Живојин Шајтинац (Носач), Сава Дамјановић (Пролазник)

060- 14.05.1953.

ЧОВЕК КОЈИ НИЈЕ ПОСТОЈАО

П: Јосип Лешић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић
 И: Сава Дамјановић (Милош), Светислав Мирков (Раде), Душко Крижанец (Павле), Вера Анаф Јокић (Јасна)

061- 12.06.1953.

У АГОНИЈИ

П: Мирослав Крлежа, Р: Душко Крижанец, С: Јосип Винарић
 И: Нада Марковић (Лаура Лембах), Душко Крижанец (Др Крижовец), Стеван Марионцу (Барон Лембах), Марија Луцић (Мадлена Петровна)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1952/53

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ДУНДО МАРОЈЕ	17	6.068	11. СЛУГА ДВАЈУ ГОСП...	6	2.084
2. ДУГОЊА, ВИДОЊА...	13	4.951	12. ЧОВЕК КОЈИ НИЈЕ...	7	2.393
3. ОПШТИНСКО ДЕТЕ	16	6.134	13. У АГОНИЈИ	1	301
4. О СТАНУ СЕ РАДИ	9	3.186	14. Протекција	14	5.222
5. МЕЂАВА	17	6.520	15. Хасанагиница	10	4.835
6. ЗЛА ЖЕНА	16	5.898	16. Без трећег	6	1.447
7. ИГРА СТРАСТИ	7	2.107	17. Учене жене	6	2.473
8. СКАМПОЛО	11	4.329	18. Драга Рут	5	2.004
9. КРУГ КРЕДОМ	12	4.154	19. Зона Замфирова	7	2,951
10. БЕЗ КРИВИЦЕ КРИВИ	7	2.548			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 187			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 69.605		

Сезона 1953/54

Репертоар на српском језику

062- 15.10.1953.

МОНСЕРАТ

П: Емануел Роблес, Р: Милан Тудоров, С: Јосип Винарић, К: Миливоје Радаковић
 И: Сава Дамјановић (Монсерат), Петар Вртипрашки (Исквијердо), Миливоје Радаковић (Отац Коронил), Богдан Девећ (Зуазола), Војин Миленов (Моралес), Лазар Брусин (Антонанзас), Марија Луцић (Мајка), Ружица Иконов (Елена), Јанићије Митрић (Хуан Салцедо), Петар Говедаровић (Салас Ина), Михајло Милићевић (Арнал Лухан), Фахро Коњхоџић (Рикардо).

063- 22.10.1953.

РИБАРСКЕ СВАЂЕ

П: Карло Голдони, Пр: Иво Тијардовић, Л: и Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић
 К: Миливоје Радаковић
 И: Јанићије Митрић (Парон Тоне), Марија Луцић (Шјора Пашква), Милица Радаковић, Ружица Иконов (Луцијета), Сава Дамјановић (Иванко), Богдан Девећ (Бепо), Аца Шајбер (Парон Фурте) Мила Поповић (Шјора Либера), Десанка Кнежевић (Уршула), Мирјана Павловић (Кека), Војин Миленов (Парон Виченцо), Миливоје Радаковић (Криште), Михајло Милићевић (Иже), Лазар Брусин (Известитељ), Мирослав Драгошев (Круно), Радован Нићетин (Меме), Иван Јанковић (Први музичар), Светозар Недељковић (Други музичар), Слободан Монић (Тречи музичар)

064- 03.12.1953.

МИШЕВИ И ЉУДИ

П: Џон Штајнбек, Драм: и Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић Јанићије Митрић (Лени Смол), Петар Вртипрашки (Џорџ Милтон), Петар Говедаровић (Керли), Марија Луцић (Керлијева жена), Михајло Милићевић (Кенди), Богдан Девић (Крукс), Мирјана Павловић (Девојка), Војин Миленов (Керлијев отац), Иван Јанковић (Слим), Милисав Јанковић (Карсон), Лазар Брусин (Хвит)

065- 15.12.1953.

УЛИЧНИ СВИРАЧИ

П: Паул Шурек и Ханс Сасман, Р: Милан Туторов, С: и К: Јосип Винарић. М: Михајло Шипош
И: Деса Кнежевић (Фани Брандл), Милица Радаковић (Кати Шимзер), Миливоје Радаковић (Франц Линк), Аца Шајбер (Венуш), Стеван Марионцу (Фистерер), Фахро Коњхоцић (Кристуфек), Воја Миленов (Полицајац)

066- 14.01.1954.

КИР ЈАЊА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Бора Ханауска, Ас.Р: Миливоје Радаковић, С: Јосип Винарић, К: Соња Шербан
И: Михајло Милићевић (Кир Јања), Марија Луцић (Јуца), Десанка Кнежевић (Катица), Миливоје Радаковић (Нотарош Мишић), Фахро Коњхоцић (Кир Дима), Петар Вртипрашки (Петар).

067- 23.01.1954.

КОШТАНА

П: Борисав Станковић, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић, К: Стана Церај Церић,
М: Михајло Шипош, Кор: Мила Поповић и Средоје Попов
И: Петар Вртипрашки (Хаџи Тома), Богдан Девић (Стојан), Стеван Марионцу (Арса), Јанићије Митрић (Митке), Воја Миленов (Марко), Лазар Брусин (Полицајац), Иван Јанковић (Пандур), Светозар Недељковић (Кмет цигански), Аца Шајбер (Гркљан), Мирослав Драгошев (Курта), Мирјана Павловић (Стана), Ружица Иконов (Васка), Милица Радаковић (Коштана), Марина Рајновић (Салче), Лепосава Лазаров (Магда), - (Цигани – Циганке – свирачи – чочеци)

068- 02.03.1954.

СПЛЕТКА И ЉУБАВ

П: Фридрих Шилер, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић
И: Петар Вртипрашки (Фон Валтер), Сава Дамјановић (Фердинанд), Аца Шајбер (Фон Калб), Марија Луцић (Леди Милфорд), Ружица Иконов (Софија), Миливоје Радаковић, Фахро Коњхоцић (Вурм), Михајло Милићевић (Милер), Лепосава Лазаров (Гђа Милер), Милица Радаковић (Лујза), Светозар Недељковић (Кнежев коморник), Воја Миленов (Лакеј код председника), Лазар Брусин (Лакеј код Леди Милфорд), Иван Јанковић (Први војник), Радован Нићетин (Други војник)

069- 25.03.1954.

СВАКОМ СВОЈЕ

П: Стеван Сремац, Драм: Петар Крстоношић, Васа Апић и Јован Суботић, Р: Милан Туторов, С:Јосип Винарић И: Воја Миленов (Обрад), Сава Дамјановић (Стеван), Лазар Брусин (Милош), Марина Рајновић (Сока), Михајло Милићевић (Сима), Аца Шајбер (Среја), Лепосава Лазаров (Ката), Марија Луцић (Стана), Мирјана Павловић (Стевка), Светозар Недељковић (Глинђа), Ружица Иконов (Јелица), Фахро Коњхоцић (Јано), Петар Говедаровић (Грујица), Деса Кнежевић (Макра), Иван Јанковић (Трнда)

070- 12.05.1954.

ДОБРИ ВОЈНИК ШВЕЈК

П: Јарослав Хашек, Драм: Александар Араницки и Петар Говедаровић, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић
И: Аца Шајбер (Швејк), Михајло Милићевић (Фелдкурат), Стеван Марионцу (Фелдкурат Маковец), Петар Вртипрашки (Пепи Водичка), Лазар Брусин (Коваржик), Јанићије Митрић (Паливец), Лепосава Лазаров (Гђа Милер), Богдан Девић (Бретшнајдер), Сава Дамјановић (Лукач), Фахро Коњхоцић (Др Бауце), Милица Радаковић (Кети), Светозар Недељковић (Краус), Марија Луцић (Гђа Краус), Мирјана Павловић (Марженка), Миливоје Радаковић (Бернис), Ружица Иконов (Куварица), Иван Јанковић (Водник), Милисав Јанковић (Тамничар), Живојин Шајтинац (Жандарм), Радован Нићетин (Колпортер), Сава Дамјановић (Јарослав Хашек)

071- 19.06.1954.

ОПАСНА ОКУКА

П: Џ.Б. Пристли, Пр: Владета Поповић, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић

И: Сава Дамјановић (Роберт Каплан), Милица Радаковић (Фреда Каплан), Фахро Коњхоџић (Гордон Вајтхаус), Мирјана Павловић (Бети Вајтхаус), Десанка Кнежевић (Олвен Пил), Стеван Марионцу (Чарлс Стентон), Лепосава Лазаров (Мод Мокриц)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1953/54

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. МОНСЕРАТ	10	3.559	7. СПЛЕТКА И ЉУБАВ	13	4.965
2. РИБАРСКЕ СВАЂЕ	18	6.333	8. СВАКОМ СВОЈЕ	20	8.364
3. МИШЕВИ И ЉУДИ	12	4.489	9. ДОБАР ВОЈНИК ШВЕЈК	10	3.797
4. УЛИЧНИ СВИРАЧИ	12	4.489	10. ОПАСНА ОКУКА	3	497
5. КОШТАНА	20	7.428	11. Слуга двају господара	8	3.209
6. КИР ЈАЊА	13	4.723	12. Без трећег	2	385
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 139			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 52.238		

Sezona 1953/54**Repertoar na mađarskom jeziku**

072- 17.10.1953.

**A TŰNDÉRLAKI LEÁNYOK -
DEVOJKE IZ VILINSKE KUĆE**И: Heltai Jenő, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Ferdinándi Ilona (Őzvegy Bergné), Boross Mirjana (Boriska), Tusnek Ottilia (Olga), Ormay Mária (Manci), Juhász Zsuzsa (Sári), Fa József (Báró), Boross István (Pázmán Sándor), Véger Ferenc (Gáspár), Grácol Mária (Malvin), Gyapjas Mária (Róza), Vastag Mihály (Pista)

073- 29.10.1953.

A MEGBOLDOGULT - POKOJNIKИ: Branislav Nušić, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Boross István (Márics Pávle), Máthé Imre (Novákovichs Milán), Babinszky István (Szpaszoje), Vastag Mihály (Gyurics), Véger Ferenc (Protics Lyubomir), Fa József (Ánta), Zádor Imre (Gyakovics Mladen), Barácius Zoltán (Mile), Farkas Zoltán (Schwarz Adolf), Tusnek Ottilia (Rina), Ormay Mária (Vukica), Boross Mirjana (Ágnija), Gyapjas János (Detektív), Zádor Edit (Anna), Gyapjas Mária (Szófia)

074- 19.11.1953.

Háromegyfelnvonasos – PILLANGÓKISASSZONYY - AZ EMBER TRAGÉDIÁJA - LILLA
Три једночинке – MADAM BATERFLAJ - ČOVEKOVA TRAGEDIJA - LILA

PILLANGÓKISASSZONY

I: David Belasco, F: Milassin Sara, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip, Z: Sipos Mihajlo
Sz: Juhász Zsuzsa (Cso-cso-szán), Ormay Mária (Suzuki), Barácius Zoltán (Nakodo), Fa József (Yamadori), Máthé Imre (Sharpless), Boross István (Pikerton), Boross Mirjana (Kathe), Korom Erzsike (Cso-cso-szán leánya), Véger Ferenc (Szolga)

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA

I: Madách Imre, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip, Z: Tajti József
Sz: Boross István (Ádám), Barácius Zoltán (Lucifer), Tusnek Ottilia (Éva), Véger Ferenc (Rabszolga)

LILLA

I: - - - , R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Boross István (Csokonay), Boross Mirjana (Lilla), Fa József (Vajda János), Ferdinándi Ilonka (Vajdáné), Engsz Ede (Ámor)

075- 11.12.1953.

VAKARCS - SKAMPOLO

I: Dario Nicodemi, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Véger Ferenc (Mario Sechi), Barácius Zoltán (Giulio Bernini), Tusnek Ottilia, Juhász Zsuzsa (Emilia), Ormay Mária (Franka), Gyapjas János (Egisto), Zádor Imre (Fausto), Fa József (Giglioli), Gyapjas Mária, Zádor Edit (Vakarc)

076- 22.01.1954

SÁRGA CSIKÓ - ŽUTO ŽDREBE

I: Csepregy F. – Sulhóf J., R: Gyapjas János, D: Vinarić Josip
Sz: Babinszky István (Bakaj András), Gyapjas Mária (Erzsike), Vastag Mihály (Csorba Márton), Nagy Júlia (Csorbáné), Boross István (Laci), Véger Ferenc (Pista), Zádor Imre (Gelecséri), Barácius Zoltán (Peti), Zádor Edit (Böske), Máthé Imre (Gazsi), Fa József (Bagó), Ormay Mária (Keresztesiné), Szalma Ferenc (Primás), Kovács István (Klarinétos), Farkas Zoltán (Bögös)

077- 04.02.1954.

KÉT NEMZEDÉK - DVE GENERACIJE

I: A. Müller, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Fa József (Joe Keller), Ferdinándi Ilonka (Kate Keller), Farkas Zoltán (Chris Keller), Boross Mirjana (Anny Deever), Boross István (George Deever), Zádor Imre (Frank Libey)

078- 12.03.1954.

JÁNOS VITÉZ - VITEZ JANOŠ

I: Bakonyi Károly, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip, K: Kacsoh Pongrácz, Ko: Láng Imre
Sz: Boross István (Kukorica Jancsi), Tusnek Ottilia (Iluska), Ormay Mária (Gonosz mostoha), Vastag Mihály (Strázsamester), Farkas Zoltán (Bagó), Gyapjas István (Csösz), Máthé Imre (I. gazda), Véger Ferenc (II.gazda), Fa József (Francia király), Boross Mirjana (Királykisasszony), Máthé Imre (Bartolo), Ferdinándi Ilona, Nagy Júlia (Udvari dámák), Zádor Imre (I. tábornok), Babinszky István (II. tábornok), Barácius Zoltán (Kamarás), Zádor Edit (Egy lány)

079- 27.04.1954.

FÖLDINDULÁS - ZEMLJOTRES

I: Kodolányi János, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Boross István (Kántor János), Juhász Zsuzsa (Juli), Gyapjas János (Böbék Samu), Nagy Júlia (Böbékne), Kovács Lacika (Józsi), Ferdinándi Ilona (Mari néni), Ormai Mária (Fekete Zsuzsi), Boross Mirjana (Piokás szüle), Véger Ferenc (Orvos), Farkas Zoltán (Ref. pap), Barácius Zoltán (Simon Péter), Zádor Edit (Szeletás asszony), Gyapjas Mária (Szeletás öregasszony), Fa József (I. bűnvalló), Máthé Imre (II. bűnvalló), Babinszky István (Wientraub), Tusnek Ottilia (Wientraubné), Zádor Imre (Bíró), Vastag Mihály (Kisbíró), Farkas Zoltán (Kistót)

080- . 1954.

A KÉPZELT BETEG - UOBRAŽENI BOLESNIK

I: J.B.P.Moliere, R: Juhász Ferenc, D: Vinarić Josip
Sz: Fa József (Argan), Ormay Mária (Beline), Tusnek Ottilia (Angelika), Gyapjas Mária (Louison), Máthé Imre (Béralde), Véger Ferenc (Cleante), Babinszky István (Diatourus), Farkas Zoltán (Diatourus Tames), Vastag Mihály (Purgon), Barácius Zoltán (Fleurant), Gyapjas János (Bon-nefoi), Juhász Zsuzsa (Toinette)

081- - - .1954.

A TANIÍTÓNŐ - UČITELJICA

I: Bródy Sándor, R: Juhász Ferenc és Nyárai Rezső, D: Vinarić Josip
Sz: Juhász Zsuzsa (Tanítónő), Vastag Mihály (Nagy István), Boross István (Ifj. Nagy István), Ferdinándi Ilona (Nagyasszony), Fa József (Kántor), Boross Mirjana (Kató), Ormay Mária (Kray Ida), Véger Ferenc (Tanító), Babinszky István (Főúr), Barácius Zoltán (Káplán), Zádor Imre (Szolgabíró), Kazi János (Bíró), Nagy Árpád (Bérlő), Máthé Imre (Gyógyszerész), Gyapjas János (Postás), Mihákovits Ferenc (Cigányprimás), Farkas Zoltán (John), Zádor Edit (Cseléd), Nagy Júlia (Egy asszony), Zádor Edit (Pata Mária), Gyapjas Mária (Kürbis Anna)

BROJ ODIGRANIH PREDSTAVA I GLEDALACA U SEZONI 1953/54

Predstava:	Broj		Predstava:	Broj	
	Izvođenja	Gledalaca		Izvođenja	Gledalaca
1. A TŰN.. LÁNYOK	5	1.633	8. FÖLDINDULÁS	7	1.803
2. A MEGBOLDOGULT	5	1.114	9. KÉPZELT BETEG	1	134
3. 3 EGYFELVONÁSOS	6	1.680	10. TANÍTÓNŐ	1	241
4. VAKARCS	18	4.408	11. A pusztai virág	1	165
5. SÁRGA CSIKÓ	13	5.779	12. A szent láng	1	111
6. KÉT NEMZEDÉK	4	952	13. Remény	1	313
7. JÁNOS VITÉZ	20	9.047			
*Velikim slovima - premijere			**Malim slovima - predstave iz prethodnih sezona		
UKUPNO PREDSTAVA: 83			UKUPNO GLEDALACA: 27.370		

Сезона 1954/55**082- 02.10-1954.****ГОСПОЂА МИНИСТАРКА**

П: Бранислав Нушић, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић

И: Фахро Коњхоћић (Сима Поповић), Ружица Комненовић (Живка), Мирјана Павловић (Дара), Бранислав Ташин (Рака), Стојан Нотарош (Чеда), Миливоје Радаковић (др Нинковић), Петар Вртипрашки (Ујка Васа), Лепосава Лазаров (Тетка Савка), Милица Радаковић (Тетка Даца), Божидар Павићевић (Јова поп Арсин), Михајло Милићевић (Теча Панта), Александар Бјелић (Миле), Драгица Синовчић (Соја), Светозар Недељковић (Теча Јаков), Милисав Јанковић (Сава Мишић), Стеван Марионцу (Пера Каленић), Аца Шајбер (Риста Тодоровић), Раде Којадиновић (Пера писар), Милена Селенић (Анка), Богданка Јанковић (Учитељица енглеског), Радован Нићетин (Полицијски писар), Иван Јанковић (Жандарм), Божидар Павићевић (Момак из министарства)

083- - - .1954.**НАСЛЕДСТВО**

П: Миодраг Ђурђевић, Р: Васа Поповић, С: Јосип Винарић

И: Аца Шајбер (Директор), Божидар Павићевић (Миша), Милена Селенић (Љуба), Ружица Комненовић (Њена мајка), Раде Којадиновић (Жарко), Фахро Коњхоћић (Први радник), Мартин Вукмановић (Други радник)

084- - - .1954.**КВЕЈ ЛАН**

П: Перл Бак, Драм: Војмил Рабадан, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић

И: Милица Радаковић (Квеј Лан), Михајло Милићевић (Кунг), Мирјана Павловић (Мери), Лепосава Лазаров (Мајка)

085- 05.12.1954.**ГОСПОДА ГЛЕМБАЈЕВИ**

П: Мирослав Крлежа, Р: Томислав Танхофер, С: Јосип Винарић

И: Сава Комненовић (Леоне), Петар Вртипрашки (Игнације), Драгица Синовчић (Шарлота), Милица Радаковић (Ангелика), Фахро Коњхоћић, Стеван Марионцу (Пуба Фабрици), Стојан Нотарош (Алтман), Миливоје Радаковић (Силбербрант), Светозар Недељковић (Камердинер), Иван Јанковић (Балочински)

086- 22.01.1955.**ФИГАРОВА ЖЕНИДБА**

П: П.А.К.Бомарше, Пр: Милан Грол, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић

И: Миливоје Радаковић (Проф Алмавива), Драгица Синовчић (Розина), Божидар Павићевић (Фигаро), Милица Радаковић (Сузана), Лепосава Лазаров (Марселина), Аца Шајбер (Антонио), Милена Селенић (Фаншета), Мирјана Павловић (Херувим), Раде Којадиновић (Бартоло), Стеван Марионцу (Базил), Фахро Коњхоћић (Дон Кузман), Мартин Вукмановић (Дводланица), Радивоје Нићетин (Педриљо)

087- 05.03.1955.

МАЛЕ ЛИСИЦЕ

П: Лилијен Хелман, Пр: Јелисавета Марковић, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић

И: Лепосава Лазаров (Еди, дадиља), Раде Којадиновић (Кел, слуга), Милица Радаковић (Берди Хаберд), Стеван Марионцу (Оскар Хаберд), Станимир Терзин, Мартин Вукмановић (Лео Хаберд), Ружица Комненовић (Регина Гиденз), Миливоје Радаковић (Виљем Маршал), Петар Вртипрашки (Бенцамин Хаберд), Мирјана Павловић (Александра Гиденз), Сава Комненовић (Хорас Гиденз)

088- 15.03.1955.

ЉУБОВНИЦИ

П: (Непо знати Дубровчанин), Р: Предраг Делибашић, С: Душан Ристић, К: Мира Глишић

И: Божидар Павићевић (Интригало), Драгица Синовчић (Анка), Аца Шајбер (Прождор), Милена Селенић (Весела), Михајло Милићевић (Ловро Калебић), Фахро Коњхоић (Прокупија), Стојан Нотарош (Фабрицио Писоглавић), Богданка Јанковић (Лукреција)

089- - - .1955.

ПОП ЂИРА И ПОП СПИРА

П: Стеван Сремац, Р: Јован Коњовић, С: Јосип Винарић

И: Аца Шајбер (Поп Ђира), Петар Вртипрашки (Поп Спира), Ружица Комненовић (Сиди), Милена Селенић (Перса), Мирјана Павловић (Јула), Милица Радаковић (Меланија), Михајло Милићевић (Аркадије), Стојан Нотарош (Учитељ), Раде Којадиновић (Пера Тоцилов), Матилда Винарић (Ержа), Богданка Јанковић (Жужа)

БРОЈ ОДИГРАНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1954/55

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. Г-ЂА МИНИСТАРКА	31	11.242	7. ЉУБОВНИЦИ	14	4.585
2. КВЕЈ ЛАН	12	3.386	8. ПОП ЂИРА И ПОП СПИРА	17	6.377
3. НАСЛЕДСТВО	8	2.682	9. Опасна окука	9	2.813
4. ГОСПОДА ГЛЕМБАЈ..	20	6.655	10. Добар војник Швејк	9	2.787
5. ФИГАРОВА ЖЕНИДБА	14	5.345	11. Без трећег	4	911
6. МАЛЕ ЛИСИЦЕ	17	5.779			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 155			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 52.582		

Сезона 1955/56

090- 15.10.1955.

ТАРТИФ

П: Ж.Б.П.Молијер, Пр: Андрија Милићевић, Р: Сава Комненовић, С: Стеван Максимовић,
К: Стана Јатић

И: Лепосава Лазаров (Гђа Парнел), Михајло Милићевић (Оргон), Анита Неранцић (Елмира), Јован Булајић (Дамис), Лидија Булајић (Маријана), Феодор Тапавички (Валер), Давор Марушић (Клеант), Стојан Нотарош (Тартиф), Мирјана Павловић, Милена Селенић (Дорина), Аца Шајбер (Лојал), Ненад Ђукић (Чинovníк), Матилда Винарић (Флипота)

091- 26.11.1955.

ШАРЕНА ЛОПТА

П: Игор Торкар, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић

И: Лидија Булајић (Галина Сано), Јован Булајић (Санди Ловренчић), Феодор Тапавички (Ренц Петковшек), Фахро Коњхоџић (Глас), Ненад Ђукић (Цене)

092- 01.12.1955.

МЛАДОСТ ПРЕД СУДОМ

П: Ханс Тимајер, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић

И: Михајло Милићевић (Судија), Анита Неранцић (Ева де Бруин), Стеван Марионцу (Отац), Филомена Доган (Мајка), Мирјана Павловић (Ана Далдерс), Божидар Павићевић (Пьет ван Дорн), Јован Антић (Жерар Еверхордус Никерт), Миливоје Радаковић (Жерар де Верт), Милена Селенић (Марија Хогендорст), Светозар Недељковић (Судски слуга), - (Полицајац – Записничар)

093- 17.12.1955.

БИБЕРЧЕ

П: Љубиша Ђокић, Р: Србољуб Станковић, С: Сташа Беложански, К: Милица Бабић Јовановић,
М: Душан Митровић

И: Аца Шајбер (Пролог), Лепосава Лазаров (Мајка), Марија Молнар (Биберче), Миливоје Радаковић (Биберче као младић), Драгомир Левајић (Добриша), Бранислав Ташин (Свадиша), Светозар Недељковић (Стогодан), Стојан Нотарош (Цар Јадан), Анђа Богдановић (Дивна), Лазар Брусин (Витез страха), Ненад Ђукић (Принц кукавички), Давор Марушић (Звездан), Петар Вртипрашки (Грдило), Радован Нићетин (Туњо)

094- 18.01.1956.

ПРЕМИЈЕРА У ЊУЈОРКУ

П: Клифорд Одест, Пр: Вера Стојић, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић

И: Стеван Марионцу (Фил Кук), Божидар Павићевић (Берни Доц), Фахро Коњхоџић (Пол Анџер), Светозар Недељковић (Лари), Анђа Богдановић (Нанси Стодарт), Петар Вртипрашки (Франк Елџин), Радивој Нићетин (Ролф)

095- 01.02.1956.

ХВАЛИСАВИ ВОЈНИК

П: Тит Макције Плаут, Р: Иван Мартон, С: Јосип Винарић

И: Ненад Ђукић (Пиргополиник), Аца Шајбер (Артотрог), Феодор Тапавички (Палестрион), Јован Булајић (Периплекомен), Лазар Брусин (Сцеледро), Лидија Булајић (Филокомазија), Стеван Марионцу (Плеусикле), Давор Марушић (Лурцион), Милена Селенић (Милфидипа), Анита Неранцић (Акротелеутија), Милисав Јанковић (Каријон), Бранислав Ташин (Ропче)

096- 08.02.1956.

КАД НАИЋУ ДЕЦА

П: Андре Русен, Пр: Иванка Марковић, Р: Сава Комненовић, С: Јосип Винарић

И: Михајло Милићевић (Шарл Жаке), Јован Антић (Жорж Жаке), Светозар Недељковић (Г.Жаке), Филомена Доган (Олимпија Жаке), Матилда Винарић (Шарлота Жаке), Мирјана Павловић (Ани Жаке), Лепосава Лазаров (Мадлен Лонан), Милена Селченић (Тереза)

097- 01.03.1956.

САЊАЛИ СМО О СРЕЋИ

П: Михајло Васиљевић, Р: Михајло Васиљевић, С: Јосип Винарић

И: Филомена Доган (Софија Сланкаменац), Лепосава Лазаров (Даринка), Аца Шајбер (Аристид Гајинов), Анђа Богдановић (Маријана Новак), Стојан Нотарош (Манојло), Феодор Тапавички (Жарко Сланкаменац), Ненад Ђукић (Звонко Саболовић), Светозар Недељковић (Бранко), Мирјана Павловић (Гордана), Јован Антић (Стева), Милена Селенић (Бурђинка)

098- 22.03.1956.

КИР ЈАЊА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Бора Ханауска, С: Јосип Винарић, К: Соња Шербан

И: Михајло Милићевић (Кир Јања), Милица Радаковић (Јуца), Лидија Булајић (Катица), Миливоје Радаковић (Мишић), Стеван Марионцу (Кир Дима), Петар Вртипрашки (Петар)

099- 05.04.1956.

СЕДАМ ГОДИНА ПРИЖЕЉКИВАЊА

П: Џорџ Акселрод, Пр: В. Живојиновић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић

И: Аца Шајбер (Ричард Шерман), Јован Антић (Његов глас), Анита Неранчић (Хелен), Бранислав Ташин (Рики), Милена Селенић (Девојка), Мирјана Павловић (Њен глас), Стеван Марионцу (др Брабекер), Ненад Ђукић (Том Макензи), Анђа Богдановић (Мис Морис), Мирјана Павловић (Илен), Лидија Булајић (Марија), Богданка Јанковић (Млада дама)

101- 12.05.1956.

БЛУДНИЦА ДОСТОЈНА ПОШТОВАЊА

П: Жан Пол Сартр, Р: Петар Говедаровић, С: Јосип Винарић

И: Анита Неранчић (Лизи Мак Кеј), Божидар Павићевић (Фред), Миливоје Радаковић (Сенатор) Фахро Коњхоџић (Црнац), Ненад Ђукић (Џон), Радован Нићетин (Џемс), Милисав Јанковић (Црнац из воза), Живојин Шајтинац, Душан Павловић, Крста Блажин, Ференц Салма, Здравко Гинин (више људи)

100- 04.05.1956.

ЉУДИ

П: Велимир Суботић, Р: Михајло Васиљевић, С: Никола Бировљев

И: Петар Вртишрашки (Митар), Филомена Доган (Смиљка), Стојан Нотарош (Саша), Лидија Булајић (Џица), Милица Радаковић (Симона), Аца Шајбер (Штефан), Стеван Марионцу (Филип), Лазар Брусин (Пишта), Иван Јанковић (Агент)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1955/56

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ТАРТИФ	15	4.900	8. САЊАЛИ СМО О...	30	11.202
2. ШАРЕНА ЛОПТА	15	5.215	9. КИР ЈАЊА	16	5.868
3. МЛАДОСТ ПРЕД СУДОМ	15	4.749	10. СЕДАМ ГОДИНА...	6	2.199
4. БИБЕРЧЕ	19	7.071	11. ЉУДИ	22	8.138
5. ПРЕМИЈЕРА У ЊУЈОРКУ	9	2.678	12. БЛУДНИЦА ДОСТ...	10	3.249
6. ХВАЛИСАВИ ВОЈНИК	8	2.505	13. Љубовници	9	3.390
7. КАД НАИЂУ ДЕЦА	11	2.522	14. Поп Ћир и поп Спира	15	5.349
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 200			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 69.035		

Ћидо - 008 - Сава Лазаров и Ђура Турински

Дундо Мароје - 049 - Марија Луцић и Светислав Мирков

Круг кредом - 057 - Призор из представе

Коштана - 067 - Милица Кљајић Радаковић у насловној улози

Сплетка и љубав - 068 - Милица Кљајић Радаковић и Михајло Милићевић

Добри војник Швејк - 070 - Стеван Марионцу и Аца Шајбер

Господа Глембајеви - 080 - Драгица Синовчић

Госпођа министарка - 082 - Ружица Комненовић и Петар Вртипрашки

Фигарова женидба - 086 - Бождар Павичевић Лонга у насловној улози

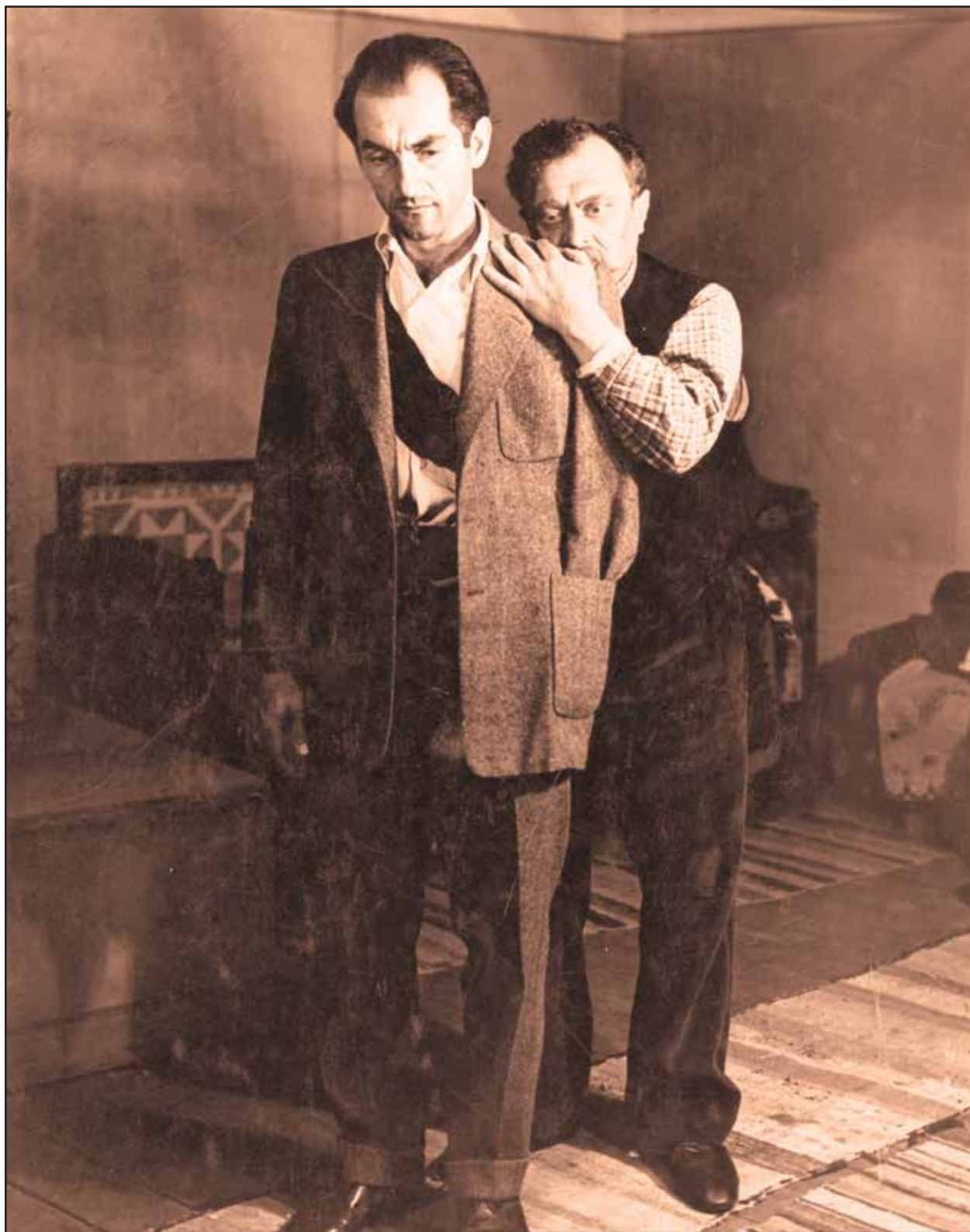
Тартиф - 090 - Феодор Тапавички

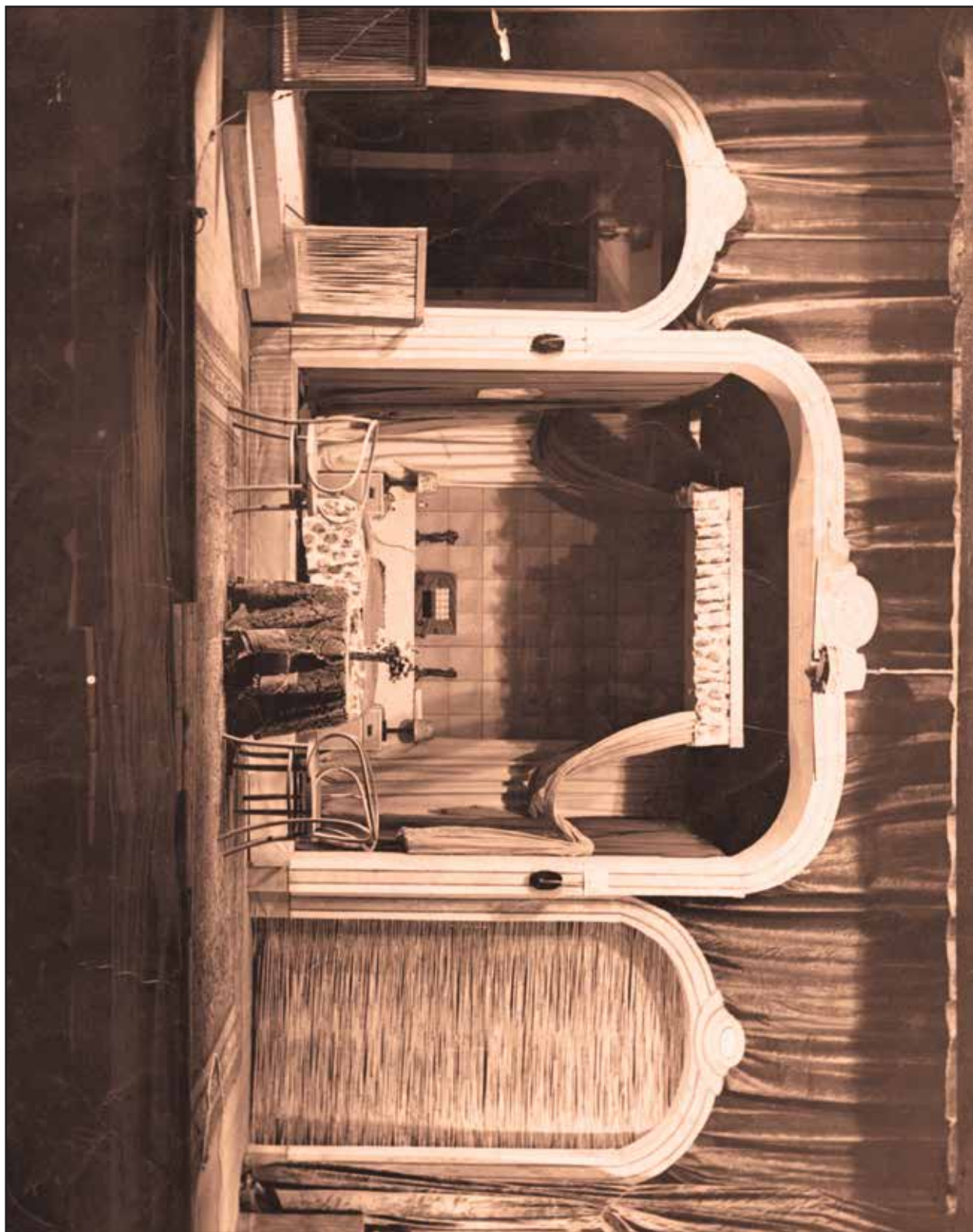
Премијера у Њујорку - 094 - Божидар Павичевић Лонга, Петар Вртипрашки и Анђа Богдановић

Хвалисави војник - 095 - Ненад Ђукић у насловној улози са групом техничара - статиста

Људи - 100 - Стојан Нотарош и Петар Вртипрашки

Блудница достојна поштовања - 101 - Сценографија Јосипа Винарића

ДРУГА ДЕЦЕНИЈА 1956/57 – 1965/66

„Стеријино позорје“, први пут. - Позоришне идеје Душана Ђука. - Стварање моћног ансамбла. - Уравнотежен класичан и актуелни репертоар. - Сала поново у барокном сјају. - „Стеријино позорје“, други пут. - Владимир Ребезов и нова ликовност представа. - Прва дужа гостовања. - Успеси и поред све чешћих промена у ансамблу

Због извесних неслагања унутар позоришта, али и сукоба са челницима у локалној самоуправи, после годину и по коректних резултата у зрењанинском театру (даљи напредак у консолидацији ансамбла и неколико представа запажених вредности - Танхоферова режија *Господе Глембајевих*, Комненовићева режија *Малих лисица*, као и његова поставка *Фигарове женидбе* - дотадашњи управник Ђорђе Брковић бива смењен, фебруара 1956. године, а на његово место долази Душан Ђук, просветни радник и публициста, ауторитативан, али и практичар, коректног односа са сарадницима и човек са јасном визијом о позоришту и његовом месту у културном животу своје средине. Као повремени позоришни критичар у локалном листу, и очигледно познавалац драмске литературе, већ на самом старту свог управниковања (које ће потрајати до 1964. године), чини луцидне потезе у циљу презентовања знатних потенцијала зрењанинског позоришта. У припреми за учешће на првом „Стеријиним позорју“, када су у конкуренцији биле искључиво представе рађене по текстовима Јована Стерије Поповића, поново ангажује редитеља Бору Ханауску да обнови постојећу представу *Кир Јања*, која је премијерно изведена тек нешто више од годину дана раније. У делимично измењеној подели (Михајло Милићевић, као Јања, Петар Вртипрашки, као Петар, и Миливоје Радаковић, као Мишић, задржали су своје улоге, док су у новој подели били Милица Радаковић, као Јуца, уместо Марије Луцић, затим Лидија Булајић, као Катица, уместо Десанке Кнежевић, и Стеван Марионцу, као кир Дима, уместо Фахра Коњхоџића. На самом „Позорју“, у конкуренцији са још два моћна извођења ове Стеријине комедије, а играли су

је Народно позориште из Београда, са Рашом Плаовићем у насловној улози, и Хрватско народно казалиште, где је Јању играо Перо Крижанић - зрењанинска представа била је запажена по јасној визији редитеља Ханауске да избегне комичне карикатуре у обликовању ликова и настојању да ово Стеријино дело што више приближи реалистичком и социјалном, трагикомичном проседеу. После успеха са овом представом, Ханауска ће, наредне сезоне, у зрењанинском позоришту урадити још две добре представе, *Немце*, Леона Кручковског, и праизводбу *Ожиљка*, Јосипа Лешића.

Већ, ионако респектабилан, ансамбл Народног позоришта „Тоша Јовановић“ бива појачан новим школованим глумцима - Феодором Тапавичким, Јованом Антићем, Лидијом Булајић и Анитом Неранџић. Као логична последица постојања таквих креативних глумачких снага, бива и прва поставка једног Шекспировог дела на зрењанинској сцени. Била је то комедија *Богојављенска ноћ*, у режији Јосипа Лешића, са којим позориште наставља плодну сарадњу, као и, одмах после ње, врло амбициозно урађена *Кошмана*, Боре Станковића, у режији Војислава Нановића, са Милицом Радаковић у насловној улози, и Миливојем Живановићем, као сталним гостом за улогу Миткета. Сценографију за ову представу урадио је Миомир Денић, а костиме Мира Глишић. Ту, изузетно квалитетну позоришну сезону, 1956/57, обележиле су и представе *Пут око света*, Бранислава Нушића, у режији Јосипа Лешића, *Вечити младожења*, Јакова Игњатовића, и *Заједнички стан*, Драгутина Добричанина, обе у режији Милана Барића, који долази у позориште

Део техничке екипе на путу за Јаша Томић октобра 1957. године

Атмосфера у позоришном клубу средином педесетих година минулог века

у вишегодишњи ангажман, заједно са супругом Иванком, глумицом.

Посебну новину, коју је Душан Ђук желео да уведе у стални рад позоришта, представљале су игре за децу, без обзира што је те године отворено и професионално луткарско позориште. Ђук је са сарадницима имао у виду онај дечији узраст који је већ надрастао традиционалну и једноставну бајку. Оно што је претходне сезоне започето успешном премијером *Биберчета*, Љубише Ђокића, требало је наставити у континуитету, барем са две премијере за децу по сезони, те је понајвише из тих разлога у ансамбл доведен Васја Станковић, који ће, осим глумачких задатака у текућем репертоару, требати и да покрене дечију сцену. Међутим, та идеја, као и она о упоредном раду на два представљања, после првих покушаја, није наишла на одобравање у ансамблу, јер је унапред одређивала, углавном, изнуђену поделу улога, и у ансамблу изазивала негодовање. Једна пак друга идеја Душана Ђука, везана за маркетинг у позоришту, увелико је давала

резултате. Ангажован је хонорарни организатор представа (импресарио), који је током сезоне то чинио по Војводини, а у периоду темељне обнове позоришне сале, којој је враћен аутентични барокни сјај (јуни – октобар 1957) организовао је прву од неколико турнеја по Аранђеловачкој општини, где су у разним местима играње по четири различите представе са по, приближно, двадесетак извођења.

Иако без својих превозних средстава (аутобус и камион) за већину гостовања ансамбл је користио редовне железничке линије, док су се теретна возила за превоз декора изнајмљивала од радних организација. Пошто је одлазак до неког места и повратак, после одигране представе, знао, понекад, да траје и прилично дуго, озбиљнија гостовања, нарочито у већим местима Баната, утоварана су на више дана, са базним боравком у њима, и одигравањем представа у околним селима (Нови Кнежевац, Јаша Томић, Чока, Бела Црква). Преко потребна и релативно обимна адаптација

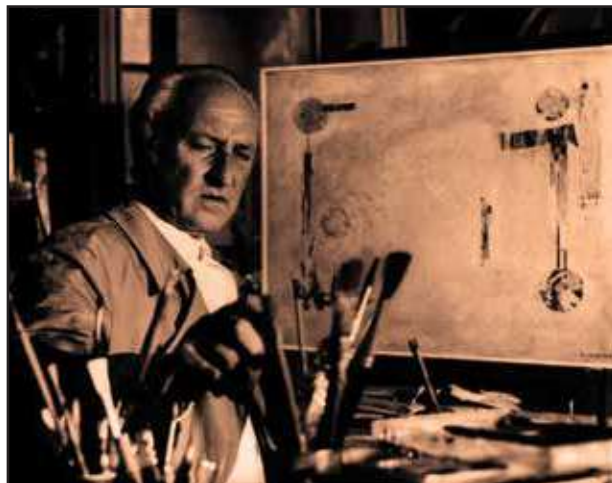
Радионички и бински радници са сценографом Јосипом Винарићем и техничким шефом Милисавом Јанковићем

зграде Народног позоришта „Тоша Јовановић“ извршена је од јуна до октобра 1957. године. Она је, уједно, представљала извесну ревизију свих поправки зграде и сале, изведених 1884, 1931. и 1953. године, ако не рачунамо свесно мењање барокног ентеријера сале 1945. године, јер је, по укусу нове власти, био у опозицији са бизарном идејом елиминисања свих трагова буржоаског начина живота, оличеног у мноштву украса, позлата, и огромног лустера (који се спуштао на гледалиште са розете централног свода таванице), као наводног обележја декадентног живота, „са којим је нужно било раскинути“. У прелепој сали, зидови ложа и све драперје замењени су сивомрким шпер-плочама, не би ли ново позориште што више личило на уобичајену представу о изгледу радничких домова културе. Захваљујући разумевању руководства општине и среза Зрењанин, приступило се темељном уређењу сале, којој је у потпуности враћен одговарајући стилски ентеријер (осим великог лустера, који је нетрагом нестао), као и изградњи издвојеног низа

мушких и женских гардероба иза позорнице, са купатилом, кројачком и фризерско-власуљарском радионицом. За враћање ентеријера позоришне сале у одговарајући стилски склад ангажован је новосадски архитекта Ђорђе Табаковић, којем је у осликавању таванице и изради гипсаних орнамената знатно помогао сценограф Народног позоришта у Београду Владимир Маренић. Уместо дрвених столица, у партеру су постављене кожне фотеље, фиксирани у металним оквирима, што је спречавало ометање извођења представе приликом померања гледалаца. Набављена је нова главна завеса и неколико гарнитура бочних на сцени, као и део неопходне техничке и опреме за расвету. Радови су плаћени кредитом Стамбеног фонда, а њихова укупна вредност је износила око 18 милиона динара, што је позориште вратило у уговореном року, у одређеним годишњим анuitетима. Свечано отварање реконструисане сале позоришта пропраћено је, 7. новембра 1957. године, премијером Чеховљевог комада *Ујка Вања*, у режији Јосипа Лешића. У креирању репертоара

настављена је пракса комбиновања класичног репертоара са настојањима да се адекватна шанса пружи и новим драмским текстовима наших писаца. То је узроковало да се у овој сезони смењују актуелни, свежи текстови, *Човек с Марса*, Д. Добричанина, *Подземни шетачи*, М. Тудорова, и *Доживљаји Николетине Бурсаћа*, Б. Ћопића, са Сремчевом *Ивковом славом* и Војновићевом драмом *Смрт мајке Југовића*, уз један уступак публици, мелодрамом *Дрвени тањир*, Едмунда Мориса. Све представе наишле су на леп пријем код публике и критике, нарочито Ћопићеви *Доживљаји Николетине Бурсаћа*, који су, већ на старту, нагостили представу која ће ући у историју зрењанинског позоришта као једна од најквалитетнијих и највише пута играних у његовој историји. Редитељ представе Милан Барић начинио је такву поделу улога да је доминантни насловни лик, у беспрекорној и антологијској интерпретацији Саве Дамјановића, имао достојне пратиоце у Јовану Антићу (Јовица Јеж), Стојану Нотарошу (Танасије Буљ) и Милици Радаковић (мајка, цуретак, баба Тривуна), као и Божидару Павићевићу Лонги, Феодору Тапавичком и Лазару Брусину, као тумачима осталих улога. Овакав приступ у обликовању репертоара наставиће се и наредне сезоне, уз две значајане стилске новине. Једну је нагостила прва сарадња са редитељем Јованом Путником, који ће цео ансамбл увести у неке нове, неистражене видове сценске интерпретације, на примеру Лоркиног дела *Љубав Дон Перлимлинина*, док ће друга, доласком Владимира Ребезова засталног сценографа, то исто, без обзира на врсту и време драмског предлошка, учинити у сфери ликовности сценског простора и коначно га ослободити стармалих оквира његове просте аутентичности, али и ограничавајуће веристичке архитектуре, какве су, углавном, биле све инсценације Јосипа Винарића.

Владимир Ребезов, као потомак руске избегличке породице, рођен је у Смедереву 1921. године. Рано показује способности и интересовање за ликовну уметност, који га одводе на Академију за примењене уметности у Београду, где дипломира у класи професора Ивана Табаковића и Миленка Шербана, 1942. године. Од тада се професионално бави сликарством и сценографијом. За разна позоришта урадио је

Влада Ребезов

око 360 сценографија и 50 нацрта за костиме, сценографију за филм *Гласам за љубав*, по роману Гроздане Олујић, а као сценограф гостовао је и у Мађарској („Jókai Színház“ - Бекешчаба, 1971). Имао је седам самосталних изложби слика, акварела и сценографија у Зрењанину, Новом Саду, Панчеву и Бекешчаби (Мађарска). Добитник је 11 награда на позоришним фестивалима у земљи, као и неколико високих друштвених признања (Награда СИЗ-а културе општине Зрењанин, Октобарска награда града Зрењанина, а носилац је и Ордена рада са сребрним венцем). За обе сцене зрењанинског позоришта „Тоша Јовановић“ урадио је укупно 171 сценографију (150 на драмској, 21 на луткарској сцени) и десетак скица за костиме. Преминуо је у Зрењанину 2003. године.

Одлазак врсног глумачког пара Милице Радаковић и Петра Вртипрашког у СНП у Новом Саду (наслућиван већ у претходним сезонама) оставио је у ансамблу озбиљну празнину, будући да су били у пуној глумачкој зрелости, и признати због свог универзалног глумачког хабитуса, карактеристичног за карактерне глумце, подједнако успешне и у драмским и у комичним улогама. Њихово одсуство ће тек наредне године бити на неки начин надокнађено доласком Милана Поповића и његове супруге, Љубице Јанићијевић, затим, Милутина Каришика, а нарочито Љиљане Ребезов, Филомене Доган, Бориса Ковача и, доцније, Загорке Богдановић. Пре њиховог доласка тек покоја представа оставиће за собом видљивији траг неког озбиљнијег сценског узлета

или истраживања, што се, пре свих, односи на *Малограђане*, Максима Горког, затим на прво извођење интимистичке драме Милана Туторова *Пукотина раја*, обе у режији Јосипа Лешаића, и *Дневник Ане Франк*, Франсоа Гудрича и Алберта Хакета, у режији Милана Барића.

Ансамбл позоришта у Рудом, током гостовања по Санџаку у пролеће 1959. године

У наредне три сезоне, поред сталних редитеља, Јосипа Лешаића, Милана Барића, потом Александра Ковачевића и Михајла Васиљевића, режију одређеног броја представа преузимају и глумци Милан Поповић, Милутин Каришик и Борис Ковач, углавном, без значајнијег успеха. Већ приметан продор савремене домаће драматургије сада постаје очигледнији, јер непрестано понављање класичних драма и комедија, у одређеним вишегодишњим циклусима, поготово Стерије и Нушића, више није привлачило публику, поготово ако су поставке биле класичне и неинвентивне. Исти је случај био и са новим драмским текстовима актуелних страних писаца који су пристизали, преводени и после своје провере у нашим врхунским позориштима. На зрењанинску сцену постављали су их углавном редитељи млађе генерације, за једну нову публику, која је била све присутнија у театру. Од домаћих аутора, то су били комади: Милана Беговића *Без трећег*, Милана Ђоковића *Љубав*, *Шта грицкаш друже*, Б. Павловића и Б. Ђорђевића, *Између два воза*, Милана Туторова, *Вечити студенти*, Зорана Ђорђевића, *Вејка на ветру*, Кола Чашула и други, а од страних аутора Сартрова драма *Иза затворених врата*, Романов и Ђулијета, Питера Јустинова, *Клопка*, Робера Томаса, *Свети пламен*, Сомерсета Мома и још понеки, углавном

из преводилачке радионице Драгослава Андрића. Поново је оживела и дечја позоришна сцена, са неколико успешних премијера: *Бајка о цару и пастиру*, Б. Трифуновића, *Зеко, зрико и јање*, Бранка Михаљевића, *Дугоња*, *Видоња* и *Трбоња*, Младена Широле, *Кекец*, Јосипа Вандота, а за оне мало старије, и *Винету*, Карла Маја. Класични део репертоара тих година обележиле су представе *Малограђани*, Максима Горког, у режији Јосипа Лешаића, *Балада о Ојленингелу*, о *Перцету* и о *дебелој Помпани*, Гинтера Вајсенборна, такође у Лешаићевој режији, и *Ожалошћена породица*, Бранислава Нушића, у режији Душка Родића, која је, због низа упечатљивих улога и своје укупне вредности, била и прва представа која је снимљена за телевизијско извођење у продукцији РТБ, у телевизијској режији Александра Ђорђевића. Крајем позоришне сезоне 1960/61, од 19. до 25. јуна, зрењанинско позориште гостује по градилиштима деонице аутопута „Братство-јединство“, на потезу између Скопља и Куманова, где игра 4 представе *Шта грицкаш друже*. Крајем педесетих и почетком шездесетих година, на част Зрењанину и његовим театрима (Народном и Луткарском), за овај град и његову позоришну историју везана је читава ниска драгоцених иницијатива на пољу развијања позоришног живота у Војводини (и Србији). Најпре, 1958. године, на иницијативу зрењанинског Марионетског луткарског позоришта, у граду на Бегеју одржана је оснивачка скупштина Заједнице дечјих и луткарских позоришта Војводине, после које је одмах уследио и први сусрет тих ансамбала, под називом „Мајске игре“, потом, две године доцније, одржан је у Зрењанину и први послератни семинар за луткарство на овим просторима, а 1962. године и Први сусрет професионалних луткарских позоришта Србије. У оквиру припрема за Девети сусрет професионалних позоришта Војводине, 17. фебруара 1959. године, зрењанинско позориште (пре него што ће га по трећи пут реализовати) било је организатор другог (најважнијег) саветовања руководиоца војвођанских позоришта, на којем су донете пресудне одлуке о најважнијим питањима везаним за институционално повезивање војвођанских театара, утврђивању њиховог статуса, обнови и изградњи позоришних здања, материјалном положају запослених, превазилажењу кадровских проблема и

креативном успону свих сегмената позоришног стваралаштва, облику и садржају, вредновању резултата и увођењу пратећих манифестација на сусретима војвођанских позоришта, озбиљнијем раду на прикупљању позоришне документације и неопходној потреби покретања свог годишњака (алманаха), као и о физиономији будућих редовних саветовања. Предложено је да се оснује Заједница професионалних позоришта Војводине, као централна институција, са највећом стручном одговорношћу за будућност свих позоришта у Покрајини и главни предлагач свих законских предлога, који би ишли у прилог развоју позоришне уметности у Војводини. У име зрењанинског Народног позоришта „Тоша Јовановић“ овај важан и до детаља усаглашен документ о установљавању сталног саветовања војвођанских позоришта потписали су тадашњи управник Душан Ђук и председник позоришног Савета Ђорђе Дамјанов.

Део глумачког и техничког ансамбла испред рекламне паноа на гостовању у Новом Кнежевцу маја 1961. године

Захваљујући средствима Фонда за унапређење културних делатности Србије и Војводине, позориште је те сезоне добило и нов аутобус, неопходан за одласке на гостовања. Нешто раније, Савет за културу Војводине уступио је половни камион позоришту за пренос декора и костима, који је прерађен за пријем целе техничке екипе. Крајем педесетих година минулог века у зрењанинском Народнопозоришту „Тоша Јовановић“ запошљава се и Ђорђе Костић, велики љубитељ позоришта и његов познавалац, нарочито оног његовог дела који припада организацији рада једног озбиљног позоришта. Он је први у низу такозваних

оперативних руководиоца задужених за благовремено и прецизно усклађивање уметничког процеса стварања представа и њихове доцније експлоатације са техничким и административним одељењима у позоришту. О том и таквом начину функционисања једног театра знао је готово све. И све је радио у њему, само га нико није могао довести на сцену, да макар као статиста прошета њоме. Упоредо је био и оперативни директор, организатор представа, технички шеф, мајстор тона, архивар и правни службеник. Логична је његова склоност ка позоришној уметности, будући да је син Жарка Васиљевића, књижевника и театарског преговара, првог поратног и једног од најзначајнијих управника СНП-а у Новом Саду.

О својим готово никаквим односима са оцем, Жарком Васиљевићем, Ђорђе Костић нерадо је причао, вероватно, зато што је отац са његовом мајком био у невенчаној заједници. Да би слика о овом човеку који је читав свој живот посветио позоришту била потпунија, поменимо и то да је зрењанинско народно позориште, у поставци др Јована Путника, извело драмски приказ поезије Жарка Васиљевића, под називом *Ветрови корачају*, а Ђорђе Костић је, са редитељем, сарађивао на драматизацији очеве постхумно издате песничке књиге „Тамо где месец жут пресеца сокак хлебарски“. Као оперативац са небројено задужења, Ђорђе Костић довршава формирање једне од најбољих сценскотехничких екипа, на којој ће му завидети многа позоришта. У њој су били: Тима Татић, бравар; Богдан Петровић, електричар; Јован Радин и Стојан Секулин, столари; Ференц Салма, шеф позорнице; Андраш Пинтер, кројач; Здравко Гина, Крста Бугарски, Славко Мојсин, бински радници; и Живојин Шајтинац, реквизитер. Уз њих, ваља подсетити и на дугогодишњег позоришног домара Боривоја Јоксимовића, ватреног стихоклепаца, попут чувених Влаје из Глибовца и Данојлићевог Доброслава, али и несебичног добротног младих глумаца, које је примао на стан и храну, и углавном им опраштао позамашне дугове. До краја свог борава у зрењанинском позоришту, Ђорђе Костић готово никоме није говорио ни о својој првој, јединој и, по њему, врло неуспелој режији комада *Јунаци Павлове улице*, Ференца Молнара, давне, 1952. у СНП-у, као ни о својим прозним

Ђорђе Костић Бата

рукописима, међу којим се налазио роман „Запис са велике реке“ и позоришни комад *Драма без лажи*. Сарадња зрењанинског позоришта са редитељем, Душком Родићем посебно ће добити на значају при реализацији актуелног текста Арсена Диклића *На зеленој реци чун*, која ће ово позориште довести до другог учешћа на „Стеријиним позорју“. Како је ова представа почела да се припрема паралелно са *Ожалошћеном породицом*, септембра 1962. године, њена подела није била најбоља, али када је одлучено да управо она представља зрењанински театар на овој престижној манифестацији, подела улога је унеколико измењена. Уместо Саве Лазарова, који је улогу Еугена Марчића играо хонорарно, ту улогу је преузео Михајло Милићевић, Лидија Булајић заменила је Загорку Богдановић у улози Ирене, а улогу Шаркића, од Лазара Брусина, преузео је Милутин Мирковић. Будући да је то, иначе, била „представа једног глумца“, цео ансамбл се трудио да помогне колеги Борису Ковачу у тумачењу лика Капабланке. Он је то и искористио, добио врсне оцене од публике и критике, и на крају се овенчао глумачком наградом на VIII „Стеријиним позорју“ 1963. године. До краја те сезоне и током следеће Душко Родић ће у зрењанинском позоришту режирати још четири представе, углавном рутински и без већег успеха. У стални ангажман потом је примљена млада редитељка Слободанка Алексић, последипломске представе *Дуго путовање у ноћ*, Јудина О'Нила. Она ће уз Милутина Каришика и још једно значајно гостовање др Јована Коњовића (*Бановић Страхинја*, адаптација

Б. Михајловића Михиза), заједно са поменутиим серијалом режија Душка Родића, обележити и крај два успешна управничка мандата Душана Ђука у зрењанинском позоришту. Са њим полако нестаје и један начин обнове ансамбла, путем орочених уговора. Са мањкавостима, али и предностима, он је ипак уносио више свежине на сцену него што ју је осиромашивао. Остало је и неколико глумачких станова у склопу позоришне зграде, за оне које би требало задржати и који су на то пристајали.

Нањеговоместо долази Милан Туторов, драмски писац и редитељ, са већ завидном репутацијом коју му је донела драма *Пукотина раја*, за само неколико сезона играна у готово свим позориштима Југославије, доцније и екранизована на филму у режији Владимира Погачића. Ни Туторова није заобишао проблем одласка врхунских глумаца, носилаца репертоара. Позориште су напустили Михајло Милићевић, Душан Петровић, Милутин Каришик, Јован Антић, Борис Ковач, Драган Николић, Милорад и Неда Спасојевић, Катарина Поповић, али су и пристизала нова имена, која ће бити достојне замене, - Борисав Атанасковић, Машо Топић, Стеван Гардиновачки, нешто доцније и Гордана Винокић, Богданка Вакањац и Никола Јурин. Уз стандардно добре, Филомену Доган, Љиљану Ребезов, Саву Дамјановића, Ацу Шајбера, Стојана Нотароша, Лазара Брусина, Иванку Барић и Стевана Мишића, као и једног броја глумаца који се нису нигде дуго задржавали, али су сваке године уносили одређену свежину у ансамбл, - Слободана

Стојан Нотарош, Живојин Шајтинац, Љиљана Ребезов, Петар Мојаш, Борис Ковач и Сава Дамњановић у клубу позоришта 1963. године

Матића, Мирка Ристића, Мирка Даутовића и Петра Мојаша - ансамбл се могао носити и са већим драмским задацима. На самом крају свог професионалног ангажмана у зрењанинском позоришту, последње године исписивали су и Лепосава Лазаров и Милан Цвејанов, једини преостали из генерације која је још пре Другог светског рата наговештавала и потом стварала темеље зрењанинског театра.

Читава прва сезона Туторовљевог мандата била је у знаку савремене домаће драме, са изузетком Стеријине *Покондирене тикве*, у несвакидашњој и визуелно темељно надограђеној визији др Јована Путника. Био је то храбар потез, али и двоструко опасан. Наиме, догодио се и сувише нагло, за публику и ансамбл, који нису имали ту врсту престоничке кондиције да у истом ходу откривају и стварају савремено позориште, као што ни избор из нове домаће драматургије није био нити најбољи нити најпровокативнији. Како су се низале представе, том брзином су се и трошиле, не остављајући за собом ознаке значајнијег сценског производа. Из тог серијала донекле се издвајају представе *Ја Данило*, Дервиша Сушића, како оштријим нијансирањем појединачне људске судбине у актуелном друштву, тако и снажним глумачким покрићем, којим је насловну улогу обојио Сава Дамјановић, и *Опасне воде*, Слободана Стојановића, која ће, на сличан начин као претходна, али са више драмских нијанси, проговорити о потиснутој стварности, зарад

Милан Барић (Бераха)

неких виших интереса. Следеће сезоне, 1965/66, зрењанинско позориште ће опрезније приступити креирању репертоара, у начину сасвим исправно (јер доноси шаролик и модеран сценски калеидоскоп из више европских драматургија), али у коначном редитељском и глумачком резултату одвећ овлашно и стереотипно. Готове све режије потписивали су Милан Барић и Слободанка Алексић, али је са највише сценске снаге била поставка драме Максима Горког *Деца сунца*, коју је режирао Петар Говедаревић, у неку руку, као враћање дуга зрењанинском позоришту, насталог још из година његовог учења и сазревања у овом театру.

На крају друге деценије свог професионалног рада, половином шездесетих година, Народно позориште „Тоша Јовановић“ није у потпуности спремно дочекало појаву телевизије, као актуелног културолошког феномена. Као и сви други театри, и оно је потценило снагу моћног медија, није му се супротставило на адекватан начин, и на време. Позоришна сала се све више празнила, и требаће доста времена, креативне снаге и позоришне луцидности да се санирају ране настале у том периоду. Нажалост, опасност није претила само од телевизије.

Слободанка Алексић

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Никола Медведев: Спремност и рутина
(Арсен Диклић – На зеленој реци чун, - режија – Душко Родић)

Драмски првенац Арсена Диклића је на зрењанинској сцени стекао симпатије и положио онај први испит оценом у једној речи, без обзира да ли је она – „да“, „иде“ или „може“. У једној опширној оцени, драма На зеленој реци чун може да добије многа признања и оспоравања.

Већто вођена радња, акција, спретно и уверљиво конструисана фабула и лакоћа израза, заслужују похвалу. Аутор је за собом оставио десетак књига за децу, неколико филмских сценарија, од којих је најзначајнији онај за филм Не окрећи се, сине. Поменути књижевна дела имају заједничку особину: акцију и драматику, уз максималну активност читалаца и гледалаца. Иако прва у својој врсти, Диклићева драма је производ једног зрелог и реномираног писца. Читавим својим током, драма је на граници криминалног заплета и психолошке анализе, временски фиксирана за последњи рат, територијално неодређена и уопштена, па ипак, везана за југословенске прилике, она у основној идеји превазилази све те оквире и израста до светског и општечовечанског, људског и хуманог. Идеја је крива што су неке представе и истине магловите, понегде чак и искривљене. Тражење племенитог и узвишеног на оним местима где те врлине нису постојале, или су биле толико изузетне да их је, практично, требало занемарити, основна је слабост драме. Зато су и ликови драме понегде неуверљиви и поред све упорности ауторове да их психолошки оправда. Диклић је имао право да пише и о изузетним појавама, које нису типичне за време и средину коју књижевно уобличава, само, тада, код ускраћене типичности и истинитости, остају мале праве литерарне вредности. И поред ове комплексности човечје психе, неуверљиво звуче места на којима полицијски агент, који цеди признања, мучи и убија, или капетан, који спаљује невине сељаке, у једном моменту моралне луцидности, за рачун зелене реке, плавичастог брега и децјег поздрава: «Хаут!» - не убијају, већ спасавају истакнутог партизана, по цену сопственог живота.

Представа се са интересовањем гледа, од почетка до краја. Дobar део заслуга за то гледалац дугује режији, која је пре рутинерска наго креаторска. Душко Родић је нашој публици познат као слободан, неконвенционалан и машовит редитељ. Савремени текст драме је давао многе могућности експеримента и модерног израза, али режија је остала у границама стереотипног и провереног. Укус и искуство редитељево се огледало у чишћењу и скраћивању текста. У режији нема слабих места, али нема ни утиска одушевљења. Драма је имала прави темпо, интерес гледалаца је везан за збивање, портрети ликова, са једним изузетком, изврсни су, али, и поред тога, режија је дала представи само коректност и просечност. Слабије замишљен Стипићев лик, који је и сувише потиртан, млад, интелигентан полицајац, човек који обједињује каријеру и убеђење, не открива и не наглашава своје замисли од самог почетка. Насупрот томе лику стоји изванредно обрађени Капабланкин лик, који је до те мере изнијансиран да је наткрилио литерарну неуверљивост.

Глумачка остварења супротив вредност представе. Подједнаке похвале су за протагонисте и епизодисте. Борис Ковач, као Капабланка, читаво време пуни сцену искреношћу, правим осећањем, расположењем, а гледалиште интересовањем. Запажене су његове неме сцене. Његов затворени карактер је праћен низом доживљених расположења (на неким местима је сметао плачљиви лиризам, који није у складу с основном замисли). Сава Дамјановић је, тумачећи лик капетана Мирка Марчића, унео толику искреност да је публика заборављала ко је он. Он је на сцени био и добар друг из детињства, и убица, и жртва. Душан Петровић је уверљиво креирао Стипићев лик, иако је, понегде, непотребно истицао своје скривене мисли. Стојан Нотариш је коректно тумачио Кондоров лик. У представи су учествовали: Лазар Брусин, Стеван Марионцу и Загорка Богдановић. Запажене епизодне ликове су остварили Милутин Каришић и Стеван Мишић. Први је од једне мале улоге направио запажен лик, скоро без текста, гестом и мимиком је успео да каже о себи, времену и полицији много. Други је, пак, уверљиво и доживљено тумачио улогу агента Славуја.

Једноставну и функционалну сценографију је дао Владимир Ребезов.

„Зрењанин“ - 6. октобар 1962.

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1956/57 – 1965/66

Сезона 1956/57

102- 06.10.1956.

БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ

П: Виљем Шекспир, П: С.Стефановић, Р: Јосип Лешић,
 С: Сава Барачков, К: Е.Петровић,
 К: Оскар Данон, ИМ: Јосип Тајти
 И: Стојан Нотарош (Орсино), Сава Дамјановић
 (Себастијан), Божидар Павићевић (Антонио),
 Светозар Недељковић (Други поморски капетан),
 Јован Булајић (Валентин), Лазар Брусин (Кјурио),
 Петар Вртипрашки (Витез Тобија), Ненад Ђукић
 (Витез Андреа), Михајло Милићевић (Малволио),
 Фахро Коњхоћић (Фабијан), Стеван Марионцу
 (Фесте), Милица Радаковић (Виола) Анита Неранцић
 (Оливија), Милена Селенић (Марија), Васја
 Станковић (Свештеник), Радован Нићетин (Слуга
 Оливијан), Милисав Јанковић (Први стражар), Стојан
 Радовановић (Други Стражар)

103- 07.10.1956.

НЕМЦИ

П: Леон Кручовски, Р: Бора Ханауска, ПР: Миливоје
 Радаковић, С: Јосип Винарић
 И: Милан Цвејанов (Професор Зоненбрук), Филомена
 Доган (Берта), Лидија Булајић (Рут), Јован Антић
 (Вили), Анита Неранцић (Лизел), Васја Станковић
 (Јоаким Петерс), Аца Шајбер (Хопе), Божидар
 Павићевић (Шулц), Фахро Коњхоћић (Јурик),
 Милица Радаковић (Гђа Зерензен), Меланија Лешић
 (Марика), Светозар Недељковић (Тортурел), Мирјана
 Павловић (Фанајет), Светислав Мирков (Официр),
 Сава Дамјановић (Гедрајтер), Јован Булајић (Антони),
 Стеван Марионцу (Полицијски чиновник), Бранислав
 Ташин (Јеврејски дечак), Радивој Радосав (Хајни)

104- 06.12.1956.

ПОРОДИЦА БЛО

П: Љубинка Бобић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип Винарић
 И: Милица Радаковић (Косара), Аца Шајбер (Хаџи
 Ђорђевић), Анита Неранцић (Кума Цаја), Михајло
 Милићевић (Милован), Милена Селенић (Мата),
 Лепосава Лазаров (Јабланова мајка), Стојан Нотарош
 (Јаблан), Стеван Марионцу (Дипломата), Јован Антић
 (Светозар), Меланија Лешић (Анка). (Представа
 је рађена као независан пројекат заинтересованих
 глумаца)

105-20.12.1956.

ОЖИЉАК

П: Јосип Лешић, Р: Бора Ханауска, С: Јосип Винарић
 И: Петар Вртипрашки (?), Васја Станковић (?), Милица
 Радаковић (?), Милан Цвејанов (Томислав Каталић),
 (?)-(Инспектор полиције)

106- 22.12.1956.

МОЈЕ БЕБЕ

П: Маргарет Мејо, Р: Колективна, С: Јосип Винарић И:
 Представа је рађена као независан пројекат
 заинтересованих глумаца

107- 07.01.1957.

ПУТ ОКО СВЕТА

П: Бранислав Нушић, Р: Јосип Лешић, С: Јосип
 Винарић
 И: Аца Шајбер (Јованче Мицић), Михајло Милићевић
 (Човек с ногом), Милена Селенић (Јулишка), Стеван
 Марионцу (Кинески мандарин), Ненад Ђукић
 (Шериф), Васја Станковић (Бен Саид), (Каубоји), (жене
 у харему), (трговци), (Мандаринова свита)...

108- 11.02.1957.

ЗАЈЕДНИЧКИ СТАН

П: Драгутин Добричанин, Р: Милан Барић (Бераха), С:
 Јосип Винарић
 И: Јован Антић (Деда Бога), Стојан Нотарош
 (Драгиша), Иванка Барић (Лула), Филомена Доган
 (Тетка Пола), Јован Булајић (Миша), Светислав
 Мирков (Пеппи), Меланија Лешић (Љубица)

109- 16.02.1957.

ИВИЦА И МАРИЦА

П: П. Анастасијевић, Р: Васја Станковић, С: Јосип
 Винарић
 И: Полазници новоотворене дечје сцене

110- 08.03.1957.

ВЕЛИКИ НОЖ

П: Клифорд Одест, Р: Звонко Симоновић, С: Јосип
 Винарић
 И: Васја Станковић (Чарлс Касл), Милица Радаковић
 (Маријен), Стеван Марионцу (?), Петар Вртипрашки
 (?), Милан Цвејанов (?), Анита Брзановић (?)

111- 30.03.1957.

КОШТАНА

П: Бора Станковић, Р: Војислав Нановић, С: Миомир Денић, К: Мира Глишић

И: Петар Вртипрашки (Хаџи Тома), Светислав Мирков (Стојан), Стеван Марионцу (Арса), Миливоје Живановић к.г. (Митке), Воја Миленов (Марко), Лазар Брусин (Полицајац), Иван Јанковић (Пандур), Светозар Недељковић (Кмет), Аџа Шајбер (Гркљан), Мирослав Драгачев (Курта), Радован Нићетин (Асан), Филомена Доган (Ката), Мирјана Павловић (Стана), Ружица Иконов (Васка), Милица Радаковић (Коштана), Марина Рајновић (Салче), Лепосава Лазаров (Магда), (Цигани - Циганке – пандури – чочеци – свирачи).

112- - - -, 1957.

ТРИ НЕМИРКА

П:- - -, Р: Васја Станковић, С: Јосип Винарић

И: Полазници деце сцене

113- 16.05.1957.

ВЕЧИТИ МЛАДОЖЕЊА

П: Јаков Игњатовић, Драм: Петар С. Петровић, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Маренић

К: Милица Бабић

И: Петар Вртипрашки (Софра Кирић), Светислав Мирков (Шамика), Сава Дамјановић (Пера), Лидија Булајић (Катица), Михајло Милићевић (Чамча), Милан Цвејанов (Кречар), Јулка Цвејанов (Кречарка), Илдика Брил (Дафина), Филомена Доган (Фрау Соколовић), Иванка Барић (Лула), Аџа Шајбер (Полачек), Милица Радаковић (Лујза), Јован Булајић (Пепику), Анита Неранчић (Фрау Матилда), Стеван Марионцу (Поп), Јован Антић (Јован), Лазар Брусин (Глишо) Душан Илић (Танасије), Миливоје Радаковић (Нестор Профит), Стојан Нотарош (Лаћман), Меланија Лешић (Ангелина), Мирјана Павловић (Перуника), Милена Селенић (Прва оговарача), Лепосава Лазаров (Друга оговарача), Аница Мирков (Гатара), Феликс Шмитал (Димничар), Светозар Недељковић (Стари гавалер), Милисав Јанковић (Нотарош), Смиљка Трифунов (Матхилден), Иван Јанковић (Примаш)

114- 27.05.1957.

ПЕПЕЉУГА

П: Бранко Димић, Р: Васја Станковић, С: Јосип Винарић

И: Полазници деце сцене уз глумачку сарадњу Аните Неранчић (Брзаковић) и Стевана Марионцуа

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1956/57

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца	
1. БОГОЈАВЉЕНСКА.. *	14	4.348	10. ИВИЦА И МАРИЦА	11	4.737
2. НЕМЦИ	16	5.325	11. ВЕЛИКИ НОЖ	10	3.068
3. ТРИ НЕМИРКА	10	3.772	12. КОШТАНА	19	9.040
4. ЉУДИ	11	3.445	13. ВЕЧИТИ МЛАДОЖЕЊА	6	2.557
5. ПОРОДИЦА БЛО	11	4.028	14. ПЕПЕЉУГА	2	617
6. ОЖИЉАК	22	7.339	15. Кир Јања**	4	1.426
7. МОЈЕ БЕБЕ	8	2.530	16. Блудница достојна пошт..	7	1.539
8. ПУТ ОКО СВЕТА	27	11.920	17. Кад наиђу деца	2	173
9. ЗАЈЕДНИЧКИ СТАН	26	10.099			
* Великим словима - премијере			** Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 206			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 75.963		

Сезона 1957/58

115- 07.11.1957.

УЈКА ВАЊА

П: А.П.Чехов, Пр: Кирил Тарановски, Р: Јосип Лешић, С: Радован Марушић

И: Михајло Милићевић (Серебрјаков), Анита Неранцић-Брзаковић (Јелена Андрејевна), Лидија Булајић (Софија Александровна), Филомена Доган (Војницка), Милан Цвејанов (Војницки), Васја Станковић (Астров), Светозар Недељковић (Телегин), Лепосава Лазаров (Марина), Сава Дамјановић (Један радник)

116- 09.11.1957.

ЧОВЕК С МАРСА

П: Драгутин Добричанин, Р: Милан Барић (Бераха), С: Јосип Винарић

И: Светислав Мирков (Анђелко), Јулка Цвејанов (Лела), Иванка Барић (Вера), Феодор Тапавички (Миле), Стеван Марионцу (Марсовац Свидригајло), Аца Шајбер (Теча), Стојан Нотарош (Деда), Јован Булајић (Саша), Меланија Лешић (Јаглика), Лазар Брусин (Мелентије), Иван Јанковић (Говорник), - (Сан Анђелка Милића, чиновника 9. платног разреда) - (новинар и репортери - сниматељи)

117- 14.11.1957.

ДРВЕНИ ТАЊИР

П: Едмунд Морис, Пр: Нада Продановић, Р: Јосип Лешић, С: Влада Маренић

И: Михајло Милићевић (Лои Денисон), Сава Дамјановић (Глен), Анита Неранцић-Брзаковић (Клара), Лидија Булајић (Сузана), Милан Цвејанов (Флојд), Светозар Недељковић (Сам Јегер), Феодор Тапавички, Јован Антић (Ед Мејсон), Лепосава Лазаров (Беси), Стојан Нотарош (Форсајт), Радојка Ђуркин (Цени Стјуарт).

118- 17.12.1957.

ПОДЗЕМНИ ШЕТАЧИ

П: Милан Тудоров, Р: Милан Барић (Бераха), С: Јосип Винарић

И: Петар Вртипрашки (Ал Мих), Васја Станковић (Шекспир), Милутин Мирковић (Бора), Јован Булајић (Слободан), Милица Радаковић (Весна), Иванка Барић (Бојана), Јулка Цвејанов (Љубица), Аца Шајбер (Волински), Миливоје Радаковић (Жарко), Светозар Недељковић (Инспицијент), Лазар Брусин (Крста), Сава Дамјановић (Здравко), Феодор Тапавички (Илија), Радован Нићетин (Жика)

119- 18.01.1958.

ИВКОВА СЛАВА

П: Стеван Сремац, Др: Веља Миљковић, Р: Петар Матић, С: Јосип Винарић

И: Милутин Мирковић (Ивко), Филомена Доган (Кева), Анита Неранцић-Брзаковић (Сика), Мирјана Блашковић (Мариола), Светозар Недељковић (Пера), Јулка Цвејанов (Цаја), Миливоје Радаковић (Јова), Стеван Марионцу (Неко), Васја Станковић (Кузман), Меланија Лешић (Симка), Светислав Мирков (Мирко), Лепосава Лазаров (Стевка), Михајло Милићевић (Мита), Аца Шајбер (Јован), Петар Вртипрашки (Мита), Милан Цвејанов (Председник општине), Радован Нићетин (Калакурдија), Иван Јанковић (Калеја), Милисав Јанковић (Пампурко). (свирачи - чочеци - народ)

120- 30.01.1958.

СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВИЋА

П: Иво Војновић, Р: Петар Матић, С: Јосип Винарић, К: Милица Бабић-Јовановић и Јосип Винарић

И: Снахе: Филомена Доган (Мајка Југовића), Лепосава Лазаров (Прва снаха), Меланија Лешић (Друга снаха), Јулка Цвејанов (Трећа снаха), Борислава Станков (Четврта снаха), Мирјана Блашковић (Пета снаха), Радојка Ђуркин (Шеста снаха), Матилда Винарић (Седма снаха), Мирјана Павловић (Осма снаха), Иванка Барић (Девета снаха), Феодор Тапавички (Први гласник), Миливоје Радаковић (Други гласник), Авет: Филомена Доган (Мајка Југовића), Иванка Барић (Анђелија), Јован Булајић (Дамјан), Косово: Филомена Доган (Мајка Југовића), Милица Радаковић (Косовка девојка), Михајло Милићевић (Гуслар), Анита Брзановић (Бака), Радивој Радосав (Унучић), Бранислав Ташин (Чобанин), Светислав Мирков (Турчин), Стојан Нотарош (Старац), - (Глас турског заробљеника - Глас звезде сечнице)

121- 06.03.1958.

ДОЖИВЉАЈИ НИКОЛЕТИНЕ БУРСАЋА

П: Бранко Ћопић, Р: Милан Барић (Бераха), С: и К: Влада Маренић

И: Милица Радаковић, Јован Булајић, Божидар Павићевић Лонга, Феодор Тапавички (Глумци Приповедачи), Сава Дамјановић (Николетина), Јован Антић (Јовица Жеж), Стојан Нотарош (Танасије Буљ), Милица Радаковић (Мајка, Цуретак, Баба Тривуна), Јован Булајић (Николо, Први борац, Школац), Божидар Павићевић Лонга (Комесар, Први и Други домобран, Први резервиста, Кувар Стева, Командир страже, Кум Пера), Феодор Тапавички (Ћак, Курир, Партизан), Лазар Брусин (Други домобран, Талијан, Бркица, Борац), Катица Паригроз (Рина)

122- - - .1958.

СВИТАЦ НА ГРАНИ

П: - - - , Р: Колективна, С: Јосип Винарић

И: Представа је рађена као независан пројекат заинтересованих глумаца

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1957/58

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. УЈКА ВАЊА	12	4.061	8. СВИТАЦ НА ГРАНИ	11	4.107
2. ЧОВЕК С МАРСА	22	7.573	9. Људи	3	1.462
3. ДРВЕНИ ТАЊИР	24	8.048	10. Ожиљак	3	641
4. ПОДЗЕМНИ ШЕТАЧИ	12	2.849	11. Ивица и Марица	4	1.697
5. ИВКОВА СЛАВА	19	7.218	12. Коштана	1	610
6. СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВ..	12	3.805	13. Вечити младожења	7	2.264
7. ДОЖ. НИКОЛЕТИНЕ..	43	19.994	14. Пепељуга	4	1.756
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 177			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 66.085		

Сезона 1958/59

123- 20.09.1958.

ЉУБАВ ДОН ПЕРЛИМПИНА

П: Федеико Гарсија Лорка, Р: Јован Путник, С: Јован Максимовић, К: Стана Јатић, М: Спирос Митикас.

И: Борис Ковач (Перлимпин), Милена Шијачки (Белиса), Љиљана Ребезов (Марколфа), Филомена Доган (Белисина мајка), Загорка Богдановић (Први дух враголан), Лидија Булајић (Други дух враголан), Мира Станић, Иванка Лекић, Биљана Атанацковић и Бранка Комердељ (Балет)

124- 27.09.1958.

ВЕЈКА НА ВЕТРУ

П: Коле Чашуле, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов

И: Петар Вртипрашки (Велко), Иванка Барић (Магда), Божидар Павићевић Лонга (Џими), Анита Брзановић (Мејбл)

125- 04.10.1958.

СИРОТО МОЈЕ ПАМЕТНО ДЕТЕ

П: Жак Конфино, Р: Јосип Лешић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Милићевић (Стојан), Лепосава Лазаров (Вида), Јован Антић (Оран), Аца Шајбер (Милан), Милутин Мирковић (Трајко), Филомена Доган (Лела), Милица Радаковић (Џица), Стеван Марионцу (Стојан)

126- 01.11.1958.

МАЛОГРАЂАНИ

П: Максим Горки, Пр: Милан Ђоковић, Р: Јосип Лешић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Милићевић (Бесемјонов), Филомена Доган (Акулина), Божидар Павићевић Лонга (Петар), Милица Радаковић (Татјана), Феодор Тапавички (Нил), Милутин Мирковић (Перчихин), Иванка Барић (Поља), Анита Брзановић (Јелена), Петар Вртипрашки (Тетерев), Јован Антић (Шишкин), Меланија Лешић (Цветајева), Лепосава Лазаров (Степанида), Светозар Недељковић (Доктор), Мирјана Блашковић (Жена) – (Ученик – Молер – људи са улице)

127- 08.11.1958.

ЛЕПОТИЦА И ЗВЕР

П: Николас Стјуарт Греј, Р: Борис Ковач, С: Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Хоџ), Милена Шијачки (Лепотица), Миливоје Радаковић (Звер), Лидија Булајић (Џесамина), Загорка Богдановић (Џонкилина), Лазар Брусин (Клемент), Радивој Радосав (Мики), Иванка Лекић, Биљана Атанацковић, Бранка Комердел (Сени)

128- 09.12.1958.

СУМЊИВО ЛИЦЕ

П: Бранислав Нушић, Р: Никола Веселиновић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Милићевић (Јеротије), Филомена Доган (Анка), Лидија Булајић (Марица), Стеван Марионцу (Вића), Божидар Павићевић Лонга (Жика), Сава Дамјановић (Милисав), Милутин Мирковић (Таса), Јован Антић (Ђока), Аца Шајбер (Алекса Жуњић), Светозар Недељковић (Газда Спаса), Лазар Брусин (Газда Миладин), Милисав Јанковић (Јоса)

129- 27.12.1958.

ДНЕВНИК АНЕ ФРАНК

П: Франсоа Гудрич и Алберт Хакет, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов, К: Влада Маренић, М: Миливоје Крстић

И: Петар Вртипрашки (Ото Франк), Анита Брзановић (Едит Франк), Загорка Богдановић (Ана Франк), Мирјана Блашковић (Марго Франк), Стојан Нотарош (Ван Дан), Љиљана Ребезов (Гђа Ван Дан), Јован Булајић (Петер Ван Дан), Борис Ковач (Дисл), Меланија Лешић (Мип), Миливоје Радаковић (Кралер)

130- 10.01.1959.

ПУКОТИНА РАЈА

П: Милан Туторов, Р: Јосип Лешић, С: Влада Ребезов, К: Влада Маренић

И: Милица Радаковић (Она), Феодор Тапавички (Он)

131- 07.02.1959.

ЛИСИЦА И ГРОЗД

П: Гиљермо Фигејредо, Пр: Велимир Живојиновић, Р: Јосип Лешић, С: Влада Ребезов, К: Влада Маренић, М: Милан Асић

И: Петар Вртипрашки (Езоп), Михајло Милићевић (Ксант), Божидар Павићевић Лонга (Ангост), Антон Шепаревић (Црнац), Анита Брзановић (Клеја), Милена Шијачки (Мелита), Љубица Воргић, Темира Момирски (Робиње)

132- 10.03.1959.

МАНДЕ - НОВЕЛА ОД СТАНЦА

П: Марин Држић, Прер: Иван Божић, Р:и Др: Борис Ковач, С: Влада Ребезов, К: Влада Маренић

И: («Манде») – Љиљана Ребезов (Анисула), Милица Радаковић (Манде), Сава Дамјановић (Трипче де Утолче), Лидија Булајић (Мате), Филомена Доган (Ђове), Милутин Мирковић (Педант Криса), Аца Шајбер (Лопе де Заулиго), Загорка Богдановић (Јеђупка), Феодор Тапавички (Дубровчић), Јован Антић (Турчин), Милисав Јанковић (Надихна), Миливоје Радаковић (Керпе), Стеван Марионцу (Ђивулин), Лазар Брусин (Лука), Мирјана Блашковић (Грубе)

И: *Новела од Станца* – Јован Булајић (Странац), Стојан Нотарош (Ђиво), Светозар Недељковић (Михо), Стојан Нотарош (Влахо), Лепосава Лазаров (Прва вила), Иванка Барић (Друга вила), Меланија Лешић (Трећа вила), Светозар Недељковић (Први маскар), Стојан Нотарош (Други маскар), - (девојке – главе – момци)

133- 13.05.1959.

ТУЂЕ ДЕТЕ

П: В. Шкваркин, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Караулов), Лепосава Лазаров (Олга), Лидија Булајић (Мања), Божидар Павићевић Лонга (Прибиљев), Јован Булајић (Кошћа), Феодор Тапавички (Јаков), Филомена Доган (Агрипина), Мирјана Блашковић (Зина), Јован Антић (Сенечка), Загорка Богдановић (Раја), Милутин Мирковић (Миронович), Светозар Недељковић (Ривкин), Лазар Брусин (Сенечкин)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1958/59

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЉУБАВ ДОН ПЕРЛ..	13	3.458	8. ЛИСИЦА И ГРОЗД	20	6.115
2. ВЕЈКА НА ВЕТРУ	11	2.865	9. МАНДЕ- НОВЕЛА ОД..	6	1.802
3. МАЛОГРАЂАНИ	16	4.931	10. ТУЂЕ ДЕТЕ	11	3.526
4. ЛЕПОТИЦА И ЗВЕР	17	5.858	11. Николетина Бурсаћ	39	15.820
5. СУМЊИВО ЛИЦЕ	25	8.289	12. Сирото моје паметно дете	23	6.800
6. ДНЕВНИК АНЕ ФРАНК	30	9.891	13. Дрвени тањир	10	3.501
7. ПУКОТИНА РАЈА	14	3.721			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 235			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 76.577		

Сезона 1959/60

134- 02.10.1959.

БАЛАДА О ОЈЛЕНШПИГЕЛУ

П: Гинтер Вајзенборн, Пр: Бранимир Живојиновић, Р: Јосип Лешић, С: Влада Ребезов,

К: Душанка Јовановић, М. Војин Д. Комадина

И: Борис Ковач (Ојленшпигел), Лидија Булајић (Перце), Филогена Доган (Дебела Помпана), Стојан Нотарош (Властелин), Феодор Тапавички (Црни Каспар), Сава Дамјановић (Јероним Големи), Аца Шајбер (Тодор Брзоплети), Стеван Марионцу (Хен), Загорка Богдановић (Варвара), Милутин Мирковић (Тел), Јован Антић (Матија), Лазар Брусин (Цах), - (сељаци – најамници)

135- 21.10.1959.

ВЛАСТ

П: Бранислав Нушић и Миле Станковић, Р: Александар Ковачевић и Милутин Каришић,

С: Влада Ребезов

И: Милутин Каришић (Светозар Поповић), Лидија Булајић (Лепосава), Михајло Милићевић (Арса), Милутин Мирковић (Милоје), Филогена Доган (Мара), Светозар Недељковић (Сава), Лепосава Лазаров (Цана), Љиљана Ребезов (Мица), Феодор Тапавички (Добросав), Стојан Нотарош (Савић), Загорка Богдановић (Нина), Јован Антић (Сима), Аца Шајбер (Шварц), Лазар Брусин (Председник општине), Јован Булајић (Учитељ), Радојка Ђуркин (Ружица), Стеван Марионцу (Момак из министарства), - (сеоски одборници)

136- 24.11.1959.

БАЈКА О ЦАРУ И ПАСТИРУ

П: Бошко Трифуновић, Р: Милутин Каришић, С: Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Цар), Лепосава Лазаров (Царица), Радојка Ђуркин (Принцеза), Михајло Милићевић (Мудрац), Љиљана Ребезов (Вила), Стојан Нотарош (Први брат), Стеван Марионцу (Други брат), Јован Булајић (Трећи брат), Лазар Брусин (Маго), Иван Јанковић (Целат), Сава Дамјановић (Стражар), Светозар Недељковић (Први грађанин), Милутин Миркович (Други Грађанин), Филогена Доган (Грађанка), Анита Брзановић (Прологус), - (стражари – добошари трубачи)

137- 26.11.1959.

КУЛА ВАВИЛОНСКА

П: М.Роксантић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов

И: Феодор Тапавички (Донат), Љиљана Ребезов (Ана), Јован Антић (Мартин), Лидија Булајић (Магда)

138- 09.12.1959.

БЕЗ ТРЕЋЕГ

П: Милан Беговић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов

И: Милан Поповић (Марко Барић), Љубица Јанићијевић (Гига, његова жена)

139- 16.12.1959.

ЉУБАВ

П: Милан Ђоковић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов

И: Анита Брзановић (Милена), Милан Поповић (Пеђа), Љубица Јанићијевић (Даница), Борис Ковач (Жарко), Сава Дамјановић (Никола)

140- 04.01.1960.

КЕКЕЦ

П: Јосип Вандота, Др: Војмил Рабадан, Р: Милутин Каришик, С: Влада Ребезов

И: Радивој Радосав (Кекец), Иванка Јанићијевић (Тинка), Лепосава Лазаров (Њихова мајка), Катица Паригроз (Нена), Стеван Марионцу (Беданец), Милутин Мирковић (Кособрин), Лазар Брусин (Пастир Мишњек)

141- 13.01.1960.

ЖЕНИДБА ПРЕДСЕДНИКА КУЋНОГ САВЕТА

П: Драшко Шаљић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов

И: Лидија Булајић (Зухра), Јован Антић (Арса), Милутин Мирковић (Гавра), Љубица Јанићијевић (Цана), Аца Шајбер (Поп), Михајло Милићевић (Ага), Сава Дамјановић (Авда), Радојка Ђуркин (Мара), Лепосава Лазаров (Ханума), Лазар брусин (поштар), Анита Брзановић (Попадија), Богданка Јанковић (Кума), Феодор Тапавички (Јоза)

142- 16.03.1960.

КАРМАЊОЛА

П: Клод Спак, Пр: Слободан Дамњановић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов, К: Мара Финци

М: Љубомир Коцић, Дир: Даворин Жупанић

И: Милан Поповић (Кармањола), Љубица Јанићијевић (Антониета), Лидија Булајић (Батрча), Феодор Тапавички, Здравко Биоградлија (Војвода од Толентина), Михајло Милићевић (Дужд), Милутин Каришик (Венато), Јован Булајић (Други сенатор), Здравко Биоградлија, Феодор Тапавички ((Трећи сенатор), Јован Антић (Четврти сенатор), Лазар Брусин (Пети сенатор), Милутин Мирковић (Паластро, шести сенатор), Аца Шајбер (Седми сенатор), Светозар Недељковић (Осми сенатор), Милан Рацков (Девети сенатор), Сава Дамјановић (Десети сенатор), Борис Ковач (Човек у белом), Здравко Биоградлија, Феодор Тапавички (Човек у зеленом), Јован Антић (Човек у жутом), Сава Дамјановић (Форбачио), Стеван Марионцу (Ричи), Светозар Недељковић (Салвино), Милан Рацков (Официр), Милутин Мирковић (Чувар), Јован Булајић (Свештеник), -(зелени ратници – жути ратници – стражари – ковачи – народ).

143- 06.05.1960.

ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА

П: Жан Пол Сартр, Пр: Миленко Шуваковић, Р: Јосип Лешић, С: и К: Влада Ребезов

И: Милан Поповић (Жозеф Гарсен), Љиљана Ребезов (Инес Серано), Љубица Јанићијевић (Естел Риге), Михајло Милићевић, Здравко Биоградлија (Портир)

144- 18.05.1960.

ВЕЧЕРА У ПОНОЋ

П: Жан Ануј, Пр: Тодор Манојловић, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов Борис Ковач

И: Здравко Биоградлија (Жорж), Јован Антић (Робер), Анита Брзановић (Варвара), Загорка Богдановић (Изабела), Љиљана Ребезов (Ѓа де Монталамбре), Милутин Каришик (Филемон), Филомена Доган (Ѓа Делашон), Аца Шајбер (г. Делашон), Стеван Марионцу (Метр д'отел), Радојка Ђуркин (Едме), Лепосава Лазаров (Домаћица), Светозар Недељковић (Лекар), - (Хенријета – Жоржова жена- Невидљива)

У овој сезони реализована је и премијера
 ТИЛ ОЈЛЕНШПИГЕЛ али за њу осим
 приложене фотографије нема никаквих других
 података.

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1959/60

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ВЛАСТ	21	6.114	8. КЕКЕЦ	28	11.717
2. ТИЛ ОЈЛЕНШПИГЕЛ	15	3.952	9. КАРМАЊОЛА	9	2.552
3. БАЈКА О ЦАРУ И ПА..	17	5.786	10. ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА	7	1.870
4. КУЛА ВАВИЛОНСКА	28	7.611	11. ВЕЧЕРА У ПОНОЋ	2	319
5. БЕЗ ТРЕЋЕГ	12	2.970	12. Туђе дете	27	8.846
6. ЉУБАВ	11	2.894	13. Николетина Бурсаћ	23	7.327
7. ЖЕНИДБА ПРЕДСЕД..	47	18.424			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 247			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 80.382		

Сезона 1960/61**145- 04.10.1960.****ШТА ГРИЦКАШ ДРУЖЕ**

П: Б.Павловић – Б. Ђорђевић, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов

И: Јован Антић (Милосав), Сава Дамјановић (Тиосав), Феодор Тапавички (Командир), Милутин Каришик (Комесар), Милутин Мирковић (Милун), Светозар Недељковић (Чича Лука), Лазар Брусин (Јова), Милан Поповић (Брадоња), Јован Булајић (Трифун), Аца Шајбер (Први циганин), Борис Ковач (Други циганин), Јован Булајић (Трећи циганин), Иван Јанковић (Четврти циганин), Лидија Булајић (Милева), Љиљана Ребезов (Деса), Иван Јанковић (Влада Рус), Борис Ковач (Командант позадине), Лазар Брусин (Вођа патроле), Михајло Милићевић (Саватије), Милан Поповић (Илија), Аца Шајбер (Поп Владан), Лепосава Лазаров (Петрана), Катарина Поповић (Борка), Стеван Марионцу (Омер), Борис Ковач (Јунак), Стеван Марионцу (Први партизан) Живојин Шајтинац (Други партизан), Здравко Гинин (Трећи партизан) – (Дете)

146- 11.10.1960.**РОМАНОВ И ЂУЛИЈЕТА**

П: Питер Јустинов, Драм: М. Жилбер-Соважон, Пр: Бошко Трифуновић, Р: Михајло Васиљевић

С: Влада Ребезов

И: Јован Булајић (Први војник), Лазар Брусин (Други војник), Михајло Милићевић (Генерал), Милутин Каришик (Хупер), Катарина Поповић (Бјула), Загорка Богдановић (Ђулијета), Аца Шајбер (Вадим), Филомена Доган (Евдокија), Феодор Тапавички (Игор Романов), Милан Поповић (Шпијун), Лидија Булајић (Марфа), Јован Антић (Фреди), Светозар Недељковић (Велики Фамулус)

147- 26.11.1960.**ИЗМЕЋУ ДВА ВОЗА**

П: Милан Туторов, Р: Александар Ковачевић, С: Влада Ребезов

И: Лидија Булајић (Славка), Феодор Тапавички (Зорко), Милан Поповић (Дејан), Катарина Поповић (Злата), Сава Дамјановић (Аца), Загорка Богдановић (Милена), Михајло Милићевић (Вукашин), Филомена Доган (Цветана), Милутин Мирковић (Алекса)

148- 15.12.1960.

ЛУСИ КРАУН

П: Ирвин Шо, Драм: Жан Пјер Омон, Р: Милутин Каришић, С: Влада Ребезов

И: Љиљана Ребезов (Луси Краун), Милутин Каришић (Оливер Краун), Радован Вулетин (Тони), Аца Шајбер (Сам Петерсон), Јован Булајић (Џеф Бјунер), Ђурђинка Павлов (Сузан), Стеван Мишић (Тони Краун као одрастао), Љиљана Ковач (Дора), Стеван Марионцу (Жан), Борис Ковач ((Студент), Радојка Ђуркин (Девојка), Бора Атанасковић (Младић), Светозар Недељковић (Бармен) – (Клавириста)

149- 01.02.1961.

ВЕЧИТИ СТУДЕНТИ

П: Зоран Ђорђевић, Р: Душан Родић, С: Јосип Винарић

И: Филомена Доган (Госпа Мара), Феодор Тапавички (Бора «Шеф»), Милош Мартиновић (Лаза«Бруца»), Јован Антић (Аца «Јегуља»), Стеван Мишић (Пера «Мужик»), Бора Атанасковић (Душко «Трилинг»), Лазар Брусин (Сава), Милутин Каришић (Капетан), Аца Шајбер (Тоза), Лидија Булајић (Мица), Милутин Мирковић (Мија), Борис Ковач (Паја), Светозар Недељковић (Света), Иван Јанковић (Милиционер)

150- 21.02.1961.

ЈАБУКЕ У ЦВЕТУ

П: Роберт Болт, Пр: Нада Ђурчија Продановић, Р: Александар Ковачевић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Милићевић, (Џим Чери), Љиљана Ребезов (Изабел), Јован Булајић (Том), Мирјана Павловић Николић (Џуди), Загорка Богдановић (Карола), Милан Поповић (Џилберт Грас), Сава Дамјановић ((Боуман)

151- 04.03.1961.

ТАМО ГДЕ СЕ СУНЦЕ РАЂА**Кутијица која свира - Ждралово перје**

П: Шућури Накамура (1) и Зјунзу Канасита (2), Пр: Дејан Мијач, Р: Јован Булајић, С: и К: Јосип Винарић, Кор: Миодраг Стојковић

И: («Кутијица која свира») – Ђурђинка Павлов (Фумико), Стеван Марионцу (Стриц), Бора Атанасковић (Лопов).

И: («Ждралово перје») – Стеван Марионцу (Јох Јо), Ђурђинка Павлов (Џу), Бора Атанасковић (Џо До), Светозар Недељковић (Ун Зу) – (самураји – рвачи – жонглери – народ)

152- 05.04.1961.

КЛОПКА

П: Робер Тома, Пр: Драгослав Андрић, Р: Милан Поповић, С: Влада Ребезов

И: Јован Булајић (Он), Лидија Булајић (Она), Милан Поповић (Полицијски инспектор), Сава Дамјановић (Велечасни Максимен), Милутин Мирковић (Мерлиш), Катарина Поповић (Ћица Бертон)

153- 11.04.1961.

СКАПЕНОВЕ ПОДВАЛЕ

П: Ж.Б.П.Молијер, Пр: Светислав Петровић, Р: Александар Ковачевић, С: Влада Ребезов

М: Борис Ковач

И: Стеван Мишић (Скапен), Борис Ковач (Силвестер), Аца Шајбер (Жеронт), Лазар Брусин (Аргант), Стеван Марионцу (Октав), Феодор Тапавички (Леандар), Мирјана Павловић Николић (Хиацинта), Загорка Богдановић (Жербинета), Лепосава Лазаров (Нерина), Светозар Недељковић (Карло)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1960/61

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ШТА ГРИЦКАШ..	42	18.113	8. КЛОПКА	17	5.598
2. РОМАНОВ И ЂУЛИЈ..	28	8.238	9. СКАПЕНОВЕ ПОДВАЛЕ	11	3.229
3. ИЗМЕЂУ ДВА ВОЗА	18	5.470	10. Туђе дете	2	834
4. ЛУСИ КРАУН	22	7.033	11. Кула вавилонска	4	1.293
5. ВЕЧИТИ СТУДЕНТИ	38	14.426	12. Женидба пред. кућног сав.	14	4.688
6. ЈАБУКЕ У ЦВЕТУ	12	3.551	13. Николетина Бурсаћ	8	3.377
7. ТАМО ГДЕ СЕ СУНЦЕ..	16	5.877			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 232			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 81.727		

Сезона 1961/62

154- 06.09.1961.

ОСЛОБОЂЕЊЕ КОСТЕ ШЉУКЕ

П: Петар С. Петровић, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов

И: Милорад Спасојевић (Коста Шљука), Сава Дамјановић (Раде), Нада Хет (Милица)

155- 05.10.1961.

МИШОЛОВКА

П: Агата Кристи, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов

И: Љиљана Ребезов (Гђа Кејсвел), Бора Атанасковић (Кристофер), Петар Мојаш (Паравичини), Драган Николић (?), Петар Петковић (?), Катарина Поповић (?), Стеван Мишић (?)

156- 20-10-1961.

ТИШИНА! СНИМАМО!

П: Перо Будак, Р: Милутин Каришик, С: Влада Ребезов

И: Милутин Мирковић (Пипе), Филомена Доган (Пеја), Стеван Марионцу (Марикони), Петар Мојаш (Стив), Борис Ковач (Шарл), Сава Дамјановић (Јуре), Михајло Милићевић (Стипе), Стеван Мишић (Мирко), Загорка Богдановић (Мелита), Радојка Ђуркин (Марија), Катарина Поповић (Ђанина), Милутин Каришик (Макс), Аца Шајбер (Сниматељ), Иван Јанковић (Сељак) (сељаци – чланови филмске екипе)

157- 26.11.1961.

ВУК БУБАЛО

П: Бранко Ћопић, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов

И: Милорад Спасојевић (Бубало), Петар Петковић (Св.Петар), Бора Атанасковић, (Голуб), Лазар Брусин (Кувар), Јован Булајић (Јован), Драган Николић (Ибро), Стојан Нотарош (Каран), Светозар Недељковић (?), Лепосава Лазаров (?), Неда Спасојевић (?)

158- 19.12.1961.

НОВОГОДИШЊА БАЈКА

П: Љубиша Ђокић, Р: Љубиша Ђокић, С: Влада Ребезов

И: (Полазници дечје позоришне сцене уз сарадњу са неколико глумаца у улози Деда Мраза)

159- 09.01.1962.

ПРОФЕСОР МАМЛОК

П: Фридрих Волф, Р: Љубиша Ђокић, С: Ђуро Термачић

И: Петар Петковић (Мамлок), Борис Ковач (др Хелпах), Љиљана Ребезов (др Инге Рупф), Стеван Мишић (др Карлсен), Стојан Нотарош (др Хирш), Сава Дамјановић (Симон), Неда Спасојевић (Рут), Бора Атанасковић (Ернест), Лепосава Лазаров (Хедвига), Милорад Спасојевић (?), Нада Хет (?), Јован Булајић (?), Лазар Брусин (?), Живојин Шајтинац (?)

160- 07.02.1962.

БАРИОНОВО ВЕНЧАЊЕ

П: Жорж Фејдо, Р: Милутин Каришик, С: Влада Ребезов, К: Љиљана Драговић, М: Владимир Плештић

И: Аца Шајбер (Барион), Лидија Булајић (Вирџинија), Стеван Марионцу (Бриго), Филомена Доган (Гђа Жамбар), Михајло Милићевић (?), Милутин Мирковић (?), Милутин Каришик (?), Петар Мојаш (?), Драган Николић (?), Радојка Ђуркин (?), Р. Вулетин (?)

161- 15.03.1962.

ЧОВЕК, ЖИВОТИЊА И ВРЛИНА

П: Луиђи Пиранделло, Р: Миленко Шуваковић, С: Влада Ребезов, К: Стана Јатић

И: Аца Шајбер (Паолино), Загорка Богдановић (Перела), Милутин Каришик (Капетан), Лазар Брусин (Тото), Петар Мојаш (Др Нин), Слободан Бук (Ноно), Филомена Доган (?), Лепосава Лазаров (?), Драгиша Бујанов (?), Војислав Ђукић (?), Иван Јанковић (?)

162- 20.03.1962.

ПРВИ ДАН СЛОБОДЕ

П: Леон Крчковски, Р: Миленко Шуваковић, С: Влада Ребезов

И: Борис Ковач (Михал), Милорад Спасојевић (Хијероним), Стеван Мишић (Јан), Сава Дамјановић (Павел), Михајло Милићевић (Ансели), Бора Атанасковић (Карел), Петар Петковић (Доктор), Лидија Булајић (Инге), Неда Спасојевић (Лузи), Евгенија Ребезов (Лорхен), Милутин Мирковић (Грим)

163- 28.03.1962.

СВЕТИ ПЛАМЕН

П: Сомерсет Мом, Р: Јован Ђурић, С: Влада Ребезов, К: Мара Финци

И: Љиљана Ребезов (Вајланд), Стеван Марионцу (Џентлмен), Нада Хет (Гђа Табрет), Јован Булајић (Табрет), Катарина Поповић (Стела), Стојан Нотарош (?), Драган Николић (?), Радојка Ђуркин (?)

164- 10.04.1962.

ЗЕКО, ЗРИКО И ЈАЊЕ

П: Бранко Михаљевић, Р: Ђорђе Дамјанов, С: Влада Ребезов, Кор: Марта Јесенски

И: (Полазници дечје драмске сцене уз помоћ глумаца, Милутина Каришика, Стевана Мишића, Светозара Недељковића, као и Радојке Ђуркин)

165- 10.05.1962.

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА

П: Бранислав Нушић, Р: Душан Родић. С: Влада Ребезов

И: Михајло Милићевић (Агатон Арсић), Аца Шајбер (Танасије), Милутин Мирковић (Прока), Петар Мојаш (Трифун), Бора Атанасковић (Мића), Драган Николић (др Петровић), Филомена Доган (Симка), Лепосава Лазаров (Вида), Лидија Булајић (Гина), Љиљана Ребезов (Сарка), Ксенија Слабунов (Даница)

166- - - .1962.

ДУГОЊА, ТРБОЊА И ВИДОЊА

П: Младен Широла, Р: Љубиша Ђокић, С: Влада Ребезов

И: Сава Дамјановић (Иво), Ксенија Слабунов (Зачарана лепотица), Стеван Марионцу (Дугоња), Аца Шајбер (Трбоња), Лазар Брусин (Видоња), Нада Хет (Вила), Радојка Ђуркин (Вештица) и (полазници дечје драмске сцене)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1961/62

Представа:		Број		Представа:		Број	
Извођења		Гледалаца		Извођења		Гледалаца	
1. ОСЛ.КОСТЕ ШЉУКЕ	24	8.471	9. ПРВИ ДАН СЛОБ..	13	3.354		
2. ТИШИНА СНИМАМО	32	10.331	10. СВЕТИ ПЛАМЕН	7	1.848		
3. ВУК БУБАЛО	42	14.982	11. ЗЕКО,ЗРИКО И ЈАЊЕ	19	8.213		
4. МИШОЛОВКА	10	3.201	12. ОЖАЛОШЋЕНА ПОР..	14	3.895		
5. НОВОГ. БАЈКА	20	8.678	13. ДУГОЊА,ТРБОЊА..	29	13.746		
6. ПРОФЕСОР МАМЛОК	14	4.575	14. Клопка	12	3.809		
7. БАРИОНОВО ВЕНЧАЊЕ	17	5.276	15. Шта грицкаш друже	1	399		
8. ЧОВЕК, ЖИВ.. ВРЛИНА	12	3.332	16. Луси Краун	3	498		
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона				
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 269			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 94.608				

Сезона 1962/63

167- 02.10.1962

НА ЗЕЛЕНОЈ РЕЦИ ЧУН

П: Арсен Диклић, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов
 И: Стојан Нотарош (Кондор), Борис Ковач (Капабланка), Сава Дамјановић (Мирко Марчић), Сава Лазаров (Еуген Марчић), Загорка Богдановић (Ирена), Душан Петровић (Стипић), Стеван Мишић (Славуј), Лазар Брусин (Шаркић), Стеван Марионцу (Врдука), Милутин Каришик (Штимац)

168- 09.10.1962.

СТАНОЈЕ ГЛАВАШ

П: Ђура Јакшић, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов
 И: Сава Дамјановић (Станоје Главаш), Михајло Милићевић (Сулејман паша), Филомена Доган (Стана), Ксенија Слабунов (Спасенија), Душан Петровић (Радак), Борис Ковач (Исак), Стојан Нотарош (Вук), Драган Николић (Хасан), Лазар Брусин (Каледан), Стеван Мишић (Ћерим), Аца Шајбер (Јања), Бора Атанасковић ((Перфирије), Светозар Недељковић (Ђенадије), Драгомир Ђурин (Стојан), Радојка Ђуркин (Ана), Јован Булајић (Бошко), Петар Мојаш (Хусо), Стеван Марионцу (Суљо), Иван Јанковић (Алија), Милутин Каришик (Рудничанин), Милутин Мирковић (Гружанин), Светозар Недељковић (Сељак), Сава Лазаров (Хаџи Продан) – (гомила побуњених сељака)

169- 23.10.1962.

ФАРМЕРКЕ

П: Џемс Лео Херлих и Вилијем Нобл, Пр: Драгослав Андрић, Р: Милан Тополовачки
 С: Влада Ребезов
 И: Михајло Милићевић (Мајор Бертли), Љиљана Ребезов (Џеси), Загорка Богдановић (Лилиан), Милан Вујин, Душко Вујиновић (Артур), Бранко Милићевић (Ерни Лејси), Зорица Варади, Милица Јанков (Џенет Вилард)

170- 23.11.1962.

ДВОСТРУКО ЛИЦЕ

П: Роџер Мак Дугал и Тед Алан, Пр: Драгослав Андрић, Р: Милан Тополовачки,
 С: Влада Ребезов.
 И: Борис Ковач (Џулијан Фаншо, Давид Фаншо), Ксенија Слабунов (Елза Фаншо), Катарина Поповић (Едита Билингсли), Стеван Марионцу (Ернест Фаншо), Душан Петровић (Твајст), Драган Николић (Инспектор, Гордон)

171- 20.12.1962.

КЛУПКО

П: Перо Будак, Р: Милутин Каришик, С: Влада Ребезов
 Лидија Булајић (Рожа), Милутин Каришик (Јурсан), Радослава Стевић (Аница), Петар Мојаш, Лазар Брусин (Јосина), Филомена Доган (Антуша), Загорка Богдановић (Врањица), Сава Дамјановић (Шкорић), Аца Шајбер (Мијат), Стојан Нотарош (Маркина), Радојка Ђуркин (Јека), Бора Атанасковић (Илија), Јован Булајић (Први момак), Иван Јанковић (Други момак) – (момци)

172- 25.12.1962.

ДУГО ПУТОВАЊЕ У НОБ

П: Јуџин О'Нил, Пр: Јован Ђирилов, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов
 И: Михајло Милићевић (Џемс Тајрон), Љиљана Ребезов (Мери Каван Тајрон), Стеван Мишић (Џон Тајрон), Борис Ковач (Едмунд Тајрон), Загорка Богдановић (Кетлин)

173- 14.02.1963.

ВИНЕТУ

П: Карл Мај, Др: Бранко Шпољар, Р: Јован Булајић, С: и К: Влада Ребезов, М: Јосиф Тајти, Консултант: Александар Сечујац
 И: Стеван Марионцу (Винету), Драган Николић (Олд Шетерхенд), Светозар Недељковић (Инчу -Чуна), Ксенија Слабунов (Ншо-Чи), Милутин Каришик (Клеки Петра), Аца Шајбер (Сам Хокинс), Петар Мојаш (Тангва), Сава Лазаров (Мр Хенри), Лазар Брусин (Мр Бенкрофт), Бора Атанасковић (Ратлер), Бранко Милићевић (Први геометар), Иван Јанковић (Други геометар), Кристифор Јоксимовић, Боривоје Бугарски, Драгомир Ђурин (Апачи), Живојин Шајтинац, Здравко Гинин (Киове)

174- 19.02.1963.

МРАК НА ВРХУ СТЕПЕНИШТА

П: Вилијам Инц, Пр: Нада Ђурчија Продановић, Р: Душан Родић, С: и К: Саша Миленов
 И: Стеван Мишић, Милутин Каришик (Рубен Флајд), Лидија Булајић (Кора), Слободан Ђук (Сони), Љубомир Николић (Дечак), Ксенија Слабунов (Рини), Зорица Варади (Флерт), Стојан Нотарош (Морис), Љиљана Ребезов (Лоти), Јован Булајић (Сами), Бора Атанасковић (Панки)

1175- 05.03.1963.

КАД ЈЕ ЖЕНА НЕМА

П: Војмил Рабадан, Р: Душан Родић, С: и К: Владислав Лалицки

И: Михајло Милићевић (Газда Мартин), Милутин Мирковић (Метр Муш), Филомена Доган (Фригалет), Загорка Богдановић (Финет), Душан Петровић (Жан Керду)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1962/63

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца	
1. СТАНОЈЕ ГЛАВАШ	35	12.078	8. МРАК НА ВРХУ СТ..	11	2.372
2. НА ЗЕЛЕНОЈ РЕЦИ ЧУН	33	9.462	9. КАД ЈЕ ЖЕНА НЕМА	13	2.862
3. ФАРМЕРКЕ	16	3.652	10. Дугоња, Трбоња, Видоња	7	3.885
4. ДВОСТРУКО ЛИЦЕ	19	4.362	11. Ожалошћена породица	20	4.949
5. КЛУПКО	30	8.382	12. Тишина снимамо	2	700
6. ДУГО ПУТОВАЊЕ У НОЋ	6	1.039	13. Зеко, Зрико и Јање	14	6.340
7. ВИНЕТУ	18	5.121	14. Барионово венчање	6	1.455
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 230			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 66.659		

Сезона 1963/64

176- 02.10.1963.

ЖОНГЛЕРИ

П: Зђислав Сковронски, Пр: Петар Вујичић, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов, М: Душан Митровић

И: Михајло Милићевић (Отац), Лепосава Лазаров (Мајка), Бора Атанасковић (Јурек), Зорица Варади (Боженка), Борис Ковач (Барон), Карољ Фишер (Богуслав), Милутин Каришик (Валчак), Ксенија Слабунов (Зосја), Јован Антић (Прот), Драган Николић (Џеферсон), Катарина Поповић (Секретарица), Живојин Шајтинац (Техничар)

177- 22.10.1963.

БАНОВИЋ СТРАХИЊА

П: Борислав Михајловић Михиз, Р: Јован Коњовић, С: Стеван Максимовић, К: Мира Глишић

И: Драган Николић (Бановић Страхинја), Љиљана Ребезов (Његова мајка), Загорка Богдановић (Његова жена), Бора Атанасковић (Слуга Милутин), Милутин Каришик (Влах Алија), Борис Ковач (Војин Југовић), Стеван Мишић (Југ Богдан), Никола Кокан Јањић (Бошко Југовић), Живојин Шајтинац (Слуга у кући Југовића)

178- 04.11.1963.

ЖЕНИДБА

П: Н.В.Гогољ, Пр: К. Тарановски, Р: Душан Добровић, С: Влада Ребезов, М: Душан Митровић

И: Лидија Булајић (Агафја), Љиљана Ребезов (Арина), Филомена Доган (Фјокла), Аца Шајбер (Поткољосин), Стеван Мишић (Кочкарјов), Мирко Даутовић (Кајгана), Стеван Марионцу (Анучкин), Стојан Нотарош (Жевакин), Загорка Богдановић (Дуљашка), Милутин Мирковић (Степан)

179- 19.11.1963.

АУТОБИОГРАФИЈА

П: Бранислав Нушић, Др: и Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Јован Антић (Новинар, Каплар Љуба, Један ђак, Професор зоологије), Бора Атанасковић (Бећар, Писар Сретен), Лазар Брусин (Погребник, Отац, Директор гимназије), Лидија Булајић (Служавка, Прва дама, Врачара), Мирко Даутовић (Бећар, Државни во, Бакалин, Стамболић), Филомена Доган (Искусство, Фани, Прва тетка), Радмила Јовановић (Телефонисткиња, Четврта Љубав, Девета љубав, Трећа тетка), Никола Кокан Јањић (Људи Живко, Обични Живко, Новинар), Лепосава Лазаров (Бабица, Мајка), Стеван Марионцу (Г.Смрт, Професор српског, Теча, Бећар), Стојан Нотарош (Лекар, Бећар, Професор географије и историје), Љиљана Ребезов (Друга дама, Жена, Друга тетка), Ксенија Слабунов (Марица, Осма љубав), Машо Топић (Кесарош, Професор немачког, Муж), Аца Шајбер (Прота, Катихета, Начелник)

180- 04.02.1964.

ЗОНА ЗАМФИРОВА

П: Стеван Сремац, Др: Душан Животић, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук М: Миленко Живковић

И: Милутин Каришик (Хаџи Замфир), Лепосава Лазаров (Ташана), Радмила Јовановић (Зона), Загорка Богдановић (Васке), Љиљана Ребезов (Таска), Катарина Поповић (Калиопа), Лидија Булајић (Уранија), Радојка Ђуркин (Лена), Бора Атанасковић (Манулаћ), Сава Дамјановић (Мане), Драгица Недељковић (Јевда), Филомена Доган (Дока), Стојан Нотарош (Митанче), Никола Кокан Јањић (Коте), Јован Антић (Поте), Ксенија Слабунов (Ленче), Драгица Гардиновачки (Калина), Верица Стојанчев (Дика), Слободанка Пандуров (Ленче Курбаџијско), Драган Николић (Рагомир), Стеван Марионцу (Перица), Лазар Брусин (Пајица), Аца Шајбер (Чорбаци Ранђел), Борис Ковач (Веле), Стеван Мишић (Стојан), Мирко Даутовић (Патролџија), Светозуар Недељковић (Таса), Иван Јанковић (Амет), Аца Шајбер (Човек с јагњећом кожом), Иванка Ђукић (Чирак), Живојин Шајтинац (Таса), Милутин Мирковић (Илија)

181- 25.02.1964.

ИЛОН – ИШЧЕЗЛИ ГРАД

П: Миодраг Илић, Р: Слободанка Алексић, С: Александар Миленов, К: Славка Ђук,

М: Борис Ковач

И: Борис Ковач (Сит), Јован Анрић (Енох), Машо Топић (Адам), Загорка Богдановић (Лота), Стеван Марионцу (Полицајац), Радмила Јовановић (Жена), Никола Кокан Јањић (Први грађанин), Милутин Каришик (Тиволио), Јелена Ђорђевић (Девојчица), Лазар Брусин (Кондуктер), Стојан Нотарош (Шеф полиције), Драган Николић (Неко), Аца Шајбер (Крчмар)

182- 14.04.1964.

ОСКАР

П: Клод Маније, Пр: Драгослав Андрић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Бертран Барније), Катарина Поповић (Гђа Барније), Радмила Јовановић (Колета), Јован Антић (Кристијан Мартен), Милутин Каришик (Филип), Загорка Богдановић (Бермадета), Ксенија Слабунов (Жаклина), Лепосава Лазаров (Шарлота), Бора Атанасковић (Оскар)

183- 12.05.1964.

ОТКРИВАЊЕ

П: Магда Сабо, Пр: Драгица Шешун, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Филомена Доган (Удова Гергеља Шимона, Нана), Машо Топић, Стеван Марионцу (Петер Шимон), Љиљана Ребезов (Етела Шимон), Драгана Гардиновачки (Ана), Радослава Степић, Софија Ребац (Јула), Никола Кокан Јањић (Јошка), Стеван Марионцу, Машо Топић (Новинар)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1963/64

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ЖОНГЛЕРИ	13	2.294	7. ОСКАР	7	2.800
2. БАНОВИЋ СТРАХИЊА	29	8.433	8. ОТКРИВАЊЕ	5	1.900
3. ЖЕНИДБА	13	2.250	9. Клупко	18	4.415
4. АУТОБИОГРАФИЈА	24	6.586	10. Двоструко лице	12	2.621
5. ЗОНА ЗАМФИРОВА	24	9.658	11. Ожалошћена породица	1	350
6. ИЛОН-ИШЧЕЗЛИ ГРАД	9	2.374	12. Винету	2	780
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 157		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 44.461			

Сезона 1964/65

184- 02.10.1964.

ЛИЦЕМ У ЛИЦЕ -Случај друга**Копривице**

П: Бранко Бауер, Д.Јовановић, Крешо Голик, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов
 И: Сава Дамјановић (Копривица), Љиљанљ Ребезов (Каћа), Милорад Спасојевић (Чумић), Филомена Доган (Секретарица), Стојан Нотарош (Трајче), Машо Тиопић (Инжењер), БораАтанасковић (Секретар), Милутин Мирковић (Чувар)

185- 21.10.1964.

БУДИЛНИК

П: Влада Булатовић Виб, Ад: Љубомир Драшкић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов,
 К: Славка Лучић
 И: Љиљана Ребезов, Бранко Милићевић, Загорка Богдановић, Бора Атанасковић, Драгана Капунац, Слободан Латинковић, Стеван Мишић, Иванка Барић, Радмила Јовановић, Драган Николић, Мирјана Филипов, Мирко Даутовић

186- 26.11.1964.

ЈА, ДАНИЛО

П: Дервиш Сушић, Ад: Миодраг Митровић, Р: Милан Барић (Бераха), С: Александар Миленов
 И: Сава Дамјановић (Данило Лисичић), Загорка Богдановић (Малинка), Машо Топић (Пред. Среског одбора), Бора Атанасковић (Агроном), Драган Николић, Милутин Мирковић, Мирко Ристић, Иванка Барић, Аца Шајбер (грађани Лабудовца)

187- 12.12.1964.

СУНЧЕВЕ ПЕГЕ

П: Раде Павелкић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Бранко Милићевић (Стив), Љиљана Ребезов (Мајка), Драгана Капунац (Гага), Стеван Мишић (Доктор), Лепосава Лазаров (Тетка)

188- 30.01.1965.

ДР

П: Бранислав Нушић, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Живота Цвијовић), Лепосава Лазаров (Мара), Борисав Атанасковић (Милорад), Весна Јованов (Славка), Стеван Мишић (Ујка Благоје), Драган Николић (Велимир Павловић), Мирко Даутовић (др Рајсер), Иванка Берић (Сојка), Милутин Мирковић (Сојкин муж), Загорка Богдановић (Клара), Љиљана Ребезов (Гђа Спасојевићка), Филомина Доган (Гђа Драга), Лазар Брусин (Николић), Драгана Капунац (Марица), Радојка Ђуркин (служавка), Марица Јованов (Пепика)

189- 28.02.1965.

ПЉУСАК

П: Петар Петровић Пеција, Р: Јован Путник, С:Влада Ребезов

И: Аца Шајбер (Стојан Марић), Филомена Доган (Стана), Лазар Брусин (Марко Марић), Машо Топић (Никола Јеврић), Иванка Барић (Јања), Загорка Богдановић (Мара), Радмила Јовановић (Пела), Љиљана Ребезов (Циганка)

190- 19.03.1965.

ПОКОНДИРЕНА ТИКВА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Јован Путник, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Љиљана Ребезов (Фема), Филомена Доган (Сара), Стеван Мишић (Ружичић), Аца Шајбер (Тошица), Иванка Барић (Евица), Загорка Богдановић (Анчика), Милутин Мирковић (Митар), Стеван Марионцу (Јован), Радмила Јовановић (Господична), Слободан Латиновић (Василије)

191- 30.03.1965.

ОПАСНЕ ВОДЕ

П: Слободан Стојановић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Машо Топић (Мирко Орешки), Бранко Милићевић (Саша), Сава Дамјановић (Др Руски), Загорка Богдановић (Гордана), Стојан Нотарош (?), Стеван Марионцу (?), Милутин Мирковић (?), Драган Капунац (?)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1964/65

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. БУДИЛНИК	26	6.280	6. ЛИЦЕМ У ЛИЦЕ	38	9.970
2. ЈА, ДАНИЛО	24	6.460	7. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	15	4.470
3. СУНЧЕВЕ ПЕГЕ	19	5.190	8. ПЉУСАК	17	5.060
4. ОПАСНЕ ВОДЕ	24	7.260	9. Откривање	4	1.040
5. ДР	10	2.720			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 177			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 47.550		

Сезона 1965/66

192- 02.10.1965.

КАМЕЛЕОНИ

П: Миодраг Илић, Р: Слободанка Алексић, С: и К: Влада Ребезов Стеван Мишић (Пуковник), Машо Топић (Саветник), Никола Јурин (Сретен), Љиљана Ребезов (Мајка), Бора Атанасковић (Инжењер), Богданка Вакањац (Девојка)

193- 12.10.1965.

ВЕНЧАНИЦА

П: Ефраим Кишон, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Аца Шајбер (Бек Кур), Филомена Доган (Шифра), Мирјана Бешлин (Ајола), Стеван Гардиновачки (Ајолин), Гордана Винокић (Сусетка), Бранко Милићевић (Буки)

194- 07.12.1965.

НОВИ АНЂЕО

П: Милан Тугоров, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов, К: Ђенђи Рацков

И: Сава Дамјановић (Курјак), Љиљана Ребезов (Ана), Богданка Вакањац (Малецка), Бранко Милићевић (Бода), Милан Џвејанов (Деда Воја), Гордана Винокић (Жена), Машо Топић (Мушкарац)

195- 21.12.1965.

ТАНГО

П: Славомир Мрожек, Р: Милан Барић (Бераха), С: и К: Влада Ребезов

И: Слободан Матић (Евгеније), Никола Јурин (Артур), Филомена Доган (Евгенија), Мирко Даутовић (Едек), Стојан Нотарош (Људмил), Иванка Барић (Елеонора), Мирјана Бешлин (Ала)

196- 23.02.1966.

104 СТРАНЕ О ЉУБАВИ

П: Едвард Радзински, Р: Слободанка Алексић, С: и К: Влада Ребезов

И: Богданка Вакањац (Наташа), Никола Јурин (Јевдокимов), Бора Атанасковић (Владик), Машо Топић (Семјонов), Бранко Милићевић (Феликс), Гордана Винокић (Гаља), Лепосава Лазаров (Мајка), Милан Џвејанов (Отац), Драган Николић, Мирјана Бешлин, Лазар Брусин (радници)

197- 06.05.1966.

ДЕЦА СУНЦА

П: Максим Горки, Р: Петар Говедаровић, С: Влада Ребезов, К: Евгенија Димитријевић

И: Машо Топић (Протасов), Богданка Вакањац (Лиза), Гордана Винокић (Јелена), Стеван Гардиновачки (Вагин), Никола Јурин (Чепурнај), Љиљана Ребезов (Меланија), Аца Шајбер (Назар), Бора Атанасковић (Миша), Сава Дамјановић (Јегор), Лепосава Лазаров (Авдотја), Слободан Матић (Трошин), Филомена Доган (Антоновна), Иванка Барић (Фима), Богданка Јанковић (Луша), Лазар Брусин (Роман), Милан Цвејанов (Доктор).

198- 17.05.1966.

МУЖ ИДЕ У ЛОВ

П: Жорж Фејдо, Р: Милан Барић (Бераха), С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Стеван Гардиновачки (Дишотел), Слободан Матић (Морис), Аца Шајбер (Касањ), Иванка Барић (Леонтина), Стојан Нотарош (Муж), Мирко Ристић (Гонтран), Филомена Доган (Ћа Латур), Стеван Марионцу (Бридоа)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1965/66

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
1. КАМЕЛЕОНИ	20	5.045	6. ДЕЦА СУНЦА	12	2.690		
2. ВЕНЧАНИЦА	26	6.800	7. НОВИ АНЂЕО	34	7.430		
3. ТАНГО	20	5.080	8. Ја, Данило	6	1.780		
4. 104 СТРАНЕ О ЉУБАВИ	19	4.600	9. Покондирена тиква	7	2.210		
5. МУЖ ИДЕ У ЛОВ	19	4.850	10. Лицем у лице	4	1.000		
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона					
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		167	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		41.485		

Пут око света - 107 - Призор из представе

Вечити младожења - 113 - Сава Дамјановић и Светислав Мирков

Подземни шетачи - 117 - Васја Станковић

Сумњиво лице - 128 - Сава Дамјановић, Стеван Марионцу, Аца Шајбер, Милутин Мирковић и Михајло Милићевић

Власт - 135 - Филамена Доган, Светозар Недељковић, Милутин Мирковић, Лепосава Лазаров, Љиљана Ребевоз и Михајло Милићевић

Шта грицкаш друже - 145 - Сава Дамјановић, Јован Антић, Стеван Марионцу

На зеленој реци Чун - 167 - Милутин Каришић, Стеван Мишић и Борис Ковач

Женидба - 178 - Аца Шајбер, Стеван Мишић и Лидија Булајић

Ја Данило - 186 - Мирко Ристић и Сава Дамјановић

Др - 188 - Љиљана Ребезов, Аца Шајбер и Загорка Богдановић

Камелеони - 192 - Богданка Вакањац и Борисав Атанасковић

Венчаница - 193 - Стеван Гардиновачки и Бранко Милићевић

Тил Ојленишгел - ... - Призор из представе

ТРЕЋА ДЕЦЕНИЈА 1966/67 – 1975/76

Самоуправљање у позоришту. - На домаку трећег „Стеријиног позорја“. - Кога за управника. - Позоришни експеримент др Јована Путника. Сава Дамјановић у новој улози. - Од представе до представе. - Обнова ансамбла и нови приступ традиционалном обрасцу. - Драган Јовић и поновни успон. - Први пут на међународној сцени. - Интеграција са Луткарским позориштем

Позоришта су биле последње установе културе у којима је уведено социјалистичко самоуправљање, у свој својој суштини, и са свим арсеналом идеолошких и радно-правних прописа, онакво какво се већ једну деценију примењивало у привредним предузећима. Имплементирање читавог тог система у радни и креативни механизам позоришта, па и зрењанинског, било је од стране власти и једнопартијске државе форсирано, док су у позоришту, изграђеном на моделу средњоевропског театра XIX века, опстојавала другачија мерила, тешко или никако изводљива у оним егзактним крајностима на којима је самоуправљање почивало. То се пре свега односи на тешко мерљиву и од много чега зависну процену квалитета представе, као позоришног производа, логично немогуће једнообразне мере уметничког ангажовања појединца, његове стално променљиве и непредвидиве димензије трајања, па све до непостојања битних социјалних предуслова за заштиту права радника и критеријума њиховог награђивања према раду, а не према статусу. Било каква уметничка политика позоришта и његов репертоар нису могли да гарантују пуну упосленост, пре свих, глумаца, елемент уважавања колективног и елиминације субјективног, дотицање уравниловке, хроничан недостатак станова за уметнички део ансамбла, али и страх да, једном ангажованом глумцу, ма колико он био слаб или неупослен, тешко може бити уручен отказ - унели су у само биће позоришта, уместо завидне атмосфере креативног надметања и колегијалности у врло осетљивом театарском хабитусу, елементе подозреивости, личних и групних подвајања, неспокојства и страха. Сујета,

као традиционални негативни позоришни вирус, изгледала је наивно у односу на све ово. Крајем шездесетих година, са изграђеном репутацијом једног од најсолиднијих провинцијских театара, зрењанинско позориште и његов тек уочени период мале стагнације озбиљније су нагризле непотребне афере, узроковане самоуправном искључивошћу, којој су само придодате неке карактерне црте њихових актера. Тако, на основу утврђеног вишка запослених, уручује се отказ глумцу Стојану Нотарошу, који, у заштити својих права, покреће судску парницу и решава је у своју корист после годину и нешто дана. Наслутивши сличну судбину, други глумац, Стеван Марионцу, прелази у Луткарско позориште. Иако се тај идеолошки, недодирљиви и у суштини деструктивни утицај на позориште и даље понављао, све до половине осамдесетих година, осим непотребног одјека у јавности путем штампе, није озбиљније руинирао ову театарску кућу, али јој јесте успоравао пут ка, пре свега, уметничкој рехабилитацији.

Последње две сезоне до истека управничког мандата Милана Туторова имале су озбиљних назнака ка прецизнијем репертоарском избору, па, сходно томе, и нешто бољим резултатима. Најпре је коректна редитељска минијатура Александра Гловацког, остварена са Стеријиним *Лажом и паралажом*, у надахнутој игри Стевана Гардиновачког и Слободана Матића (Алекса и Мита), уз недвосмислену подршку гошће у ансамблу, Ренате Улмански (Јелица), вратила веру у класику, али с подразумевајућом редукцијом овешталих сценских односа и елементима осавремењене драмске суштине, а потом се Слободанка Алексић упустила у своју младалачку студију Софоклеове *Антигоне*, која се показала једном од њених најбољих режија за време сталног ангажмана у зрењанинском позоришту. Богданка Вакањац у насловној улози, Машо Топић као Креонт, Гордана Винокић као Исмена и Филомена Доган као Дадиља - биле су јој право покриће за то. Поновни сусрет са Бранком Ћопићем у комаду *Одумирање међеда* (режија, Петар Говедаревић) ни близу није био тако успешан као у случају са Николетином Бурсаћем, као што ни драма Френка Гилроја *Ко ће да спасе орача*, осим одличног глумачког пара - Љиљана Ребезов и Никола Јурин (Хелен, односно Лари Дојл) није плод уочљивије

редитељске интуиције Слободанке Алексић. Зато ће мали серијал режија др Јована Путника, одмах на свом почетку (*Командант Сајлер*, Б. Михајловића Михиза), модерним приступом драмској грађи са темом из Другог светског рата, и то још на банатском простору, донети неколико сјајних сценских решења (посебно начин на који, у другом чину, решава Сајлеров унутрашњи дијалог са оцем), потом одличну игру Саве Дамјановића у насловној улози, Стевана Гардиновачког у улози Карла Сајлера, Николе Јурина у улози Франца Сајлера и Борисава Атанасковића у улози Крамера, и, на крају, сценографска решења Владе Ребезова, једна од његових најбољих у Народном позоришту „Тоша Јовановић“. Ова представа се због својих несумњивих вредности препоручила селектору „Стеријиног позорја“ те године. Међутим, Народно позориште из Београда за ту смотру конкурисало је с истим комадом. Селектор је био више склон зрењанинској представи, али је, на захтев београдског позоришта, пресудила накнадна селекциона комисија, која се, ипак (или, разуме се) определила за престоничку, у режији Јована Коњовића, са Петром Банићевићем у насловној улози. Наредне две режије др Јована Путника у зрењанинском позоришту, свака у својој врсти комичног жанра, *Љубав*, Мјуреја Шизгала, и *Београд некад и сад*, Бранислава Нушића, биле су не одвећ претенциозне, али модерне и атрактивне за публику. Прва због комичног исхода, чак и најтрагичнијег контекста љубавне патње, а друга, у недостатку основне драмске приче, као нека врста позоришног slap stick-а. Наредна сезона, иако конципирана с очигледном намером да се врати равноправном односу класичне и савремене драмске литературе, у целини, и поред одређеног успеха на XIX сусрету војвођанских позоришта, није довела до већих узлета. Са *Саћурицом и шубаром*, Илије Округића Сремца, и новом *Коштаном* није се могло више, и поред чињенице да је режију друге потписао Јован Коњовић, а насловну улогу тумачила наша врсна интерпретаторка Дубравка Нешовић. Али се од представе *Зимска бајка*, Виљема Шекспира, у режији др Душана Михајловића, редитеља ЈДП у Београду, познатог шекспиролога и професора на позоришној академији, много више очекивало. Или је одабран неадекватан Шекспиров текст,

или је Михајловићева ерудиција надјачала његов практични редитељски рад на сцени, тек, ова представа, у коју је много уложено, није ни као озбиљан кандидат зрењанинског позоришта на Сусрету војвођанских театара прошла посебно запажено - само похвале Стевану Гардиновачком, Аци Шајберу, Лазару Брусину и Филомени Доган за глумачка остварења. До краја сезоне, ипак је настављен покушај да се дође до неког зрелог и полетног сценског остварења. Слободанка Алексић, као редитељ Вилијамсове драме *Силазак Орфеја*, и, нарочито, Стеријине комедије *Зла жена*, далеко је била од својих бољих режија у свом матичном позоришту (пре свих, Софоклове *Антигоне* и Поповићеве *Јелене Ђетковић*), као што ни Ђура Удицки у покушају да савлада згуснуту симболику Џојсових *Изгнаника*, ни Михајло Васиљевић у поставци свог текста *Загрли ме чврсто* - нису показали довољно инвентивности, да, са још увек солидним ансамблом, ураде представе достојне тешко стицаног реномеа овог позоришта у претходном периоду.

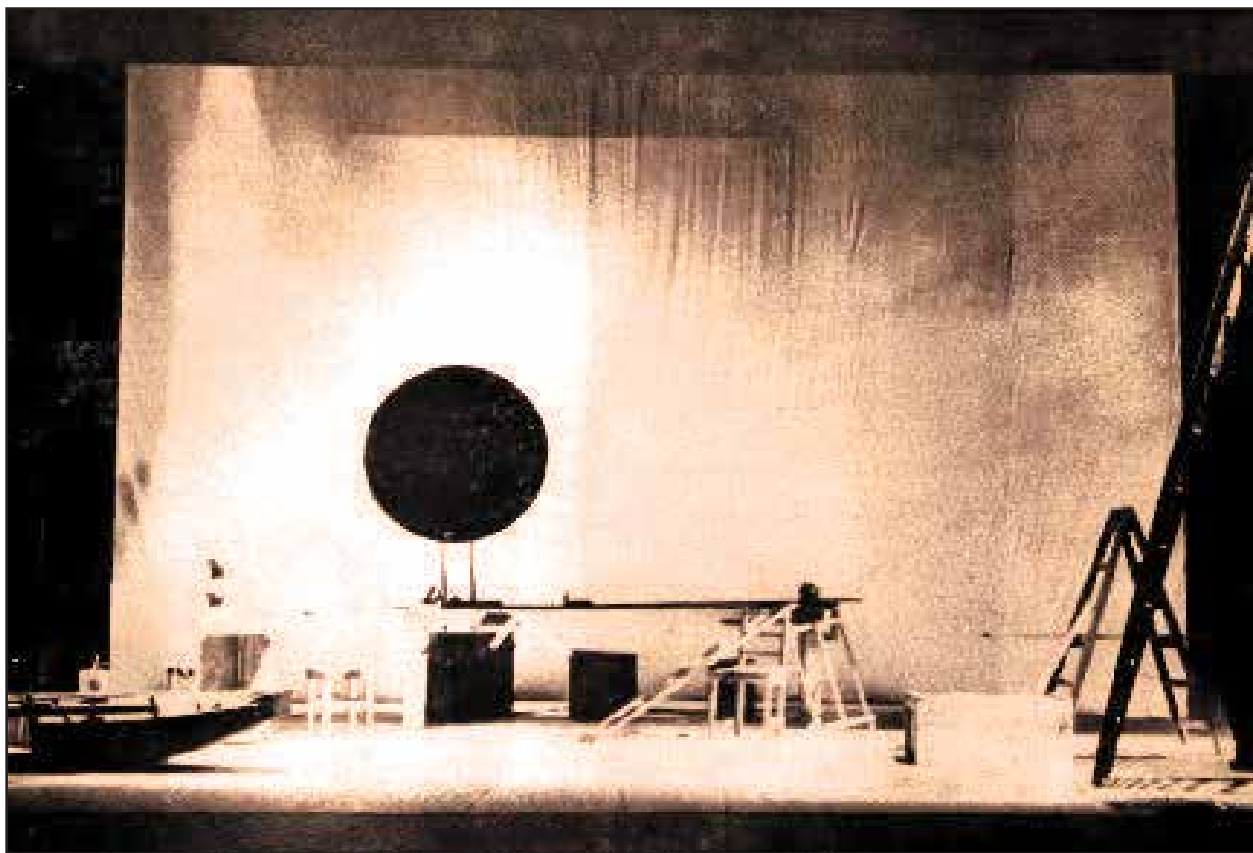
Почетком те сезоне, по истеку свог мандата из позоришта одлази управник Милан Туторов. У неочекиваном вакууму од неколико месеци, колектив Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину, у недостатку квалитетног кадровског решења за место управника, на ту одговорну функцију, као прелазно решење, бира Саву Дамјановића, тада већ истакнутог глумца (не само у свом позоришту, него и са неколико запажених филмских улога), за вршиоца дужности. Дамјановић се ослонио делом на раније уговорене редитеље, а делом на изнуђена репертоарска решења. Та сезона, 1968/69, завршена је са великим проблемима у позоришту. Опадао је број гледалаца, а позориште није имало расположивих станова за нове, пре свих, школоване глумце. Ансамбл је остао са 14 глумаца, јер га је на крају сезоне напустио Стеван Гардиновачки, преласком у СНП у Новом Саду, а једини глумац са позоришном академијом, Никола Јурин, нешто касније, наставиће своју уметничку биографију у позоришту „Јоаким Вујић“ у Крагујевцу. Без управника и било каквог наслуђујућег репертоарског програма очекивао се старт нове позоришне сезоне. Примљено је, поред искусног Звонка Ђукеса, неколико младих глумаца да попуне одређене празнине у ансамблу (Селимир

Тошић, Раде Бранков, Драган Крсмановић и Слободан Деспотовић) и, нешто доцније, четворо приправника - Анђелка Давидовац, Олгица Радосављевић, Љиљана Адамовић и Миодраг Трифунов.

Крајем лета 1969. године, на наговор Саве Дамјановића и, нарочито, Ђорђа Костића, директно са својих париских позоришних стаза, др Јован Путник, са којим је зрењанинско позориште имало врло успешну сарадњу, пристаје да се прихвати управничког места. Он је дуго своју помоћ позоришту замишљао искључиво са позиције редитеља, али је, коначно, на наговор водећих људи у граду и позоришту, пристао и да води театар као управник. Изложио је свој обиман и врло амбициозан програм, који је, између осталог, предвиђао отварање вечерње, кабаретске сцене, под називом „Театар на Бегеју“, затим извођење 20 премијера по сезони, отварање глумачког и балетског студија, неопходног за реализацију његовог програма и заједничку продукцију представа са свим војвођанским позориштима. Уследила је можда највећа аудиција у неком нашем институционалном позоришту (која су и на тај начин долазила до нових глумаца) - ако, разуме се, искључимо аудиције за пријем студената глуме на позоришним академијама. Четрдесетак слободних претендената, неки мање, неки више, супротставили су свој потенцијал исто тако бројној групи младих глумаца, аматера, окупљених око пројеката драматурга и редитеља Миодрага - Мише Мартинова у зрењанинском Дому омладине (*Краљ Иби*, А. Жарија, *Белава певачица*, Е. Јонеска, и *Мушица*, А. Беолка). Уз цео драмски ансамбл Дома омладине (који је аудицију полагао и положио колективно), ангажовано је још двадесетак младића и девојака, наравно не у професионални ангажман, већ у озбиљан драмски студио. Часове глуме и сценског покрета водио је сам др Јован Путник, професор Иван Лерик предавао је естетику, професор ВПШ у Зрењанину мр Никола Медведев историју драме, мр Здравко Мандић историју уметности, а Александар Јечменица, такође професор зрењанинске ВПШ, дикцију и фонетику. Истовремено је отворен и балетски студио, који су водиле Брижит Терзијеф (тада супруга др Јована Путника), и Вишња Каузларић-Мандић, балерина. У групи младих

глумаца зрењанинског Дома омладине били су: Мирјана Мијатов (Шајтинац), Миленко Павлов, Тихомир Мачковић, Јован Царан, Ружица Савић (Цвијетић), Мирјана Димитријевић (Вукојевић), Драгољуб Лазаров и Милан Вукотић, који ће, убрзо, донети нову свежину како драмској сцени Народног позоришта „Тоша Јовановић“ тако и зрењанинском Луткарском позоришту. Др Јована Путника заправо је задесила јединствена срећна околност да је у тадашњем Зрењанину затекао, у југословенским оквирима, значајну групу авангардних уметника, свих профила, која је била апсолутно сагласна с његовим замишљеним програмом рада у позоришту. Одмах после аудиције, сви примљени чланови драмског студија равноправно су, уз све професионалне чланове ансамбла, били на диспозицији сваком редитељу, наравно у обиму и према потребама карактера саме представе. Одлуком управника, Драмски студио били су обавезни да похађају и већ ангажовани глумци који су имали до 5 година професионалног стажа: Маринко Шебез, Селимир Тошић, Анђелка Давидовац, Драган Крсмановић, Мирјана Вукојевић и Миодраг Трифунов. За непуну сезону изведено је 12 премијера, од којих је сам Путник режирао 8, а у двома био коредитељ. Све су биле видно различите од већине оних по којима се већ некако препознавало зрењанинско позориште, нарочито оне које су сценском адаптацијом др Јована Путника доживеле своја прва сценска извођења: *Реситал о слободи* (разни аутори), *Поштоваћу га, био мртав или жив* (сценски меморијал о глумцу Тоши Јовановићу), *Ветрови корачају* (драмски приказ поезије Жарка Васиљевића), и *Цвеће и смрт старог Луке* (поетска драма Радивоја Шајтинца). Путник је био врло успешан и у инсценацијама Лоркине драме *Дом Бернарде Албе* (очекивано), као и две једночинке Жана Коктоа - *Морнарска љубав* и *Школа за удовице*. Бора Григоровић, редитељ Народног позоришта у Београду, такође је са успехом поставио Шоовог *Ђаволовог ученика*, док су, једино, редитељска остварења Викторије Пижмохт (*Ђидо*, Веселиновића-Брзака) и Ђуре Удицког (*Центрифугални играч*, Тодора Манојловића) била слабија и оставила блеђи утисак.

Тако бележи Ђорђе Костић, у својим сећањима на тај период зрењанинског позоришта (*Улазница*

Владимир Ребзов - сценографија за представу *Цвеће и смрт старог Луке* од Радивоја Шајтинца - 1970. године

- Зрењанин, 1991. бр. 130), наводећи и следећа своја искуства: „...Сви, од домара до драмског првака, проводили су дане и ноћи у позоришту. Слободних дана није ни било, нико их није тражио. Стваралачко узбуђење и веровање у резултат постали су опсесија. Било је свима необично када је, из оправданих разлога, долазило до прескока у програму. Чинило се, тада, да људи нису ни поболевали...“ Сам Путников приступ организацији рада на представама, његова способност да се уметнички ангажује истовремено на више планова, а нарочито његова способност препознавања код младих људи (који су похрлили у позориште, не би ли препознали скривени траг својих креативних способности) већ антиципиране моделе разумевања модерне сценске уметности, коначно, његова енормна стваралачка енергија - били су у тој мери различити од онога што се у зрењанинском театру дешавало до тада да су, некако рефлексно и релативно брзо, почели да стварају,

испрва тихи, а потом све снажнији глас опозиције, најпре код оних који нису могли да прате ту позоришну радионицу, а потом код оних који њен производ нису разумели. Тај глас је, из различитих разлога, био подржан и од креатора актуелног идеолошког практикума, почев од локалних органа власти, па потом до покрајинских нивоа, да би, крајем сезоне 1969/70, кулминирао у свим јавним и полујавним коментарима, и свео се на оштру уцену: - Или Путник, или Народно позориште, али, по мерилима његове „идејне улоге у самоуправном социјалистичком друштву“. Под теретом и других околности (неисплаћени хонорари, буџетска отежања, ниједан од неколико обећаних станова за квалитетне глумце), сам др Јован Путник поднео је оставку на место управника, са логичним, али и помиљивим образложењем, како је да је, „јер није успео да реализује свој програм“. Наступила је неизвесна летња пауза, током које се осећао жал за неискоришћеним креативним потенцијалом (који

је тада Зрењанин, на културној мапи читаве СФРЈ, одржавао на изузетно високој позицији). Срећом, неколицина острашћених младих писаца, глумаца, редитеља, драматурга и сценографа, у времену које следи, нашло је своје одговарајуће и значајно место у биографији зрењанинског театра. Др Јован Путник, по свему судећи, поранио је десетак година са својим позоришним експериментом у Зрењанину, мада је питање да ли би и тада затекао у граду на Бегеју толико вредну генерацију младих уметника, спремну да га подржи, као и довољно култивисану друштвену и политичку средину са којом би заједно могли да елиминишу крајности, он са своје, као и она са своје стране.

У још неизвеснијој потрази за новим управником, од оне која се догађала само годину дана раније, сада се ипак нешто унапред знало: било ко, али да не настави Путниковим трагом. Избор је поново пао на Саву Дамјановића, првака драме зрењанинског позоришта, који то прихвата, пре свега због драгоценог искуства које је стекао обављајући дужност привремено и гаранција локалне власти да ће помоћи преко потребну обнову ансамбла, са неколико станова, а репертоар с примереним буџетским дознакама. При том је био свестан да, тим чином, нагло прекраћује свој креативни досије врхунског глумца, којем ће недостајати још неколико блиставих страница. Међутим, доста тога је, у тишини накнадног задовољства (или памети), представљало наставак или оваплоћење одређених идеја које је др Јован Путник, за свог кратког боравка у Зрењанину, оставио у наслеђе. Прво, радом позоришног студија за младе наставио је да руководи редитељ Драган Јовић, из чије радионице ће изаћи млада, али већ каљена генерација глумаца зрењанинског Дома омладине (Миленко Павлов, Анђелка Давидовац, Јован Царан, Тихомир Мачковић, Ружица Савић, доцније Цвијетић, Олгица Радосављевић, доцније Белић, Мирјана Димитријевић, доцније Вукојевић, и Драгољуб Лазаров), која ће прећи у професионални ангажман, заједно са глумцима из других позоришта (Недељко Пајевић, Раде Бранков, Првослав Заковски, Драган Крсмановић и Драгица Деспотовић). Друго, на искуствима Путниковог схватања модерног театра, позоришне поетичности, али и смелости, израђен је осећај за праве вредности, у извесном смислу скинут вео са

пута до њихове имплементације у провинцијско репертоарско позориште, као и низ заблуда о сопственим могућностима у том сложеном, али сталном процесу. Уосталом, оба ова трага Путниковог позоришног глобтротерског боравка у Зрењанину надјачаће његове најокорелије опоненте и, из чисте позоришне логике, поново га довести у Зрењанин (овог пута само као редитеља) већ после четири године.

Део оперативно-техничког ансамбла са својим домаћинима Араду 1973. године

Почетак сезоне, која је уследила, није обећавао ништа добро, али су, срећом, брзо уочене слабости репертоарског лутања, али и срећно откривене стварне могућности ансамбла, који је убрзо појачан поновним доласком Јована Антића у ангажман, а поготово Стојана Стојиљковића, као зрелих глумачких личности које су требале да успоставе нужан баланс са знатно млађом и већом групом младих, недовољно искусних глумаца. Најпре је надахнути Небојша Комадина урадио најбољу поставку Александра Поповића на зрењанинској сцени (*Крмећи кас*), са сјајним глумачким триом, у саставу: Богданка Вакањац (Милева), Недељко Пајевић (Тодор) и Стојан Нотарош (Тодор, српски Арлекин), и уз подршку одличне сценографије Владимира Ребезова. Одмах потом, уследила је култна представа Народног позоришта „Тоша Јовановић“, *Па, изволте у Сакуле*, која ће редитеља Драгана Јовића на дуже време везати за рад у овом позоришту и, са незнатним изменама у глумачкој подели, бити на репертоару готово једну деценију. Својим аутентичним лиризмом и сликовитошћу ликов, стајала је раме уз раме са премијерима истог текста Зорана Петровића изведеним у београдском

„Атељеу 212“ и СНП у Новом Саду, доживела велики број извођења и у неколико наредних сезона имала низ гостовања у многим местима, као и дужу турнеју по градовима Босне и Херцеговине. Ове две премијере означиле су пут реафирмације зрењанинског театра, вешто и срећно постављене релације између савременог позоришног израза и класичног сценског задатка, која ће, надаље, бити стално присутна, без обзира на врсту драмског текста и сензибилитет редитеља.

Наредна сезона, 1971/72, почеће представом *На леђима јежа*, С. Јаковљевића, у драматизацији и адаптацији Светолика и Миодрaга Никачевића, којом је започета успешна сарадња са редитељем Александром Огњановићем. Драган Јовић режира још две допадљиве представе - *Плави чуперак*, М. Антића, и *Баш су ти мушки праве леле*, К. Трифковића, којом доказује свој истанчан осећај за сваковрсно позорје војвођанског миљеа, док су Небојша Комадина (*Женски оркестар*, Ануја) и Душан Михајловић (*Омер и Мерима*, Беловића и Пешића) остали у границама коректних репертоарских представа. Крај сезоне донеће још једну изврсну представу, *Буба у уху*, Фејдоа, коју, одмах после своје дипломске режије у ЈДП у Београду, на зрењанинску сцену поставља млади редитељ Љубиша Ристић. На основу одређених специфичности зрењанинског ансамбла, Ристић прави извесне измене, те лик Огстена Ферајона преводи у женски (гђа Ферајон), којој Филомена Доган даје врхунски водвиљски сок. У одличном ансамблу представе истакли су се и Јован Антић (Виктор Емануел Шандебиз и слуга Пош), Селимир Тошић (Камиј Шандебиз) и Недељко Пајевић и Анђелка Давидовац (брачни пар Хоменидес). Следеће сезоне у ансамбл се враћа Никола Јурин, и оснажује ансамбл, у којем се неколико младих глумаца већ истакло неоспорним талентом (Миленко Павлов, Драгољуб Лазаров, Мирјана Вукојевић и Олгица Белић). Сезону ће обележити две одличне представе у режији Александра Огњановића (*Покојник*, Б. Нушића, и *Таленти и обожаваоци*, А.Н. Островског), као и неспретан излет, и позоришта и редитеља Драгана Јовића, са недовољно сценичним и популистичким памфлетом Јована Кесара *Да ли је могуће, другови, да смо сви ми волови!?*. Монолошка грађа представе и њено извођење директно у радничким халама

и ресторанима испровоцирали су политичку јавност и позориште непотребно изложили идејној критици и новинарским егзибицијама. На крају је пронађено соломоново решење, да се представа скида са репретоара јер је „режија оманула“. До краја сезоне се све мирно одвијало и публика је видела још две коректне драмске представе - *То се никад не зна*, Бернарда Шоа, у режији Љубише Ристића, и (после дужег времена поновни сусрет са Крежом) У агонији, редитеља Драгана Јовића.

Позоришна сезона 1973/74. донеће позоришту озбиљна појачања у ансамблу, доласком Будимира Пешића и Михајла Фора, нешто доцније Светлане и Павла Вујичића и Милоја Ивановића, али ће значити и извесну стагнацију у квалитету продукције. Том суду је, већ на почетку, дао за право редитељ Велимир Митровић двома својим школским и недовољно инвентивним режијама (*Слуга двају господара*, К. Голдонија, и *Подвала*, М. Глишића), да би утисак био тек нешто поправљен са три комада који из различитих углова третирају НОБ и његову улогу у личним и колективним историјским судбинама: *Легенда о Бошку Бухи*, Беловића и Пешића, у режији Љубише Ђокића, плакатно-документарна хроника *Ти си то*, С. Стојановића, у режији Александра Огњановића, и *Песма*, Оскара Давича, у режији Душана Родића, са којом се и кренуло у нову сезону сарадње са Арадом (Румунија) и Бекешчабом (Мађарска), барем када је у питању она која је укључивала установе културе, актуелизована је тих година и омогућила зрењанинском театру да се први пут отисне ван граница своје земље и упореди своје домете са сродним професионалним позориштима из ових суседних земаља. Штавише, због играња представа и за малобројне српске енклаве у тим државама (*Па, изволте у Сакуле и Крмећи кас*), зрењанинском позоришту ће се одати признање и за, после много година, прве конкретне кораке у тој деликатној, али изузетно драгоцену активности. Осим што је и зрењанинска публика имала прилику да се преко гостовања позоришта „Jókan Színház“ (Бекешчаба, Мађарска) и „Teatrul de stat“ (Арад, Румунија) упозна са актуелним театарским тренутком у тим суседним земљама. У циљу обогаћивања међусобне сарадње, на почетку нове сезоне, 1974/75, у Народном позоришту „Тоша Јовановић“ при пут је режирао представу страни

редитељ. Редитетељ и директор Државног градског позоришта из Арада Дон Александреску поставио је са зрењанинским ансамблом комад савременог румунског писца, Михаила Шебешћана, *Безимена звезда* (Steaua fara nume), док је сценографију за њу, урадила гошћа из поменутог позоришта Ева Ђерфи.

Фасада зграде позоришта седамдесетих година прошлог века

Ова лирска драма о усамљености једног занесењака, бесполне симболике у аполитичком провизоријуму провинцијске железничке станице, памтиће се једино по целовитој драмској улози Будимира Пешића, којом је он наговестио своје будуће значајно место у зрењанинском ансамблу. Треба истаћи и да је те сезоне зрењанинско позориште ангажовало сталног музичког сарадника, Владу Ковачевића, који ће, што избором музичке кулисе, што својом писаном музиком и аранжманима, активно учествовати у обликовању представа наредних неколико сезона.

Али, значајни догађаји те године ће тек уследити. Без видљивих рана на својим сујетама, и позориште и др Јован Путник ће, као да се поново једно другом удварају, заједно стати иза велике историјске драме *Смрт Стефана Дечанског*, Јована Стерије Поповића. Озбиљност добрих намера осећала се са обе стране, којој су само добродошли стручна консултација и костимски избор др Павла Васића и избор из музичке литературе Стевана Стојановића Мокрањца. Читавом мушком делу ансамбла, који је настојао да историјским ликовима да одговарајући драмски карактер, својом достојанственом фигуром умногоме је помогла и Гордана Винокић, док је извесну Стеријину наивну патетичност, због које је овај комад у новије време и био углавном

Лилијана Ивановић (Арсенов)

Миливоје Милојевић

избегаван, Путник покушао да отклони са неколико врло успешних масовки. На сцени је уочена и сјајна фигура новог члана ансамбла Новака Билбије, који је, по свему судећи, по препоруци Драгана Јовића (мање-више сталног редитеља и кикиндског аматерског позоришта), дошао у свој први професионални ангажман. За собом је имао лепу репутацију перспективног карактерног глумца, понајвише због улоге Раскољникова у *Злочину и казни*, за коју је кикиндско позориште добијало свуда ласкаве оцене. За сталне редитеље у зрењанинско позориште, те године, долазе, најпре Лилијана Ивановић (Арсенов), а потом и Миливоје Милојевић, који ће се својим првим режијама (*Даћа*, Ференца Деака, односно *Мандат*, Николаја Ердмана) најавити, уз своје евидентне способности, и донекле другачију естетику позоришта, углавном са кокадима који нису играни до тада на сцени позоришта „Тоша Јовановић“. Уосталом, ова два стална редитеља, Милојевић читаву наредну деценију, а Ивановићева (Арсенова) и много дуже, потписале највећи број

режија као стални редитељи у зрењанинском позоришту, с променљивим резултатима, али и никад испод одређеног нивоа. Вредно је истаћи и њихово апсолутно поверење у снаге постојећег ансамбла, јер су изузетно ретко захтевали помоћ глумца из других средина, као и чињеницу да, такође, готово никада нису од своје матичне куће имали „отворен кредит“ за велика улагања у своје представе. Док је Лилијана Ивановић (Арсенов) била пред тежим задатком, будући да текст Ференца Деака управо она први пут поставља на сцени, добар избор начинио је и Милојевић, уздајући се у објективну снагу Ердмановог текста, и довољно добар и мотивисан ансамбл. Потом је (на основу добре репутације после више режија у другим војвођанским позориштима) прилику да се искаже и са зрењанинским ансамблом добио Желимир Орешковић, драмом *Пелиново*, Жарка Команина, коју је у потпуности искористио. Ова представа, одстранесвих критичара који су удужем временском периоду пратили рад зрењанинског театра, оцењена је као једна од најбољих у његовој историји, ако не и најбоља. При том сви они имају у виду чињеницу да су се у њој нашли апсолутно сви елементи врхунског позоришног догађаја: текст који никог не оставља равнодушним, врхунска режија, сјајна игра целог ансамбла (поготово Саве Дамјановића, у улози Горчина, Николе Јурина, у улози Угљеше, Гордане Винокић, у лику Босиљке, и Стојана Стојиљковића као Лудог Рогана). Иза ове представе, до краја сезоне 1975/76, у сенци ће остати све преостале представе, укључујући и темељан рад редитеља Душана Млакара на Цанкаревом првенцу *Романтичне душе*.

После одласка Ђорђа Костића у Новосадско позориште („Újvidéki Színház“), на том важном месту оперативног руководиоца замењује га Зоран Славић, а први пут се отвара место уметничког руководиоца, на које долази Лука Хајдуковић. Обојица, сваки са своје радне позиције, али и сензибилитетом књижевних стваралаца, у наредних неколико година, знатно ће помоћи управнику у виталним пословима планирања и репертоарског усмеравања зрењанинског позоришта.

Подстицана од стране локалних власти, на референдуму, који је расписан у оба позоришна колектива, 30. јуна 1975. године, са једним гласом

против, усвојен је предлог о интеграцији Народног позоришта „Тоша Јовановић“ и Луткарског позоришта у Зрењанину. Нова и проширена театарска кућа задржала је своје име, али је, с обзиром на чињеницу да је луткарска сцена изводила своје представе и на мађарском језику, придодат и део на мађарском, Népszínház (Народно позориште), који ће се изгубити негде у уставним реформама, почетком деведесетих година минулог века. Свему је претходила немогућност обезбеђивања довољно средстава за санацију и поправку зграде Луткарског позоришта и тихи отпор, пре свега, запослених у Луткарском театру, који су сматрали да ће се тиме у недоглед одужити

Са гостовања на Ђердапском језеру 1972. године - Живоин Шајтинац, Мирјана Вукојевић, Недељко Пајевић и Влада Ребезов

поправка њихове зграде и да ће се, доцније, сви они утопити у ансамбл Драмске сцене, да ће луткарство, једноставно, нестати. Што се тиче зграде бившег пионирског дома, били су у праву. Она је годинама пропадала, све док, почетком 1982. године, због напуклина у кровној конструкцији, грађевинска инспекција није дефинитивно забранила сваки рад у њој. Још неколико година служила је као помоћни магацин сценске опреме, декора и костима, док није изгорела у пожару једне зиме, који су изазвали њени последњи станари - бескућници и беспризорни. Што се тиче наставка рада луткарског ансамбла у Народном позоришту, ствари, на срећу, нису биле тако трагичне. Напротив, уз све што су поседовали, зрењанински луткари ће, у новом простору (потпуно у складу с актуелним тенденцијама), изменити концепт рада, не напуштајући аутентично луткарство,

али и прихватајући нове могућности савремене драматуршке и извођачке естетике позоришта за децу, која ће их, веома брзо, довести до самог врха српског и југословенског луткарства.

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Миодраг Кујунџић: Порази фанатизма
(Командант Сајлер - Борислава Михајловића Михиза,
у режији Јована Путника)

У једној од кулминационих сцена драме Командант Сајлер стари Јеврејин, Мелхиор Вајс, објашњава Вилхелму Сајлеру да је њега, у младости, стриц, рабин, поучавао: да су Јевреји најстарија и најиздржљивија раса, древнија од свих цивилизација и једина отпорна свим недаћама што кроз векове засипају род људски. Сличне мисли, наставља стари Вајс, казује и Розенберг, величајући надмоћност немачке нације, па закључује: „Пусте варке сујете народа кратковидо извучене из замршених шара историје.“

Да би показао колико је расна сујета варљива, Борислав Михајловић Михиз је написао један провокативан конверзациони текст, једну вешто компоновану причу за сценско извођење, у којој је све, истовремено, и могуће и апсурдно. Протагонист ове приче, СС официр Вилхелм Сајлер, носилац гвозденог крста, командант неког банатског градића 1941. године, бескомпромисни поборник идеја националсоцијализма, у једном тренутку сазнаје да није син немачких родитеља, већ да је човек којег је сматрао оцем, у ствари, његов поочим, док му је стварни родитељ – Јеврејин. Искушење команданта Сајлера, размишљање о личној судбини, и о судбинама личности које га окружују, краткотрајно колебање између осећања правичности и свиклог и прихваћеног тевтонског васпитања прекинуће Сајлеру потчињени официр једним револверским хицем. Жив Сајлер, изведен на суд због скрнављења расе, изазвао би подсмевача идеологији чији је поборник био; мртав, пошто је кришом убијен од руке другог нацисте, а убиство приписано „комунистичко-јеврејско-плутократско-породичној завери“, остаје симбол расистичке самоуверености.

Ова драма има више значајних врлина и једну озбиљну ману. Врлинесујућу успешна конверзационост, сценичност, динамичност, занимљивост. Изнад

свих, дакако, стоји убедљивост тезе о апсурдности расног дискриминисања. А мана јој је реторичност. Писац полази од претпоставке (умесне, уосталом) да гледалац, исто као и глумац, познаје ситуације и карактере о којима ће у делу бити речи, те не довршава ликове, вађ пажњу управља искључиво њиховом дијалогу.

У поступку редитеља, Јована Путника, и у игри зрењанинског ансамбла испољила су се два квалитета у тумачењу овог текста. Први његов део, у драматуршком погледу довршен, архитектонски чврст и уравнотежен, у коме је потреба редитељске интервенције сведена на основно инструкторство, ношен је готово искључиво динамиком пишичевог приповедања. Ни редитељ, ни глумачки ансамбл нису нашли могућност да надмаше писца, већ су само следили његову драматуршку трасу. У другом делу представе, драматуршки инфериорном, у коме се Сајлер, у некаквом полусну, у машисти, обрачунава са својом савешћу и са личностима, против којих је већ изрекао пресуду, редитељ је супериорно умео да избегне замке патетике. Мешање реалних и условно иреалних елемената доследно остаје као „сновљење стварности“ у коме је машта редитеља надмашила штурост пишичевих индикација. Значајан допринос успешном изгледу овог дела представе дао је сценограф, Влада Ребезов, чија је сценографија у целој представи функционална, а у овом и маштовито опoетизована.

Глумачка остварења дата су у оквирима могућности зрењанинског ансамбла: студиозно, но не изнад граница коректне сталожености. Као тумач лика Вилхелма Сајлера, Сава Дамјановић је наступао под не потпуно прикладном маском, настојећи да самоувереност овог СС официра, исто као и његова колебања, тумачи што мирније и равномерније. Ликови Сајлеровог брата Ферија (Никола Јурин), оца Карла (Стеван Гардиновачки) и официра Крамера (Бора Атанасковић) - остајали су у границама коректне изражајности, исто као и лик Малхиора Вајса (Милан Цвејанов). И по визуелној и по креативној транспозицији, успешно је деловао Машио Топић, као стари адвокат Нешић. Последње Топићеве реплике на крају првог чина најужбудљивије су казане реченице на овој представи. Гордана Винокић је успешну изражајност лика Јелене Ђурић местимично градила на провереном ефекту патетичног мучеништва.

За зрењанинску публику ова представа може значити више од успешне сценске евокације, једне тезе која гледаоца обавезује на размишљање. Следећи пишчево упутство да декор, костими и реквизити треба да су „реалистички, банални и из епохе“, редитељ је на сцену изнео неке делове намештаја из канцеларије немачког шефа бечкеречке полиције, Шпилера: писаћи сто и лустер. За уметнички успех представе елементи небитни, за њену популарност могу бити и пресудни. У гледалишту, у тренутку када се Сајлер први пут на сцени појављује, са разних страна чуо се шапат: „Шпилер!“ Податак значајан за расположење публике, спремне да у драми Командант Сајлер препозна ликове и странице своје скораишње завичајне повести.

(„Дневник“, Нови Сад, 19. фебруар 1967. године)

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1966/67 – 1975/76

Сезона 1966/67

199- 04.10.1966.

ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

П: Ј.Стерија Поповић, Р. Александар Гловацки, С: Влада Ребезов, К: и Мас: Данка Павловић

И: Аца Шајбер (Марко Вујић), Рената Улмански, Дара Завишин (Јелица), Лазар Брусин (Батић), Стеван Гардиновачки (Алекса), Слободан Матић (Мита), Иванка Барић (Марија)

200- 18.10.1966.

АНТИГОНА

П: Жан Ануј, Пр: Рашко Димитријевић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов, К: и Мас: Данка Павловић

И: Милан Цвејанов (Пролог), Богданка Вакањац (Антигона), Машо Топић (Креонт), Филомена Доган (Дадиља), Гордана Винокић (Исмена), Никола Јурин (Хемон), Бора Атанасковић (Стражар), Сава Дамјановић (Гласник), Васа Мојсин (Паж), Иван Јанковић (Стражар)

201- 28.11.1966.

ОДУМИРАЊЕ МЕЂЕДА

П: Бранко Топић, Р: Петар Говедаровић, С: Влада Ребезов, К: Евгенија Димитријевић

И: Сава Дамјановић (Стојко), Филомена Доган (Зорка), Дара Завишин (Безобразница), Стеван Гардиновачки (Директор), Љиљана Ребезов (Маца), Гордана Винокић (Лела), Аца Шајбер (Лако), Лазар Брусин (Рака), Машо Топић (Дако), Бора Атанасковић (Ибро), Никола Јурин (Миле), Милан Цвејанов (Срећко), Стеван Мишић (Циганин), Богданка Вакањац (Новинар), Светозар Недељковић (Трговачки путник), Живојин Шајтинац (Шофер)

202- 12.01.1967.

КО ЋЕ ДА СПАСЕ ОРАЧА

П: Френк Гилрој, Пр: Драгослав Андрић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов,

М: Душан Оморац

И: Машо Топић (Алберт), Љиљана Ребезов (Хелен), Никола Јурин (Лари Дојл), Лепосава Лазаров (Ћа Дојл), Стеван Гардиновачки (Човек), Стевица Подунавац (Дечак), Милан Цвејанов (Доктор)

203- 16.02.1967.

КОМАНДАНТ САЈЛЕР

П: Борислав Михајловић Михиз, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов

И: Сава Дамјановић (Вилхелм Сајлер), Никола Јурин (Франц Сајлер), Бора Атанасковић (Крамер), Лазар Брусин (Јозеф), Гордана Винокић (Јелена), Машо Топић (Нешић), Стеван Гардиновачки (Карл Сајлер), Милан Цвејанов (Вајс), Миладин Тошић (Драгиша)

204- 02.03.1967.

МИШЈА СТАЗА

П: Миклош Ђарфаш, Пр: Еуген Вербер, Р: Петар Говедаровић, С: Влада Ребезов,

К: Евгенија Диомитријевић

И: Аца Шајбер (Иштван), Иванка Барић (Јелисавета), Бора Атанасковић (Јулије), Богданка Вакањац (Карола), Филомена Доган (Тетка Тони), Дара Завишин (Мари)

205- 16.03.1967.

ЉУБАВ

П: Мјуреј Шизгал, Пр: Илеана Ћосић, Р: и К: Јован Путник, С: Влада Ребезов, М: Владимир Николић

И: Никола Јурин (Хари), Стеван Гардиновачки (Милт), Љиљана Ребезов (Елен), Миладин Тошић (Деси)

206- 11.04.1967.

БЕОГРАД НЕКАД И САД

П: Бранислав Нушић, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов, ИМ: Мирко Беговић Дир: Душан Оморац, Соплиста на клавсену: Мирко Топлак

И: Милан Цвејанов (Станојло), Филомена Доган (Перса), Машо Топић (Никола), Љиљана Ребезов (Милица), Богданка Вакањац (Зорица), Гордана Винокић (Буба), Бора Атанасковић (Миле), Лазар Брусин (Јоца), Иванка Барић (Поповићка), Живојин Шајтинац (Поповић), Аца Шајбер (Тоша), Сава Дамјановић (Новинар), Стеван Гардиновачки (Фоторепортер, Пијаниста), Никола Јурин (Дуле), Дара Завишин (Собарица), Нада Лончарски (Маникирка), Мирјана Смедеревчевић (Зоричина другарица)

207- 12.05.1967.

ДВА ВЕДРА ВОДЕ

П: А.Е.Грейданус, Пр: Млађа Веселиновић Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Богданка Вакањац (Санда), Дара Завишин (Симплина), Никола Јурин (Дофило), Стеван Гардиновачки (Алфонсо), Аца Шајбер (Јорис), Лазар Брусин (Ходл де Бодл)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1966/67

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА*	20	16.129	6. МИШЈА СТАЗА	12	5.360
2. АНТИГОНА	26	5.204	7. ЉУБАВ	34	2.349
3. ОДУМИРАЊЕ МЕЂЕДА	20	9.965	8. БЕОГРАД НЕКАД И..	6	5.390
4. КО ЋЕ ДА СПАСЕ ОРА..	19	3.859	9. ДВА ВЕДРА ВОДЕ	7	4.650
5. КОМАНДАНТ САЈЛЕР	19	11.990	10. Деца сунца**		
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		216	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 67.298		

Сезона 1967/68

208- 02.10.1967.

ЈЕЛЕНА БЕТКОВИЋ

П: Александар Поповић, Р: Слободанка Алчексић, С: и К: Влада Ребезов, М: Бранислав Милићевић
 И: Љиљана Ребезов (Јелена Бетковић), Богданка Вакањац (Вера), Гордана Винокић (Драгиња), Филомена Доган (Њена мајка), Никола Јурин (Алија), Маринко Шебез (Лола), Стеван Гардиновачки (Вук), Машо Топић (Господин), Сава Дамјановић (Аврамовић), Аца Шајбер (Миладиновић), Лазар Брусин (Обрад), Бора Атанасковић (Фини), Селимир Тошић (Гавра)

209- 15.11.1967.

БОГ ЈЕ УМРО УЗАЛУД

П: Радивоје Лола Ђукић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов, К: Данка Павловић
 И: Аца Шајбер (Предраг, Ненад), Богданка Вакањац (Јасна), Иванка Барић (Лепа), Филомена Доган (Вида), Машо Топић (Пуниша), Лазар Брусин (Мићко), Милан Цвејанов (Пријатељ, Отац), Никола Јурин (Мргуд), Бора Атанасковић (Трипко), Сава Дамјановић (Бубац), Стеван Гардиновачки (Млекце, Друг), Маринкио Шебез (Ђура)

210- 30.12.1967.

НОВОГОДИШЊА ПРИЧА

П: Бора Атанасковић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов,
 И: Аца Шајбер, Богданка Вакањац, Дара Завишин, Стеван Гардиновачки, Никола Јурин, Сава Дамјановић

211- 21.01.1968.

ЖИВОТ У МОЈИМ РУКАМА

П: Пиреј Јустинов, Пр: Драгослав Андрић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов К: Милош Мошорински
 И: Сава Дамјановић (Артус Лонг), Гордана Винокић (Мили Лонг), Бора Атанасковић (Чарли Јерго), Стеван Гардиновачки (Мак), Никола Јурин (Др Ајк), Лазар Брусин (Др Адамс), Милан Цвејанов (Левин), Машо Топић (Министар правосуђа), Љиљана Ребезов (Његова жена), Маринко Шебез (Џон)

212- 06.03.1968.

БУЈРУМ

П: Дервиш Сушић, Р: Александар Гловацки, С: Влада Ребезов, К: Жак Кукић, М: Зоран Христић
 И: Никола Јурин (Бркић), Гордана Винокић (Кефа), Сава Дамјановић (Велија), Машо Топић (Шечан), Стеван Гардиновачки (Ибро), Љиљана Ребезов (Његова жена), Бора Атанасковић (Смаил), Иванка Барић (Цакица), Милан Цвејанов (Рамовић), Маринко Шебез (Син), Лазар Брусин (Сврзан), Аца Шајбер (Бајро), Живојин Шајтинац (Фејзо)

213- 10.04.1968.

НЕСАХРАЊЕНИ МРТВАЦИ

П: Жан Пол Сартр, Пр: Радован Ивишић, Р: Александар Гловацки, С: Влада Ребезов, К: Жак Кукић, М: Зоран Христић
 И: Богданка Вакањац (Франсоа), Никола Јурин (Сорбије), Машо Топић (Канорис), Љиљана Ребезов (Луси), Сава Дамјановић (Анри), Маринко Шебез (Корбије), Бора Атанасковић (Жан), Стеван Гардиновачки (Клошет), Милан Цвејанов (Ландрије), Лазар Брусин (Печерин), Селимир Тошић (Полицајац)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1967/68

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЈЕЛЕНА ЋЕТКОВИЋ	39	14.077	8. Командант Сајлер	10	3.697
2. БОГ ЈЕ УМРО УЗАЛУД	39	11.027	9. Београд некад и сад	17	5.255
3. НОВОГОДИШЊА ПР..	21	7.412	10. Љубав	2	800
4. ЖИВОТ У МОЈИМ РУК..	19	6.071	11. Одумирање међеда	3	790
5. БУЈРУМ	16	4.761	12. Ко ће да спасе орача	1	400
6. НЕСАХРАЊЕНИ МРТВ..	8	2.672	13. Лажа и паралажа	8	2.341
7. Два ведрa воде	13	2.682	14. Деца сунца	2	390
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:198			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 63.388		

Сезона 1968/69

214- 22.09.1968.

САЂУРИЦА И ШУБАРАП: Илија Округлић Сремац, Р: Слободанка Алексић,
С: Влада Ребезов, М: Драгољуб НађвинскиИ: Аца Шајбер (Пантелија), Лазар Брусин (Арсеније),
Стеван Гардиновачки (Милош Ђурић), Иванка
Барић (Милка), Богданка Вакањац (Милева), Милан
Цвејанов (Стеван Гулић), Бора Атанасковић (Риста),
Сава Дамјановић (Митар), Маринко Шебез (Јефта
Пурић), Никола Јурин (Келнер Бирташки), Филомена
Доган (Баба Сока), Лепосава Лазаров (Баба Љуба),
Радожка Ђуркин (Фрајла)

215- 29.10.1968.

КОШТАНАП: Бора Станковић Р: Јован Коњовић, С: Влада
РебезовИ: Сава Дамјановић (Хаџи Тома), Маринко Шебез
(Стојан), Стојан Нотарош (Арса), Стеван Гардиновачки
(Митке), Милан Цвејанов (Марко), Лазар Брусин
(Полицајац), Никола Јурин (Кмет), Аца Шајбер
(Грљан), Бора Атанасковић (Курта), Љиљана Ребезов
(Ката), Иванка Барић (Стана), Гордана Винокић
(Васке), Богданка Вакањац (Коца), Дубравка Нешовић
(Коштана), Филомена Доган (Салче), Лепосава
Лазаров (Магда), Селимир Тошић (Асан)

216- 20.11.1968.

ЗИМСКА БАЈКАП: Виљем Шекспир, Пр: Боровоје Недић и Велимир
Живојиновић, Р: Душан Михајловић, С: Влада
Ребезов, К: Ана Стефановић, М: Јосиф Тајти, Кор: Геза
ЈакабфалвиИ: Стеван Гардиновачки (Архидрам), Милан Цвејанов
(Комило), Стојан Нотарош (Поликсен), Сава
Дамјановић (Леонт), Љиљана Ребезов (Хермиона),
Лазар Ђурчић (Мамелије), Лепосава Лазаров
(Емилија), Филомена Доган (Паулина), Маринко Шебез
(Марино), Бора Атанасковић (Антигон), Лазар Брусин
(Тамничар), Никола Јурин (Судија), Селимир Тошић
(Клеомен), Живојин Шајтинац (Дуон), Стојан Гогоски
(Лекар), Загорка Богдановић, Мирјана Контрин
(дворкиње), Абдурахман Емурељу, Александар
Лендвај (дворани), Здравко Гина, Кристифор Бугарски
(стражари), Лазар Брусин (Стари пастир), Селимир
Тошић (Морнар), Живојин Шајтинац (Медвед),
Стеван Гардиновачки (Шашко), Аца Шајбер (Аутолик),
Никола Јурин (Флоризел), Богданка Вакањац
(Пердита), Иванка Барић (Дорка), Загорка Богдановић
(Мопса), Живојин Шајтинац (Гајдаш), Стојан Готоски,
Абдурахман Емурељу, Александар Лендвај (пастири),
Мирјана Контрин, Мирјана Костић (пастирице), Бора
Атанасковић (Рођеро)

217- 14.01.1969.

СИЛАЗАК ОРФЕЈА

П: Тенеси Вилијамс, Пр: Драгослав Андрић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада РебезовК: Ана Стефановић

И: Љиљана Ребезов (Леди Торенс), Сава Дамјановић (Џеб Торенс), Никола Јурин (Вал), Гордана Винокић (Карол Картир), Филомена Доган (Ви Талбот), Стеван Гардиновачки (Шериф Талбот), Лепосава Лазаров (Бејула), Иванка Барић (Доли), Лазар Брусин (Пи Ви), Бора Атанасковић (Дог), Загорка Богдановић (Ева), Богданка Вакањац (Сестра) Милан Цвејанов (Врач), Стојан Нотарош (Девуд Картир), Маринко Шебез (Први човек), Селимир Тошић (Други човек), Аца Шајбер (Трећи Човек)

218- 05.02.1969.

ЗАГРЛИ МЕ ЧВРСТО

П: Михајло Васиљевић, Р: Михајло Васиљевић, С: Влада Ребезов

И: Лазар Брусин (Глиша), Филомена Доган (Споменка), Гордана Винокић (Ђурђинка), Маринко Шебез (Немања), Селимир Тошић (Зоран), Бора Атанасковић (Мистер Кокрофт), Стојан Нотарош (Милицајац), Аца Шајбер (Ото Вилд)

219- 12.03.1969.

ИЗГНАНИЦИ

П: Џејмс Џојс, Пр: Владимир Петрић и Димитрије Станојевић, Р: Ђура Удицки, С: Влада Ребезов, ИМ: Јосиф Тајти

И: Сава Дамјановић (Ричард Рауен), Загорка Богдановић, Иванка Барић (Берта), Стеван Гардиновачки (Роберт Хенд), Богданка Вакањац (Беатриса Џастис), Лепосава Лазаров (Брицид)

220- 09.04.1969.

ЗЛА ЖЕНА

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Слободанка Алексић, С: Влада Ребезов

И: Стеван Гардиновачки (Трифид), Иванка Барић (Султана), Филомена Доган (Персида), Лазар Брусин (Стеван), Милан Цвејанов (Срета), Горана Винокић (Пела)

221- 10.06.1969.

ХРОНИКА О НАФТАГАСУ

П: Милан Патлејх, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, М: Влада Ковачевић

И: (Учествује цео ансамбл)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1968/69

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. САЋУРИЦА И ШУБАРА	45	12.060	6. ИЗГНАНИЦИ	9	1.496
2. КОШТАНА	33	11.919	7. ЗЛА ЖЕНА	13	3.686
3. ЗИМСКА БАЈКА	20	6.142	8. ХРОНИКА О НАФ..	1	350
4. СИЛАЗАК ОРФЕЈА	12	2.907	9. Бог је умро узалуд	3	687
5. ЗАГРЛИ МЕ ЧВРСТО	28	6.859			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		164	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 46.106		

Сезона 1969/70

222.- 02.10.1969.

БУТЊЕ СЛОБОДАНА РАДЕНИКА

П: Оскар Давичо, Др: Миодраг Илић и Слободан Стојановић, Р: Бода Марковић, С: Ранко Маскарели
 И: Лазар Брусин (Чика), Селимир Тошић (Тубика), Звонко Ђукес (Циглар), Љиљана Ребезов (Жена), Миодраг Трифунов (Келнер), Урош Гловацки, Драган Крсмановић (Слободан), Богданка Вакањац, Анђелка Крсмановић, Олга Радосављевић (Јелена), Маринко Шебез (Маринко), Стојан Нотарош (Јаћим), Иванка Барић (Друга жена), Раде Бранков (Капетан), Гордана Винокић (Официрка), Бора Атанасковић (Павличек), Милутин Мирковић (Говорник), Сава Дамјановић (Секулић), Иван Јанковић (Козлина), Милан Цвејанов (Љуба)

223.- 04.10.1969.

РЕСИТАЛ О СЛОБОДИ

Ад: и Р: Јован Путник
 И: Филомена Доган, Сава Дамјановић, Брижит Терзијеф, Олга Радосављевић и ученици Позоришне школе

224.- 18.10.1969.

О, ЛАКШЕ САМО КРОЗ ГУСТО ГРАЊЕ

П: Јован Максимовић, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов
 И: Филомена Доган, Љиљана Ребезов, Загорка Богдановић, Иванка Барић, Лепосава Лазаров, Олга Радосављевић, Љиљана Адамовић, Анђелка Крсмановић, Миодраг Трифунов, Звонко Ђукес, Стојан Нотарош, Селимир Тошић, Бора Атанасковић, Драган Крсмановић, Лазар Брусин, и сви ученици Позоришне школе

225.- 04.11.1969.

ЂАВОЛОВ УЧЕНИК

П: Бернард Шо, Р: Бора Григоровић, С: Влада Маренић, К: Хелена Хорват, АсР: Миодраг Мартинов
 И: Љиљан Ребезов (Гђа Даџон), Сава Дамјановић (Ричард Даџон), Стојан Нотарош (Андерсон), Гордана Винокић (Јудита), Звонко Ђукес (Генерал Бергојн), Слободан Деспотовић (Мајор), Милан Цвејанов (Титус), Милутин Мирковић (Вилијем), Раде Бранков (Хокинс), Лазар Брусин (Наредник), Селимир Тошић (Брандел), Бора Атанасковић (Кристи), Анђелка Крсмановић, Љиљана Адамовић, Олга Радосављевић (Еси), Иванка барић (Прва тетка), Лепосава Лазаров (Друга тетка), и сви ученици Позоришне школе

226.- 29.11.1969.

**ПОШТОВАЋУГА, БИО МРТАВ ИЛИ ЖИВ
Меморијал Тоши Јовановићу**

Ад: и Р: Јован Путник
 И: Игра цео ансамбл и сви ученици Позоришне школе

227.- 12.12.1969.

ВЕТРОВИ КОРАЧАЈУ

П: Жарко Васиљевић, Ад: Јован Путник и Ђорђе Костић, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов
 И: Филомена Доган, Љиљана Ребезов, Загорка Богдановић, Иванка Барић, Гордана Винокић, Олга Радосављевић, Љиљана Адамовић, Анђелка Крсмановић, Стојан Нотарош, Звонко Ђукес, Бора Атанасковић, Лазар Брусин, Драган Крсмановић, Раде Бранков, Слободан Деспотовић, Маринко Шебез, Миодраг Трифунов, Селимир Тошић и сви ученици Позоришне школе

228.- 24.12.1969.

ЋИДО

П: Јанко Веселиновић и Драгутин Брзак, Р: Викторија Пижмохт, С: и К: Влада Ребезов, Дир: Иван Петров, Консултант: Јован Путник
 И: Сава Дамјановић (Маринко), Стојан Нотарош (Станојло), Лазар Брусин (Андрија), Маринко Шебез (Здравко), Миодраг Трифунов (Максим), Селимир Тошић (Милић), Раде Бранков (Јован), Драган Крсмановић (Петар), Слободан Деспотовић (Радослав), Звонко Ђукес (Поп), Иван Јанковић (Учитель), Живојин Шајтинац (Богдан), Филомена Доган (Павлија), Љиљана Адамовић (Живана), Иванка Барић (Марица), Анђелка Крсмановић (Љубица), Олга Радосављевић (Петра), Мирјана Димитријевић (Прва девојка), Мира Лукић (Друга девојка), Мирјана Костић (Трећа девојка), и сви ученици Позоришне школе

229.- 31.12.1969.

ВЕЧЕ ХУМОРА И ПАРОДИЈА

Р: и Избор текстова Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов
 И: Цео ансамбл и сви ученици Позоришне школе.

230.- 18.02.1970.

ЦВЕЋЕ И СМРТ СТАРОГ ЛУКЕ

П: Радивој Шајтинац, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов, М: ВИС «Група 5»
 И: Сава Дамјановић (Лука), Бора Атанасковић (Смрт), Љиљана Адамовић (Цвеће), Миодраг Трифунов (Човек), Олга Радосављевић (Жена), Маринко Шебез (Младић), Тихомир Мачковић, Божидар Пинтер, Зоран Баћок, Драгољуб Лазаров, Јован царан (момци из радионице)

231- 27.02.1970.

ЦЕНТРИФУГАЛНИ ИГРАЧ

П: Тодор Манојловић, Р: Ђура Удицки, С: и К: Здравко Мандић, Кор: Јован Путник

И: Љиљана Адамовић, Загорка Богдановић, Олга Радосављевић, Анђелка Крсмановић, Звонко Ђукес, Стојан Нотарош, Селимир Тошић, Раде Бранков, Маринко Шебез, Драган Крсмановић, Миодраг Трифунов, Милутин Мирковић и ученици Позоришне школе

232- 12.03.1970.

ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ

П: Федерико Гарсија Лорка, Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов,

И: Филомена Доган (Бернарда Алба), Лепосава Лазаров (Марија), Богданка Вакањац (Ангустиа), Љиљана Ребезов (Мартирија), Загорка Богдановић (Магдалена), Љиљана Адамовић (Амелија), Анђелка Крсмановић (Адела), Иванка Барић (Понција), Богданка Јанковић (Служавка), Мирјана Костић (Прва жена), Мира Лукић (Друга жена), Драгољуб Лазаров (Антонио)

233- 26.03.1970.

Две једночинке**МОРНАРЕВА ЉУБАВ****ШКОЛА ЗА УДОВИЦЕ**

П: Жан Кокто, Пр: Мира Милосављевић, Др: и Р: Јован Путник, С: и К: Влада Ребезов, Ас.Р: Богданка Јанковић

И: - («Морнарева љубав») – Загорка Богдановић (Жена), Стојан Нотарош (Морнар), Иванка Барић (Ташта), Лазар Брусин (Пријатељ), Драгољуб Лазаров (Други морнар).

И: («Школа за удовице») – Љиљана Ребезов (Удовица), Филомена Доган (Дворкиња), Богданка Вакањац (Рођака), Селимир Тошић (Стражар), Љиљана Адамовић, Мирјана Димитријевић, Анђелка Крсмановић, Олга Радосављевић, Брижит Лудвиг, Мира Лукић (робиње), Драгољуб Лазаров, Миленко Павлов (робови)

234- 12.06.1970.

СУМЊИВО ЛИЦЕ

П: Бранислав Нушић, Р: Браслав Борозан, С: и К: Влада Маренић

И: Сава Дамјановић (Јеротије Пантић), Богданка Јанковић (Анђа), Олга Радосављевић (Марица), Стојан Нотарош (Вића), Раде Бранков (Жика), Лазар Брусин (Милисав), Бора Атанасковић (Таса), Слободан Деспотовић (Ђока), Маринко Шебез (Алекса Жуњић), Селимир Тошић (Газда Спасоје), Звонко Ђукес (Газда Миладин), Миодраг Трифунов (Јоса)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1969/70

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЋУТЊЕ СЛОБОД..	21	5.796	8. ЦЕНТРИФУГАЛНИ..	5	1.609
2. РЕСИТАЛ О СЛОБОДИ	3	1.876	9. ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ	8	2.024
3. ЋАВОЛОВ УЧЕНИК	24	6.625	10. ДВЕ ЈЕДНОЧИНКЕ	13	3.976
4. ВЕТРОВИ КОРАЧАЈУ	16	4.992	11. О ЛАКШЕ САМО КРОЗ..	2	813
5. ЋИДО	24	8.486	12. ПОШТОВАЋУ ГА БИО..	3	176
6. ВЕЧЕ ХУМОРА	8	2.574	13. СУМЊИВО ЛИЦЕ	2	850
7. ЦВЕЋЕ И СМРТ СТАР..	8	2.783	14. Коштана	3	1.156
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:140			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 43.666		

Сезона 1970/71

235- 18.09. 1970.

БУДУЋНОСТ КОЈА ЈЕ ВЕЋ ПОЧЕЛА

Избор текстова И Р: Драган Јовић

И: Цео ансамбл са шаџима Позоришне школе

236- 06.10.1970.

СУМЊИВО ЛИЦЕ

П: Бранислав Нушић, Р: Браслав Борозан, С: и К: Влада Маренић

И: Недељко Пајевић (Јеротије Пантић), Филомена Доган (Анђа), Олга Радосављевић (Марица), Стојан Нотарош (Вића), Раде Бранков (Жика), Милутин Мирковић (Таса), Слободан Деспотовић (Ђока), Маринко Шебез (Алекса Жуњић), Селимир Тошић (Газда Спасоје), Драган Крсмановић (Газда Миладин), Лазар Брусин (Милисав), Првослав Заковски (Јоса)

237- 09.10.1970.

ЗЕКО НАДУВЕНКО

П: Сергеј Михалков, Р: и С: Драган Јовић, М. Александар Караџин

И: Миленко Павлов (Зеко Надувенко), Мирјана Димитријевић (Зечица), Јован Царан (Стари зец) Драгица Деспотовић (Стара зечица), Живкица Петковска (Лисица), Драгољуб Лазаров (Вук)

238- 14.10.1970.

КЛОПКА ЗА ОСАМ БЕСПОМОЋНИХ ЖЕНА

П: Робер Томас, Пр: Драгослав Андрић, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов

И: Иванка Барић (Габи), Богданка Вакањац (Сузана), Ружица Савић (Катарина), Лепосава Лазаров (Мајка), Огњанка Хет (Августина), Гордана Винокић, Вишња Каузларић Мандић (Гђа Шанел), Анђелка Крсмановић (Лујза), Загорка Богдановић (Пјерета)

239- 23.10.1970.

ВОЈВОДИНА СТАРА

П: Жарко Васиљевић, Ђура Јакшић и др. Избор текстова и Р: Драган Јовић

И: Цео ансамбл, фолклорна група из Бегејаца и извођачи солисти из аматерских друштава из Зрењанина

240- 26.11.1970.

МАГАРАЦ

П: Жорж Фејдо, Пр. Мира Милосављевић, Р: Стеван Штукеља, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић, Ас.Р: Радојка Ђуркин и Драгица Деспотовић

И: Стојан Нотарош (Понтињак), Слободан Деспотовић (Ватлен), Селимир Тошић (Радион), Недељко Пајевић (Солдињак), Лазар Брусин (Пеншар), Милутин Мирковић (Жером), Миленко Павлов (Жан), Маринко Шебез, Јован Царан (Виктор), Раде Бранков (Управник хотела), Драган Крсмановић (Први комесар полиције), Првослав Заковски (Други комесар полиције), Анђелка Крсмановић, Радојка Ђуркин (Лисјен Валтен), Богданка Вакањац (Клотилд Понтињак), Огњанка Хет, Радојка Ђуркин (Мег Шолдињак), Филомена Доган (Гђа Пеншар), Живкица Петковска, Драгица Деспотовић (Армандин), Мирјана Димитријевић (Клара), - (путници – полицајци)

241- 26.12.1970.

ЗИМСКА ПРИЧА

П: (Избор текстова – Драган Јовић), Р: Драган Јовић

И: Раде Бранков, Драгица Деспотовић, Анђелка Крсмановић, Олга Радосављевић, Првослав Заковски, Миленко Павлов, Драгољуб Лазаров, Мирјана Димитријевић, Ружица Савић, Вишња Каузларић-Мандић, Јован Царан

242- 20.01.1971.

КРМЕЋИ КАС

П: Александра Поповић, Р: Небојша Комадина, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук, М: Срђан Барић.

И: Богданка вакањац (Милева), Стојан Нотарош (Тодор, српски Арлекин), Недељко Пајевић (Тодор), Мирјана Димитријевић, Драгица Деспотовић, Вишња Каузларић-Мандић (Француске лутке)

243- 18.03.1971.

ПА ИЗВОЛ'ТЕ У САКУЛЕ

П: Зоран Петровић, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук, Изб. Музике: Рада

Миркић и Војислав Попов

И: Иванка Барић, Загорка Богдановић, Богданка Вакањац, Драгица Деспотовић, Мирјана Димитријевић, Филомена Доган, Радојка Ђуркин, Анђелка Крсмановић, Олга Радосављевић, Ружица Савић, Раде Бранков, Лазар Брусин, Сава Дамјановић, Слободан Деспотовић, Првослав Заковски, Драгољуб Лазаров, Милутин Мирковић, Стојан Нотарош, Миленко Павлов, Недељко Пајевић, Јован Царан

244- 30.04.1971.

ДОЖИВЉАЈИ НИКОЛЕТИНЕ БУРСАЋА

П: Бранко Ћопић, Ад: и Р: Миња Дедић, С. И К: Влада Маренић

И: Милица Радаковић (Мајка, Цуретак, Баба Тривуна), Сава дамјановић (Николетина Бурсаћ), Јован Антић (Јовица Јеж), Феодор Тапавички (Приповедач, Партизан), Драгољуб Лазаров (Николо, Школарец, Комесар), Првослав Заковски (Комесар, Домобран, Резервиста, Кувар), Слободан Деспотовић (Танасије Буљ), Миленко Павлов (Домобран, Бркица, Борац), Ружица Савић, (Девојчица Рина), Мирјана Димитријевић, Драгица Деспотовић (Партизанке, Сељанке), Раде Бранков (Талијан, Домобран), Јован Царан (Ђак, Курир)

245- 03.07.1971.

РЕЦИТАЛ ПОСВЕЋЕН ДАНУ БОРЦА

П: (Избор текстова)- Драган Јовић, Р: Драган Јовић

И: Цео ансамбл

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1970/71

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ЗЕКО НАДУВЕНКО	28	9.635	6. ЗИМСКА ПРИЧА	5	2.000
2. СУМЊИВО ЛИЦЕ	33	8.158	7. КРМЕЋИ КАС	23	4.889
3. КЛОПКА ЗА ОСАМ БЕС..	16	3.769	8. ПА ИЗВОЛТЕ У САКУ..	36	10.647
4. ВОЈВОДИНА СТАРА	1	300	9. ДОЖ. НИК. БУРСАЋА	12	3.393
5. МАГАРАЦ	30	6.784	10. РЕЦИТАЛ	1	330
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 185			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 50.537		

Сезона 1971/72

246- 02.10.1971.

НА ЛЕЋИМА ЈЕЖА

П: Стеван Јаковљевић, Др: Светолик и Миодраг Никачевић, Р: Александар Огњановић

С: Влада Ребезов, К: Светлана Мишковић, Ас.Р: Драгица Деспотовић

И: Јован Антић (Капетан Стојановић), Стојан Стојиљковић (Стеван), Стојан Нотарош (Коста), Првослав Заковски (Рајко), Драгољуб Лазаров (Драган), Лазар Брусин (Живорад), Недељко Пајевић, Сава Комненовић, Сава Дамјановић (Пуковник), Раде Бранков (Милосав), Миленко Павлов (Трајко), Драган Крсмановић, Живојин Шајтинац (Осмагач), Сима Гросу (Телефониста), Ференц Салма, Јован Радин, Стојан Секулин, Боривоје Јоксимовић и Радомир Ковачевић (војници)

247- 08.10.1971.

ПЛАВИ ЧУПЕРАК

П: Мирослав Антић, Др: и Р: Драган Јовић, К: Славка Ђук

И: Олгица Радосављевић, Мирјана Димитријевић, Драгица Деспотовић, Ружица Савић, Драгољуб Лазаров, Миленко Павлов, Јован Царан

248- 28.10.1971.

ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР

П: Жан Ануј, Пр: Драгослав Андрић, М: Жерж Ван Парис, Р: Небојша Комадина, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Иванка Барић (Патриција), Загорка Богдановић (Памела), Филомена Доган (Ћа Органг, Богданка Вакањак (Сузана), Мирјана Димитријевић, Олга Радосављевић (Ермелина), Драгица Деспотовић (Леона), Стојан Нотарош (Пијанист), Првослав Заковски (Лебонс), Драган Крсмановић (Келнер)

249- 24.11.1971.

У ПРВОМ КРУГУ

П: Александар Солжењин, Др: и Р: Сава Комненовић, С: Влада Ребезов

И: Богданка Вакањак, Драгица Деспотовић, Мирјана Димитријевић, Ружица Савић, Дивна Стојиљковић, Јован Антић, Радован Бранков, Лазар Брусић, Сава Дамјановић, Првослав Заковски, Драган Крсмановић, Драгољуб Лазаров, Стојан Нотарош, Миленко Павлов, Недељко Пајевић, Стојан Стојиљковић

250- 16.12.1971.

ОМЕР И МЕРИМА

П: Мирослав Беловић и Стеван Пешић, Р: Душан Михајловић, С: Влада Ребезов, К: Ђенђи Рацков, М: Енрико Јосиф, Л: др Исмат Смаиловић

И: Драгица Деспотовић (Мерима), Драгољуб Лазаров (Омер), Сава Комненовић (Ибриз), Гордана Винокић (Имета), Иванка Барић (Есма), Олга Радосављевић (Фатима Атлагић)

251- 25.12.1971.

ПРОГРАМ ДЕДА МРАЗА

П: Радивој Шајтинац, Р: Драган Јовић

И: Миленко Павлов, Јован Царан, Драгољуб Лазаров, Лазар Брусић, Мирјана Димитријевић, Драгица Деспотовић, Ружица Савић, Првослав Заковски, Радован Бранков, Стојан Стојиљковић

252- 03.02.1972.

НЕЗНАНИ ЈУНАК

П: Ворен Фрост, Пр: Вида Огњеновић, Р: Ђура Удицки, С: Влада Ребезов, Из.К: Ђутра Удицки

И: Сава Комненовић, Лукас Фоли, Гордана Винокић (Џеси Фоли), Филомена Доган (Една), Недељко Пајевић (Берт Мајтнер), Загорка Богдановић (Кора Мајтнер), Првослав Заковски (Војник)

253- 10.02.1972.

БАШ СУ ТИ МУШКИ ПРАВЕ ПОЛЕ

П: Коста Трифковић, Др: и Р: Драган Јовић, С: и К: Драгомир Петровић, М: Иван Петров

И: Богданка Вакањак, Мирјана Димитријевић, Дивна Стојиљковић, Ружица Савић, Јован Антић, Стојан Нотарош, Миленко Павлов, Стојан Стојиљковић, Иван Петров, Витомир Радовић

254- 07.04.1972.

БУБА У УХУ

П: Жорж Фејдо, Пр: Иванка Марковић, Р: Љубиша Ристић, С: Влада Ребезов, К: Вања Кукић

И: Јован Антић (Виктор Емануел Шандебиз, послуга), Селимир Тошић (Камиј Шандебиз), Драгољуб Лазаров (Ромен Турнел), Стојан Стојиљковић (Доктор Финаш), Недељко Пајевић (Карлос Хоменидес де Хистангва), Миленко Павлов (Етјен), Првослав Заковски (Рагби), Лазар Брусић (Батистен), Радован Бранков (Ежен), Филомена Доган (Ћа Ферајон), Мирјана Димитријевић (Рајмон Шандебиз), Анђелка Крсмановић (Лисјен Хоменидес де Хистангва), Драгица Деспотовић (Антоанета)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1971/72

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. НА ЛЕЂИМА ЈЕЖА	41	10.246	7. БАШ СУ ТИ МУШКИ..	25	8.502
2. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	5	1.000	8. БУБА У УХУ	15	5.037
3. У ПРВОМ КРУГУ	10	2.787	9. ПРОГРАМ ДЕДА МРАЗА	9	4.420
4. ПЛАВИ ЧУПЕРАК	9	3.275	10. Па изволте у Сакуле	46	13.361
5. ОМЕР И МЕРИМА	44	13.985	11. Зеко надувенко	3	1.958
6. НЕЗНАНИ ЈУНАК	8	1.640			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 215			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 66.211		

Сезона 1972/73

255- 02.10.1972.

ПОКОЈНИК

П: Бранислав Нушић, Р: Александар Огњановић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Стојан Нотарош (Марић), Селимир Тошић (Новаковић), Стојан Стојиљковић (Спасоје), Сава Дамјановић (Ђурић), Миленко Павлов (Протић), Јован Антић (Анта), Првослав Заковски (Ђаковић), Лазар Брусин (Аљоша), Радован Бранков (Шварц), Загорка Богдановић (Рина), Филомена Доган (Агнија), Мирјана Вукојевић (Вукица), Драгољуб Лазаров (Полицијски агент), Гордана Винокић (Марија), Драгица Петров (Ана), Анђелка Давидовац (Софија)

256- 25.10.1972.

ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋЕ, ДРУГОВИ,**ДА СМО СВИ МИ ВОЛОВИ**

П: Јован Кесар, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук

И: Дивна Стојиљковић, Драгица Петров, Радојка Ђуркин, Гордана Винокић, Ружица Савић, Богданка Јанковић, Никола Јурин, Стојан Нотарош, Стојан Стојиљковић, Јован Антић, Селимир Тошић, Драган Крсмановић, Драгољуб Лазаров, Радован Бранков, Живојин Шајтинац, Првослав Заковски, Миленко Павлов, Лазар Брусин

257- 29.10.1972.

МАЧАК ЦИНГИСКАН

П: Весна Парун, Др: Звјездан Ладик, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, К: Славка Ђук, М: и Дир: Иван Петров

И: Мирјана Вукојевић, Олга Белић, Ружица Савић, Драгољуб Лазаров, Миленко Павлов, Јован Царан, и женски хор гимназије Др Иван Рибар

258- 24.12.1972.

ЉУПЧЕТОВИ СНОВИ

П: Радивој Шајтинац, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, М: Михајло Попов

И: Анђелка Давидовац, Ружица Савић, Миленко Павлов, Драгољуб Лазаров, Првослав Заковски, Селимир Тошић, Јован Царан

259- 25.02.1973.

ТАЛЕНТИ И ОБОЖАВАОЦИ

П: А.Н.Островски, Р: Александар Огњановић, С: Влада Ребезов, К: Божана Јовановић

И: Олга Белић (Александра Николајевна Његина), Иванка Барић (Домна Пантелејева), Стојан Нотарош (Дубелов), Јован Антић (Бакин), Сава Дамјановић (Великатов), Никола Јурин (Мелузов), Загорка Богдановић (Нина Васиљевна Смељска), Лазар Брусин (Нароков), Миленко Павлов (Мигујев), Стојан Стојиљковић (Громилов), Селимир Тошић (Васа), Филомена Доган (Матрјона), Радован Бранков (Возовођа), Првослав Заковски (Кондуктер), Живојин Шајтинац (Лакеј)

260-23.04.1973.

ТО СЕ НИКАД НЕ ЗНА

П: Бернард Шо, Пр: Живојин Симић, Р: Љубиша Ристић, С: Миодраг Табачки, К: Вишња Постић, М: Снежана Мишић.

И: Филомена Доган (Госпођа Клендон), Олга Белић (Глорија), Анђелка Давидовац (Доли), Радован Бранков (Филип), Драгољуб Лазаров (Валентајн), Недељко Пајевић (Фергас Крамптон), Стојан Нотарош (Главни келнер), Ружица Савић, Селимир Тошић, Првослав Заковски (Маске)

261- 27.05.1973.

У АГОНИЈИ

П: Мирослав Крлежа, Р: Драган Јовић, С: и К: Петар Пашић, Л: Жарко Ружић

И: Јован Антић (Ленбах), Љиљана Ребезов (Лаура), Никола Јурин (Крижовец), Гордана Винокић (Мадлен Петровна), Миленко Павлов (Полицијски пристав), Загорка Богдановић (Марија)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1972/73

Представа:		Број		Представа:		Број	
Извођења		Гледалаца		Извођења		Гледалаца	
1. ПОКОЈНИК	47	11.600	7. У АГОНИЈИ	6	1.514		
2. МАЧАК ЏИНГИС КАН	19	4.221	8. Па изволте у Сакуле	13	2.653		
3. ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋЕ..	6	1.052	9. Буба у уху	38	10.538		
4. ЉУПЧЕТОВИ СНОВИ	14	5.133	10. На леђима јежа	10	1.741		
5. ТАЛЕНТИ И ОБОЖАВ..	26	6.698	11. Омер и Мерима	4	893		
6. ТО СЕ НИКАД НЕ ЗНА	8	1.641	12. Зеко Надувенко	13	2.977		
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона				
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 204			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 50.661				

Сезона 1973/74

262- 02.10.1973.

СЛУГА ДВАЈУ ГОСПОДАРА

П: Карло Голдони, Пр: Анђелко Штимац, Р: Велимир Митровић, С: Влада Ребезов,

К: Данка Павловић, М: Душан Митровић

И: Стојан Стојиљковић (Пандолфо), Анђелка Давидовац (Розаура), Радован Бранков (Доктор Ломбардин), Селимир Тошић (Силвио), Загорка Богдановић, Дивна Стојиљковић (Беатриче), Никола Јурин (Флориндо), Слободан Деспотовић, Првослав Заковски (Крчмар), Миленко Павлов (Труфалдино), Ружица Савић (Бланина), Првослав Заковски, Слободан Деспотовић (Један слуга)

263- 21.10.1973.

АВЕТИ

П: Хенрик Ибзен, Пр: Јосип Кулунџић, Р: Александар Огњановић, С: Влада Ребезов

И: Гордана Винокић (Хелена Алвингова), Никола Јурин (Освалд), Стојан Нотарош (Пастор Манадес), Лазар Брусин (Јаков Енгстранд), Олга Белић (Регина)

264- 19.11.1973.

ХАЈДУЦИ

П: Бранислав Нушић, Др: Слободан Новаковић, Р: Јован Антић, С: Влада Ребезов

И: Селимир Тошић (Брана), Јован Антић (Чеда Брба), Миленко Павлов (Миле Врабац), Лазар Брусин (Професор), Првослав Заковски (Сима Глуваћ), Слободан Деспотовић (Мита Трта), Радован Луковић (Стамболић), Предраг Тодоровић (Живко), Ружица Савић (Перса), Радован Бранков (Доктор), Стојан Стојиљковић (Селак)

265- 27.12.1973.

НЕВИДЉИВА ПТИЦА

П: Љубивоје Ршумовић, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, М: Александар Кораћ, МС: Влада Ковачевић

И: Богданка Вакањац, Мирјана Вукојевић, Ружица Савић, Миленко Павлов, Предраг Тодоровић

266- 08.02.1974.

ПОДВАЛА

П: Милован Глишић, Р: Велимир Митровић, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић

И: Јован Антић (Вуле Пупавац), Никола Јурин (Неша Зелембаћ), Иванка Барић (Нера), Слободан Деспотовић (Живан Кесерић), Стојан Стојиљковић (Петко), Лазар Брусин (Вуле), Миленко Павлов (Ранко), Стојан Нотарош (Сретен), Загорка Богдановић (Смиља), Мирјана Вукојевић (Милка), Филомена Доган (Стана), Анђелка Давидовац (Драга), Радован Бранков (Видак), Предраг Тодоровић (Пуја), Првослав Заковски (Драгић), - Народни оркестар под управом Владимира Ковачевића

267- 06.03.1974.

ЛЕГЕНДА О БОШКУ БУХИ

П: Мирослав Беловић и Стеван Пешић, Р: Љубиша Ђокић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Форо (Бошко Буха), Миленко Павлов (Сирогојно), Драгица Петров (Смиљка), Будимир Пешић (Комесар), Слободан Деспотовић (Јовица), Ружица Савић (Зека), Богданка Вакањац (Мића), Лазар Брусин (Сликар), Дивна Стојиљковић (Саша), Селимир Тошић (Станко), Првослав Заковски (Немачки војник)

268- 06.04.1974.

ТИ СИ ТО

П: Слободан Стојановић, Р: Александар Огњановић,
С: Влада Ребезов, К: Светлана Мишковић, М: Влада
Ковачевић

И: Предраг Тодоровић (Он), Олга Белић (Она), Стојан
Стојиљковић (Чика Јаков), Никола Јурин (Пицан),
Богданка Вакањац (Косара), Будимир Пешић (Друг
Раје Руса), Михајло Форо (Гута), Стојан Нотарош
(Добривојев комшија), Ружица Савић (Ћерка лепе
Наталије), Радован Бранков (Веља Пицуљ), Лазар
Брусин (Михајлов брат)

269- 11.06.1974.

ХРОНИКА О НАФТАГАСУ

П: Милан Патлејх, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов
И: Учествоје цео глумачки ансамбл

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1973/74

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. СЛУГА ДВАЈУ ГОС..	22	4.353	8. ТИ СИ ТО	19	4.052
2. АВЕТИ	10	1.741	9. У агонији	11	1.839
3. ХАЈДУЦИ	38	8.959	10. Таленти и обожаваоци	11	1.743
4. ХРОНИКА О НАФТА..	6	1.200	11. Буба у уху	10	1.741
5. НЕВИДЉИВА ПТИЦА	19	5.542	12. Па изволте у Сакуле	14	2.711
6. ПОДВАЛА	28	6.508	13. Покојник	7	1.249
7. ЛЕГЕНДА О Б.БУХИ	11	2.434			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:206			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 43.647		

Сезона 1974/75

270- 05.10.1974.

ПЕСМА

П: Оскар Давичо, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов, К:
Владислав Лалички

И: Стојан Нотарош (Вековић), Миленко Павлов
(Мића), Гордана Винокић (Милка), Анђелка Давидовац
(Ана), Стојан Стојиљковић (Ђорђе), Михајло Форо
(Петар), Милутин Мирковић (Отац), Селимир Тошић
(Гинтер), Никола Јурин (Клаус), Првослав Заковски
(Ване), Радован Бранков (Коста), Будимир Пешић
(Облак), Лазар Брусин (Света), Богданка Вакањац
(Саша), Живојин Шајтинац (Жандарм)

271- 12.10.1974.

БЕЗИМЕНА ЗВЕЗДА

П: Михаил Себастијан, Пр: Раду Флора, Р: Дон
Александрску, С: и К: Ева Ђерфи

И: Михајло Форо (Шеф станице), Првослав Заковски
(Сељак), Будимир Пешић (Професор), Радован
Бранков (Иким), Иванка Барић (Госпођица Куку),
Мирјана Вукојевић, Ружица Цвијетић (Ученица),
Лазар Брусин (Паску), Гордана Винокић (Мона),
Живојин Шајтинац (Кондуктер), Јован Антић (Удра),
Селимир Тошић (Григ)

272- 17.10.1974.

ДАЂА

П: Ференц Деак, Пр: Еуген Вербер, Р: Лилијана
Арсенов, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић, ИМ:
Влада Ковачевић

И: Стојан Стојиљковић (Даниел Новак), Никола
Јурин (Карло Новак), Дивна Стојиљковић (Корнелија
Новак), Миленко Павлов (Тихомир Новак), Загорка
Богдановић (Ема Ђук), Михајло Форо (Доктор
Тинтор)

273- 19.12.1974.

ЧАРОВЊАК ИЗ ОЗА

П: Л.Франк Баум, Др: Елизабет Фулер, Пр: Млађа Веселиновић, Р: Велимир Митровић, С: Влада Ребезов, К: Данка Павловић

И: Мијана Вукојевић (Дороти), Загорка Богдановић (Вештица са севера), Драгица Петров (Манчика), Миленко Павлов, Ружица Цвијетић (Страшило), Михајло Форо (Лимени шумар), Богданка Вакањац (Лав), Миленко Павлов (Стражар на капији), Дивна Стојиљковић (Вештица са запада), Анђелка Давидовац (Чаробњак), Филомена Доган (Добра Глинда), Драгица Петров (Флорија)

274- 21.12.1974.

НОВОГОДИШЊА БАЈКА

П: Избор текстова и Р: Јован Антић

И: Учествоје цео ансамбл

275- 30.12.1974.

СМРТ СТЕФАНА ДЕЧАНСКОГ

П: Ј.Стерија Поповић, Ад: Јован Путник, Конс: Проф. др Павле Васић, Р: Јован Путник, С: Влада Ребезов, К: Проф. Др Павле Васић

И: Стојан Нотарош (Стефан Дечански), Гордана Винокић (Марија), Ружица Цвијетић (Симеон), Стојан Стојиљковић (Душан), Никола Јурин (Теофил), Михајло Форо (Добриња), Јован Антић (Жарко Светковић), Анђелка Давидовац (Зорка), Селимир Тошић (Милорад), Новак Билбија (Дмитрић), Будимир Пешић (Сретен), Првослав Заковски (Ранко), Мирјана Вукојевић, Драгица Петров (Маријине дружбенице), Лазар Брусин (Војвода Стегоноша), Првослав Заковски (Војвода у Неродимљу), Будимир Пешић (Себар)

276- 20.03.1975.

МАНДАТ

П: Николај Ердман, Пр: Петар Митропан, Р: Миливоје Милојевић, С: Жак Кукић, Л: Бранивој Ђорђевић, М: Влада Ковачевић

И: Миленко Павлов (Љуљачкин), Филомена Доган (Надежда Петровна), Загорка Богдановић (Варвара Сергејевна), Јован Антић (Сиркин), Богданка Вакањац (Анастасија Николајевна), Гордана Винокић (Лишњевска), Стојан Стојиљковић (Сметанин), Радован Бранков (Валеријан), Селимир Тошић (Анатолиј), Михајло Форо (Автоном Сигизмундович), Стојан Нотарош (Агафангел), Првослав Заковски (Верглаш), Дивна Стојиљковић (Жена с даирима), Новак Билбија (Пазикућа, Свештеник)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1974/75

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ДАЋА	19	3.728	7. МАНДАТ	12	3.316
2. ПЕСМА	41	11.075	8. Па изволте у Сакуле	9	1.834
3. БЕЗИМЕНА ЗВЕЗДА	16	3.387	9. Ти си то	8	1.784
4. ЧАРОВЊАК ИЗ ОЗА	19	5.188	10. Хајдуци	15	3.561
5. НОВОГОД. БАЈКА	11	4.400	11. Буба у уху	7	776
6. СМРТ СТЕФ. ДЕЧАН.	17	4.921	12. Подвала	9	981
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 183			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 44.951		

Сезона 1975/76

277- 28.09.1975.

ГРАДИЛИШТЕ

П: Б. Топић, М. Крањец, И. Дончевић, А. Исаковић, П. Дапчевић, Д. Михајловић, Б. Павловић Избор текстова: Лука Хајдуковић, Р: Јован Путник, Др: Никола Јурин, С: Влада Ребезов

И: Богданка Вакањац, Гордана Винокић, Дивна Стојиљковић, Олгица Белић, Мирјана Вукојевић, Анђелка Давидовац, Ружица Цвијетић, Никола Јурин, Стојан Стојиљковић, Стојан Нотарош, Лазар Брусин, Михајло Форо, Будимир Пешић, Селимир Тошић, Милоје Ивановић, Првослав Заковски, Новак Билбија, Радован Бранков

278- 01.11.1975.

ПЕЛИНОВО

П: Жарко Команин, Р: Желимир Орешковић, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић, М: Миљенко Продановић, МС: Влада Ковачевић

И: Стојан Нотарош (Василије Бездановић), Сава Дамјановић (Горчин), Никол Јурин (Угљеша), Гордана Винокић (Босилка), Стојан Стојиљковић (Луди Роган), Будимир Пешић (Лука Рађеновић), Првослав Заковски (Гојко Гориловић), Михајло Форо (Симеун), Јован Антић (Пиљо Мали), Иванка Барић, Филомена Доган, Богданка Вакањац, (тужилице), Селимир Тошић, Загорка Богдановић, Новак Билбија, Дивна Стојиљковић, Радован Бранков, Мирјана Вукојевић, Анђелка Давидовац, Лазар Брусин, Ружица Цвијетић, Милоје Ивановић, Олгица Белић (Пелиновљани и Пелиновљанке)

279- 16.11.1975.

КЛИКЕРАШИ

П: Раде Павелкић, Р: Лилијана Арсенов, С: Влада Ребезов, М: Влада Ковачевић

И: Будимир Пешић, Новак Билбија, Првослав Заковски, Ружица Цвијетић, Мирјана Вукојевић, Анђелка Давидовац

280- 25.12.1975.

ПОП ЂИРА И ПОП СПИРА

П: Стеван Сремац, Ад: и Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, К: Весна Радовић Дорић

ИМ: Влада Ковачевић, М: Војислав Попов

И: Михајло Форо (Поп Спира), Љиљана Ребезов (Перса), Ружица Цвијетић (Јула), Стојан Нотарош (Поп Ђира), Иванка Барић (Сида), Олгица Белић (Меланија), Јован Антић (Шаца), Никола Јурин (Пера), Новак Билбија (Поп Олуја), Загорка Богдановић (Фрау Габријела), Богданка Вакањац (Ержика), Лазар Брусин (Нића боктер)

281- 26.12.1975.

МАЛИ ФУДБАЛЕРИ

П: Драгиша Пењин, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов, М: Влада Ковачевић

И: Лазар Брусин, Михајло Форо, Новак Билбија, Никола Јурин, Првослав Заковски, Милан Кочаловић, Милоје Ивановић, Ружица Цвијетић, Драгица Петров, Мирјана Вукојевић, Стојан Стојиљковић

282- 08.04.1976.

РОМАНТИЧНЕ ДУШЕ

П: Иван Цанкар, Пр: Бранка Димитријевић, Р: Душан Млакар, С: Света Јовановић, Ас.С: арх. Мирта Круци, К: Мија Јарчева

И: Сава Дамјановић (Др Млакар), Никола Јурин (Др Сретен), Стојан Стојиљковић (Др Делак), Лазар Брусин (Професор Мак), Загорка Богдановић (Маковка), Олгица Белић (Паула Зарникова) Богданка Вакањац (Олга), Будимир Пешић (Вранчић, нотар), Михајло Форо (Фроле, уредник), Стојан Нотарош (Јереб, трговац), Гордана Винокић (Вранчичевка), Драгица Петров (Иванка), Милоје Ивановић (Верник, писар), Првослав Заковски (Скочир), Новак Билбија (Мрмоља)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1975/76

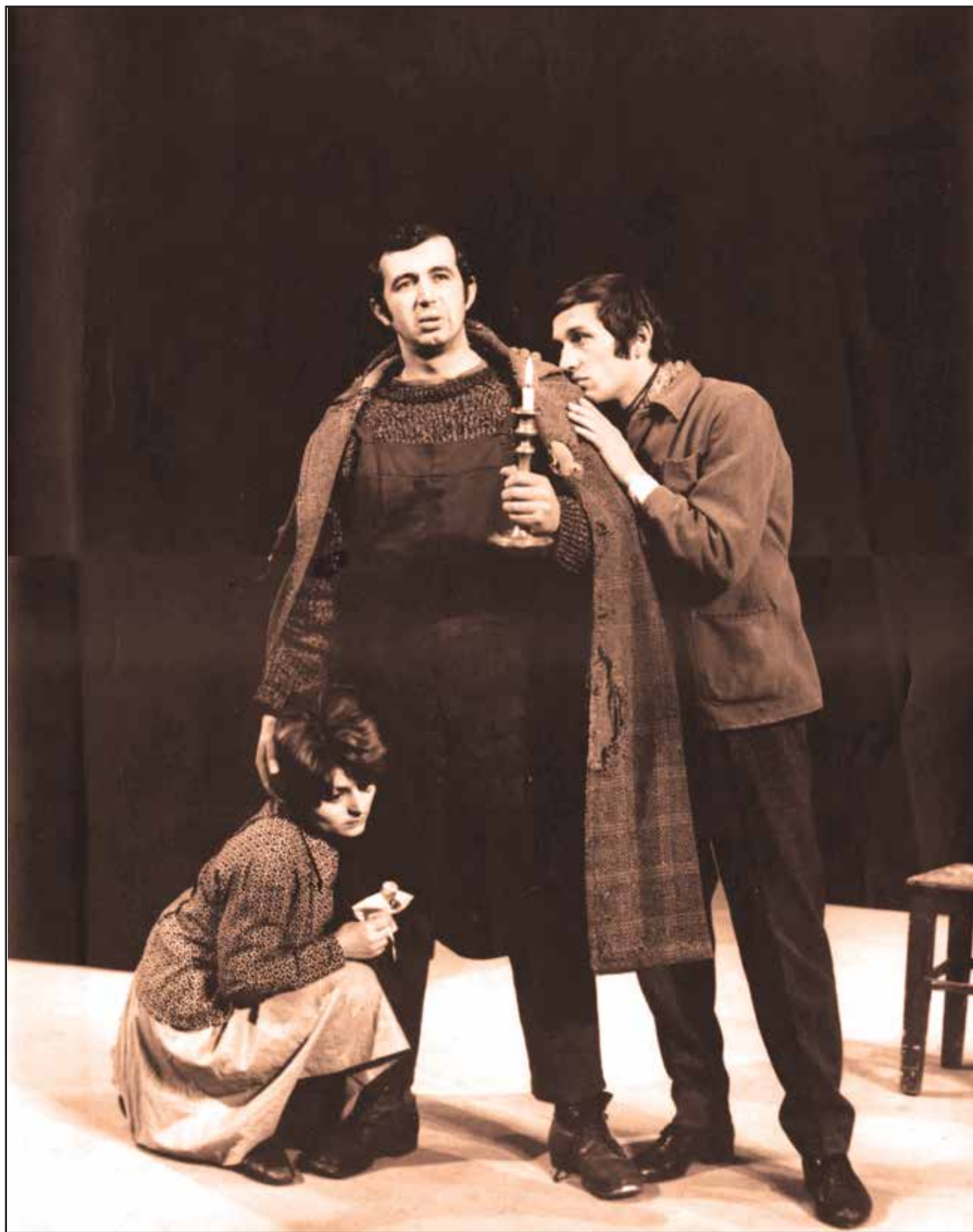
Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ГРАДИЛИШТЕ	17	4.249	7. Па изволте у Сакуле	20	4.497
2. КЛИКЕРАШИ	13	1.047	8. Хајдуци	6	683
3. ПЕЛИНОВО	17	2.919	9. Безимена звезда	2	102
4. ПОП ЂИРА И ПОП СПИР.	27	7.232	10. Буба у уху	9	2.144
5. РОМАНТИЧНЕ ДУШЕ	7	1.727	11. Смрт Стефана Дечан..	5	1.246
6. МАЛИ ФУДБАЛЕРИ	18	5.595			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 121		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 31.144			

Командант Сајлер - 203 - Машо Топић и Сава Дамјановић

Коштана - 215 - Призор из представе

Ветрови корачају - 227 - Ружица Савић, Радован Бранков и Миодраг Трифунов

Дом Бернарде Албе - 232 - Призор из представе

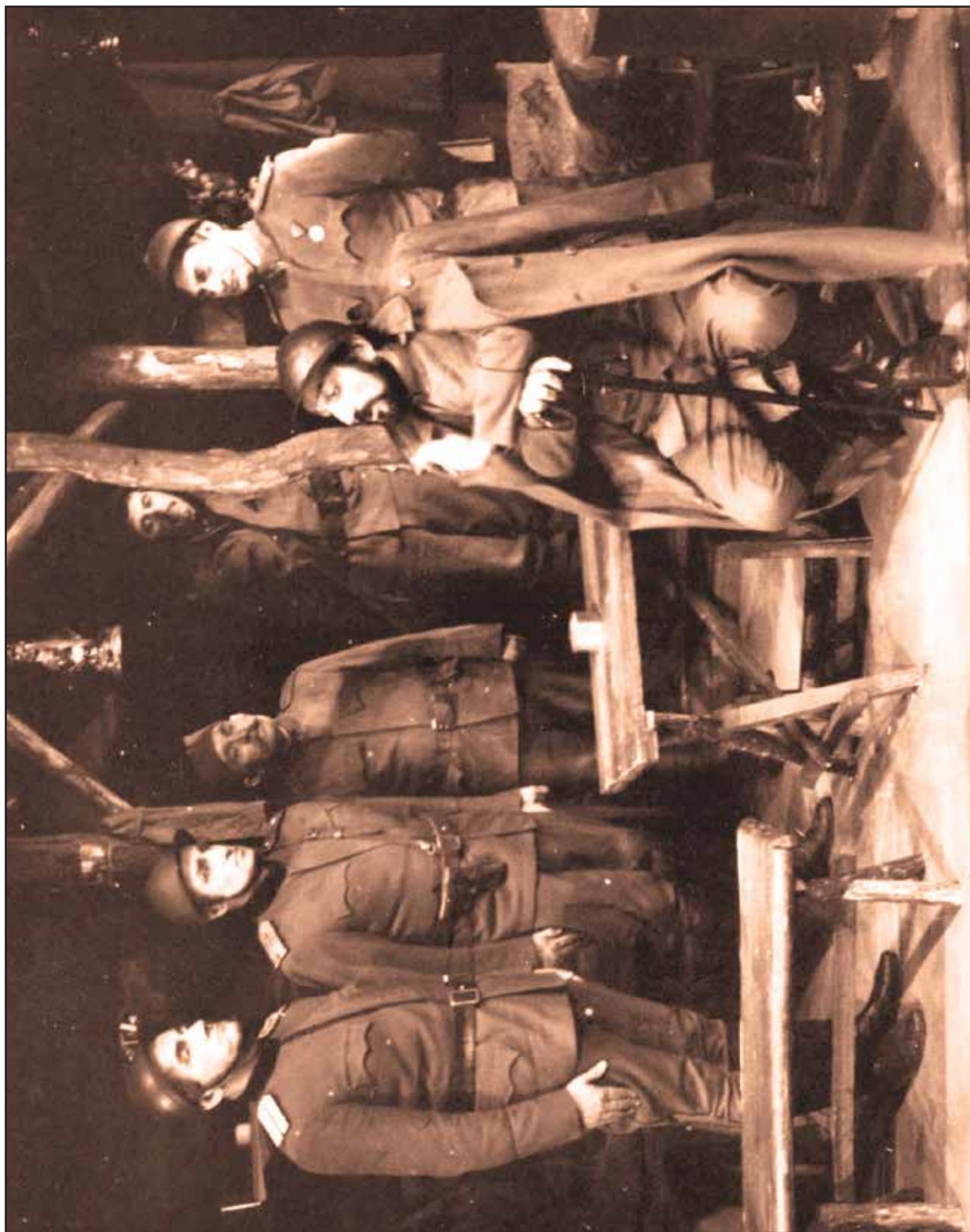
Зимска бајка - 241 - Стеван Гардиновачки

Крмећи кас - 242 - Недељко Пајевић, Богданка Вакањац и Стојан Нотарош

Па итволте у Сакуле - 243 - Призор из представе

На леђима јежа - 246 - Стојан Нотарош, Стојан Стојиљковић, Лазар Брусин, Драган Крсмановић, Недељко Пајевић и Јован Антић

Баш су ти мушки праве Лоле - 253 - Миленко Павлов и Богданка Вакањец

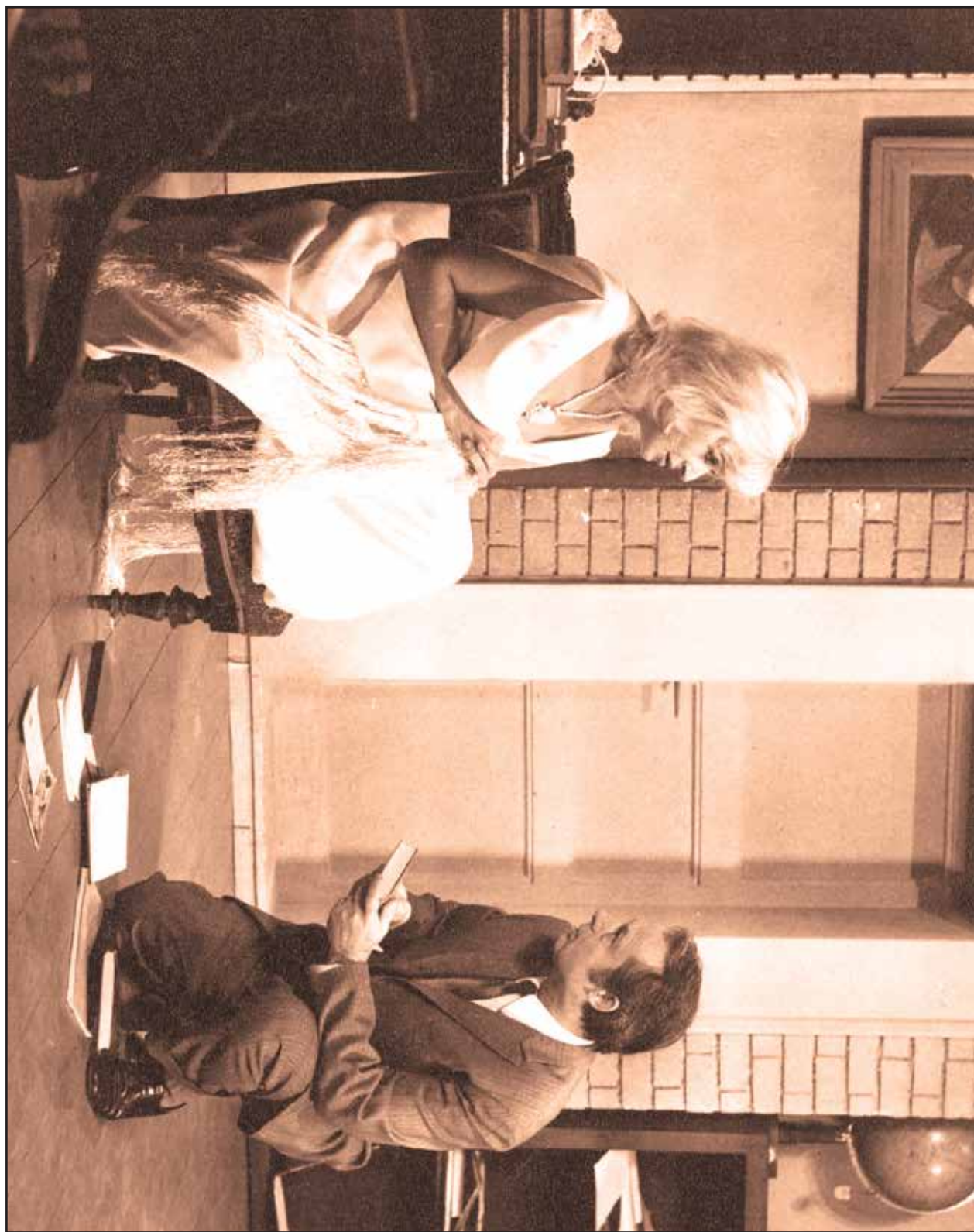
Буба у уху - 254 - Призор из представе

Таленти и обожаваоци - 259 - Олга Белић, Никола Јурин, Иванка Барић и Јован Антић

Хајдуци - 264 - Слободан Деспотовић, Селимир Тошић, Јован Антић, Првослав Заковски и Миленко Павлов

Безимена звезда - 271 - Гордана Винокић и Будимир Пешић

Поп Ти́ра и поп Спи́ра - 280 - Олга Белић, Никола Јурин и Ружица Савић Цвијетић

ЧЕТВРТА ДЕЦЕНИЈА 1976/77 – 1985/86

Нови планови за реконструкцију зграде позоришта. - Прави Љубиша Ристић. - Ревизор и почетак сарадње са Стевом Жигоном. - Прво осипање ансамбла. - Затварање зграде луткарског позоришта. - Почеци кризе. - Најбољи опет одлазе. - Коначно реконструкција зграде. - Рад у отежаним условима. - Тек покоји узлет у репертоарском концепту. - У новој згради са старим проблемима

Као рецидив комплетног урбанистичког редефинисања ужег градског језгра Зрењанина, заснованог на плановима из шездесетих година, у новој визури централног Трга слободе, значајно место било је предвиђено и за нову позоришну зграду. Код опрезнијих, то се сводило само на измену њеног административног дела, који јесте деловао запуштено и стилски ван сваке узбудљиве асоцијације на европску архитектуру XIX века са елементима сецесије и неокласицизма, толико карактеристичним за све војвођанске градове. Они храбрији предвиђали су потпуно нову зграду у целини, са врло атрактивним архитектонским решењима. После јавног конкурса, у фоајеу позоришта дуго су стајале макете тих идејних решења чији су аутори били зрењанински архитекти Милорад Бербаков и Тибор Бенце, као и једна здружена пројектантска група из Београда. Међутим, на свежим примерима изграђене пословне зграде са функцијом градског водоторња, и доцније, новог хотела, у самом центру, надвладала је прва опција, чак и ако се не узме у обзир њена драстично повољнија финансијска страна. При том је од великог значаја била и озакоњена сугестија Покрајинског завода за заштиту споменика културе да је централна градска зона Зрењанина под заштитом државе, и да је дошао крај недоследном експериментисању у њеном изгледу. Град се припремао за увођење дугорочног самодоприноса, где је адаптација позоришне зграде у готово свим плановима била озбиљно разматрана и почетком осамдесетих финализована као саставни део програма јавних радова, о којима ће се изјашњавати грађани на референдуму. Она је, у коначном обиму, предвиђала

надградњу још једног спрата на постојећој згради, све унутрашње и спољашње радове до саме позоришне сале, а потом, уз равноправно учешће општинског и буџета Покрајине, реконструкцију позорнице и свих њених пратећих техничких садржаја. Али, највећа реконструкција зграде народног позоришта уследиће неколико година доцније, управо на начин и у обиму који је био презентован у свим преферендумским плановима и публикацијама.

Од неколико представа, које нису значиле особита театарска достигнућа, на почетку овог периода, ваља поменути прву и успешну сарадњу са македонским редитељем Димитром Станкоским (*Црнила*, Кола Чашула) и заједничку, редитељско-глумачку камералу Стојана Нотароша и Николе Јурина (*Емигранти*, Славомира Мрожека) тек ће поновни сусрет овог позоришта са, сада већ дефинисаним провокативно-аналитичким редитељским поступком Љубише Ристића (*Жртве моде бум, бум*, Душана Јовановића), поново поделити стручна и обична мишљења о суштини овог сценског производа. Понесен духовитом пишчевом идејом о оделу (костиму) као равноправном протагонисти карактерних црта свога власника и свога времена, Ристићу, већ тада, класична сцена постаје оскудан простор за одређене акценте, поставља писту преко читавог партера, преко које ће проћи одабране историјске личности, наше и европске, у скраћеном ревијском наступу. Ако се пренебрегну извесне драматуршке слабости текста, видљиве нарочито у нелогичном споју фрагментарне костимске шетње по времену, ова представа ће, ипак, најавити да је „ново позориште“ већ стигло, и да више ништа неће бити занавек дефинисано. За зрењанинско позориште, иако не без искустава са таквом сценском естетиком (неке представе Јована Путника), био је ово пребрзо пређен пут, на којем је недостајало још неколико међустаница. Само неколико месеци доцније, млади редитељ зрењанинског позоришта Миливоје Милојевић, као случајни или намерни контрапункт са предходном, режира једну од својих најбољих представа у матичном театру (*Приче из Бечке шуме*, Едена фон Хорвата), са видном подршком комплетног ансамбла, сценографије Владимира Ребезова и других сарадника. Приближно сличан успех има

Призор са радне пробе Ревизора Н. В. Гогоља у режији: Стеве Жигона 1978. године

и други стални редитељ овог позоришта Лилијана Арсенов (Ивановић) са поставком драме Јуцина О' Нила *Месечина за несрећне*. Током наредне сезоне, 1977/78, после неколико просечних репертоарских остварења, у које спада и покушај Душана Родића да и у Зрењанину, са значајнијим успехом, постави тада већ у неколико позоришта изузетно хваљени текст Љубомира Симовића *Чудо у Шаргану* тек на њеном крају долази до (не)очекиваног и вредног узлета драмске сцене зрењанинског позоришта, оствареним са Гогољевим *Ревизором*, у режији Стеве Жигона (прве у низу од девет, колико ће их имати у наредних петнаест сезона), чији ће ехо, добрих неколико година, скретати пажњу на несумњиве могућности овог позоришта. Уз изванредно сценографско решење Владимира Ребезова и одличне костиме Јасминке Јешић, био је то један сасвим нов *Ревизор*, нових стилских акцената, другачијег ритма и атмосфере у

међусобном двобоју сатиричног и комичног и сав некако предат глумцима на уживање. У својој првој „животној“ улози нашао се Миленко Павлов, као Хљестаков, који је интерпретацију свога лика довео до савршенства, моћну у својој генералној структури исто колико и у сваком детаљу. Њу су обилато помагали сви остали актери, поготово Стојан Стојиљковић (Антон Антонович), Гордана Винокић (Ана Андрејева), Будимир Пешић (Допчински), Михајло Форо (Бопчински) и Новак Билбија, као слуга Осип. Чак је и минијатура Вишње Каузларић-Мандић (Афдогја), као сценски лајтмотив, мамилу на заслужени аплауз. На XXVIII сусрету војвођанских позоришта у Панчеву, после зрењанинског *Ревизора*, осталим театрима преостало је тек неколико „утешних“ награда. Изненађена позоришна јавност у Мађарској (Бекешчаба) с уважавањем је истицала „како је, поред Гогољевог, сада упознала и зрењанинског

Ревизора“. Нешто касније, уследио је велики успех и у Јагодини, на „Данима комедије.“ Критичари који су замерали овој представи на мноштву од редитеља допуштених слободних глумачких импровизација и чији су се написи сводили на централну дилему „Гогољ или Жигон“, ипак су је, у својим коначним судовима, оценили као врхунску. Кључ за разумевање свих изнетих резерви на рачун ове представе можда се налази у једном интимном признању Стеве Жигона како га је улога Хљестакова у Гогољевом *Ревизору* мимоилазила током читаве каријере, и да би је одиграо управо онако како ју је и режирао.

Већ следеће сезоне, 1978/79, Стево Жигон у овом позоришту режира Нушићеву *Ожалошћену породицу* у видно истраживачком поступку, уз томе сагласну сценографско-костимографску обраду Владимира Маренића. Добијена је комедија апсурда, изведена у сценском полукругу са мноштвом врата, чије непрестано отварање и затварање и померање клавира из једног угла у други симболизују отуђеност ликова од правих емоција, извитопереност карактера и лажне односе унутар породице. Нека буде, успут, забележено и то да све оно што, због техничких ограничења сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“, у глобалној визији ове представе није био у стању да реализује, Жигону је то пошло за руком у Санкт Петербургу, где је његова режија *Ожалошћене породице* била прворазредан догађај.

Током те сезоне, којом ће Сава Дамјановић довршити своје успешне управничке (и глумачке) мандате, није више било озбиљнијих премијерних резултата. На његово место долази мр Никола Медведев, професор ВТШ у Зрењанину, али и дугогодишњи позоришни критичар, који је зрењанински ансамбл пратио још од педесетих година. Активан и у књижевној периодици, преводилац драматурга, али и изузетни познавалац могућности и потреба зрењанинског позоришта, при самом ступању на дужност управника, презентовао је свој амбициозни програм. У њему је био одређени избор класичних домаћих и страних драмских дела, али су наговештене и савремене позоришне тенденције. Планирано је отварање омладинске сцене како би се позориште више отворило млађој генерацији драмских писаца, редитеља, глумаца и осталих сарадника. Са својим

тимом сарадника, оперативним руководиоцем Драганом Крсмановићем, бившим глумцем овог театра (који је у међувремену дипломирао на одсеку организације на ФДУ у Београду) и уметничким руководиоцем Миливојем Мајсторовићем, драмским писцем из Београда, започета је реализација његовог програма. Најпре је, трагом великог успеха са представом *Па извол'те у Сакуле*, обновљена сарадња са редитељем Драганом Јовићем, који ће из истог извора, односно нових завичајних бележака сликара и књижевника Зорана Петровића, овога пута под називом *Бећарац*, потражити оне исте драматуршке кључеве у банатском фолклору који ће сликовито говорити о времену и сензибилитету овдашњих нарави. Ансамбл се с лакоћом носио са познатим градивом, али је укупни утисак био далеко од претходног, пре свега због недовољно јасних драматуршких целина, које је тешко било повезати у логичан ток. Уз, за ову врсту текста, логично, сјајне Стојана Нотароша, Лазара Брусина, Богданку Вакањац, Ружицу Цвијетић, Михајла Фора и Гордану Винокић, млађи део ансамбла није могао да понесе терет задатка. Затим је уследила премијера добро постављене драме Џона Озборна *Осврни се у гневу*, где, поред очекивано добрих глумачких остварења Новака Билбије, Првослава Заковског и Будимира Пешића, снажан утисак оставља игра Светлане Утјешановић, добра редитељска рука Бодe Марковића, као и сјајна сценографија Миодрага Табачког. После овог запаженог драмског успеха, уследила је премијера интригантног дела *Краљ...*, Жоржа Волинског, која је требало да открије и потврди другачије смерове нове репертоарске политике позоришта. У савременој поставци Бодe Марковића, представа је имала жељени ехо, али је код кознервативних критичара и критизера запамћена као сумњив потез. То је, нажалост, замагљило прву појаву на сцени двоје младих актера Наде Мршић и Драгана Ђорђевића. Оно што је наговестио добром режијом *Црнила*, Кола Чашула, Димитар Станкоски потврдиће и двома својим новим поставкама, *Самоубицом*, Николаја Ердмана, и *Девојком са насловне стране*, Пурише Ђорђевића, док ће нови сусрет са редитељем Бодом Марковићем, овога пута са праизведбом драме Бертолда Брехта *Страх и беда Трећег Рајха* (у сјајном преводу Војислава

Деспотова), на зрењанинској сцени донети једну од најупечатљивијих драма са мотивима из Другог светског рата. Ову, фрагментарно издељену причу о рањању, трајању и критици нацизма одлично су одиграли, свако у свом пасажу, Никола Јурин, Гордана Винокић, Филомена Доган, Сава Дамјановић, Новак Билбија, Љиљана Ребезов, Будимир Пешић, и остали. Већ наредна сезона, 1980/81, почела је неубудљивим промоцијама нових текстова на нашим сценама. Најпре је Лилијана Арсенов (Ивановић), без снажнијег утиска о суштини јапанске драме, поставила комад *Тврђава*, од Кобо Абе, а потом је Миливије Милојевић, уплетен у замку трагања за универзалном идејом декодирања драмског текста Хајнера Милера *Женска комедија*, остао најпре без јасне стилске кошуљице, а потом и без одговарајућег ангажмана у ансамблу. Извесно охрабрење донео је трећи сусрет са Стевом Жигоном, који је у несвакидашњој поставци Стеријиних *Родољубаца* довршио започету сатиричну трилогију Гогољ – Нушић – Стерија и поново покренуо читав ансамбл, несебично потпомогнут члановима ансамбла луткарске сцене, ка завидном резултату. Избацивши све актере ове познате Стеријине комедије из уобичајених војвођанских салона XIX века, и поставивши их с ове или с оне стране једне војвођанске капије, као симбола одељености пречанских Срба од своје матице, Жигон разиграва цео ансамбл у бројне, врло упечатљиве слике националног бунта и поноса, али и понизности и додворавања. Одлични Стојан Стојиљковић, као Жутилов, сјајна Богданка Вакањац, као Зеленићка, упечатљиви Лазар Брусин, као Смрдић, сликовити Новак Билбија и Првослав Заковски, као Лепршић, односно Нађ Пал, достојанствени Будимир Пешић, као Гавриловић, убедљиве Гордана Винокић и Светлана Утјешановић, као Нанчика, односно Милчика, увек захвални Михајло Форо, као Шербулић, уз мноштво „родољубаца и родољупкиња“, на тренутак су подсетили на најбоље дане Народног позоришта „Тоша Јовановић“.

Такав тренд тешко је било наставити. Значајан део ансамбла, и по броју и по свом глумачком капацитету, готово за две године, напустио је позориште одласком у пензију. Иванка Барић, Филомена Доган, Лазар Брусин, Сава Дамјановић,

Мирјана Павловић, Загорка Богдановић, сем појединачних изузетака, више нису били доступни редитељима и креаторима репертоара. Уз претходни одлазак Павла Вујичића, Радета Бранкова и Миленка Павлова, снага и креативни дијапазон укупног, преосталог ансамбла није могао да гарантује одговарајућу репертоарску продукцију. Део ансамбла је био непотребно преоптерећен, а део још није могао да понесе терет најодговорнијих сценских задатака. Повремена освежења ансамбла (Предраг Станић, Петар Јокић и Милан Кочаловић) или увођење појединих чланова луткарског ансамбла у драмски репертоар нису увек обезбеђивала адекватну поделу улога. Био је то први озбиљан сигнал да су ансамблу неопходне нове креативне снаге, пре свега у младим, школованим глумцима. Уследиле су две читаве године, све до краја 1982. године, које су зрењанинско позориште (његову драмску сцену) довеле у врло незавидан положај. Репертоарска кошуљица је имала смисла, барем када је реч о балансу домаће и стране драме и разумном распореду класичног и савременог сценског израза. Међутим, нејасан избор конкретних комада, виђена редитељска инвентивност и глумачка остварења у серији нису била прихваћена ни код критике ни код публике, нити су донела било какво признање ансамблу. Уз то, када се некој представи, као што се то догодило са првим извођењем *Кисеоника*, Миодрага Ђукића, придода и одређена политичка димензија (без обзира на врсту и оправданост идеолошког притиска), која је са собом повукла и друге видове креативне деструкције, позоришни организам престао је да функционише у нормалним креативним таласима, већ је под пресијом појачане контроле споља и нараслог неповерења изнутра довео себе у позицију да се у његов читав хабитус озбиљно посумња. Драгоцени креативни потенцијал трошио се непотребно на ефемерна лична и колективна надмудривања, која су, у још увек важећем самоуправном поступку, понекад деловала гротескно. Била је потребна барем једна квалитетна представа, равноправна са продукцијом осталих војвођанских позоришта. Покоја искра наде будила се након премијера *Светислава и Милеве*, Милоша Николића, у режији Драгана Јовића, *Швејка уочи рата и у рату*, Хашека – Медведева, у режији Оливера Викторовића,

и, можда највећа нада полагана је у поставку комедије *Развојни пут Боре Шнајдера*, Александра Поповића, која је поверена реномираном редитељу Славенку Салетовићу. Међутим, ниједна од тих представа није могла да снажније повуче ансамбл из неке мешавине летаргије и сумњи у сопствене могућности. Тек ће премијера Нушићеве *Госпође министарке*, у посве неконвенционалном виђењу редитељке Иване Вујић, позитивно одјекнути и зрењанинско позориште вратити у контекст озбиљнијих театарских истраживања, а на благајни, за неко време, вратити већ заборављени натпис – распродато. Покушај Миливоја Милојевића да са актуелним текстом Божицара Зечевића, *Пивара*, одржи наду у бољитак на дуже време није успео, јер је позориште већ било принуђено да тражи алтернативне просторе за извођење својих представа, због темељне реконструкције зграде. Да невоља буде још већа, и зграда луткарске сцене се затвара, јер је појава клизишта на страни зграде према Бегеју, ионако руинирано здање, довела у статус перманентне опасности од рушења. До краја те сезоне, позориште је нашло спас у повећаном броју гостовања. Ту је предњачила представа *Рићан крилати*, Милана Туторова, која је, својом веристичком драмском снагом, с успехом третирала прве ратне дане у окупираном Банату. За ову представу своју прву сценографију урадиће нови позоришни сценограф Виорел Флора.

Иако типични сликар, Флора посао сценографа прихвата као велики лични изазов, уз сталне савете и упутства још неко време присутног Владимира Ребезова, и из представе у представу настоји да том важном сегменту да лични креативни отисак. Рођен је 1952. године у Банатском Новом Селу. Основну школу и гимназију завршава у Зрењанину. Његов изузетан ликовни таленат у гимназији открива професор и сликар Милан Соларов, на чију препоруку се уписује на ликовну академију, коју завршава у Београду, у класи професора Милоша Бајића. Већ 25 година ради у зрењанинском позоришту као сценограф и дизајнер, а упоредо је и ванредни професор цртања на текстилном одсеку Технолошког факултета у Зрењанину. Поред учешћа на 33 групне изложбе од југословенског значаја, приредио је 24 самостале изложбе слика, а у матичном позоришту реализовао 110 сценографија за драмску и луткарску сцену.

Добитник је 9 награда за уметнички рад, као и Награде града Зрењанина, 1988. године. Својим радовима запажен је и као скулптор, илустратор и графички дизајнер.

Виорел Флора

У две узастопне године, 1980. и 1981, у летњим месецима, позориште је било организатор већ афирмисане културне манифестације *Зрењанинско лето*, са више занимљивих позоришних, музичких и других програма, који су се изводили у амфитеатру музејске зграде и привлачили солидан број посетилаца. На овој љупкој, отвореној сцени наступали су, између осталих, Љуба Тадић, Мија Алексић, Милутин Бутковић, Ружица Сокић, Слободан Перовић, Иво Сердар, Фабијан Шоваговић, Театар „Промена“ из Новог Сада, „Театар лево“ из Београда.

Пројектни задатак реконструкције зграде Народног позоришта „Тоша Јовановић“, по првобитном плану, предвиђао је надградњу још једног спрата на постојећем здању, његово архитектонско повезивање са другим делом, где су гладалиште и позорница, и уређивање фасаде са Трга слободе у складу са стилским ведућама суседне зграде Народног музеја. Међутим, по налазу статичара, доведена је у питање могућност постојећих основних, носећих зидова да издрже надградњу још једног спрата. Следе нови састанци инвестиционог одбора за праћење утрошка средстава самодоприноса, будући да се реконструкција зграде позоришта финансирала из тих средстава. После дугих расправа, проширује се инвестициони програм у делу намењеном обнови позоришта, радовима на потпуном рушењу

предњег, уличног дела зграде, а за затечене станаре у постојећој згради обезбеђују се нови станови. Све то односи много драгоценог времена, те главни извођач радова, зрењанинска грађевинска фирма „Занграп“, ангажује подизвођача, приватну фирму познатих Црнотраваца, који експресно подижу нову зграду. Главни пројектант, арх. Мирјана Греговић, иако је поводом овог посла обишла неколико нових театарских здања у земљи, не мења унутрашњи распоред просторија, што ће битно умањити доцнију функционалност нове грађевине. Но, како било, позориште ће, поред новог простора за административни део запослених, на другом спрату, у новој згради имати и камерну сцену, две гарсоњере за гостујуће сараднике, нешто новог магацинског простора и клуб, а пробну салу и своју канцеларију добиће и Аматерско позориште „Мадач“, којем је ово, такође, матична зграда. У приземљу, са једне стране, отвориће се нови ентеријер за позоришни фоаје, а са друге - потпуно нови простор Савремене галерије уметничке колоније Ечка, између којих ће бити постављена одговарајућа стилска дрвена капија.

Фасада зграде позоришта после адаптације 1985. године

Уз нове обресе зграде, позориште при крају изградње свог здања, овешталом логиком локалних кадровских шема, добија и новог управника, мр Радојицу Томашевића, који после два директорска мандата у зрењанинској Градској народној библиотеци „Жарко Зрењанин“ прелази у позориште, са препоруком да ће успешно довршити послове око изградње позоришне зграде, барем на начин како је то извео са обновом библиотечке. Међутим, сви важнији послови

са овом инвестицијом били су завршени, или при крају. Из библиотеке је довео, на место свог помоћника и уметничког руководиоца, Драгана Ђука, са превасходним задатком да креира репертоар и стара се о његовој реализацији.

После летње паузе, почетком сезоне 1983/84, из музејског дворишта оспособљава се привремени бочни улаз за позоришне гледаоце, мада се прва премијера припрема и изводи у сали Дома младости. Био је то нови, четврти сусрет зрењанинског позоришта са редитељем Стевом Жигоном, који, у немогућности да реализује неке своје раније планове са овим ансамблом, поставља Нушићево *Сумњиво лице*, са готово истом идејом коју је спровео и у Мостарском позоришту, сезону раније. За њу ће истакнути сценограф зрењанинског позоришта Владими Ребевоз урадити и потписати последњу сценографију у свом матичном позоришту. Међутим, и тако, мање-више изнуђена, и са уобичајеним опречним судовима о њеним донетима, као уосталом и о другим режијама Стеве Жигона, она ће, са својих педесетак извођења у току само једне сезоне, бити знак да постоје реалне могућности за одређени квалитативан помак. Изврсна игра Будимира Пешића (Жића), Стојана и Дивне Стојиљковић (Јеротије, односно Анђа), Михајла Форa, Првослава Заковског и читавог мушког дела луткарског ансамбла није остала незапажена. То ће потврдити и поставка *Балканског шпијуна*, Душана Ковачевића, у режији Миливоја Милојевића, која ће, без обзира на чињеницу што је тада била на репертоару готово свих позоришта, имати своју публику, и солидне протагонисте у глумцима Стојану Стојиљковићу, Гордани Винокић, Будимиру Пешићу, Светлани Утјешановић и Милоју Ивановићу. На домаку запаженијег позоришног догађаја била је и премијера драме савременог и већ знатно афирмисаног македонског драмског писца Горана Стефановског, *Хи – Фи*, у режији Нађе Јањетовић. Наиме, редитељки представе недостајало је само мало више сценске маште да ово снажно и драмски комплексно дело Стефановског претвори у врсни позоришни догађај. Памтиће се и по одличној игри читавог ансамбла, поготово дебитанта, младог глумца Драгана Ђорђевића, који је почетком сезоне примљен у први професионални ангажман. На самом крају сезоне 1983/84, захваљујући премијери

редитељском виђењу Драгана Јовића, одличном ансамблу представе, чије су ведете биле Новак Билбија у улози младожење и, поготово, Мирјана Вукојевић у улози девојке, као и убедљивој сценографији Владимира Маренића - о драмској сцени зрењанинског позоришта поново се говори и пише на афирмативан начин. Један од доказа је и позив тој представи да затвори „Стеријино позорје“ 1985. године, као једна од најбољих представа у Војводини у претходној сезони.

Још увек без своје завршене зграде и са принудно смањеном продукцијом, зрењанинско позориште ће ући и у наредну сезону, 1984/85, и то најпре новом драмом зрењанинског драмског писца Милана Тудорова, под називом, *Учеоо!*, на неки начин тематским наставком претходне документарне драме *Рићан крилати*, у којима се аутор бавио аутентичним догађајима из револуционарне прошлости Баната, овога пута у режији Лилијане Арсенов (Ивановић). Потом ће уследити нови, пети сусрет са редитељем Стевом Жигоном, и делом И.А. Гончарова *Обична прича*, којим он (овога пута без већих измена основних стилских димензија комада), само потврђује свој искрени однос и поверење према ансамблу зрењанинског позоришта. По опробаном рецепту, када му је за реализацију комплетне идеје неопходан већи број глумаца, решење налази у сарадњи са члановима луткарског ансамбла. Иначе, у самој представи, врло коректној и без већих амбиција, запажени су Будимир Пешић и Драган Ђорђевић у главним улогама, стрица, односно брата Адујева, Ирена Тот, као Тафајева, као и епизода Првослава Заковског, као слуге Василија. И наредне две представе остале су у границама непретенциозних репертоарских освежења, најпре *Муж иде у лов*, Жоржа Фејдоа, у режији Петра Зеца (са којим је била планирана далеко амбициознија сарадња и то на много провокативнијем тексту) и, потом, криминална драма, *Клопка*, Ире Левина, коју је, иако превасходно мајстор документарног и играног филма, солидно режирао Миомир-Мики Стаменковић. Сезона ће се окончати првим извођењем награђеног текста на конкурс југодинских „Дана комедије“, *Само ви 'ајте, а ми ћемо грактат и арлаукат*, Миодрага Караџића, којом ће бити започета кратка и врло успешна сарадња са подгоричким редитељем Благом

Ераковићем. Са ансамблом који су у међувремену напустила три изврсна глумца (Никола Јурин, Новак Билбија и Стојан Стојиљковић) преласком у друга позоришта, али са мотивисаним Савом Дамјановићем, којем је ово било тек друго учешће у некој представи свог матичног позоришта после одласка у пензију, 1979. године, редитељ Ераковић је успео да успешно пародира црногорско „чојство и јунаштво“ и уради представу која ће, како у зрењанинској сали тако и у већем броју градова где је гостовала, позоришту „Тоша Јовановић“ донети толико потребну афирмацију у широј јавности. И кад је она готово већ досегнута, и требало да се у потпуности оваплоти, уследи ће догађаји који ће зрењанинско позориште, за неко време, увести на оне странице домаће (и европске) штампе које са културним рубрикама немају ништа заједничко.

Дана 17. септембра 1985. године, коначно је довршена изградња новог дела позоришне зграде. Ову, најозбиљнију адаптацију финансирали су сами грађани Зрењанина и његове општине са 40% трошкова, док су преостала средства добијена из општинског и покрајинског буџета, а један део су били кредити пословних банака. Највећа инвестиција у културу града укупно је износила 160 000 000 тадашњих динара. Поред зграде на потпуно новим и чврстим темељима, позориште је добило нову, лепшу фасаду, архитектонски усклађену са осталим зградама на централном градском тргу, један додатни спрат са уређеним канцеларијама, две гарсоњере, нови фоаје и клуб, камерну сцену, обновљену светлосну и тонску опрему, те нови аутобус и камион за превоз ансамбала и декора на гостовањима. Своју нову пробну салу и канцеларију добило је и аматерско позориште „Мадач“, док је Савремена галерија добила потпуно нов галеријски и пратећи простор. Коначно отварање обновљене зграде позоришта употпунила је и свечаност уручења Ордена братства и јединства са сребрном звездом којим је Председништво СФРЈ наградило ову театарску установу за плодан четвородеценијски рад. Тим поводом организоване су посебне позоришне свечаности, које су предвиђале гостовања већег броја позоришних ансамбала из Београда, Новог Сада, Сомбора, Суботице, Крушевца и других градова у периоду од 1. до 15. октобра. Због завршних радова на монтирању техничке опреме,

Сала позоришта

али и двонедељне војне вежбе, на којој се налазило неколико глумаца и осталих радника, зрењанинско позориште, као домаћин, било је принуђено да те свечаности отвори последњом премијером из протекле сезоне, комедијом М. Караџића *Самови 'ајте, а ми ћемо грактат и арлаукат*, а саме свечаности сведе на недељу дана, од 16. до 22. септембра. У том периоду зрењанинска публика имала је прилику да види, после дужег времена, једну оперску представу (*Севилски берберин*, Опера СНП-а), затим мјузикл *Мој дечко*, Сендија Вилсона, Позоришта на Теразијама из Београда, Драма СНП-а из Новог Сада извела је драму *Владајућа класа*, П. Барнса, сомборско позориште одиграло је *Малограђанску свадбу*, Бертолда Брехта, док је панчевачко било гост са представом *Бурна ноћ*, Ј. Л. Карађалеа. Приређен је, такође, и богат програм дечијих и луткарских представа. Са

почетком сезоне, у стални ангажман је примљено троје нових глумаца - Светлана Поповић, Оливера Беговић и Нермил Бешлагих. Прва из бањалучког, друга из приштинског, а трећи из аматерског позоришта у Добоју. Уследила је, затим, поновна турнеја Драмске сцене по Босни и Херцеговини, организована у сарадњи са Заједницом професионалних позоришта те Републике.

После програма обележавања отварања нове зграде, Драмска сцена зрењанинског позоришта поново је ангажовала редитеља из Подгорице Благогу Ераковића, за режију комада *Путујуће позориште Шопаловић*, Љубомира Симовића. Сценограф је био Велибор Радоњић, као и на претходној Ераковићевој поставци, с краја протекле сезоне. У ансамблу је поново гостовао Сава Дамјановић, за улогу Василија Шопаловића. Поред њега, одличне улоге су одиграли Будимир

Пешић (Благоје Бабић), Гордана Винокић (Гина), док су се посебно истакли Селимир Тошић, као Дробац, и Милан Кочаловић, у улози Филипа Трнавца. Већ уочен узлет драмске сцене, остварен са неколико претходних премијера, на путу је била да оснажи и ова последња да, због ексцеса, чији је редитељ и интерпретатор био управник Радојица Томашевић, одмах након ње, није потрошена, само као опис декора у којем се до краја експонирала једна заправо болесна, искомплексирана личност, која је свој охоли карактер само уградила у одговарајуће облике понашања, типичне за надмене и самопрокламоване кадрове једног бившег система. Његове претње, пиштољ, уперен у редитеља представе и остале присутне, и све што је потом уследило, понизило је све у позоришту, понизило је само позориште као институцију, у тренутку када јој је било најтеже. Управник је суспендован и трајно удаљен из позоришта, док су они који су му одобравали и писали препоруке, још неко време добро скривени, све то посматрали.

Помоћник управника, Драган Ђук, преузео је кормило, озбиљно, и већ у више наврата торпедованог позоришног брода, на шта је тада највише личило зрењанинско позориште. До краја сезоне 1985/86. урађене су још две премијере - *Тања*, Алексеја Арбузова, коју је режирала редитељка позоришта Лилијана Арсенов (Ивановић), и Представа *Хамлета у селу Мрдуша Доња*, Иве Брешана, коју је режирao Димитар Станкоски, редитељ Македонског драмског театра из Скопља. Прву, мелодрамску причу у амбијенту савременог совјетског друштва редитељка представе, али и сценограф и костимограф представе Владимир Маренић желели су да преведу у шири, европски драмски образац, за који она, и поред неколико занимљиво датих ликова, није имала ни довољно убедљиву причу, ни трагичну романсу. Зато се нарочито мушки део ансамбла својски здао да би, тако рећи, ни из чега (осим, разуме се, редитељских интервенција, Димитра Станкоског) познату Брешанову комедију некако препородио и урадио квалитетну представу, којом ће опет подсетити и критичаре и публику на свој стварни потенцијал. У мушком делу ансамбла истакли су се: Будимир Пешић, као Мате Букарица, Милоје Ивановић, као Миле Пуљица, Милан Кочаловић, у улози Јоце Шкокића, Селимир Тошић, као Шимурина,

и Првослав заковски у улози учитеља, док су упечатљива остварења дале и Гордана Винокић, као Мајкача, и нарочито Анђелка Давидовац, којој је улога Анђе једна од наистакнутијих у каријери проведеној на зрењанинској сцени.

Камерна сцена "Тодор Манојловић"

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Дејан Пенчић Пољански

Н.В. Гогољ – Ревизор - редитељ Стево Жигон

Жигон је и овом представом, као и својим поставкама Горког и Шекспира, показао да је изузетно маштовит позоришни стваралац који драмском тексту прилази слободно, не робујући му, свесно напуштајући традиционалне обрасце, схватајући га претекстом за редитељске и глумачке креације. Једну такву је сам, претходним решењем, успоставио. Он ће у ову представу, у којој је неколико глумаца остварило врло добре улоге, а сам, у улози редитеља, неколико изврсно решених сцена, од којих је једна антологијска, - финале трећег чина и првог дела представе, укључити и много тога што јој не припада, јер није довољно мотивисано или је контраиндицирано. Утисак је да би за Жигона био драгоцен један сарадник у улози коредитеља или саветника, човек чак доста сиромашније инвенције од његове, чија би улога била да му све време поставља питање, зашто, или да му једноставно каже: то и то решење је из „другог вица“. Јер редитељ Жигон зна да изгуби и меру укуса, да у представу убаци све оно што смисли – сам, или неко од његових глумаца, да је оптерети непотребним или необјашњивим детаљем.

Нема времена за анализу произвољности којих у представи има доста, а њихово набрајање вероватно би допринело погрешном утиску, како је реч о представи која је антологија ефеката ради ефекта. Напротив. Уз мало редитељске самокритичности, која би се огледала у чишћењу, или само пригушивању прејаких решења: од сасвим непотребно драматски интониране улоге Осипа у другом чину – игра га иначе одлично у оквиру редитељевог захтева Новак Билбија, до елиминисања у представи необјашњене улоге служавке Афдотје, или – као из Нушићеве Госпође министарке позајмљеног – сина Петра Ивановича Допчинског, уз те и још неке ситније интервенције, била би то заиста добра представа.

Што се глумца тиче, за њих је рад са Стевом Жигоном очигледно био инспиративан и подстицајан. Мада с осцилацијама, Стојан Стојиљковић остварио је упечатљиву улогу градоначелника. Миленко Павлов је, нарочито у трећем чину – у чувеној сцени Хљестаковљевог хвалисања, а то је најбоља сцена представе – показао не само даровитост него и завидну глумачку вештину и изузетан сценски шарм. Вредна остварења су и улоге Гордане Винокић и Мирјане Вукојевић – градоначелникова жена и кћер, Стојана Нотароша (Земљаника), али, уз већ поменутог Новака Билбију – упркос недовољне мотивисаности концепције лика, врхунско остварење ове представе је Допчински, Михајла Фора. Редитељу, у овом случају, чак треба опростити што је жртвовао тандем близанаца Бопчински-Допчински, што се приклонио оном од њих који не само да има већи глумачки задатак у тандему него је освојио и централно место у представи. Сугерирати фестивалским жиријима кандидате за награде, то је и непопуларно и погрешно, али, ако би, којим случајем, овог пута био заобиђен Михајло Форо (као прошле године, када је такође заслуживао награду), била би то неопростива погрешка.

Изврсне сараднике редитељ је имао у сценографу Влади Ребезову – омогућио је за Жигоново схватање позоришта најважније: декор који игра и којим се може играти до миле воље – и у младом, талентованом костимографу Јасминки Јешић, која се, после неколико одлично урађених послова у аматерским позориштима и ад хок групама, доказује, ево, и у сталном професионалном позоришту.

На крају, уз све примедбе које су изречене Жигоном Ревизору, камо среће да је више оваквих представа!

(Други програм Радио Београда, Културни дневник, 10. мај 1978)

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1976/1985

Сезона 1976/77

283- 02.10.1976.

ЦРВЕНА РАВНИЦА

П: Лука Хајдуковић и Никола Јурин, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, М: Влада Ковачевић
 И: Стојан Нотарош (Димитрије), Светлана Вујичић (Милка), Богданка Вакањац (Илинка), Будимир Пешић (Света), Лазар Брусин (Тима), Павле Вујичић (Васа), Анђелка Давидовац (Бојана), Првослав Заковски, Драгиша Косара, Јован Царан (Скојевци), Загорка Богдановић Дивна Стојиљковић (Сељанке), Никола Јурин (Шеф полиције), Стојан Стојиљковић (Вили), Новаки Билбија (Половачки), Михајло Форо (Ћатовић), Милоје Ивановић (Кениг), Радован Бранков (Грос), - (паори – грађани – стражари)

284- 07.10.1976.

СТОЛИЦА КОЈА СЕ ЉУЉА

П: Новак Новак, Р: Димитар Станкоски, С: Влада Раебезов, К: Ђенђи Рацков, М: Љупче Константинов
 И: Новак Билбија (Раде), Светлана Вујичић (Оља), Драгица Петров (Сусетка), Михајло Форо (Дека), Првослав Заковски (Војин), Олгица Белић (Душица), Павле Вујичић (Жртва), Стојан Стојиљковић (Љубинко), Анђелка Давидовац (Бубуле)

285- 07.11.1976.

ЕМИГРАНТИ

П: Славомир Мрожек, Пр: Петар Вујичић, Р: Стојан Нотарош и Никола Јурин, С: Влада Ребезов, М: Влада Ковачевић.
 И: Стојан Нотарош (АА), Никола Јурин (ХХ)

286- 10.11.1976.

ЦРНИЛА

П: Коле Чашуле, Пр: Анђел Палашев, Р: Димитар Станкоски, С: и К: Милан Вукотић, М: Љупчо Константинов
 И: Павле Вујичић (Луков), Будимир Пешић (Фезлев), Стојан Стојиљковић (Христов), Гордана Винокић (Христова), Првослав Заковски (Младић), Новак Билбија (Иван), Милоје Ивановић (Методи), Олга Белић, Анђелка Давидовац, Светлана Вујичић (убице)

287- 02.12.1976.

СЕНКА ГОСПОДИНА ВИПА

П: А.Е.Грейданус, Р: Сања Баум, С: Милан Вукотић, К: Јасминка Јешић, М: Влада Ковачевић
 И: Драгица Петров (Мери), Селимир Тошић (Вип), Радован Бранков (Тарантел), Богданка Вакањац (Сенка), Лазар Брусин (Собар), Дивна Стојиљковић (Куварица)

288- 11.12.1976.

БИРАМО ЛЕПОТИЦУ**Избор Нове године**

П: Љубиша Ђокић, Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Јасминка Јешић, М: Влада Ковачевић.
 И: Светлана Вујичић (Мира), Селимир Тошић (Борко), Богданка Вакањац (Зец), Првослав Заковски (Медвед), Михајло Форо (Снешко), Новак Билбија (Чика Јоца), Дивна Стојиљковић (Стара година), Никола Јурин (Козметикус), Олга Белић (Пахуљица), Анђелка Давидовац (Папагајус), Лазар Брусин (Деда Мраз), Загорка Богдановић (Филоксера), Милоје Ивановић (Вајорини), Павле Вујичић (Ћаваторикус)

289- 22.02.1977.

ЖРТВЕ МОДЕ БУМ, БУМ

П: Душан Јовановић, Пр: Ад: и Р: Љубиша Ристић, С: и К: Миодраг Табачки, МС: Влада Ковачевић
 И: Филомена Доган, Загорка Богдановић, Гордана Винокић, Богданка Вакањац, Дивна Стојиљковић, Олга Белић, Анђелка Давидовац, Драгица Петров, Светлана Вујичић, Селимир Тошић, Првослав Заковски, Радован Бранков, Новак Билбија, Милоје Ивановић

290- 28.04.1977.

ПРИЧЕ ИЗ БЕЧКЕ ШУМЕ

П: Еден фон Хорват, Пр: Бранислав Милошевић, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Светлана Зојкић, ИМ: Влада Ковачевић, СП: Геза Јакобфалви, Л: Никола Медведев АсР: Првослав Заковски.

И: Никола Јурин (Алфред), Дивна Стојиљковић (Мајка), Иванка Барић (Бака), Првослав Заковски (Фердинанд Хирлингер), Гордана Винокић (Валерија), Будимир Пешић (Оскар), Ружица Цвијетић (Ида), Новак Билбија (Хавличек), Стојан Нотарош (Капетан), Мирјана Вукојевић (Милостива), Светлана Вујичић (Маријана), Михајло Форо (Чародеј), Богданка Вакањак (Прва тетка, Хелена), Драгица Петров (Друга тетка, Бароница), Селимир Тошић (Ерих) Давидовац (Ема), Милоје Ивановић (Мистер), Раде Бранков (Конферансије)

291- 15.05.1977.

МЕСЕЧИНА ЗА НЕСРЕЋНЕ

П: Јуџин О` Нил, Пр: Вера Нешић, Ад: и Р: Лилијана Арсенов, С: и К: Милан Вукотић ИМ: Влада Ковачевић, Л: Никола Медведев

И: Олга Белић (Џози Хоган), Павле Вујичић (Џејмс Тајрон), Стојан Стојиљковић (Фил Хоган), Милоје Ивановић (Мајк Хоган)

292- 18.05.1977.

ПРИЧА О ДРУГУ ТИТУ

П: Звонко Штаубрингер и Милоје Поповић

Ад: и Р: Светозар Рапајић, С: Влада Ребезов, К:

Јасминка Јешић, МС: Влада Ковачевић Л: Никола Медведев И: Стојадин Стојиљковић, Будимир Пешић, Иванка Барић, Загорка Богдановић, Селимир Тошић, Павле Вујичић, Новак Билбија, Мирјана Вукојевић, Ружица Цвијетић, Првослав Заковски

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1976/77

Представа:			Број			Представа:			Број		
			Извођења						Извођења		
			Гледалаца						Гледалаца		
1. ЦРВЕНА РАВНИЦА*	15	4.329	8. ПРИЗ БЕЧКЕ ШУМЕ	8	1.400						
2. СТОЛИЦА КОЈА СЕ ЉУ..	41	9.665	9. МЕСЕЧИНА ЗА НЕСР..	3	658						
3. ЕМИГРАНТИ	19	4.066	10. ПРИЧА О ДР. ТИТУ	45	16.104						
4. ЦРНИЛА	9	830	11. Па изволте у Сакуле**	12	3.750						
5. СЕНКА ГОСП. ВИПА	5	440	12. Поп Ћира и поп Спира	11	1.290						
6. БИРАМО ЛЕПОТИЦУ	21	2.588	13. Буба у уху	3	1.128						
7. ЖРТВЕ МОДЕ БУМ БУМ	14	3.379									
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона								
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 206			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 49.627								

Сезона 1977/78

293- 02.10.1977.

ХИТЛЕР У ПАРТИЗАНИМА

П: Фадил Хаџић, Р: и ИМ: Ђорђе Ђурђевић, С: Влада Ребезов

И: Михајло Форо (Мартин), Новак Билбија (Мехо), Павле Вујичић (Ђука), Ружица Цвијетић (Јања), Првослав Заковски (Младен), Светлана Вујичић (Докторица), Селимир Тошић (Стојан), Будимир Пешић (Фрањо), Раде Бранков (Мрвица), Лазар Брусин (Немачки пуковник), Драгица Петров (Зора), Богданка Вакањац (Сека), Мирјана Вукојевић (Анка), Милоје Ивановић (Осман), Веселин Нићин (Хармоникаш)

294- 15.12.1977.

КАВИЈАР ИЛИ ПАСУЉ

П: Скарничи – Тарабузи, Пр: Лела Куртовић, Р: Миливоје Милојевић, С: и К: Светлана Зојкић

МС: Влада Ковачевић, Л: Никола Медведев, Ас Р: Бранимир Брстина

И: Будимир Пешић (Леонида), Гордана Винокић (Валерија), Мирјана Вукојевић (Фјорела), Миленко Павлов (Роберто), Богданка Вакањац (Матилда), Никола Јурин (Антонио), Дивна Стојиљковић (Илона Цибор), Милоје Ивановић (Николо), Стојан Стојиљковић (Рајмондо), Анђелка Давидовац (Кјарела), Селимир Тошић (Алфонсо), Првослав Заковски (Марчело), Новак Билбија (Велуто), Раде Бранков (Алексеј), Лазар Брусин (Деда)

295- 17.12.1977.

ФАНТОМЧЕ ПЛУФТ

П: Марија Клара Мачадо, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Светлана Зојкић М: Влада Ковачевић

И: Ружица Цвијетић, Павле вујичић, Драгица Петров, Миленко Павлов, Михајло Форо, Анђелка Давидовац, Светлана Вујичић, Загорка Богдановић, Селимир Тошић, Првослав Заковски

296- 12.03.1978.

ЧУДО У ШАРГАНУ

П: Љубомир Симовић, Р: Душан Родић, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић, МС: Влада Ковачевић, Л: Никола Медведев

И: Гордана Винокић (Иконија), Мирјана Николић, Дивна Стојиљковић (Госпава), Светлана Вујичић (Смиља), Новак Билбија, Милоје Ивановић (Анђелко), Павле Вујичић, Миленко Павлов (Миле), Стојан Стојиљковић (Ставра), Стојан Нотарош (Просјак), Будимир Пешић (Скитница), Анђелка Давидовац (Јагода), Никола Јурин (Вилотијевић), Селимир Тошић (Иследник), Првослав Заковски (Манојло), Михајло Форо (Танаско), Мирослав Дојков (Виолиниста)

297- 27.04.1978.

РЕВИЗОР

П: Н.В.Погољ, Пр: Марија Стојиљковић, Р: Стево Жигон, С: Влада Ребезов, К: Јасминка Јешић

Л. Мавид Поповић, ИМ: Влада Ковачевић, АсР: Никола Јурин

И: Стојан Стојиљковић (Антон Антонович), Гордана Винокић (Ана Андрејева), Мирјана Вукојевић (Марија Антонова), Лазар Брусин (Хлопов), Иванка Барић (Његова жена), Селимир Тошић (Тјапкин), Загорка Богдановић (Његова жена), Стојан Нотарош (Земљаника), Мирјана Николић (Његова жена), Радован Бранков (Спекин), Драгица Петров (Његова жена), Будимир Пешић (Допчински), Богданка Вакањац (Његова жена), Михајло Форо (Бопчински), Бранислав Атанацковић (Његов син), Миленко Павлов (Хљестаков), Новак Билбија (Осип), Павле Вујичић (Уховјортов), Дивна Стојиљковић (Његова жена), Живојин Шајтинац (Хибнер), Првослав Заковски (Абдулин), Милоје Ивановић (Трговац), Вишња Каузларић Мандић (Афдотја), Јован Царан (Кафански момак), Драгиша Косара (Мишка), Бранимир Брстина (Свистунов), Светлана Вујичић, Анђелка Давидовац, Јадранка Бобо, Љиљана Габоров, Милена Медић (Ћерке удаваче)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1977/78

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ХИТЛЕР У ПАРТИЗ..	9	1.560	7. Приче из Бечке шуме	28	7.591
2. КАВИЈАР ИЛИ ПАСУЉ	10	2.872	8. Столица која се љуља	17	4.612
3. ФАНТОМЧЕ ПЛУФТ	2	786	9. Па изволте у Сакуле	21	6.004
4. ЧУДО У ШАРГАНУ	13	3.558	10. Емигранти	17	4.680
5. РЕВИЗОР	15	4.457	11. Поп Ћира и поп Спира	25	7.354
6. Прича о Титу	15	5.958			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 172		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 49.432			

Сезона 1978/79

298- 02.10.1978.

ЦЕНА

П: Артур Милер, Пр: Драгослав Андрић, Р: Бора Григоровић, С: Влада Ребезов, К: Јасминка Јешић, ИМ: Влада Ковачевић

И: Будимир Пешић (Виктор Франц), Мирјана Николић, (Естер Франц), Стојан Нотарош (Грегори Соломон), Никола Јурин (Волтер Франц)

299- 17-10.1978.

КРОЗ ПОНОЋ НЕМУ

П: Избор и адаптација текстова: Лука Хајдуковић, Р: Бора Григоровић, С: Влада Ребезов К: Јасминка Јешић, ИМ: Влада Ковачевић

И: Селимир Тошић, Милоје Ивановић, Првослав Заковски, Никола Јурин, Лазар Брусин, Миленко Павлов, Мирјана Вукојевић, Анђелка Давидовац, Светлана Вујичић, Драгица Петров, Загорка Богдановић, Ружица Цвијетић, Новак Билбија, Стојан Стојиљковић, Будимир Пешић, Стојан Нотарош, Михајло Фор, Иванка Барић

300- 21.12.1978.

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА

П: Бранислав Нушић, Р: Стево Жигон, С: и К: Влада Маренић, АсР: Никола Јурин

И: Стојан Стојиљковић (Агатон Арсић), Михајло Фор (Танасије), Лазар Брусин (Прока), Новак Билбија (Трифун), Миленко Павлов (Мића Станимировић), Првослав Заковски (Др Петровић), Дивна Стојиљковић (Симка), Иванка Барић (Вида), Богданка Вакањац (Гина), Гордана Винокић (Сарка), Анђелка Давидовац (Даница), Загорка Богдановић, Вишња Каузларић Мандић, Ружица Цвијетић, Драгица Петров, Светлана Вујичић (Калуђерице)

301- 11.03.1979.

ВИЛОВЊАК ОД ЗАПАДНИХ СТРАНА

П: Џон Милингтон Синг, Пр: Боривој Недић, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић, Л: др Милорад Дешић

И: Миленко Павлов (Кристофер Ман), Стојан Стојиљковић (Стари Ман), Михајло Фор (Крчмар), Гордана Винокић (Пегин Мајкова), Загорка Богдановић (Удова Квин), Никола Јурин (Шон Кио), Новак Билбија, Милоје Ивановић (Фили Кален), Првослав Заковски (Џими Фарел), Анђелка Давидовац (Сара Тенси), Светлана Вујичић (Сузан Бреди), Драгица Петров (Хонорија Блејк), Ружица Цвијетић (Нели Мек Лафлин), Милоје Ивановић, Новак Билбија, Јован Царан, Бранислав Атанацковић, Милан Кочаловић (народ)

302- 12.04.1979.

ЈА САМ ЗА СВОЈЕ ИДЕАЛЕ СПРЕМАН ЖРТВОВАТИ И СВОЈ ЖИВОТ

П: Павао Циндрић, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Ђеђи Рацков, Стручни сарадник: Олга Чворић Виторовић, ИМ: Слободан Бурсаћ

И: Никола Јурин (Јосип Броз), Стојан Нотарош (Политео), Стојан Стојиљковић (Светозар Томић), Лазар Брусин (Иво Пацк), Милоје Ивановић (Јанко Нежић), Михајло Фор (Андрија Божичковић), Првослав Заковски (Бранилац Божичковића), Богданка Вакањац (Ева Копривњак), Селимир Тошић (Бранилац Еве Копривњак), Предраг Станић (Новоселић), Будимир Пешић (Иво Марокин), Новак Билбија (Анзуловић), Бранимир Брстина (Судски стражар), Анђелка Давидовац, Драгица Петров, Светлана Вујичић, Првослав Заковски, Селимир Тошић, Предраг Станић (народ)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1978/79

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЦЕНА	11	1.887	8. Столица која се љуља	1	30
2. КРОЗ ПОНОЋ НЕМУ	21	5.511	9. Ревизор	14	3.453
3. ОЖАЛОШЋ. ПОРОДИЦА	21	6.025	10. Поп Ћира и поп Спира	18	3.575
4. ВИЛОВЊАК ОД 3. СТР..	9	1.645	11. Чудо у Шаргану	11	1.379
5. ЈА САМ ЗА СВОЈЕ ИДЕ..	17	4.501	12. Кавијар или пасуљ	7	595
6. Хитлер у партизанима	1	50	13. Емигранти	2	173
7. Па изволте у Сакуле	8	2.337	14. Програм Деда Мраза	16	4.600
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:157			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 35.761		

Сезона 1979/80**303-** 02.10.1979.**БЕЂАРАЦ**

П: Зоран Петровић, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов,
 К: Зоран Петровић, МС: Влада Ковачевић
 И: Никола Јурин (Сеља), Новак Билбија (Жива),
 Првослав Заковски (Баца), Селимир Тошић (Брцуљ),
 Милоје Ивановић (Пера), Предраг Станић (Рада),
 Милан Кочаловић (Велизар), Лазар Брусин (Деда
 Јоја), Богданка Вакањац (Велинка), Ружица Цвијетић
 (Меланија), Загорка Богдановић (Зорка), Гордана
 Винокић (Љубица), Стојан Стојиљковић (Јоца),
 Будимир Пешић (Неца), Дивна Стојиљковић (Гина),
 Стојан Нотарош (Павле), Иванка Барић (Олга),
 Драган Ђорђевић (Миша), Михајло Форо (Сима),
 Анђелка Давидовац, Светлана Вујичић, Драгица
 Петров (девојке), Милоје Ивановић, Предраг Станић,
 Милан Кочаловић (момци)

304- 31.10.1979.**СТАНАРСКО ПРАВО ПОКОЈНОГ
ГОСПОДИНА СИМЕ**

П: Јован Булајић, Р: Миливоје Милојевић, С: и К:
 Светлана Зојкић, СП: Драгослав Јанковић Макс, МС:
 Влада Ковачевић
 И: Гордана Винокић (Гђа Тодоровић), Никола Јурин
 (Саша), Анђелка Давидовац (Љубица), Будимир Пешић
 (Митар), Петар Јокић (Дејан), Светлана Вујичић
 (Лили), Ружица Цвијетић (Вера), Богданка Вакањац
 (Гђица Герасимовић), Новак Билбија (Слободан)

305- 09.12.1979.**ОСВРНИ СЕ У ГНЕВУ**

П: Џон Осборн, Р: Бода Марковић, С: Миодраг
 Табачки, К: Славка Лучић
 И: Новак Билбија (Џими Портер), Првослав Заковски
 (Клиф Луис), Светлана Утјешановић (Алисон Потер),
 Мирјана Вукојевић, Драгица Петров (Хелена Чарло),
 Будимир Пешић (Пуковник Редферн)

306- 28.12.1979.**КРАЉ...**

П: Жорж Волински, Пр: Алберт Голдштајн, Р: Бода
 Марковић, С: Звонимир Лончарић
 И: Стојан Стојиљковић (Дебели), Никола Јурин
 (Мршави), Драган Ђорђевић (Он), Нада Мршић
 (Она)

307- 24.02.1980.

САМОУБИЦА

П: Николај Ердман, Р: Димитар Станкоски, С: Владимир Георгијевски, К: Елена Данчева Танчева

И: Будимир Пешић (Подсекаљников), Светлана Утјешановић (Марија), Љиљана Ребезов (Серафима), Михјало Форо (Калабушкин), Богданка Вакањац (Маргарита), Драгиша Косара (Степан), Стојан Стојиљковић (Аристарх), Новак Билбија (Јегор), Првослав Заковски (Никифор), Никола Јурин (Виктор), Стојан Нотарош (Јелпидиј), Предраг Станић (Олег), Гордана Винокић (Клеопатра), Дивна Стојиљковић (Зинка), Анђелка Давидовац (Раиса), Загорка Богдановић (Хенријета), Драгица Петров (Софи), Лазар Брусин (Костја), Милоје Ивановић (Феђа)

308- 08.03.1980.

ДЕВОЈКА

П: Пуриша Ђорђевић, Р: Димитар Станкоски, С: Влада Ребезов

И: Мирјана Вукојевић (Девојка), Селимир Тошић (Момак), Михајло Форо (Фотограф), Милоје Ивановић (Комесар), Првослав Заковски (Приповедач), Веселин Нићин (Хармоникаш)

309- 23.05.1980.

СТРАХ И БЕДА ТРЕЋЕГ РАЈХА

П: Бертолд Брехт, Пр: Војислав Деспотов, Р: Бода Марковић, С: Влада Ребезов, К: Бјанка Аџић Урсулов, М: Алфи Кабиљо.

И: Никола Јурин, Стојан Стојиљковић, Мирјана Вукојевић, Будимир Пешић, Новак Билбија, Сава Дамјановић, Селимир Тошић, Михајло Форо, Дивна Стојиљковић, Првослав Заковски, Мирјана Шајтинац, Љиљана Ребезов, Јован Царан, Светлана Утјешановић, Филомена Доган, Ивнка Барић, Богданка Вакањац, Сонгове певају: Иванка Барић, Стојан Нотарош и Будимир Пешић

310- 28.06.1980.

ЗАР ЈЕ ВАЖНО КО КРАДЕ МАРИОЛИНЕ КАРАНФИЛЕ

П: Милутин Ж. Павлов, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић М: Влада Ковачевић

И: Михајло Форо (Прокопије), Никола Јурин (Корић), Богданка Вакањац (Лидија), Милоје Ивановић (Бора контраш), Мирослав Николић (Мита гудало), Светислав Николић (Акса плаут), Живојин Шајтинац (Мртвак), Предраг Станић (Мангуп)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1979/80

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. БЕЂАРАЦ	36	7.380	7. СТРАХ И БЕДА ...	5	715
2. ОСВРНИ СЕ У ГНЕВУ	12	2.040	8. ЗАР ЈЕ ВАЖНО КО...	4	284
3. СТАНАРСКО ПРАВО...	10	2180	9. Поп Ћира и поп Спира	8	1.520
4. КРАЉ...	8	1.640	10. Ревизор	16	3.880
5. САМОУБИЦА	10	2.550	11. Ожалошћена породица	17	3.026
6. ДЕВОЈКА	17	2.975	12. Ја сам за своје идеале..	10	1.730
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 153			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 29.92		

Сезона 1980/81

311- 12.10.1980.

ТВРЂАВА

П: Кобо Абе, Пр: Никола Медведев, Р: Лилијана Арсенов, С. И К: Влада Маренић
 И: Никола Јурин (Мушкарац), Новак Билбија (Јаги),
 Олга Белић (Жена), Стојан Стојиљковић (Отац),
 Ирена Тот (Девојка)

312- 01.11.1980.

ЖЕНСКА КОМЕДИЈА

П: Хајнер Милер, Пр: Војислав Деспотов, Р: Миливоје Милојевић, С: и К: Влада Маренић
 И: Живојин Шајтинац (Мали дебели радник, Вагрогасац), Предраг Станић (Високи радник),
 Вишња Каузларић Мандић (Радница), Будимир Пешић (Цабел), Милоје Ивановић (Први бравар)
 Драган Ђорђевић (Други бравар), Милан Кочаловић (Хексел), Првослав Заковски (Прил), Селимир Тошић (Партијски секретар, Франц Хексел), Михајло Форо (Мајстор, Кашибе),
 Светлана Утјешановић (Џон Негле), Гордана Винокић (Ема Кашибе), Анђелка Давидовац (Вера) Јован Царан (Бригадир), Драгиша Косара (Карл), Драгица Петров (Хилда Прил), Дивна Стојиљковић (Ана Цабел), Бранислав Атанацковић (Инспцијент)

313- 14.01.1981.

РОДОЉУПЦИ

П: Ј.Стерија Поповић, Р: Стево Жигон, С: и К: Светламна Зојкић, М. Влада Ковачевић, Ас.Р: Никола Јурин Стојан Стојиљковић (Жутилов),
 Гордана Винокић (Нанчика), Светлана Утјешановић (Милчика), Данијела Гинин (Еден), Новак Билбија (Лепршић), Богданка Вакањац (Зеленићка), Михајло Форо (Шербулић), Лазар Брусин (Смрдић), Будимир Пешић (Гавриловић), Првослав Заковски (Нађ Пал),
 Драгиша Косара (Скоротеча), Дивна Стојиљковић, Анђелка Давидовац, Мирјана Шајтинац, Драгица Петров, Ђерђи Лацко, Олга Белић, Кристина Мирков,
 Милан Кочаловић, Јован Царан, Селимир Тошић, Милоје Ивановић, Тихомир Мачковић, Живојин Шајтинац (родољупци)

314- 11.03.1981.

КИСЕОНИК

П: Миодраг Ђукић, Р: Велимир Митровић, С: Александар Златовић, К: Јасминка Јешић, М: Влада Ковачевић
 И: Никола Јурин (Младен Секуловић), Новак Билбија (Василије Крешимир), Стојан Стојиљковић (Др Келава), Гордана Винокић (Валерија), Мирјана Вукојевић (Роксанда), Михајло Форо (Јошка), Будимир Пешић (Доктор), Селимир Тошић (Хирург),
 Дивна Стојиљковић (Мица) Милоје Ивановић (Џоли-Јован), Богданка Вакањац (Мата), Сава Дамјановић (Драгојло), Стојан Нотарош (Кљака), Лазар Брусин (Тода), Драгиша Косара (Милија), Првослав Заковски (Марисав), Милан Кочаловић (Цока), Анђелка Давидовац (Прва болничарка), Светлана Утјешановић (Друга болничарка)

315- 29.04.1981.

ОНЕ И ОН

П: Ларс Хелгесон, Пр: Драгослав Андрић, Р: Миливоје Милојевић, С: Влада Ребезов
 И: Светлана Утјешановић (Марија), Олга Белић, Мирјана Вукојевић (Барбара), Драгица Петров (Ана), Анђелка Давидовац (Соња), Селчимир Тошић (Мушкарац)

316- 12.06.1981.

ШВЕЈК УОЧИ РАТА И У РАТУ

П: Јарослав Хашек . Никола Медведев, Пр. И Ад: Никола Медведев, Р: Оливер Викторовић, Ас.Р: Вишња Каузларић-Мандић, С: Влада Ребезов, К: Зорана Јовановић, М: Душан Митровић
 И: Михајло Форо (Швејк), Никола Јурин (Лукаш), Будимир Пешић (Марек, Паливец), Лазар Брусин (Дуб), Стојан Нотарош (Вањек), Стојан Стојиљковић (Сагнер), Новак Билбија (Балун), Милоје Ивановић (Кунерт), Првослав Заковски (Тејрле), Милан Кочаловић (Ходунски), Гордана Винокић (Бароница фон Боценхајм), Ружица Цвијетић (Ела)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1980/81

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ТВРЂАВА	15	3.600	8. Ревизор	6	1.463
2. ЖЕНСКА КОМЕДИЈА	5	856	9. Станарско право пок..	12	2.197
3. РОДОЉУПЦИ	23	6.301	10. Осврни се у гневу	7	1.280
4. КИСЕОНИК	7	925	11. Самоубица	4	900
5. ОНЕ И ОН	6	457	12. Девојка	12	2.568
6. ШВЕЈК УОЧИ РАТА И У..	6	934	13. Страх и беда Трећег..	18	3.420
7. Прича о другу Титу	11	1.116	14. Зар је важно ко краде..	19	2.864
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:151		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 28.881			

Сезона 1981/82

317- 02.10.1981.

РИЂАН КРИЛАТИ

П: Милан Туторов, Р: Миливоје Милојевић, С: Виорел Флора, К: Бранка Петровић, М: Зоран Милетић
 И: Милан Кочаловић (Борислав Петров), Новак Билбија (Станко Томић), Стојан Стојиљковић (Алојз Крал), Првослав Заковски (Матија Грос), Михајло Форо (Андраш Фехер), Милоје Ивановић (Слободан Белобрк, Сима Чабраја), Мирјана Вукојевић (Јелисавета Петров), Светлана Утјешановић (Деса Марковић), Селимир Тошић (Мита Живков), Будимир Пешић (Никола Каравлах), Никола Јурин (Шпилер), Богданка Вакањац (Перса Живков), Данијела Гинин (Мима) Ружица Цвијетић (Сестра Станка Томића)

318- 13.10.1981.

ПОКОПАНО ДЕТЕ

П: Сем Шепард, Пр: Слободан Селенић, Р: Милан Душков, С: Влада Ребезов, К: Бјанка Аџић-Урсулов, М: Зоран Милетић
 И: Стојан Стојиљковић (Доц), Гордана Винокић (Хали), Никола Јурин (Тилден), Новак Билбија (Брендли), Милан Кочаловић (Винс), Мирјана Вукојевић (Шели), Милоје Ивановић (Дјуис)

319- 20.11.1981.

ФЕНОМЕНИ

П: Григориј Горин, Пр: Никола Медведев, Р: Бора Григоровић, С: Влада Ребезов, К: Љерка Калчић, М: Звонимир Јовчић
 И: Новак Билбија (Прохоров), Михајло Форо (Клагин), Будимир Пешић (Иванов), Никола Јурин (Ларичев), Мирјана Вукојевић (Ларичева), Стојан Стојиљковић (Антон), Светлана Утјешановић (Дежурна)

320- 27.02.1982.

ТАЛАЦ

П: Брендан Биен, Пр: Слободан Селенић, Р: Миливоје Милојевић, С: Виорел Флора, К: Милена Ничева Јефтић Костић
 И: Будимир Пешић (Пат), Гордана Винокић (Мег Дилон), Богданка Вакањац (Мис Гилкрис), Стојан Нотарош (Мусје), Никола Јурин (Милиди), Синиша Ћопић (Лесли), Светлана Утјешановић (Тереза), Селимир Тошић („Принцеза Грејс“), Милоје Ивановић (Официр ИРА), Михајло Форо (Добровољац), Првослав Заковски (Пољски морнар), Милан Кочаловић (Рио Рита), Анђелка Давидовац (Бобо), Драгица Петров, Мирјана Вукојевић (Ропин), Дивна Стојиљковић (Колета), Ненад Пантић, Милан Бојанић (Музичар)

321- 07.05.1982.

СВЕТИСЛАВ И МИЛЕВА:

П: Милош Николић, Р: Драган Јовић, С: Влада Ребезов,
 К: Весна радовић, М: Влада Ковачевић
 И: Стојан Нотарош (Душа Милошев), Будимир Пешић (Глига Милошев), Богданка Вакањац (Велинка Милошев), Милан Кочаловић (Светислав Милошев), Лазар Брусин (Ива Николин), Гордана Винокић (ЂурђинкаНиколин), Михајло Форо (АлексаНиколин), Ружица Цвијетић (Цвета Николин), Мирјана Вукојевић (Милева Николин), Стојан Стојиљковић (Бата брица), Првослав Заковски (Страјин), Селимир Тошић (Поштар), Анђелка Давидовац (Милка), Милоје Ивановић (Савица), Драгиша Косара (Јешин), Јован Царан (Шебој), Тихомир Мачковић (Попара), Бошко Мратинковић, Веселин Нићин, Мирослав Николић (музичари)

322- 30.06.1982.

ХВАЛИСАВИ ВОЈНИК

П: Тит Макције Плаут, Р: Оливер Викторовић, С: Влада Ребезов, К: Зорана Јовановић, М: Звонимир Јовчић, Кор: Драгослав Јанковић Макс, АсР: Вишња Каузларић Мандић Маске: Нијаз Мемиши
 И: Новак Билбија (Пиргополиник), Милоје Ивановић (Артотрог, Лурцијон), Никола Јурин, (Палестријон), Стојан Стојиљковић (Периплекомен), Михајло Форо (Сцеледро), Светлана Утјешановић (Филокомазија), Милан Кочаловић (Плеусикле), Богданка Вакањац (Милфидипа), Гордана Винокић, Дивна Стојиљковић (Акротелеутија), Селимир Тошић (Карион), Милоје Ивановић (Ропче)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1981/82

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. РИЂАН КРИЛАТИ	35	6.326	7. Прича о другу Титу	1	326
2. ПОКОПАНО ДЕТЕ	11	1.555	8. Ревизор	1	331
3. ФЕНОМЕНИ	22	4.326	9. Родољупци	5	606
4. ТАЛАЦ	10	2.790	10. Кисеоник	1	100
5. СВЕТИСЛАВ И МИЛ..	10	3.144	11. Швејк уочи рата и у рату	23	2.098
6. ХВАЛИСАВИ ВОЈНИК	2	350	12. Оне и он	4	550
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 125			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 22.502		

Сезона 1982/83

323- 02.10.1982.

КРОЗ ПОНОЋ НЕМУ

П: Ђура Јакшић, Ад: Лука Хајдуковић, Др: Миливоје Мајсторовић, Р: Бора Григоровић С: Влада Ребезов, К: Јасминка Јешић, ИМ: Влада Ковачевић
 И: Селимир Тошић, Првослав Заковски, Мирјана Вукојевић, Светлана Утјешановић, Новак Билбија, Будимир Пешић, Михајло Форо, Милоје Ивановић, Никола Јурин, Анђелка Давидовац, Ружица Цвијетић, Стојан Стојиљковић, Стојан Нотарош, Гордана Винокић, Милан Кочаловић, Музичка пратња: Војислав Попов, Бошко Мратинковић, Мирослав Николић

324- 06.11.1982.

РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ ШНАЈДЕРА

П: Александар Поповић, Др: Миливоје Мајсторовић, Р: и ИМ: Славенко Салетовић, С: Миодраг Табачки, К: Љиљана Орлић, Кор: Васа Соларов
 И: Новак Билбија (Бора Шнајдер), Никола Јурин (Селимир), Михајло Форо (Пикља), Будимир Пешић (Витомир), Стојан Нотарош (Шпира), Гордана Винокић (Лина), Светлана Утјешановић (Розика), Мирјана Вукојевић (Гоца), Селимир Тошић, Првослав Заковски (милиционери)

325- 13.02.1983.

ГОСПОЂА МИНИСТАРКА

П: Бранислав Нушић, Др: Миливоје Мајсторовић, Р: и Ад: Ивана Вујић, С: Влада Ребезов, К: Бјанка Ацић-Урсулов, М: Антон Говедник

И: Богданка Вакањац (Живка), Мирјана Вукојевић (Дара), Зоран Јовишевић (Рајка), Новак Билбија (Чеда Урошевић), Никола Јурин (Др Нинковић), Милоје Ивановић (Риста Тодоровић), Милан Кочаловић (Пера Каленић), Михајло Форо (Пера писар), Првослав Заковски (Момак из Министарства), Стојан Стојиљковић (Ујка Васа), Ружица Цвијетић (Тетка Савка), Стојан Нотарош (Теча Панта), Селимир Тошић (Чика Јаков), Дивна Стојиљковић (Соја), Гордана Винокић (Тетка Даца), Будимир Пешић (Јова Поп Арсин), Првослав Заковски (Сава Мишић), Светлана Утјешановић (Анка), Анђелка Давидовац (Учитељица енглеског), Првослав Заковски (Жандар), Селимир Тошић (Први грађанин сведок), Будимир Пешић (Други грађанин сведок), Анђелка Давидовац (Мајка отаџбина), Себастијан Ђосо (Црнче)

326- 24.04.1983.

ПИВАРА

П: Божидар Зечевић, Др: Миливоје Мајсторовић, Р: Миливоје Милојевић, С: Виорел Флора, К: Светлана Зојкић, М: Зоран Милетић, Л: Бранивој Ђорђевић, Кор: Драгослав Јанковић Макс

И: Будимир Пешић (Јое Вајферт), Мирјана Вукојевић (Јулија), Стојан Стојиљковић (Лир), Гордана Винокић (Коко), Никола Јурин (Јаго), Богданка Вакањац (Коштана), Милан Кочаловић (Руј Блаз), Светлана Утјешановић (Хеда), Милоје Ивановић (Ђидо), Михајло Форо (Хартвиг), Првослав Заковски (Рајнхард Бем), Стојан Нотарош (Драги), Селимир Тошић (Паранос), Анђелка Давидовац (Гост), Ружица Цвијетић (Гост), Дивна Стојиљковић (Гост), Драган Ђорђевић (Павлуша), Александар Ђурђевац (Андруша)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1982/83

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. КРОЗ ПОНОЋ НЕМУ	18	4.034	6. Риђан крилати	1	250
2. РАЗВОЈНИ ПУТ БОРЕ..	19	2.892	7. Феномени	5	720
3. ГОС. МИНИСТАРКА	17	5.344	8. Талац	3	496
4. ПИВАРА	2	360	9. Светислав и Милева	30	7.340
5. Швејк уочи рата и у рату	3	3.398	10. Хвалисави војник	5	726
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 113		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.560			

Сезона 1983/84

327- 03.10.1983.

СУМЊИВО ЛИЦЕ

П: Бранислав Нушић, Р: и ИМ: Стево Жигон, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић

И: Стојан Стојиљковић (Јеротије), Дивна Стојиљковић (Анђа), Анђелка Давидовац (Марица), Првослав Заковски (Вића), Будимир Пешић (Жика), Милоје Ивановић (Милисав), Михајло Форо (Таса), Селимир Тошић (Алекса Жуњић), Стојан Нотарош (Газда Миладин), Карољ Изеле (Газда Спасоје), Милан Кочаловић (Ђока), Драган Ђорђевић (Јоса), Драгиша Косара, Тихомир Мачковић, Јован Царан (Практиканти)

328- 26.11.1983.

ВЕЛИКА ПОРОТА

П: Драгослав Андрић, Др: Ђорђе Лебовић, Р: Миливоје Милојевић, С: Виорел Флора,

К: Светлана Зојкић, М: Душан Митровић, Л: Бранивој Ђорђевић

И: Стојан Стојиљковић, Будимир Пешић, Гордана Винокић, Стојан Нотарош, Михајло Форо, Светлана Утјешановић, Првослав Заковски, Селимир Тошић, Милоке Ивановић, Мирјана Вукојевић, Драган Ђорђевић, Дивна Стојиљковић, Ружица Цвијетић

329- 19.01.1984.

БАЛКАНСКИ ШПИЈУН

П: Душан Ковачевић, Р: Миливоје Милојевић, С: Виорел Флора, К: Светлана Зојкић, М: Зоран Милетић

И: Стојан Стојиљковић (Илија Чворовић), Гордана Винокић (Даница), Светлана Утјешановић Мирјана Вукојевић, (Соња), Будимир Пешић (Ђура), Милоје Ивановић (Подстанар)

330- 21.04.1984.

ХАЈ – ФАЈ - (HI – FI)

П: Горан Стефановски, Пр: Биљана Биљановска, Р: Нађа Јањетовић, С: Виорел Флора,

К: Марија Крањц, ИМ: Југослав Бошњак, Кор: Ивица Клеменц

И: Стојан Стојиљковић (Борис), Драган Ђорђевић (Матеј), Гордана Винокић (Соња), Мирјана Вукојевић (Мира), Милан Кочаловић (Американац), Милоје Ивановић (Рус), Првослав Заковски (Арапин)

331- 09.06.1984.

ЖЕНИДБА И УДАДБА

П: Јован Стерија Поповић, Р: и ИМ: Драган Јовић, С: Владимир Маренић, К: Славка Ћук

И: Новак Билбија (Младожења), Мирјана Вукојевић (Девојка), Гордана Винокић (Њена мати), Лазар Брусин (Њен отац), Михајло Форо (Проводација), Ружица Цвијетић (Кумача, Тетка)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1983/84

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. СУМЊИВО ЛИЦЕ	54	13.628	4. ХАЈ – ФАЈ	12	2.220
2. ВЕЛИКА ПОРОТА	11	1.940	5. ЖЕНИДБА И УДАДБА	6	1.010
3. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	26	4.580	6. Светислав и Милева	10	2.940
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 119			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 26.318		

Сезона 1984/85

332- 29.09.1984.

УЧООО!

П: Милан Туторов, Р: Лилијана Арсенов, С: Виорел Флора, К: Милан Вукотић, ИМ: Владимир Бојанић, Милан Бокјанић

И: Првослав Заковски (Жарко Зрењанин), Драган Ђорђевић (Страхиња Стефановић), Гордана Винокић (Зорка Рокнић Крагић), Будимир Пешић (Јурај Шпилер), Михајло Форо (Франц Рајт), Селимир Тошић (Иследник), Дивна Стојиљковић (Вилма Сивери), Анђелка Давидовац (Лепосава Кнежевић), Стојан Стојиљковић (Радивој Перц), Милоје Ивановић (Крагић), Милан Кочаловић (Оскар Лангер)

333- 08.12.1984.

ОБИЧНА ПРИЧА

П: Иван А. Гончаров, Др: Владимир Розов, Р: Стево Жигон, С: Виорел Флора, К: Божана Јовановић, Л: Божо Бобот, Кор: Геза Јакобфалви

И: Драган Ђорђевић (Александар Адујев), Кристина Мирков (Ана Павловна), Будимир Пешић (Петар Иванович Адујев), Гордана Винокић (Лизавета Александровна), Анђелка Давидовац (Софија Васиљевна), Милан Кочаловић (Поспелов), Ружица Цвијетић (Љубецка), Мирјана Вукојевић (Нађенка), Селимир Тошић (Новински), Ирена Тот (Тафајева), Ержебет Печи (Кузина Тафајева), Првослав Заковски (Слуга Василије), Вишња Каузлирић-Мандић (Тетка), Драгиша Косара (Слуга), Мирјана Шајтинац, Јован Царан, Тихомир Мачковић, Драгиша Косара (гости)

334- 19.01.1985.

МУЖ ИДЕ У ЛОВ

П: Жорж Фејдо, Р: Петар Зец, С: Виорел Флора, К: Светлана Тодоровић, М: Светлана Вранић, Кор: Локица Стефановић, Л: Божо Бобот

И: Милоје Ивановић (Дишотел), Анђелка Давидовац (Леонтина), Милан Кочаловић (Морис), Михајло Форо (Касањ), Светлана Утјешановић (Г-ђа ла Тур), Драган Ђорђевић (Гонтран), Селимир Тошић (Комесар Бридоа), Ружица Цвијетић (Бабет)

335- 16.03.1985.

КЛОПКА

П: Ира Левин, Пр: Соња Башић, Р: Миомир Мики Стаменковић, С: и К: Драгољуб Ивков, М: Јован Бранковић, Л: Божо Бобот.

И: Будимир Пешић (Сидни Брул), Гордана Винокић (Мојра Брул), Милан Кочаловић (Клифорд Андерсон), Светлана Утјешановић (Хелга тен Дорп), Михајло Форо (Пертер Милгрим)

336- 07.06.1985.

САМО ВИ АЈТЕ, МИ ЂЕМО**ГРАКТАТ И АРЛАУКАТ**

П: Миодраг Караџић, Р: Благота Ераковић, С: и К: Велибор Радоњић, М: Зоран Христић, Л: Божо Бобот
И: Сава Дамјановић (Стеван Бећировић), Светлана Утјешановић (Душанка), Милан Кочаловић (Ристо), Будимир Пешић (Вид), Михајло Форо (Спасо), Селимир Тошић (Драго), Милоје Ивановић (Вељко), Ружица Цвијетић (Даница), Дивна Стојиљковић (Ристана), Првослав Заковски (Радован)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1984/85

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца	
1. УЧООО!	31	7.223	5. САМО ВИ АЈТЕ..	3	700
2. ОБИЧНА ПРИЧА	23	5.360	6. Балкански шпијун	4	932
3. МУЖ ИДЕ У ЛОВ	16	3.728	7. Хај – фај	3	690
4. КЛОПКА	18	4.195	8. Женидба и удадба	21	4.293
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 119			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 27.121		

Сезона 1985/86

337- 12.12.1985.

ПУТУЈУЋЕ ПОЗОРИШТЕ ШОПАЛОВИЋ

П: Љубомир Симовић, Р: Благота Ераковић, С: Велибор Радоњић, К: Јасминка Јешић, ИМ: Слободан Бурсаћ
 И: Михајло Форо (Мајцен), Милоје Ивановић (Милан), Селимир Тошић (Дробац), Будимир Пешић (Благоје Бабић), Гордана Винокић (Гина), Мирјана Вукојевић (Симка), Дивна Стојиљковић (Дара), Ружица Цвијетић (Томанија), Сава Дамјановић (Василије Шопаловић), Светлана Утјешановић (Јелисавета Протић), Светлана Поповић (Софија Суботић), Милан Кочаловић (Филип Трнавац), Анђелка Давидовац, Оливера Беговић (грађанке), Нермил Бешлагић (Непознати)

338- 01.02.1986.

ТАЊА

П: Алексеј Арбузов, Пр: Драгослав Андрић, Р: Лилијана Арсенов, С: и К: Влада Маренић, М: Душан Митровић, Кор: Зоран Симовић, МС: Момир Дукић
 И: Мирјана Вукојевић (Тања), Милан Кочаловић (Герман), Оливера Беговић (Марија), Селимир Тошић (Игњатов), Првослав Заковски (Михеј), Будимир Пешић (Васин), Гордана Јовановић (Дусја), Гордана Винокић (Газдарица), Нермил бешлагић (Гришенко), Анђелка Давидовац (Оља), Михајло Форо (Сергеј), Ружица Цвијетић (Домаћица), Момир Дукић (Коља)

339- 20.03.1986.

ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У**СЕЛУ МРДУША ДОЊА**

П: Иво Брешан, Р: С: и К: Димитар Станкоски, ИМ: Љупчо Константинов
 И: Будимир Пешић (Букара), Милоје Ивановић (Миле Пуљиза), Анђелка Давидовац (Анђа), Гордана Винокић (Мајкача), Михајло Форо (Мачак), Милан Кочаловић (Јоца), Првослав Заковски (Шкунце), Селимир Тошић (Шимурина), Нермил Бешлагић, Оливера Беговић, Светлана Поповић, Ружица Цвијетић (сељани Доње Мрдуше)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1985/86

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
1. ПУТ.. П.. ШОПАЛОВИЋ	16	4.170	5. Муж иде у лов	11	2.240		
2. ТАЊА	12	2.490	6. Клопка	5	810		
3. ПР.ХАМЛЕТА У СЕЛУ..	22	6.335	7. Само ви ајте, ми ћемо...	24	6.165		
4. Женидба и удадба	3	680					
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона					
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 93				УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 22.890			

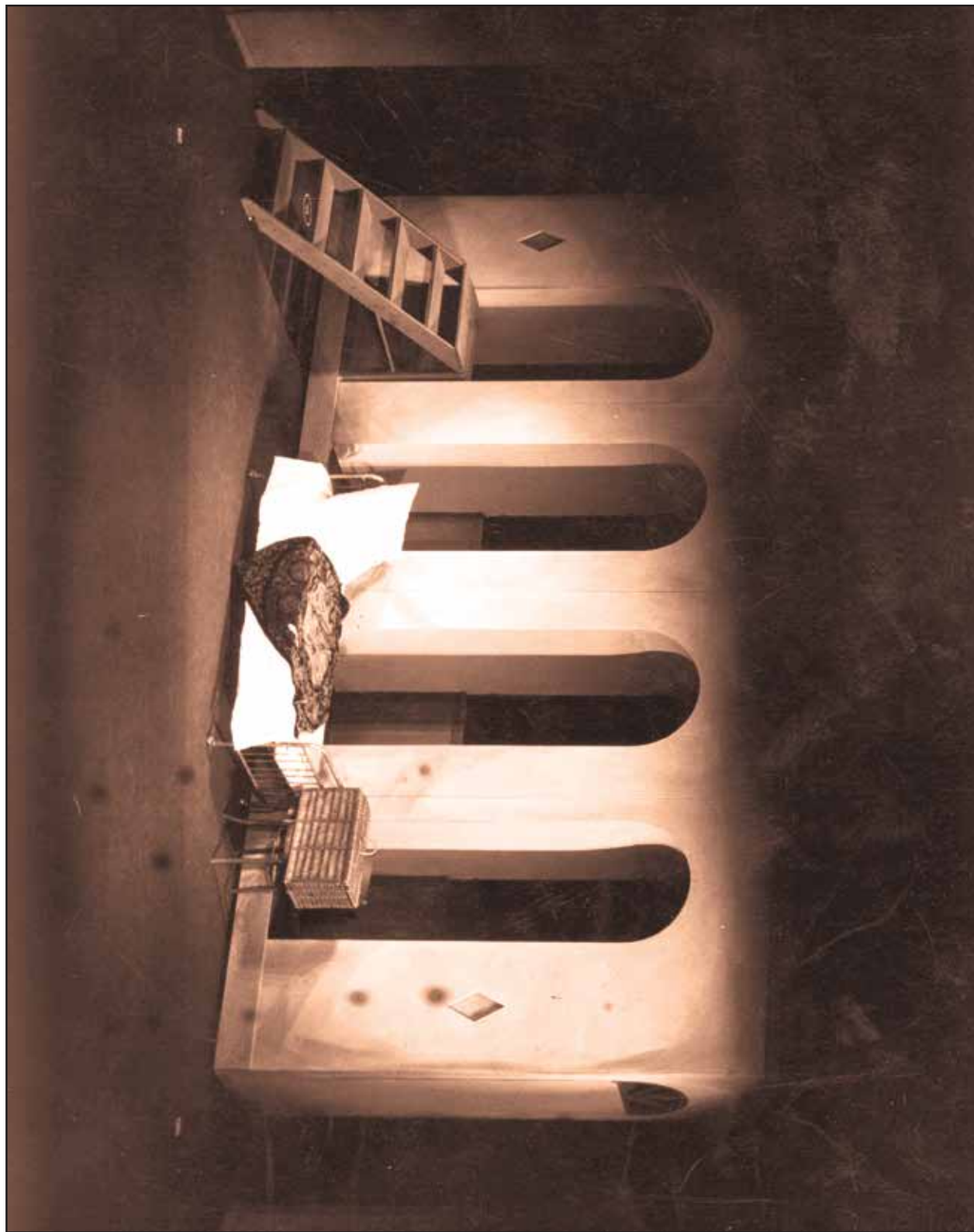
Столица која се љуља - 284 - Олга Белић, Михајло Форо, Новак Билбија, Светлана Вујичић Утјешановић и Павле Вујичић

Жртве моде бум-бум - 289 - Призор из представе

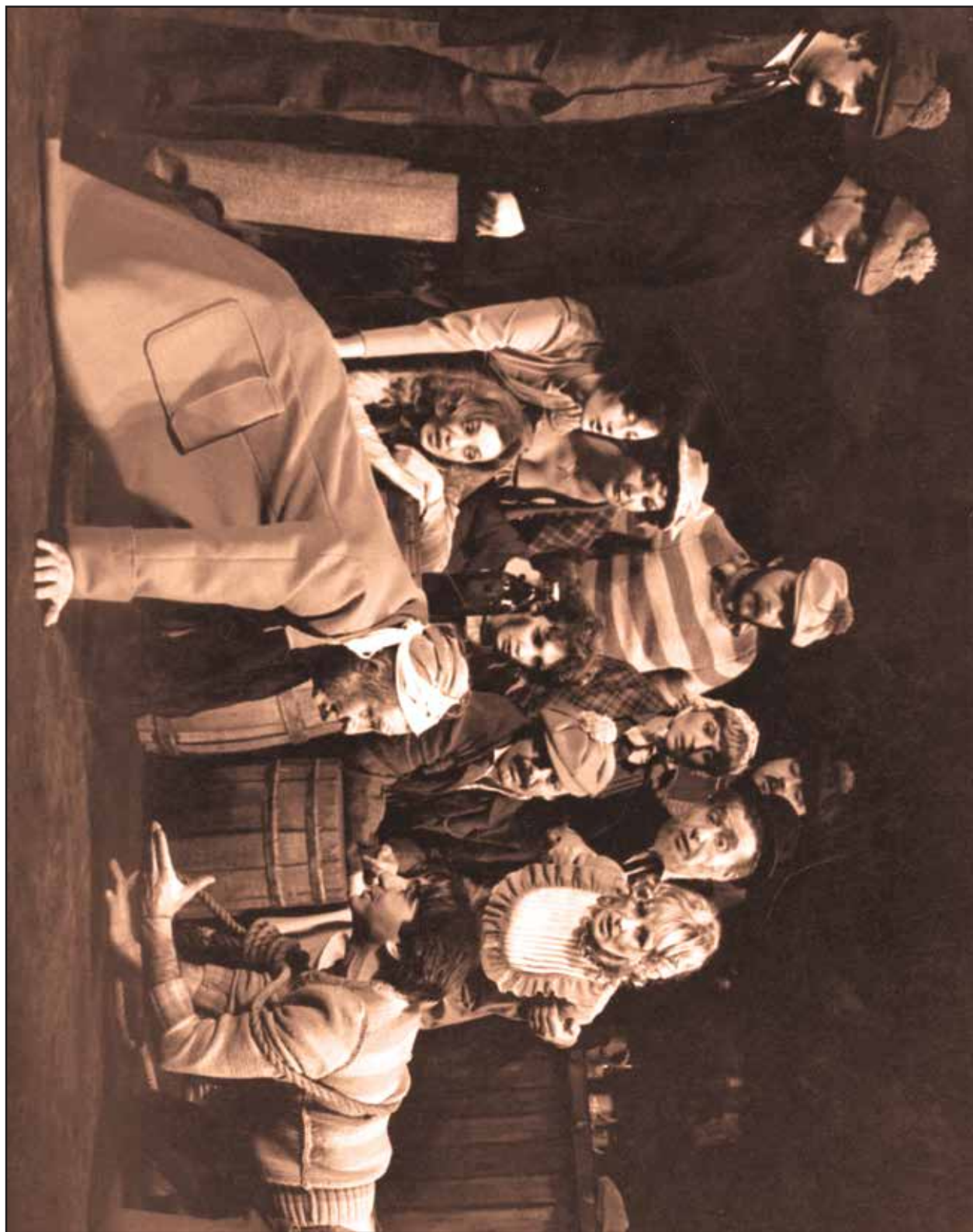
Чудо у Шаргану - 296 - Стојан Нотарош

Ревизор -297- Сценографија Владе Ребезова

Ревизор - 297- Маријана Вукојевић и Миленко Павлов

Вировњак од западних страна -301- Призор из представе

Бегарац -303- Призор из представе

Страх и беда Трећег рајха -309- Будимир Пешић, Стојан Стојиљковић и Никола Јурин

Госпођа министарка -325- Стојан Стојиљковић и Богданка Вакањац

Балкански шпијун -329- Стојан Стојиљковић и Гордана Винокић

Обична прича -333- Будимир Пешић и Драган Ђорђевић

Муж иде у лов -334- Милан Кочаловић, Милоје Ивановић и Михајло Форо

Само ви ајте, ми ће мо грактат и арлаукат -336- Саво Дамјановић

ПЕТА ДЕЦЕНИЈА
(1986/87 – 1995/96)

Отварање камерне сцене. - Реконструкција дела техничке опреме. - Дуел старих и нових редитељских имена. - Камерна сцена у пуној функцији. - Невоље са Брехтом - Феномен „Митова Балкана“. - Санкције и доба водвиља. - Најмањи број премијера од оснивања

После опремања неопходном сценском опремом, која се састојала од монтирања светлосних и тонских уређаја, са посебном кабином за техничаре-руковаоце, монтирањем мале позорнице, као и постављањем 60 седишта у гледалишту, на почетку пете деценије свог рада, Народно позориште „Тоша Јовановић“ добило је и своју сталну камерну сцену. Лоша архитектонска решења на првом спрату нове зграде нису омогућавала неку примеренију позицију за нову позоришну сцену, гардеробе, издвојену комуникацију за улазак публике, а нарочито вентилацију сале, али је она ипак представљала значајну новину и одређени изазов за специфична редитељска и глумачка остварења, разуме се, са текстовима примењене драматургије и писана за мали број актера. Нова сцена отворена је сугестивном драмском минијатуром Милана Тудорова *Крајпуташ за троје*, на тему породичног лома, узрокованог сукобом два опречна животна искуства, још увек оптерећена суровим ратним догађајима. После *Пукотине раја*, која је педесетих година била један од пионира савремене интимистичке драме, ово је други драмски текст зрењанинског писца Милана Тудорова, који је на сцени овог театра у потпуности валоризовао свој ауторски и редитељски кредо. У солидном глумачком трију, који су чинили Светлана Утјешановић, Селимир Тошић и Милоје Ивановић, овај последњи за нијансу је боље владао унутрашњом структуром свога лика, у специфичним условима камерне интерпретације. Само три дана доцније уследила је нова премијера у режији Стеве Жигона, овога пута по логичном следу породичних ситуација, драматуршки повезаних осам Нушићевих једночинки, под заједничким називом *Каријера*. Већ по традицији, у слободној импровизацији на Нушићево време и теме, Жигон

ипак успева да, низом водвиљских ситуација, делом класичног поимања Нушића, али и делом на начин филмских бурлески, дође, у сарадњи са ансамблом, до једне непретенциозне комедије видно модернијег стила и ритма. У представи успешно доносе традиционални Нушићев образац Будимир Пешић, Ружица Цвијетић, Михајло Форо, Мирјана Вукојевић и Милан Кочаловић, док је у игри Оливере Беговић, Првослава Заковског, Нермила Бешлагића, Радована Луковића и Снежане Ковачев он био само повод за комичну надградњу много савременијих обриса. Наредна премијера на камерној сцени, *Успомене Саре Бернар*, Џона Марела, по својој укупној стилској линији и начином интерпретације, остаће упамћена као једна од најбољих представа изведених на камерној сцени позоришта у Зрењанину. Једноставна колико и кохерентна режија Нађе Јањетовић, уз одговарајућу уликост сценографије Жака Кукића и костима Марије Крањц и уз надасве одличну игру Гордане Винокић у насловној улози и Михајла Фора, као Питуа, увели су ову документаристичку, али халуцинантну исповест познате светске диве у једну топлу и духовиту сценску причу, којој је само пауза, на половини извођења, донекле кварила потпуни доживљај.

После ове три премијере уследила је планирана четворомесечна пауза због реконструкције дела опреме на позорници и у гледалишту. Наиме, управник, Драган Ђук, пронашао је модел којим ће да парира честим, понекад и злурадим коментарима како је позориште, недавном изградњом нове зграде, обрнуло редослед адаптације и да је са њом, најпре, требало кренути од позорнице, односно места рада и стварања позоришног производа. Разуме се да све те примедбе нису биле без основа, али такав пројекат никако није добијао или сагласност општинске управе, или сагласност покрајинске Самоуправне интересне заједнице културе, као равноправних финансијера. С друге стране, програмом увођења самодоприноса, град је био у ситуацији да темељно обнови и заврши огроман посао око комуналне инфраструктуре, где се изградња зграде позоришта (без обнове позорнице и њених уређаја) много више и успешније уклапала у спровођење генералног урбанистичког плана. Пред дилемом прихватити понуђено и могуће, или пожељно а

неизвесно, град се одлучио за прву солуцију. Већ током те инвестиције, започети су радови и на самој позорници, пре свега у потпуној замени електричне инсталације. Сада је управник, Драган Ђук, уз подршку буџетских средстава општине, али и значајних донаторских вредности у материјалу и радовима, приступио реконструкцији позорнице и система грејања у сали, као нешто редукованој варијанти реконструкције, која се финансијски може поднети а неће изазвати ни прекомерни застој у продукцији. Јер, проширивање позорнице и њено грађевинско спајање са сликарницом и магацином декора, у том тренутку, било је прескупо за градску средину, која је тек изашла из претходне инвестиције, кад је о позоришту реч. У великој радној акцији припреме гледалишта за нове радове учествовали су сви запослени. Нова инсталација грејања везана је са мрежом градског даљинског, уместо сопствене котларнице на нафту. Системом калориферског убацивања топлог ваздуха кроз подну конструкцију добијен је безбедан и тих начин загревања сале. Што се тиче бине, уместо дрвене конструкције портала и порталног моста урађена је нова, метална, која је, осим веће сигурности, поготово у експлоатацији рефлекторског осветљења, на својим бочним странама сужена и дотадашњи отвор сцене повећала за приближно један метар, што је било од великог значаја за боље и веће коришћење сценског простора као и прегледнију визуру на сцену из гледалишта. Такође су промењени сви дрвени чекрци на цуговима за подизање декора и завеса, новим металним, преко којих је прелазила челична сајла, уместо дотрајалих ужади. Велику помоћ у реализацији ових радова позориште је имало од зрењанинских предузећа „Шинвоз“, „Радијатор“ и „Нафтагас одржавање“.

У току радова на сцени и у гледалишту, будући да је сада располагало пространим и добро опремљеним клубом, зрењанинско позориште одлучило се за извођене одређених поетско-играних садржаја и у том амбијенту. Биће то почетак освајања трећег извођачког простора, који ће, нарочито у периодима осиромашења и беспарице, колико-толико надокнађивати одсуство поставке скупљих представа на великој сцени. Прва премијера у позоришном клубу била је *Гарави сокак*, сценско-поетски колаж на стихове

Мирослава Антића, по његовој истоименој збирци песама, коју је врло успешно и духовито поставио редитељ Драган Јовић. У представи су играли Првослав Заковски, Радован Луковић, Драган Ђорђевић и Анђелка Давидовац. Шарм те представе, њена мобилност и, свакако, врхунска интерпретација глумаца, били су пресудни да то буде представа која ће се непрекидно налазити на репертоару током наредних једанаест сезона и доживети убедљиво највећи број извођења од оснивања позоришта. Њу је, још у фази генералних проба, одгледао и Иво Брешан, тада у функцији селектора шибенског „Фестивала дјетета“, и, уз две луткарске, одабрао и ову за пратећи фестивалски програм. Други комад, који је режирао Драган Јовић, а радило се о покушају стилског ретуширања помало наивног и недовољно спретно написаног драмског текста Јована Ристића Бечкеречанина, *Бонтонирани ђифта*, неке врсте мушког пандана Стеријине *Покондирене тикве*, није донео резултата. Редитељ није пронашао одговарајући модел за рестилизацију, тако да се ток представе кретао од неуспеле пародије дилетантизма до прилично наивних и безазлених интервенција на укупан сценски арсенал, што је прилично умањило могућност бољих глумачких остварења. Носилац насловне улоге, Михајло Форо, није успео да дефинише тачан облик своје глумачке интерпретације, а помоћ партнера, пре свих, Милоја Ивановића, Ружице Цвијетић и Мирјане Вукојевић, за то није била довољна. Крајем сезоне 1986/87. на камерној сцени изведена је премијера духовитог текста Моме Капора *Крај викенда*, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић). Иако лишена глумачких бравура Михајла Јанкетића и Раде Ђуричин, виђених у премијерном извођењу тог текста на сцени Југословенског драмског позоришта у Београду, глумачки пар зрењанинске представе, Милоје Ивановић и Светлана Утјешановић, унео је довољну количину аутентичне емоције, искористивши свој приватни однос за интерпретацију, са нешто мање ироније, али зато много више наизменичног и препознатљивог брачног препуцавања са пасажима сетних измирења.

Почетак наредне сезоне био је у знаку првих искустава зрењанинског позоришта са редитељским рукописом сарајевског редитеља,

Виорел Флора - сценографија за представу *Вошни дан* Велимира Стојановића - 1987. године

млађе генерације, Сулејманом Купусовићем. За собом је понео већ знатно редитељско искуство у позоришту и на телевизији, посебно уочено на тек минулом „Стеријином позорју“, када је режијом представе *Хамлет*, у извођењу Народног позоришта из Сарајева, скренуо пажњу на своје могућности. Са њим је договорена сарадња за две представе, једне необавезне комедије и једног озбиљнијег драмског комада, којим ће позориште покушати да поврати већ прилично пољућан углед на Сусретима професионалних позоришта Војводине. У року од само два дана, у две потпуно одвојене поделе, другог и трећег октобра, изведена је најпре темељна адаптација познате Анујеве комедије *Женски оркестар*, која је у Купусовићевој режији названа *Женски рок-фолк бенд*, а сутрадан - суморна и заумна драма алкохолом (и још којечиме) разореним судбинама групе кафанских пријатеља, сарајевског писца Велимира Стојановића, *Вошни дан*.

Неколико година пре појаве такозване Пинк телевизије и њене естетике, *Женски рок-фолк бенд* ће, уз адекватну блештаву сценографију

Виорела Флоре (једну од његових најефектнијих у зрењанинском позоришту), помало карикиране али изврсне костиме Ангелине Атлагић, али пре свега пратећу музику, уместо уобичајених Вивалдија и Равела - користити композиције новокомпонаване музике најординарнијег кича, већ тада опорезоване и забрањене на официјелним радио станицама. Уместо неког сетног париског кафеа, радња ове представе, разуме се, одвија се у ресторану неке наше неутледне домаће бање у унутрашњости. Са сјајно урађеним плеј-беком, представа је најпре шокирала, а потом потпуно „куповала“ публику било где да је извођена, а извођена је током наредне деценије у многим местима широм Србије. Успеху представе, којој јесте недостајала одређена сатирична задршка, али не и несвакидашњи шарм, битно је допринео цео глумачки ансамбл, који је предводила Гордана Винокић, потом, Светлана Утјешановић, Мирјана Вукојевић, Ружица Цвијетић, Анђелка Давидовац, Нермил Бешлагић и Радован Луковић. Сасвим других амбиција Купусовић је пришао Стојановићевој драми *Вошни дан*. У

такође изврсно постављеном амбијенту за актере представе, под мрежом канализационих цеви и у пацовском простору без природног светла (такође солидан сценографски рад Виорела Флоре) одвијао се помалом заумни дијалог алкохолом растројене групе људи, од којих свако има свој засебан пут и разлог пада на само дно живота. Хипотетички договор да у дану без пића проговоре о свему редитељ оживљава гротескним сценама извитоперене филозофије живота и лажног покајања. Извесну херметичност текста са добро скривеним алузијама на регуларни начин живота редитељ вешто савладава снагом слике и атмосфере, приморавши глумце да читавим током представе буду у пуној концентрацији за једну врсту суптилне стилизације, која дотад није била виђена на зрењанинској сцени. Одличну екипу глумаца чинили су Михајло Форо, Милоје Ивановић, Светлана Утјешановић, Селимир Тошић, Будимир Пешић и Првослав Заковски, који је, без иједне изговорене речи, одиграо једну од својих запажених улога. Представа, међутим, на 15. сусрету војвођанских позоришта у Сомбору пролази без очекиваних награда, али не и незапажено. Један тамошњи професор српског језика, толико се усрдно трудио да ову представу „запази“ да је, одмах после њеног извођења, на „округлом столу“, већ имао код себе свој подужи пледоаје о њеним наводним слабостима, уредно откуцан писаћом машином!!? Узалуд су глумци других позоришта покушавали да спасу барем своје зрењанинске колеге од силног блаћења представе. Наручени „инсајдер“ обавио је своје. Као утеха, у неколико узастопних сезона драмску сцену зрењанинског позоришта успешно су реперезентовале представе уврштене у програм јагодинских „Дана комедије“: *Каријера*, *Женски рок-фолк бенд* и друге у том жанру.

Почетком фебруара 1988. године, уместо Драгана Ђука, на место управника долази Славко Голић, професор књижевности, и непосредно пре доласка у позориште, две и по године секретар Савеза аматерских културно-уметничких друштава општине Зрењанин. Као најозбиљнију препоруку, за собом је понео одличне контакте са овдашњим привредницима и вишегодишњи статус уметничког руководиоца тада већ престижног аматерског позоришта „Драмска

радионица центар“. У свом првом јавном иступању са позиције управника Голић је откривао своје намере да позориште учини центром културних збивања у Зрењанину, да својим програмом рада зађе и у друге, културне, вансценске области. Једна од његових идеја била је да у феојеру позоришта отвори европску књижару која ће носити име „Тодор Манојловић“. До краја сезоне, оствариван је претходно уговорени репертоар. Најпре је на камерној сцени успешно изведена премијера *Ноћ богова*, савременог хрватског драмског писца Мире Гаврана, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић). Ликовно су представу опремили Владимир Ребезов, дугогодишњи сценограф у зрењанинском позоришту, и костимограф Верица Радишић-Нешић, док су своје улоге запажено интерпретирали Милоје Ивановић, Селимир Тошић и Нермил Бешлагић, а потом је, у простору позоришног клуба, изведен од зрењанинског писца Радивоја Шајгинца наручен сет банатских текстова, или текстова о Банату и Банаћанима, под називом *Банатикон*. Режија, избор костима и музике поверени су поново Лилијани Арсенов (Ивановић). У тој, помало сентименталној представи, уз тиху војвођанску изворну музику, играли су Михајло Форо, Мирјана Вукојевић, Ружица Цвијетић, Радован Луковић, Снежана Ковачев и Јован Торачки, који је, месец дана раније, дошао у ангажман из новосадског Позоришта младих. Био је то, после *Гаравог сокака*, Мирослава Антића, успешан наставак започете серије представа у позоришном клубу. На крају је, на великој сцени, поново пружена прилика једном дипломцу да оконча своје редитељске студије премијером на зрењанинској сцени. После Јосипа Лешића, Бошка Пиштала, Петра Говедаревића, Слободанке Алексић, Ђуре Удицког, Миливоја Милојевића и Милана Душкова, овога пута шансу је добио Срђан Арсенијевић, апсолвент мултимедијалне режије новосадске академије уметности, који је одабрао Мрожеков текст *Срећан догађај*. С приметном ђачком опрезношћу и неодлучношћу, али уз свесрдну помоћ ансамбла представе, Арсенијевић се некако испетљао из сатиричног Мрожековог штива и, за једног дипломца, урадио коректну представу.

Период интензивније сарадње са новим редитељима, после одличних искустава са

Сулејманом Купусовићем, настављен је и у сезони 1988/89, када је, на самом њеном старту, премијерно изведена комедија Филипа Кинга *Луда кућа*, а редитељ Радослав Златан Дорић потписао своју прву режију у зрењанинском театру. Сарадња са њим обележиће неколико значајних репертоарских успеха у наредној деценији. Користећи своја несумњива искуства глумца многих водвиља, Филип Кинг је написао свој, у којем су до перфекције постављени механизми његовог жанра. Дорић је пак као редитељ такође имао знатна искуства са инсценацијама водвиља, те је његова поставка *Луде куће* била изузетно ефектна. После Фејдоове *Бубе у уху*, у режији Љубише Ристића, 1972. године, била је ово, коначно, једна узорна демонстрација тог жанра на зрењанинској сцени. До следећег искуства у сарадњи са Дорићем, позориште ће се, са две наредне премијере, накратко вратити редитељима од којих је, готово увек, добијао квалитетне представе. Нарочито се то очекивало од Желимира Орешковића, јер се још увек памтио велики заједнички успех из 1975. године са *Пелиновом*, Ж. Команина, док је рад Стеве Жигона већ постао препознатљив знак међусобног поверења позоришта и овог, увек инвентивног редитеља. Најпре је Жигон од Трифковићеве *Избиранице* само наставио успешан „инвентар“ српског комедиографског наслеђа, урадивши течну, и тек на моменте интригантну представу, где се полако, али и све убедљивије, откривао глумачки потенцијал Јована Торачког. За свој нови сусрет са зрењанинским ансамблом Орешковић је (углавном он) одабрао Голдонијеву *Кафетерију*, али без икаквог значајнијег резултата, иако сетрудиода аутентичну ренесансну атмосферу осавремени фелинијевским детаљима. Ни ансамбл није успео да мотивише више од уобичајеног и коректног разумевања духа времена и језика Голдонијевих ликова. Други сурет са Радославом Златаном Дорићем открио је и другу, сериознију и истраживачку природу овог редитеља, који је са *Великим Маком*, Ериха Коша, показао проницљив и духовит начин декодирања једног озбиљног, сатиричног дела и његовог претварања у симболичну сценску слику ауторитарне власти која је већ била на помолу. Са пуно техничких ефеката, бројним ансамблом и одличном сценографијом, а посебно реакцијом код публике и критике, Велики

Мак је храбрио све у позоришту и указивао на пут којим ваља кренути. Последња премијера те сезоне, *Стаклена менаџерија*, Вилијамса Тенесија, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић), нажалост, поново је вратила старе слутње да позориште не може да се ослободи „случајног“ репертоара, који је превише анахрон актуелном позоришном тренутку, или је само пуко лектирско издање класичне драмске баштине, који репертоар, уз то, намећу редитељи за своја неинвентивна пражњења, или су, што се често догађа, производ временског теснаца у његовом планирању.

Прва премијера у сезони 1989/90. била је представа *Доситеј*, српски *Одисеј*, рађена по тексту Берислава Косијера и у копродукцији са СНП у Новом Саду. Представа је била пригодног карактера, посвећена јубилеју нашег великог писца и просветитеља. Насловну улогу, као и лик Харалампија тумачили су новосадски глумци Стеван Шалајић и Велимир Животић, а режија је поверена Драгану Јовићу. Играна је наизменично у Новом Саду и Зрењанину, а њоме је отворена и манифестација „Доситејеви дани“. Рађена као једноставна историјска сликовница, представа није имала ничег више од стандарда једне наменске драмске илустрације, али јесте позоришту донела одређена охрабрења у коментарима јавности. Тим пре што је, у исто време, зрењанинско позориште обележавало и 150-годишњицу постојања своје зграде, која од изградње, па све до данас, никада није мењала своју изворну функцију. После ове, уследила је премијера драме Миладина Шеварлића *Витезови и небеска војска*, у режији Нађе Јањетовић, с очигледним амбицијама да буде једна од носећих у сезони. Међутим, представи је недостајао прави драмски интензитет па је, и поред солидних глумачких партија Гордане Винокић, Кароља Фишера (госта из новосадског позоришта „Újvidéki Színház“) и Милоја Ивановића, потом сценографије Марине Чутурило и музике Предрага Вранешевића, ипак остала у границама само коректног резултата. На камерној сцени је Милан Туторов покушао да обнови сећања на свој престижни текст из педесетих година, *Пукотина раја*, у интерпретацији Оливере Беговић и Радована Луковића, али је тај покушај остао без резултата, доживевши свега неколико извођења. После запажене изложбе „Нушић на војвођанским

сценама“, у организацији Позоришног музеја Војводине, фоаје зрењанинског позоришта је у јануару 1990. године био место такође атрактивне колекције докумената посвећених делу Адолфа Апије, под називом *Глумац, простор, светлост*. Прва премијера те године био је колаж љубавне поезије под називом *Сву ноћ да се волимо*, у избору и режији Лилијане Арсенов (Ивановић), са примерима најбољих светских и домаћих љубавних стихова. Нажалост, осим понеке боље интерпретације, ова рецитаторска променада у позоришном клубу није имала своју драмску кошуљицу по којој би се издвајала од класичне вечери поезије. И са Шоовим *Пигмалионом*, који је постављен у марту исте године (режија, Слободана Ж. Јовановића), позориште је настојало да оживи свој однос са стожерима класичне драмске литературе, али је и тај покушај лишио, пре свих, Милоја Јовановића и Светлану Утјешановић (као др Хигинса, односно Елзу Дулитл) да слободније искораче у неслућене могућности богатог сленга, којимово подручјеникаданијеоскудевало. Редитељ се, наиме, држао оригиналне верзије текста и већ виђеног стереотипа у приступу овом Шоовом делу. Сезона је завршена првом и последњом (стога врло одоцнелом) сарадњом зрењанинског позоришта са редитељем и драматургом Миодрагом-Мишом Мартиновим, који се определио за три познате једночинке Вацлава Хавела - *Промоцију*, *Петицију* и *Аудијенцију*, поставивши их у три издвојена сценска простора (камерна сцена, пробна сала и позоришни клуб) и то под заједничким називом *Дисидентска трилогија*. Тако постављена представа у којој су и глумци и публика заједно пролазили из једног амбијента у други, и из једне атмосфере у удругу, захтевала је максималну концентрацију и умеће, и редитеља и глумаца, што им није недостајало. Будимир Пешић, Драган Ђорђевић и остали актери ове три сценске минијатуре поново су скренули пажњу на своје могућности, када је реч о правом избору текста и редитеља.

Почетак нове сезоне, као и неколико година раније, поново је припао сарајевском редитељу Сулејману Купусовићу. У амбијенту све јачих и озбиљнијих политичких раслојавања, који није могао да мимоиђе ни театар, први, а показаше се и прави избор зрењанинског позоришта и

редитеља Купусовића био је драматизовани избор из текстова Радоја Домановића, уобличен у сатирични кабаре под називом *Вођа*. Глумачки ансамбл се одлично снашао, иако је последњи прави кабаре на зрењанинској сцени виђен још пре две деценије, у редитељској радионици др Јована Путника. Био је то политички актуелан кабаре, одлично одигран, са одмереном дозом провокације, за који су сонгове компоновали и написали Саша Врабац и Душко Трифуновић, а примерене костиме урадила Ангелина Аглагић. Неколико дана доцније, у готово другој глумачкој подели, уследила је премијера познатог Брехтовог дела *Мајка храброст*, која није досегла меру високог позоришног надахнућа, али је у Купусовићевој визији одиграна врло дисциплиновано, са мноштвом стилизованих симболичних слика. Купусовић се, наиме, одрекао Брехтових сонгова, уместо којих је истакао изворни ауторов цинички коментар. Тумачећи насловну улогу, Гордана Винокић је одличном игром обележила 25-годишњицу свог рада у зрењанинском театру, али су запажени били и Драган Ђорђевић, Јован Торачки и Оливера Беговић, у улогама њене деце.

С почетком те сезоне, 1990/91, долази до смене управника. Дотадашњи, Славко Голић, подноси оставку, а на његово место поново долази Драган Ђук, најпре као вршилац дужности.

Следи потом поновна сарадња са редитељем Радославом - Златаном Дорићем, којег, такође, не мимоилази актуелни политички тренутак, кад прихвата режију Нушићеве комедије *Власт*. Он овога пута инсистира на оштрој стилизацији и наглашавању оних елемената власти, попут подвале, лицемерја и корупције, који власт претварају у националну страст. Дорић је направио добру и гледану представу, у којој се посебно истакао Драган Ђорђевић. Почетком марта 1991. године, представом *Укокај мога мужа*, Алда Николаја, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић), започет је серијал премијера камерног типа, непретенциозних лаких комедија, којима је циљ искључиво добра позоришна забава. Два месеца доцније, од истог списатељско-редитељског пара изведена је комедија *Вила Рајски мир*, у драматуршкој обради Радивоја Шајтинца, која је проширена и на посрбе у језику и месту догађања. Трећа по реду премијера, у режији

Лилијане Арсенов (Ивановић), био је нови сусрет са хрватским писцем Миром Гавраном, овога пута са дуодрамом *Љубави Џорџа Вашингтона*, у којој су одлично играле Светлана Утјешановић и Снежана Ковачев. Други сусрет са Брехтом у једној сезони (што као куриозитет не би промакло ни овлашном тумачу збивања у неком театру) био је први ангажман зрењанинског редитеља Душана Торбице, са комадом *Мера*. Опрезан и недовољно храбар приступ Брехту, са препознавањем искључиво општих места у његовој драматургији, без обзира на чист и рафиниран редитељски рад, није био валидно оправдање за поновни и тако скори сусрет са истим драмским писцем, па био то и Брехт. Сезона је завршена нешто мање разиграним наставком *Банатикона*, Радивоја Шајтинца, под називом *Банатикон, опет*, који је за сценски простор позоришног клуба приредила редитељка Лилијана Арсенов (Ивановић).

Случајно или не, тек и сезона 1991/92. почиње режијом Сулејмана Купусовића, који поставља водвиљ Реја Кунија, *Кидај од своје жене*, што је вероватно последица свеучесталијих размишљања о томе како су актуелно, исполитизовано време и први обриси грађанског рата на тлу Југославије сасвим довољан разлог да се у репертоару нађе што више комедија, као контрпункт све мрачнијој свакодневици. Уз податак да је ансамбл зрењанинског позоришта већ сасвим добро познавао, Купусовић опуштено прави још један успео производ овог позоришног жанра, који плени темпом и уочљивом мешавином енглеског хумора и француске пикантерије. Одличну игру показао је Милан Кочаловић, који, у водвиљу, очигледно већ дефинише свој глумачки фах, потом Јован Торачки, Оливера Беговић и Снежана Ковачев, док Милоје Ивановић и Михајло Форо рутинирано и лако извршавају своје сценске задатке. После ове успеле представе, уследила је још једна дипломска режија на зрењанинској сцени. Прилика је дата Бранислави Стефановић, која је, судећи по резултату, непотребно одабрала одвећ застарели текст Валентина Катајева, *Квадратура круга*, која је на камерној сцени позоришта деловала без иједног посебног изазова, са скромним укупним уметничким донетима свих актера.

Међутим, једна ће представа зрењанинског позоришта те јесени успети да чемерну актуелну

стварност и променљиве креативне резултате целог позоришта, који су се кретали од уочљивих падова до назнака неког озбиљнијег сценског донета, потисне до те мере да ће својом појавом у матичном позоришту, али и на свим фестивалима на којима је учествовала, представљати несумњив догађај, на плану укупне српске драмске продукције. Била је то представа *Митови Балкана*, сценаристе и редитеља Србољуба Станковића, која ће, иако играна на луткарској сцени зрењанинског театра (о чему ће, разуме се, бити више речи у одељку посвећеном овом ансамблу), својим укупним сценско-симболичним језиком, озбиљношћу у припремама и реализацији и, надам се, извођачком перфекцијом, као оправдани преседан, проћи и кроз наша два највећа театарска фестивала резервисана за, искључиво, драмску продукцију, - „Стеријино позорје“ и престижни „БИТЕФ“. Пре тога ће на Сусретима професионалних позоришта Војводине већ имати титулу укупног победника, укључујући све виђене представе, и оне драмских театара, и оне које су извела позоришта за децу. Том представом зрењанински театар ће видати ране наредних неколико година, а њен аутор, Србољуб Станковић, са ореолом победника, крунисати своје дугогодишње истраживање структуре позоришта за децу и његову поетику, неодвојиву од саме суштине позоришне уметности.

Без иаквих извучених поука из судбине претходне представе (*Квадратура круга*), драмска сцена је опет посегла за текстом из „совјетске школе“, овога пута за комадом *Лакејске игре*, Емила Брагинског, у режији Ненада Бојића. Драма нејасне комуникације са данашњим гледаоцем придружио се и редитељ, мењајући своја стилска решења унутар представе. Известан предах од таквих представа била је турнеја са представама *Женски рок-фолк бенд*, *Кидај од своје жене*, *Укокај мога мужа* и *Гарави сокак* по градовима Косова и Метохије и Црне Горе. Сезона је још неславније завршена премијером текста Новице Савића *Ноћ усред дана*, у режији Славољуба Стефановића Равасија. У жељи да направи једноставну, ефектну представу, редитељ ју је толико оголио да јој је и сопствени назив постао претенциозан.

Недостатак новчаних средстава за улагање у вредније представе, или које то, барем, обећавају определио је и почетак позоришне сезоне 1992/93,

када је редитељ Драган Јовић, у жељи да понови успех који је имала његова драматизација поетске збирке Мирослава Антића *Гарави сокак*, са још врло присутном поетском заоставштином Душана Трифуновића, под називом *Има нека тајна веза* - покушао то исто, наравно, у посве другачијој драматуршкој конструкцији поетског театра, адресованој новој публици и њеном ламенту над тек минулим временима. Са музичком потком која је већ постојала у изобиљу и продужавала живот Трифуновићевим стиховима, ова поетска променада у позоришном клубу није била тог срећног склопа да видније испоји наслућујући драмско-дијалогски образац популарних стихова. Недостајала јој је јасна сценска матрица, као што ју је ометало и често присуство самог аутора на представама. Међутим, наредне две представе, свака на свој начин, биле су прави позоришни доживљај, и бар за неко време лечиле од сурове свакодневице тих година, разапете између вести са разних ратишта и дневног незнања осиромашења, којем се није назирао крај. Прва од њих била је врло успела инсценација документарне драме Синише Ковачевића *Ђенерал Милан Ђ. Недић*, коју је врло коректно поставио Небојша Брадић. Насловну улогу је изврсно тумачио Стеван Гардиновачки, глумац СНП-а у Новом Саду, а лик Немца - гост из ЈДП из Београда Михајло Јанкећић. И поред тих врхунских глумачких имена, пажњу на себе је скренуо и Душан Јакишић, нови глумац у зрењанинском позоришту, у улози иследника. Играјући одличан драмски текст, уз доброг редитеља и, додуше, помоћ гостујућих глумаца, зрењанинско позориште је, најзад, у репертоару имало квалитетну представу, и то у југословенским оквирима. Као заједнички пројекат Народног позоришта „Тоша Јовановић“ и СНП-а у Новом Саду, премијерно је - у Зрењанину 12. октобра, а у Новом Саду 24. октобра - изведена представа драме Људмиле Разумовске *Драга Јелена Сергејевна*. Редитељ представе био је Бранко Поповић, а у ансамблу који је играо из зрењанинског позоришта били су Светлана Утјешановић, у насловној улози, и Мирко Пантелић, у улози Паше. Глумци из СНП-а су били Ивана Пејчић (Љаља), Предраг Томановић (Волођа) и Драгомир Пешић (Вића). Представа се у Зрењанину играла на позорници, али у блиском контакту са гледалиштем, које се такође налазило

на бини. Сценографија Виорела Флоре, костими Мирјане Стохановић Маурић и избор музике Зорана Вуковића, у таквом амбијенту, само су помогли у дочаравању атмосфере агресивног и бескрупулозног иживљавања групе ученика са својом бившом професорком, што је сурова илустрација генерацијског и моралног јаза насталог у земљи девастираног комунизма. Снажна, психолошки разорна драма, имала је своју публику, наговештавала неке од суштинских карактеристика нове европске драме, а у биографији глумице Светлане Утјешановић њену игру у овој представи означиле можда као најбољу на сцени зрењанинског позоришта.

Крај године донеће нову смену на челу зрењанинског позоришта. После свог другог, непуног мандата, Драган Ђук одлази на место директора Савремене галерије у Зрењанину, а њега замењује, најпре као вршилац дужности, а недуго затим и као управник, Фрањо Позојевић, до тада правник у позоришту. Ова чињеница, осим административног податка и личне промоције, није морала да значи и особиту промену у настојању да се позориште (пре свега његова драмска сцена) извуче из кадровског и програског лутања, јер за ону другу врсту невоље, беспарицу и улазак у период опстојавања, у условима уведених санкција нашој држави - спаса готово да није ни било. Међутим, уследио је поновни пад, узрокован делом несналажењем у датим околностима, а делом, опет сувише произвољном репертоарском политиком, која ће беспотребно трошити и оно мало преосталих креативних и материјалних ресурса. После пригодне новогодишње представе за децу, *Бајка о Баш Челику* (ауторска представа Лилијане Арсенов /Ивановић/), уследио је типичан пример непотребне и проблематичне непромишљености, стављањем на репертоар одавнелог и унеколико ретушираног текста Милана Туторова *Талијини кентаури*, који ни на својој промоцији, 1957. године, под првобитним називом *Подземни шетачи*, и свакако много актуелнији, није до краја дефинисао суштину интимистичке драме ауторових ликова. То се није догодило ни у актуелном редитељском виђењу Бранка Поповића, који се тек овлаш упуштао у дубљу психолошку анализу Туторовљеве „поетике неиспуњења“, сведавши је на скроман приказ

интеракције драме позоришта у позоришту. После ове премијере, којом је обележена 35-годишњица списатељског рада зрењанинског књижевника Милана Тудорова, и од које се много више очекивало, уследио је већ виђен наизменични ритам камерног позорја и водвиља, као могући вид уштеде и додворавања публици. Лилијана Арсенов (Ивановић) је за камерну сцену поставила benignу драму о генерацијском сукобу мајке и њене кћери, америчке списатељице Марше Норман, *Лаку ноћ, мајко*, да би сезону иста редитељка окончала новим водвиљем из арсенала Реја Кунија, *Покварењак*, у посрби Драгане Бошковић. Домете ове комедије ограничавала су решења из домена јефтине комике, која је, уместо да исмеје, готово преузела матрицу новокомпонованих естрадних представа.

Наредна сезона започета је новом инсценирацијом Нушићеве *Ожалошћене породице* (пета по реду), овога пута у режији Велимира Митровића. Полазећи највише од тога да у овој узорној Нушићевој комедији, јасне фабуле и дефинисаних карактера, нема потребе било шта мењати нити се упуштати у неизвесну стилизацију, редитељ и глумачки ансамбл додали су само мало актуелног зачинског сока, и дошли до једне коректне представе, која ће одређеном броју глумаца, пре свега Јовану Торачком и Маријани Вићентијевић, омогућити најаву знатног (и свежег) комичарског капацитета, а искуснијима, Милоју Ивановићу, Јовици Јашину, Мирјани Вукојевић, Ружици Цвијетић и Светлани Утјешановић - прилику да својим досадашњим сусретима са Нушићем само придодају неке нове нијансе. Следеће две представе на драмској сцени зрењанинског позоришта значиле су и прва редитељска искуства овог позоришта са Иваном Клеменцом, који је до тада био више пута само успешан сарадник на поставци или корекцији сценског покрета. Прва његова представа била је Арабалов *Пикник на фронту*, као изнуђен сценски коментар на актуелну стварност у земљи. Писац драме и редитељ у први план су ставили идиличност породичног односа, дозирану гротеску и оскудне асоцијације на суровост рата, као дефинисаног појма зла. Такав тон предстве је, својом улогом гђе Тепан, највише заступала Неда Арнерић, у нежном, готово лирском контрапункту са амбијентом и догађајима, док су Селимир Тошић, као г. Тепан, а поготово Јован Торачки

и Мирко Пантелић, као Запо, односно Зепо, уносили иронични подсмех у грађу овог типичног антиратног комада. Други редитељски рад Ивана Клеменца у наставку сезоне, и опет један водвиљ, овога пута из енглеске школе лаких комедија, *Мрачна комедија*, која ће се на зрењанинској сцени играти под називом *Због мрака*, из разумљивих разлога, будући да све невоље ликова ове комедије проузрокује изненадни нестанак струје. Клемец ће, разуме се, све сцене у стварном мраку поставити под пуним светлом, а кратке и изненадне тренутке повратка светла, у потпуном мраку. У овој типичној и захтевној комедији ситуације, цео ансамбл је био на висини задатка, ведећи рачуна да се игра не претвори у бурлеску, коју би било тешко контролисати. На камерној сцени изведен је, потом, текст савременог руског драмског писца Александра Гељмана, *Насамом са свима*, у режији Браниславе Стефановић. Од укупног сценског резултата, задовољила би једино чињеница да ова драма и јесте за извођење у камерном простору, чиме се знатно појачава њено психолошко дејство, као и игра актера, Светлане Утјешановић и Првослава Заковског, који су сугестивно одиграли пар супружника чијем заједничком животу прети дефинитивни бродолом. Њихове нагле промене расположења понекад су биле нелогичне или без покрића, што се више приписује неискуству редитеља него слабости интерпретације. Као што је ова сезона у зрењанинском позоришту и започела сарадњом са редитељем Велимиром Митровићем, тако је и окончана, и то, опет – водвиљем! Уз доста припрема и амбиција, одабран је Фејдоов водвиљ *Дама из Максима*. Са групом младих глумаца, приспелих у позориште са новосадске академије, без шкртарења у изради сценографије (Дејан Пантелић) и костима (Нада Јанковић), са логичном и дозираном примесом кабареа, редитељ се успешно носио са жанром, а са неколико духовитих решења подсетио на најбоља извођења Фејдоа, чак и изван зрењанинске сцене. На сјајној кореографској подлози Љиљане Дуовић, дух космополитског, али и слободоумног и разбарушеног Париза двадесетих година минулог века, врло успешно су играли Сандра Илић, Маријана Вићентијевић, Милан Чучиловић и Мирко Пантелић, као и сви остали актери ове ансамбл представе, међу којима треба истаћи Ружицу Цвијетић и Јована Торачког,

као гђу Петипон, односно г. Петипона.

Ионако скроман ансамбл осиромашен је пред нову позоришну сезону, 1994/95, одласком три глумице у друга позоришта. (Ана Селски, Снежана Ковачев и Оливера Беговић). Чиме почети сезону? Поново је тај, по многим најатрактивнији период за припрему представа представљао велики проблем. На крају га је разрешио Воја Солдатовић, извукавши из неке своје загонетне фиоке текст Роберта Андерсона, заправо збирку једночинки, под називом *Та, откудa могу да те чујем када вода тече*, код нас преведену као *Шок препознавања*. Четири једночинке редитељ је сценски поставио у три камерна простора: на камерној сцени, у пробној сали и у позоришном клубу, стављајући на огромне муке сценографа Виорела Флору, да у тако задатим ентеријерима учини нешто, барем толико да камуфлира очигледну беспарицу у театру, и да делови ове представе не личе на експерименталне вежбе аматерских ансамбала. Иако одабране Андерсонове приче нису биле без одређеног шарма и једноставности англосаксонске драматургије, глумци су били на великим мукама да остваре потребну сценску илузију. Ако се занемари сељакање публике, добронамерне и спремне на сваку условност, стекао се утисак да се у штедњи ипак претерало, и да овакви експерименти нису потребни позоришту. Од 17. септембра, када је изведена ова премијера, па све до 8. марта наредне године, готово шест месеци, није урађена нити једна премијера на драмској сцени, што је у педесетогодишњој традицији зрењанинског позоришта био преседан. У извесном смислу, преседан ће бити и то што ће та дуго очекивана премијера коначно на сцену позоришта „Тоша Јовановић“ довести исто тако дуго чеканог Чехова. Стево Жигон ће, наиме, поставити Иванова, са, додуше, много мањим степеном свог личног читања ове Чеховљеве драме, али и са препознатљивом сценском поетиком коју је изградио својим представама у зрењанинском театру. У овом случају Жигон је инсистирао на контрастима трагичних и комичних делова комада, те је лик Иванова, у врло солидној креацији Милана Кочаловића, као репрезентант прве равни, понекад био у сенци комичне фигуре Боркина, у сјајној интерпретацији Јована Торачког. Суптилну игру остварила је и Маријана Вићентијевић као Ана Петровна,

наговештавајуће своје знатне могућности. Стекао се утисак да је ова представа рађена у другим околностима (боља опрема представе и изостанак редитељеве болести) могла бити далеко успешнија. Наредна премијера била је друго по реду извођење познате Мрожекове камерне драме *Емигранти*, коју је режирао зрењанински редитељ Душан Торбица. Редитељ је своје виђење ове сатиричне драме повезао са актуелном појавом аутентичних емиграната на нашим просторима. Тај утисак појачан је тиме што је представа играна на позорници на којој се налазила и публика. Јован Торачки је одлично играо циничног и дубоко незадовољног интелектуалца, док је Драган Ђорђевић допадљиво изградио лик наивне добричине, опхрване носталгијом за својим домом. Последња премијера у овој по продукцији скромној сезони био је покушај Драгана Јовића да још једном поставком култне зрењанинске представе *Село Сакуле, а у Банату*, за нову генерацију позоришне публике, учини исто што је урадио две деценије раније. Поред одређених делова комада, виђених и у првој верзији, Јовић је из оригиналне хронике Зорана Петровића одабрао и неколико нових епизода, али није постигао онај неопходан и логичан драматуршки низ сценских призора, као у својој првој представи. У солидном глумачком ансамблу представе, за нијансу слабијих могућности од оног пре две деценије, више су пружили Новак Билбија, Гордана Винокић, Јован Торачки, Ружица Цвијетић, Радован Луковић, Јовица Јашин и Маријана Вићентијевић. Део публике, који је још памтио стару верзију, под називом *Па, извол'те у Сакуле*, није био убеђен у вредности нове инсценације Драгана Јовића и актуелног ансамбла, али ју је млађа публика прихватила с одушевљењем.

Парадоксално, али истинито, последња сезона на истеклу пете деценије живота зрењанинског Народног позоришта „Тоша Јовановић“, уместо пригодних изложби, сусрета с прошлошћу, сећања на најбоље представе и заслужне уметнике, узбудљивих прелиставања једне овакве монографије и, на крају, свечане премијере која би, својим несумњивим вредностима, уверила све присутне у изгледну будућност овог Талијиног храма, - окончана је са свега три (!?) једва натегнуте премијере, од којих је само једна с предзнаком

правог сценског производа, достојног великог јубилеја. Да парадокс буде већи, и са том једином представом (наравно, уз додатак најбољег из продукције луткарске сцене) позориште осваја значајан број награда, нудећи замку будућем истраживачу да и ово, педесето лето зрењанинског театра означи као успешно.

А започето је јаловим покушајем редитеља Драгана Јовића да од избора из светске љубавне поезије (*Молитва за Емилију*), који је сачинио Вучина Шћекић, достигне барем ону поетско-сценску илузију коју је у два наврата већ дохватио са поезијом Мирослава Антића, 1971. са *Плавим чуперком* и 1987. године са *Гаравим сокаком* (да и не помињемо недостижне висине изузетно маштовити и сценском игром надограђени говор поезије виђен и доживљен у представи *Ветрови корачају*, којом су васкрсли стихови Жарка Васиљевића у мајсторској редитељској радионици др Јована Путника). Сав труд Мирјане Вукојевић, Едите Тот, Драгана Ђорђевића и Првослава Заковског да у позоришном клубу убедљивије оплемене своје гласове у скромне дијалогске и мизансценске минијатуре деловао је немоћно и у драмском смислу без видљиве структуре. Једино што је имало видљиву намеру овог позоришта да се репертоарски одвоји од неколико посних сезона - била је поставка једног мање познатог и играног Брехтовог текста у нас, *Артуро Уи* (у изворном наслову, *Задрживи успон Артура Уиа*). Биографија аутократе с криминогеном прошлосту, дата у комбинацији веристичког мафијашког обрачуна и типичног брехтовског сатиричног коментара, у динамичној и прецизној режији Радослава - Златана Дорића, са ансамблом од преко двадесет активних глумаца, деловала је као позоришно чудо, након серије испразних премијера у разним позоришним просторима. Разуме се да је у представи доминантну улогу имао Миленко Павлов, улику Артура Уиа, свестан да је то глумачка посланица која се ретко добија. Уосталом, то је драма баланса „свих према једном“, где се читав ансамбл ставља у позицију да главном лику омогући простор за серију његових бравура. Међутим, и у таквом односу, још неколико глумачких остварења издвојила су се својом самосвојношћу, пре свега Јована Торачког у лику Ернеста Роме, потом, Светлане Утјешановић, Драгана Ђорђевића и

Радована Луковића, као приповедача и тумача неколико споредних улога, и, на крају, младе глумице Едите Тот, која је у улози Бети показала довољно храбрости и снажљивости. Редитељу се може замерити једино пренаглашена и директна алузија на Фирера и његов успон, где је, помало, изгубљен и додатни смисао, како „свето“, нажалост, негде и даље траје. Уместо да буде покренуто претходним успехом, позориште се поново враћа у простор неспретног репертоарског избора, правданог, разуме се, недостатком средстава. При самом крају сезоне, Душан Торбица, који је с Мрожековим *Емигрантима* најавио своја занимљива редитељска интересовања, показује немоћ пред наивном комедијом Косте Трифковића *Адам и берберин, први људи*. Поновила се иста грешка, као и 1987. године, са стављањем на репертоар комедије *Бонтонирани ћифта*, Јована Ристића Бечкеречанина. У драмски невешто написаним комедијама, углавном „посрбама“ из трећеразредне европске драмске лектире, као што је и ова Косте Трифковића, тешко је изабрати спасоносни излаз. Нити стилизацијом, нити опонашањем дилетантске игре, нити насилним увлачењем у Стеријине обрасце - не добија се жељени резултат. Он је негде скривен у вештој мешавини свега тога, под условом да је и глумачки ансамбл максимално мотивисан. То се, наравно, није догодило, и представа се, после само неколико извођења, преселила у још једно горко искуство.

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Зоран Славић:

Кад слава прође

Џон Марел: Успомене Саре Бернар - режија - Нађа Јањетовић

Северноамерички драмски писац Џон Марел (1945) написао је, према сећањима Саре Бернар, драмски текст под називом Сара и врисак лангусте. У изразито камерној презентацији овог комада, у зрењанинском извођењу насловљеном другачије, сусрећемо се са сећањима и халуцинацијама остареле позоришне диве. Потпуно нарушеног здравља, у власти несанице и хистерије, Сара уз помоћ свог секретара и сапатника, Питуа, својеврсном игром подсећања и прерушавања, избегава мисао о

старости, пролазности славе, коначно, и о смрти самој. У својеврсној психоаналитичкој сеанси, Марел открива противречности, успоне и падове једне вртоглаве каријере, као и трауме живота распетог између агоније и екстазе, усамљености и скандала. Медијум који омогућује ретроспективу несвакидашњег уметничког живота, секретар Питу, у драми је такође занимљиво постављен, јер глумићи особе из Сарине интиме, и сам добија шансу да истакне апсурдност личне позиције, која наличи игри лептира са пламеном што гасне.

Марелова драма писана је у преовлађујуће трагичним валерима, али без знатније спољашње драматичности, блиска литерарном позоришном исказу (лезедрама). У редитељској поставци Нађа Јањетовић се определила за уједначен драмски ритам, и тиме омогућила глумцима да разложно и нијансирано оживе последње дане Саре Бернар. Својеврсном режијом „из другог плана“, она је, без инсистирања на спољним ефектима, и превеликих интервенција, стварала све предуслове позоришног догађаја за љубитеље глумачких бравура. У тој ненаметљивости, чини нам се, да је ипак у нечему погрешила: Марелова Сара је драма која се мора играти у једном даху, без паузе. Јер, после одмора, сплет успомена и невеселе стварности зрењанинске Саре више се није могао с правом концентрацијом наставити.

Гордана Винокић је уверљиво и с правом мером играла остарелу француску диву. Одговарајућег глумачког темперамента, успешно је дочарала искидани хистерични пулс Сариних подсећања и умирања. Добро је показала сву горопадност и страственост њене природе, као и паралелну неспремност ове хероине да живи у стварности, без поштапања успоменама. У њеној интерпретацији лик Саре Бернар је аутентичан и снажан. Михајло Форо је Питуа допадљиво одиграо. Нарочито је успешан био у сценама „прерушавања“, када је сигурном персифлажом отварао пут и неопходном ироничном подтексту. Извесну нервозу на почетку драме брзо је превазишао.

Сценографија Жака Кукића, ненаметљива као и режија: дискретно присутна.

Драма Џона Марела имаће, дакле, своје зрењанинске гледаоце.

„Дневник“, 30 октобар, 1986

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1986/87 – 1995/96

Сезона 1986/87

340- 02.10.1986.

КРАЈПУТАШ ЗА ТРОЈЕ

П: и Р: Милан Туторов, С: и К: Виорел Флора
 И: Светлана Утјешановић (Маја), Милоје Ивановић (Младен), Селимир Тошић (Тома)

341- 05.10.1986.

КАРИЈЕРА - (Десет једночинки)

П: Бранислав Нушић, Ад: и Р: Стево Жигон, С: Виорел Флора, К: Божана Јовановић, Кор: Зоран Симоновић
 И: Будимир Пешић (Јоца Радуловић), Ружица Цвијетић (Софија Радуловић), Оливера Беговић (Ружица), Милан Кочаловић (Станко), Првослав Заковски (Гојко), Мирјана Вукојевић (Гђа Ристић), Михајло Форо (Света писар), Нермил Бешлагић (Мика писар), Анђелка Давидовац (Мица), Снежана Ковачев (Учитељица), Радован Луковић (Поп), Владимир Станчић, Тања Михајлов (деца)

342- 15.10.1986.

УСПОМЕНЕ САРЕ БЕРНАР

П: Џон Марел, Р: Нађа Јањетовић, С: Жак Кукић, К: Марија Крањц, ИМ: Југослав Бошњак
 И: Гордана Винокић (Сара Бернар), Михајло Форо (Питу)

343- 14.03.1987.

БОНТОНИРАНИ ЋИФТА

П: Јован Ристић Бечкеречанин, Р: Драган Јовић, С: Виорел Флора, К: Весна Радовић Дорић, Ас: К: Нада Јанковић, МС: Момир Дукић
 И: Михајло Форо (Јова Абаџић), Милоје Ивановић (Аћим Лолић), Ружица Цвијетић (Јевра Лолић), Мирјана Вукојевић (Маца Лолић), Милан Кочаловић (Влајко Радић), Селимир Тошић (Јоца Улизић), Нермил Бешлагић (Нестор Надригњићи), Првослав Заковски (Учитељ играња), Радован Луковић (Кројач), Драган Ђорђевић (Служитељ)

344- 27.03.1987.

ГАРАВИ СОКАК

П: Мирослав Антић, Ад: Р: и ИМ: Драган Јовић
 И: Првослав Заковски, Анђелка Давидовац, Драган Ђорђевић, Радован Луковић

345- 06.05.1987.

КРАЈ ВИКЕНДА

П: Момо Капор, Р: Лилијана Арсенов, С: Влада Ребезов, К: Бранка Петровић
 И: Светлана Утјешановић (Она), Милоје Ивановић (Он)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1986/87

Представа:		Број	Представа:		Број
		Извођења			Гледалаца
1. КРАЈПУТАШ ЗА ТРОЈЕ	23*	1.462	5. ГАРАВИ СОКАК	16	1.230
2. КАРИЈЕРА	27	6.510	6. КРАЈ ВИКЕНДА	12	885
3. УСПОМЕНЕ САРЕ БЕР.	17	1.103	7. Муж иде у лов**	7	1.110
4. БОНТОНИРАНИ ЋИФТА	14	3.920	8. Представа Хамлета у селу..	18	5.030
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		134	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		21.250

Сезона 1987/88

346- 02.10.1987.

ЖЕНСКИ РОК-ФOLK БЕНД**(Женски оркестар)**

П: Жан Ануј, Р: Сулејман Купусовић, С: Виорел Флора,
К: Ангелина Атлагић, М: Саша Врабац Кор: Оливера
Тегелтија, МС: Ђорђе Војновић

И: Ружица Цвијетић (Патриција), Мирјана Вукојевић
(Памела), Гордана Винокић (Гђа Ортанг), Светлана
Утјешановић (Сузана), Анђелка Давидовац (Ермелина),
Снежана Ковачев (Леона), Нермил Бешлагић (Леоне),
Драган Ђорђевић, Радован Луковић (Геџа)

347- 03.10.1987.

ВОЋНИ ДАН

П: Велимир Стојановић, Р: Сулејман Купусовић, С:
Виорел Флора, К: Ангелина Атлагић, М: Саша Врабац,
Кор: Оливера Тегелтија

И: Првослав Заковски (Незнани јунак), Михајло Форо
(Живо биће), Милоје Ивановић (Пиле), Светлана
Утјешановић (Јања), Будимир Пешић (Лала), Селимир
Тошић (Анте портас)

348- 22.12.1987.

КУДА ИДУ СТАРЕ ГОДИНЕ

П: Милан Вукотић, Р: и ИМ: Лилијана Ивановић, С:
Виорел Флора, СП: Ивица Клеменц

И: Ружица Цвијетић (Стара година), Снежана Ковачев
(Нова година), Радован Луковић (Мајстор, Деда Мраз),
Нермил Бешлагић (Дечак)

349- 11.02.1988.

НОЋ БОГОВА

П: Миро Гавран, Р: и ИМ: Лилијана Ивановић, С:
Влада Ребезов, К: Верица Радишић Нешић,

СП: Ивица Клеменц

И: Милоје Ивановић (Луј), Селимир Тошић (Молијер),
Нермил Бешлагић (Луда)

350- 01.04.1988.

БАНАТИКОН

П: Радивој Шајтинац, Р:, ИМ, и К: Лилијана Ивановић

И: Михајло Форо, Мирјана Вукојевић, Ружица
Цвијетић, Јован Торачки, Радован Луковић, Снежана
Ковачев

351- 16.04.1988.

СРЕЋАН ДОГАЂАЈ

П: Славомир Мрожек, Р: Срђан Арсенијевић, С:

Виорел Флора, К: Ангелина Атлагић, М: Саша Врабац
И: Првослав Заковски (Подстанар), Милан Кочаловић

(Муж), Анђелка Давидовац (Жена), Будимир Пешић
(Деда), Снежана Ковачев (Беба)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1987/88

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЖЕНСКИ РОК-ФOLK БЕНД	28	7.750	8. Муж иде у лов	2	520
2. ВОЋНИ ДАН	14	3.315	9. Представа Хамлета у..	13	4.540
3. НОЋ БОГОВА	11	870	10. Крајпуташ за троје	5	375
4. КУДА ИДУ СТАРЕ ГОДИНЕ	11	4.200	11. Каријера	8	2.230
5. БАНАТИКОН	9	850	12. Успомене Саре Бернар	4	410
6. СРЕЋАН ДОГАЂАЈ	4	955	13. Крај викенда	13	1.350
7. Гарави сокак	22	2.530			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 144			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 29.895		

Сезона 1988/89

352- 28.09.1988.

ЛУДА КУЋА

П: Филип Кинг, Пр: Млађа Веселиновић, Р: Радослав Дорић, С: Влада Ребезов, К: Весна Радовић Дорић, СП Ивица Клеменц, ИМ: Мирољуб Аранђеловић
 И: Снежана Ковачев (Ида), Гордана Винокић (Гђа Скилон), Нермил Бешлагић (Лајонел Туп), Анђелка Давидовац (Пенелопа Туп), Милан Кочаловић (Каплар Винтон), Јован Торачки (Уџез), Михајло Форо (Бискуп од Лекса), Селимир Тошић (Пречасни Хамфри), Радован Луковић (Наредник Тауерс)

353- 28.10.1988.

КАФЕТЕРИЈА

П: Карло Голдони, Р: Желимир Орешковић, С: Борис Максимовић, К: Весна Радовић Дорић, СП: Ивица Клеменц, М: Мирољуб Аранђеловић
 И: Будимир Пешић (Ридолфо), Михајло Форо (Дон Марцио), Милан Кочаловић (Еуђенио), Селимир Тошић (Фламинио), Ружица Цвијетић (Плацида), Мирјана Вукојевић (Виторија), Снежана Ковачев (Лисаура), Првослав Заковски (Пандолфо), Милоје Ивановић (Трапола), Радован Луковић (Берберин), Јован Торачки (Гостионичар), Нермил Бешлагић (Заповедник пандура), Гордана Винокић (Кардинал), Анђелка Давидовац, Дивна Стојиљковић, Светлана Утјешановић (даме), Данијел Чолић, Драгиша Јокић, Предраг Малетин, Жива Онђош и Драги Радојчин (пандури, конобари слуге)

354- 09.12.1988.

ИЗБИРАЧИЦА

П: Коста Трифковић, Р: Стево Жигон, С: Виорел Флора, К: Божана Јовановић, М: Марин Берковић
 И: Будимир Пешић (Соколовић), Ружица Цвијетић (Јеца), Снежана Ковачев (Малчика), Ана Селски (Савета), Михајло Форо (Тимић), Дивна Стојиљковић (Ката), Анђелка Давидовац (Милица), Јован Торачки (Бранко), Милан Кочаловић (Штанцика), Нермил Бешлагић (Тошица), Радован Луковић (Слуга Јован)

355- 22.12.1988.

ИЗНОГУД ПРОТИВ СУПЕРМЕНА

П: Радивој Шајтинац, Р: и К: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора
 И: Нермил Бешлагић (Изногуд), Јован Торачки (Дилат-Ларат), Радован Луковић (Супермен, Деда Мраз), Ана Селски (Девојчица)

356- 10.02.1989.

ВЕЛИКИ МАК

П: Ерих Кош, Др: Новица Савић, Р: Радослав Дорић, С: Александар Златовић, К: Нада Јанковић, М: Мирољуб Аранђеловић, СП: Ивица Клеменц, Тонски ефекти: Иван Феце
 И: Михајло Форо (Раде Митић), Гордана Винокић (Газдарица), Карољ Фишер (Домар), Мирјана Вукојевић (Жена), Ана Селски (Ирена), Нермил Бешлагић (Муж), Светлана Утјешановић (Љубица), Милан Кочаловић (Песник), Будимир Пешић (Миливоје), Селимир Тошић (Директор) Милоје Ивановић (Председник), Радован Луковић (Сарадник), Јован Торачки (Болесник), Првослав Заковски (Агент)

357- 12.05.1989.

СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА

П: Тенеси Вилијамс, Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора, М: Мирољуб Аранђеловић, К: Весна Радовић Дорић, Кор: Дејан Пајовић
 И: Гордана Винокић (Аманда), Ана Селски (Лора), Јован Торачки (Том), Милан Кочаловић (Џим)

358- 09.06.1989.

ПУКОТИНА РАЈА

П: и Р: Милан Туторов, С: Виорел Флора
 И: Радован Луковић (Мушкарац), Оливера Беговић (Жена)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1988/89

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЛУДА КУЋА	11	4.050	9. Гарави сокак	8	560
2. КАФЕТЕРИЈА	5	1.410	10. Крај викенда	3	235
3. ИЗБИРАЧИЦА	20	4.895	11. Женски рок-фолк бенд	8	2.795
4. ВЕЛИКИ МАК	13	5.130	12. Ноћ богова	2	150
5. СТАКЛЕНА МЕНАЖЕР..	4	1.115	13. Банатикон	11	935
6. ПУКОТИНА РАЈА	3	220	14. Срећан догађај	2	520
7. ИЗНОГУД ПРОТИВ СУП..	22	3.660	15. Успомене Саре Бернар	2	110
8. Крајпуташ за троје	2	125			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 116			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.810		

Сезона 1989/90

359- 29.09.1989.

ДОСИТЕЈ, СРПСКИ ОДИСЕЈ

П: Берислав Косијер, Р: Драган Јовић, С: Александар Златовић, К: Бранка Петровић, Ас:С: Виорел Флора, Зоран Селена, М: Илона Тот, СП: Ивица Клеменц, Л: Бранивој Ђорђевић

И: Стеван Шалајић (Доситеј), Велимир Животић (Карађорђе, Харалампије, Дендрин), Светлана Утјешановић (Јеленка, Монахиња, Жена, Марија), Ана Селски (Јованка, Мисис Ливи, Софија), Михајло Форо (Игуман, Митрополит Стратимировић), Селимир Тошић (Чокрљан, Стражар, Југовић), Милоје Ивановић (Лазар, Соларић, Молер), Драган Ђорђевић (Ника Путин, Поп, Зорић), Јован Торачки (Реквизитер)

360- 02.10.1989.

ВИТЕЗОВИ И НЕБЕСКА ВОЈСКА

П: Миладин Шеварлић, Р: Нађа Јањетовић, С: Марина Чутурило, К: Марија Крањц, М: Предраг Врањешевећ, СП: Драгана Ивањи, Л: Божо Бобот

И: Будимир Пешић (Михајло Алимпић), Карољ Фишер (Петар Алимпић), Гордана Винокић (Даница Алимпић), Милан Кочаловић (Миша Алимпић), Анђелка Давидовац (Саша), Светлана Утјешановић (Верослава), Милоје Ивановић (Скоко), Селимир Тошић (Данило Стефановић), Михајло Форо (Борис Павлович Черни), Нермил Бешлагић (Трубецкој), Првослав Заковски (Прока Савић), Јован Торачки (Коен), Мирко Пантелић (Студент), Стево Жигон (off) – (Глас Робеспјера)

361- 19.12.1989.

У ЗНАКУ АЛФА

П: Радивој Шајтинац, Р: и К: Лилијана Арсенов, С: Виорел Флора, ИК: Тихомир Мачковић
И: Јован Торачки, Драган Ђорђевић, Радован Луковић, Нермил Бешлагић Ана Селски, Снежана Ковачев

362- 27.01.1990.

СВУ НОЋ ДА СЕ ВОЛИМО

П: (Избор светске љубавне поезије), Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора. ИМ: Саша Поповић
И: Оливера Беговић, Мирјана Вукојевић, Снежана Ковачев, Првослав Заковски, Драган Ђорђевић, Милан Кочаловић, Ана Селски, Радован Луковић

363- 16.03.1990.

ПИГМАЛИОН

П: Бернард Шо, Пр: Боровоје Неђић, Р: Слободан Ж. Јовановић, С: и К: Дејан Пантелић

И: Милоје Ивановић (Хигинс), Гордана Винокић (Гђа Хигинс), Селимир Тошић (Пикеринг), Светлана Утјешановић (Елиза Дулитл), Михајло Форо (Алфред Дулитл), Ана Селски (Гђа Пирс), Ружица Цвијетић (Гђа Ајнсфорд Хил), Мирјана Вукојевић (Клара), Нермил Бешлагић (Фреди), Јован Торачки (Собар)

364- 06.06.1990.

ДИСИДЕНТСКА ТРИЛОГИЈА

П: Вацлав Хавел, Ад: и Р: Миодраг Миша Мартинов, С: Виорел Флора, К: Анамарија Михајловић, Л: Љиљана Пинтарић

И: («Промоција») – Анђелка Давидовац (Вера), Карољ Фишер (Михал), Драган Ђорђевић (Ванек), Снежана Ковачев (Ева).

И: («Петиција») – Милан Кочаловић (Станек), Драган Ђорђевић (Ванек), Снежана Ковачев (Анчи).

И: («Аудијенција») – Будимир Пешић (Сладек), Драган Ђорђевић (Ванек), Снежана Ковачев (Богдалова)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1989/90

Представа:			Представа:		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ДОСИТЕЈ, СРПСКИ...	14	4.580	9. Гарави сокак	13	990
2. ВИТЕЗОВИ И НЕБЕСКА...	13	2.790	10. Банатикон	6	525
3. У ЗНАКУ АЛФА	37	16.800	11. Женски рок-фолк бенд	15	3.860
4. СВУ НОЋ ДА СЕ ВОЛИМО	4	290	12. Луда кућа	12	3.780
5. ПИГМАЛИОН	8	2.000	13. Избирачица	4	1.100
6. ДИСИДЕНТСКА ТРИЛОГ...	9	1.530	14. Велики Мак	4	900
7. Представа Хамлета у селу...	8	2.040	15. Стаклена менажерија	2	455
8. Крај викенда	2	135	16. Ноћ богова	2	155
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 153			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 42.560		

Сезона 1990/91

365- 29.09.1990.

ВОЂА

П: Радоје Домановић, Р: Сулејман Купусовић, С: Виорел Флора, К: Ангелина Атлагић, Текст сонгова: Душко Трифуновић, М: Саша Врабац, Кор: Антон Маринић

И: Оливера Беговић, Мирјана Вукојевић, Анђелка Давидовац, Снежана Ковачев, Ана Селски, Нермил Бешлагић, Првослав Заковски, Милан Кочаловић, Радован Луковић, Јован Торачки

366- 02.10.1990.

МАЈКА ХРАБРОСТ

П: Бертолд Брехт, Пр: Тодор Манојловић, Р: Сулејман Купусовић, С: Виорел Флора, К: Ангелина Атлагић, М: Саша Врабац, Кор: Антон Маринић

И: Гордана Винокић (Мајка Храброст), Селимир Тошић (Војник, Приповедач), Милоје Ивановић (Војник, Приповедач), Драган Ђорђевић (Ејлиф), Јован Торачки (Швајцарко), Оливера Беговић (Катрин), Михајло Форо (Пастор), Карољ Фишер (Кувар), Будимир Пешић (Војсковођа), Светлана Утјешановић (Ивет), Ружица Цвијетић (Сељанка), Радован Луковић (Сељак), Дубравка Арсић (Девојка)

367- 23.12.1990.

ВЛАСТ

П: Бранислав Нушић, Р: Радослав Дорић, С: Александар Златовић, К: Весна Радовић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: Иван Клеменц
 И: Драган Ђорђевић (Тоза), Мирјана Вукојевић (Лепосава), Михајло Форо (Милоје), Анђелка Давидовац (Мара), Селимир Тошић (Арса), Милоје Ивановић (Добросав), Јован Торачки (Момак из министарства), Гордана Винокић (Госпа Мица), Првослав Заковски (Кум Сава), Ружица Цвијетић, Оливера Беговић (Кума), Будимир Пешић (Професор Ристић), Милан Кочаловић (Савић), Радован Луковић (Милијевић), Карољ Фишер (Лазих), Снежана Ковачев (Нина), Нермил Бешлагић, Карољ Изеле (Председник депутације)

368- 23.12.1990.

КАКО ЗАУСТАВИТИ ВРЕМЕ

П: (Новогодишњи колаж), Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора
 И: Анђелка Давидовац, Ана Селски, Драган Ђорђевић

369- 07.03.1991.

УКОКАЈ МОГА МУЖА

П: Алдо Николај, Пр: и Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора, К: Јелена Достанић
 И: Јован Торачки, Нермил Бешлагић, Слађана Букејловић

370- 24.05.1991.

ВИЛА РАЈСКИ МИР

П: Радован Марушић, Ад: Радивој Шајтинац, Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора, К: Анамарија Михајловић, М: Саша Врабац
 И: Гордана Винокић (Гђа Ружа), Снежана Ковачев (Јулијана), Ана Селски (Габријела), Оливера Беговић (Јадранка), Јован Торачки (Жива), Милан Кочаловић (Иван-Жан), Селимир Тошић (Блажић), Михајло Форо (Виктор).

371- 02.06.1991.

ЉУБАВИ ЦОРЦА ВАШИНГТОНА

П: Миро Гавран, Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора
 И: Светлана Утјешановић, Снежана Ковачев

372- 21.06.1991.

МЕРА

П: Бертолд Брехт, Р: и К: Душан Торбица, С: Виорел Флора
 И: Анђелка Давидовац, Милоје Ивановић, Првослав Заковски, Драган Ђорђевић, Нермил Бешлагић

373- 26.06.1991.

БАНАТИКОН, ОПЕТ

П: Радивој Шајтинац, Р: Лилијана Ивановић
 И: Михајло Форо, Мирјана Вукојевић, Ружица Цвијетић, Јован Торачки, Снежана Ковачев, Радован Луковић

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1990/91

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ВОЂА	19	6.300	9. БАНАТИКОН ОПЕТ	2	180
2. МАЈКА ХРАБРОСТ	12	3.590	10. Представа Хамлета у..	2	510
3. ВЛАСТ	23	7.820	11. Гарави сокак	11	2.090
4. КАКО ЗАУСТАВИТИ ВР..	35	14.430	12. Крај викенда	2	60
5. УКОКАЈ МОГА МУЖА	9	1.350	13. Женски рок-фолк бенд	6	2.220
6. ВИЛА РАЈСКИ МИР	4	1.120	14. Луда кућа	4	1.050
7. ЉУБАВИ Ц. ВАШИНГТ..	4	240	15. Дисидентска трилогија	6	420
8. МЕРА	3	180			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 142			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 41.560		

Сезона 1991/92

374- 02.10.1991.

КИДАЈ ОД СВОЈЕ ЖЕНЕ

П: Реј Куни, Р: С: и ИМ: Сулејман Купусовић, С: Виорел Флора

И: Јован Торачки, Милан Кочаловић, Оливера Беговић, Снежана Ковачев, Милоје Ивановић, Михајло Форо, Радован Луковић, Анђелка Давидовац

375-25.10.1991.

КВАДРАТУРА КРУГА

П: Валентин Катајев, Пр: Тихомир Стефановић, Р: и М: Бранислава Стефановић, С: Виорел Флора, К: Кристина Главуртић

И: Драган Ђорђевић (Васја), Првослав Заковски (Аврам), Мирјана Вукојевић (Тоња), Снежана Ковачев (Људмила), Милан Кочаловић (Флавије), Селимир Тошић (Јемељан Чернозјомни)

376- 21.12.1991.

ЦРВЕНКАПА И ДЕДА МРАЗ

П: (---), Р: К: и ИМ: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора

И: Оливера Беговић, Анђелка Давидовац, Јован Торачки, Драган Ђорђевић, Милоје Ивановић, Радован Луковић

377- 01.02.1992.

ЛАКЕЈСКЕ ИГРЕ

П: Емил Брагински, Пр: Драгослав Андрић, Ад: Р: и С: Ненад Бојић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, К: Бранка Петровић, Кор: Славко Перван

И: Светлана Утјешановић (Рина Петровна Крутилина), Анђелка Давидовац (Асја Мартињенко), Селимир Тошић (Георгиј Никитич), Милоје Ивановић (Всеволод Иванич Тјубков), Јован Торачки (Прјаник), Мирјана Вукојевић (Наталија Владимировна Зобова), Оливера Беговић (Тамара), Милан Кочаловић (Нови мајстор спорта), Драган Бугарчић, Јован Милојевић, Кристијан Милин (статисти)

378- 18.04.1992.

НОЋ УСРЕД ДАНА

П: Новица Савић, Р: Славољуб Стефановић Раваси. С: Виорел Флора, К: Оливера Ђук

И: Селимир Тошић (Јеврем), Светлана Утјешановић (Љубија), Карољ Фишер (Велинко), Првослав Заковски (Милиционер), Гордана Винокић (Сељанка), Будимир Пешић (Сељак), Снежана Ковачев (Лелица), Милан Кочаловић (Гојко), Радован Луковић (Агент), Дејан Ђурић (Хармоникаш)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1991/92

Представа:	Број	Представа:	Број
Извођења Гледалаца		Извођења Гледалаца	
1. КИДАЈ ОД СВОЈЕ ЖЕНЕ	37	7. Женски рок-фолк бенд	17
2. КВАДРАТУРА КРУГА	10	8. Луда кућа	3
3. ЦРВЕНКАПА И ДЕДА МРАЗ	33	9. Власт	8
4. ЛАКЕЈСКЕ ИГРЕ	6	10. Укокај мога мужа	9
5. НОЋ УСРЕД ДАНА	6	11. Вила рајски мир	5
6. Гарави сокак	30	12. Љубави Џорџа Вашингтона	5
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона	
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 169		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 47.475	

Сезона 1992/93

379- 19.09.1992.

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

П: Душко Трифуновић, Р: С: и К: Драган Јовић
 И: Првослав Заковски, Ана Селски, Снежана Ковачев,
 Драган Ђорђевић, Милан Кочаловић

380- 01.10.1992.

ЂЕНЕРАЛ МИЛАН Ђ.НЕДИЋ

П: Синиша Ковачевић, Р: Небојша Брадић, С: Виорел
 Флора, К: Љиљана Петровић
 И: Стеван Гардиновачки (Ђенерал Милан Недић),
 Гордана Винокић (Живка), Мирјана Вукојевић
 (Анђелија Недић-Вукић), Михајло Форо (Милутин),
 Милоје Ивановић (Милан Аћимовић), Душан
 Јакишић (Иследник, Потпуковник), Михајло Јанкетић,
 Селимир Тошић (Немац, Циник, Војник), Будимир
 Пешић (Професор Хади Пенчић), Оливера Беговић
 (Драгиња, Дактилограф, Чувар тајне)

381- 12.10.1992.

ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈЕВНА**Копродукција са СНП**

П: Људмила Разумовска, Пр: Мирка Јанковић, Р:
 Бранко Поповић, С: Виорел Флора, К: Мирјана
 Стојановић Маурић, М: Зоран Вуковић, СП: Иван
 Клеменц, Л: Љиљана Пинтарић
 И: Светлана Утјешановић (Јелена Сергејевна), Ивана
 Пејчић (Љаља), Предраг Томановић, Роберт Колар
 (Волођа), Мирко Пантелић (Паша), Драгомир Пешић
 (Вића)

382- 20.12.1992.

БАЈКА О БАШ ЧЕЛИКУ

Ад: Р: ИМ: и К: Лилијана Ивановић
 И: Анђелка Давидовац, Оливера Беговић, Јован
 Торачки, Милоје Ивановић, Радован Луковић, Драган
 Ђорђевић

383- 06.02.1993.

ТАЛИЈИНИ КЕНТАУРИ

И: Селимир Тошић (Ал Мих), Будимир Пешић
 (Шекспир), Душан Јакишић (Бора), Јован Торачки
 (Слободан), Ана Селски (Весна), Мирјана Вукојевић
 (Бојана), Биљана Миликић (Љубица), Милоје
 Ивановић (Волински), Првослав Заковски (Жарко),
 Оливеа Беговић (Инспицијент), Радован Луковић
 (Крста), Ружица Савић-Џвијетић (Здравка), Драган
 Ђорђевић (Жика)

384- 24.04.1993.

ЛАКУНОЋ, МАЈКО

П: Марша Норман, Пр: даша Дрнић, Р: Лилијана
 Ивановић, С: и К: Нина Николић, М: Ацо Доганџић
 И: Ана Шимунца Селски (Џеси Бејтс), Светлана
 Утјешановић (Телма Бејтс)

385- 15.05.1993.

ПОКВАРЕЊАК

П: Реј Кун, Ад: Драгана Бошковић, Р: Лилијана
 Ивановић, С: Виорел Флора, К: Нина Николић
 СП: Иван Клеменц
 И: Селимир Тошић (Властољуб Каракуртовић),
 Радован Луковић (Директор хотела), Драган Ђорђевић
 (Ђивојин Жунић), Оливера Викторовић (Убавка
 Распоповић), Милоје Ивановић (Богољуб Распоповић),
 Мирјана Вукојевић (Јулијана Каракуртовић), Јован
 Торачки (Ђорђе Голубовић), Оливера Беговић (Сестра
 Даша), Ружица Савић Џвијетић (Јулишка), Јовица
 Јашин (Тугомир)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1992/93

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења Гледалаца		Извођења Гледалаца			
1. ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	15	1.560	9. Женски рок-фолк бенд	12	3.150
2. ЂЕНЕРАЛ МИЛАН Ђ.НЕД..	28	8.120	10. Луда кућа	9	2.600
3. ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈ..	30	4.780	11. Власт	4	1.150
4. БАЈКА О БАШ ЧЕЛИКУ	33	18.150	12. Укокај мога мужа	8	1.400
5. ТАЛИЈИНИ КЕНТАУРИ	6	1.200	13. Љубави Џорџа Вашингтона	9	600
6. ЛАКУ НОЋ, МАЈКО	8	610	14. Кидај од своје жене	9	2.300
7. ПОКВАРЕЊАК	7	1.960	15. Квадратура круга	6	450
8. Гарави сокак	14	1.150			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 187		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 47.580			

Сезона 1993/94

386-02.10.1993.

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА

П: Бранислав Нушић, Р: Велимир Митровић, С: Виорел Флора, К: Нада Јанковић, СП: Иван Клеменц
 И: Милоје Ивановић (Агатон), Анђелка Давидовац (Симка), Јовица Јашин (Танасије), Светлана Утјешановић (Вида), Јован Торачки (Прока), Ружица Савић-Цвијетић (Гина), Мирјана Вукојевић (Сарка), Селимир Тошић (Мића), Првослав Заковски (Трифун), Маријана Вићентијевић (Даница) Радован Луковић (Адвокат), Дивна Стојиљковић (Тетка)

387- 12.11.1993.

ПИКНИК НА ФРОНТУ

П: Фернандо Арабал, Р: С: и К: Иван Клеменц, Ас.Р: Светлана Утјешановић
 И: Јован Торачки (Запо), Селимир Тошић (г. Тепан), Неда Арнерић (Г-ђа Тепан), Мирко Пантелић (Зепо), Милоје Ивановић (Болничар), Драган Ђорђевић (Болничар)

388- 12.03.1994.

...ЗБОГ МРАКА...

П: Питер Шефер, Р: Иван Клеменц, Ас.Р: Драган Вујин, К: Бранка Петровић, С: Виорел Флора
 И: Јован Торачки (Бранзли Милер), Мирјана Вићентијевић (Керол Мелкит), Ружица Савић-Цвијетић (Госпођица Фернивал), Селимир Тошић (Пуковник Мелкит), Јовица Јашин, Мирко Пантелић (Херолд Горинц), Милоје Ивановић (Шупанциг), Сандра Илић (Клеа), Радован Луковић (Георг Бамбергер)

389- 18.06.1994.

ДАМА ИЗ МАКСИМА

П: Жорж Фејдо, Пр: Иванка Марковић, Ад: и Р: Велимир Митровић, С: Дејан Пантелић,
 К: Нада Јанковић, Кор: и СП: Љиљана Дуловић, Мас: Драгољуб Јеремић, Ас.Р: Драган Вујин
 И: Маријана Вићентијевић (Маца «Шљунак»), Јован Торачки (Др Лсјен Петипон), Ружица, Савић-Цвијетић (Габријела), Селимир Тошић (Др Монжикур), Милоје Ивановић (Генерал Потипон), Сандра Илић (Клементина), Радован Луковић (Поручник Корињон), Светлана Утјешановић (Војвоткиња од Валмонтеа), Милан Чучиловић (Ги), Мирјана Вукојевић (Бароница), Дивна Стојиљковић (Гђа Понан), Првослав Заковски (Мајор Шамеро), Мирко Пантелић (Капетан Герисак), Михајло Форо (Градоначелник), Анђелка Давидовац (Гђа Соварел), Јовица Јашин (Етјен), Драган Вујин (Емил)

390- 07.05.1994.

НАСАМО СА СВИМА

П: Александар Гејман, Пр: Лука Хајдуковић, Р: и К: Бранислава Стефановић, С: Виорел Флора
 И: Првослав Заковски (Андреј Голубјев), Светлана Утјешановић (Наташа Голубјева)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1993/94

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ОЖАЛОШЋЕНА ПОР..	22	6.750	9. Љубави Џ. Вашингтона	2	130
2. ПИКНИК НА ФРОНТУ	12	2.530	10. Банатикон, опет	1	50
3. ЗБОГ МРАКА	11	2.850	11. Кидај од своје жене	2	550
4. ДАМА ИЗ МАКСИМА	3	950	12. Квадратура круга	3	200
5. НАСАМО СА СВИМА	8	500	13. Ђенерал Милан Ђ.Недић	5	1.650
6. Гарави сокак	10	880	14. Драга Јелена Сергејевна	9	600
7. Женски рок-фолк бенд	4	900	15. Лаку ноћ, мајко	1	65
8. Укокај мога мужа	2	550	16. Покварењак	3	900
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 98			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 20.055		

Сезона 1994/95

391- 17.09.1994.

ШОК ПРЕПОЗНАВАЊА

П: Роберт Андерсон, Р: Воја Солдатовић, С: Виорел Флора, Ас.Р: Драган Вујин

И: Мирко Пантелић, Милан Чучиловић, Сандра Илић, Радован Луковић, Мирјана Вукојевић, Милоје Ивановић, Маријана Вићентијевић, Анђелка Давидовац, Првослав Заковски, Светлана Утјешановић, Јовица Јашин

392- 08.03.1995.

ИВАНОВ

П: А.П. Чехов, Р: Стево Жигон, С: Влада Ребезов, К: Божана Јовановић, Л: Божо Бобот

И: Милан Кочаловић (Иванов), Маријана Вићентијевић (Ана Петровна), Селимир Тошић (Шабелски), Првослав Заковски (Лебедев), Мирјана Вукојевић (Зинаида), Наталија Лучанин (Саша), Звонко Гојковић (Љвов), Анђелка Давидовац (Бабакина), Јован Торачки (Боркин), Радован Луковић (Косих), Ружица Савић-Цвијетић (Авдотја), Драган Вујин (Гаврило), Драган Ђорђевић, Јовица Јашин, Мирко Пантелић, Снежана Арсин, Вишња Протић, Јелена Фатовић (гости)

393- 09.05.1995.

ЕМИГРАНТИ

П: Славомир Мрожек, Р: и С: Душан Торбица

И: Јован Торачки и Драган Ђорђевић

394- 24.06.1995.

ПА, ИЗВОЛ`ТЕ У САКУЛЕ

П: Зоран Петровић, Р: Драган Јовић, С: Александар Златовић, К: Вања Поповић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински

И: Новак Билбија, Гордана Винокић, Михајло Форо, Ружица Савић Цвијетић, Јован Торачки, Драган Ђорђевић, Анђелка Давидовац, Маријана Вићентијевић, Првослав Заковски, Мирјана Вукојевић, Радован Луковић, Милоје Ивановић, Светлана Утјешановић, Мирко Пантелић, Милан Кочаловић, Звонко Гојковић, Роберт Тот, Ема Ђурчин

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1994/95

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ШОК ПРЕПОЗНАВАЊА	14	1.140	8. Банатикон, опет	1	150
2. ИВАНОВ	12	2.730	9. Кидај од своје жене	1	300
3. ЕМИГРАНТИ	8	800	10. Ђенерал Милан Ђ.Недић	3	750
4. ПА ИЗВОЛ`ТЕ У САКУЛЕ	5	1.500	11. Покварењак	9	2.750
5. Гарави сокак	6	480	12. Ожалошћена породица	7	1.850
6. Женски рок-фолк бенд	5	1.550	13. Насамо са свима	11	660
7. Укокај мога мужа	6	2.000	14. Дама из «Максима»	28	8.650
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 116			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.310		

Сезона 1995/96

395- 30.09.1995.

МОЛИТВА ЗА ЕМИЛИЈУ

П: Вучина Шћекић, Р: Драган Јовић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, С: Виорел Флора

И: Мирјана Вукојевић, Едит Тот, Првослав Заковски, Драган Ђорђевић

396- 26.01.1996.

АРТУРО УИ

П: Бертолд Брехт, Пр: Иван Ивањи, Р: Радослав Дорић, С: и К: Весна Радовић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: Иван Клеменц, Мас: Драган Јерemiћ, Л: Божо Бобот

И: Миленко Павлов (Артуро Уи), Светлана Утјешановић, Драган Ђорђевић, Радован Луковић (најављивачи), Милан Кочаловић (Флејк), Милоје Ивановић (Карутер), Јовица Јашин (Бачер), Првослав Заковски (Клерк), Драган Ђорђевић (Шит, Боул, Млади Ина), Будимир Пешић (Стари Догсбороу), Драган Вујин (Млади Догсбороу), Јован Торачки (Ернесто Рома), Селимир Тошић (Емануеле Жири), Мирко Пантелић (Ђузепе Живола), Михајло Форо (Глумац, Игнације Дулфт), Звонко Гојковић (Тед Рег, Цеф), Анђелка Давидовац (Дејзи из луке), Ружица Савић Цвијетић (Гудвил), Радован Луковић (О' Кејзи), Анђелка Давидовац, Звонко Гојковић, Драган Ђорђевић (Пиљари из Цицера), Мирјана Вукојевић, Ружица Савић-Цвијетић (пиљарке из Чикага), Игор Луковић, Зоран Татић, Саша Латиновић, Бојан Антић, Марко Цвејић, Радош Пејовић, Вања Бурсаћ, Анђелина Тасовац, Снежана Арсин (телохранитељи, девојке у бару, пиљарице)

397- 18.06.1996.

АДАМ И БЕРБЕРИН

П: Јаков Игњатовић, Р: и С: Душан Торбица, К: Душанка Ђорђевић

И: Селимир Тошић (Макса Свилокосић), Мирјана Вукојевић (Фема), Валентина Ковач (Милева) Звонко Гојковић (Гавра), Јован Торачки (Ђока Глађеновић), Радован Луковић (Жарковић), Драган Ђорђевић (Пређић), Мирко Пантелић (Љуба Виноквашић), Анђелка Давидовац (Салика Салингер), Милан Кочаловић (Предраг), Јовица Јашин (Херц), Првослав Заковски (Барон Штернберг), Ружица Савић-Цвијетић (Шпицедерка, Бабица-курсиста)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1995/96

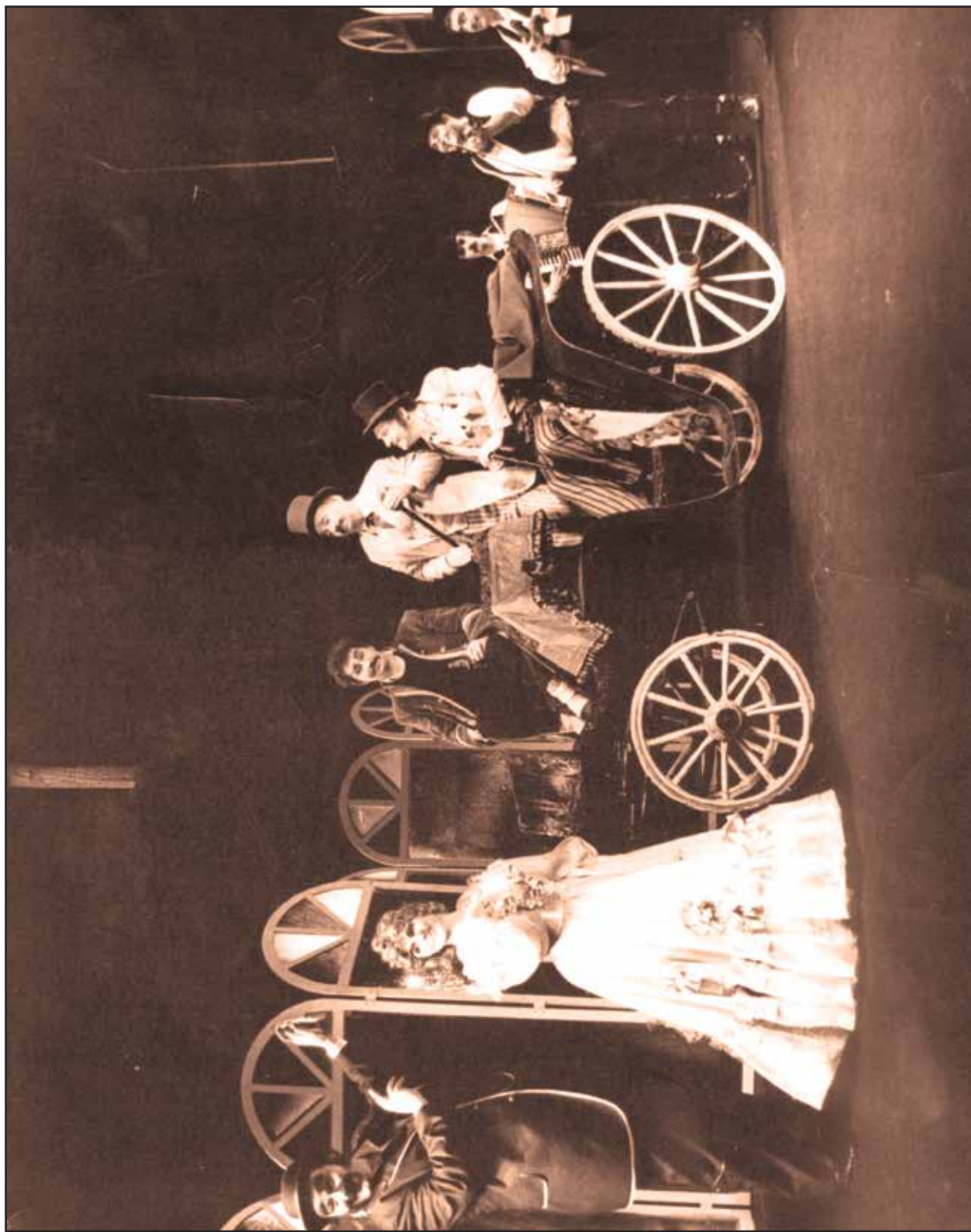
Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца	
1. МОЛИТВА ЗА ЕМИЛ..	10	500	8. Ожалошћена породица	4	1.300
2. АРТУРО УИ	12	3.700	9. Насамом са свима	2	120
3. АДАМ И БЕРБЕРИН	3	900	10. Дама из «Максима»	5	1.700
4. Гарави сокак	8	900	11. Шок препознавања	5	350
5. Женски рок-фолк бенд	8	3.050	12. Иванов	3	850
6. Укокај мога мужа	2	650	13. Емигранти	9	920
7. Покварењак	2	620	14. Па извол`те у Сакуле	15	5.250
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕСТАВА: 88			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 20.810		

Каријера -341- Призор из представе

Успомене Саре Бернар -342- Михајло Форо, Гордана Винокић

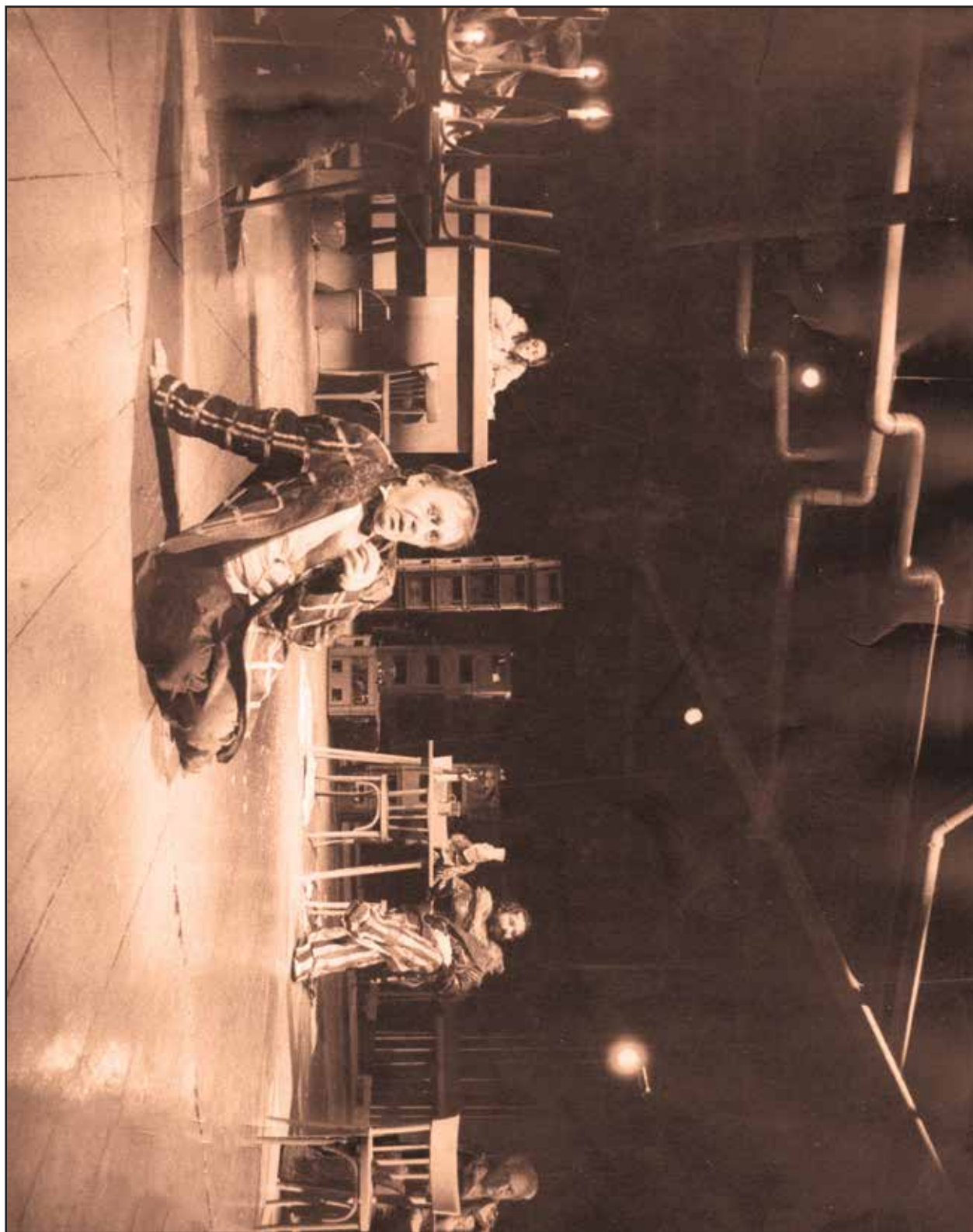
Бонтонирани ћифта -343- Призор из представе

Гарави сокак -344- Драган Ђорђевић, Анђелка Давидовац и Првослав Заковски

Крај викенда -345- Милоје Ивановић и Светлана Утјешановић

Воћни дан -347- Првослав Заковски, Светлана Утјешановић, Михајло Форо, Милоје Ивановић и Будимир Пешић

Женски рок-фолк бенд-346- Ансамбл представе

Ѓенерал Милан Ђ. Недић -380- Милоје Ивановић и Михајло Јанкеић

Драга Јелена Сергејевна-381- Светлана Утјешановић и Ивана Пејчић

Артуро Уи-396- Едит Тот-Трубинт и Милинко Павлов

ШЕСТА ДЕЦЕНИЈА (1996/97 – 2005/06)

„На дну“ (али, нажалост, не од Горког). - Чудо, или позориште као Феникс. - Поновни пад: проба штрајка, стање рата и „позориштем против агресије“. - Нови глумци за ново позориште. - Одлазак хистрионског пара. - Пuteви охрабрења и озарења. - Херојска улога „Антигоне“. - Добродошлица за Шекспира и Молијера. - Млади уметници на делу

Прва, а нажалост, показаше се, и последња премијера у стартној сезони последње деценије Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину беше Нушићева *Госпођа министарка*, у режији Стеве Жигона. Које су свемрачне околности биле сустигле овај театар, да досегне такав пад? Евидентна беспарица већ је постала „опште место“, она никога више није могла посебно да изненади. У својој полувековној историји позориште је боловало од програмске неизвесности, и на брзину склепаног репертоара, али је и тада налазило снаге да се некако из тога извуче, да се барем једном премијером часно одужи свом гледалишту. Памтиле су се и сезоне са још мањим бројем глумаца у ансамблу него што је била ова, 1996/97. Чак је и у условима великих адаптација и изградње нове зграде рад на представама био, иако ометан, у неком видљивом континуитету. У зрењанинско позориште, поново заражено вирусом апатије и пуког преживљавања на репризама представа из ранијих сезона, уселио се нов, зачет у том рањивом ткиву, првим клицама страначке и локалполитикантске сцене, које су замагљивале све што се догађало ван ње, укључујући у то и позориште и све озбиљне проблеме у њему. Понекад су само, све супротстављене стране, кадикад и помињале позориште, али искључиво у међусобној борби за власт.

Трећа поставка у зрењанинском позоришту популарне Нушићеве комедије *Госпођа министарка*, после свега виђеног, спада у нешто слабија редитељска издања Стеве Жигона у овом театру. За разлику од потпуно класичне верзије из 1954. године (режија Саве Комненовића) и врло интригантног, али допадљивог увођења

ове комедије у стил и језик модерног позоришта, виђеног 1983. године (режија Иване Вујић), Жигон чини искорак у два нова правца. Најпре све актере овог комада извлачи из типичног грађанског и салонског миљеа, као сталног обрасца сценске илустрације за ову комедију, и њену радњу измешта у простор престоничког предграђа, и друго, нову и изненадну позицију министарске супруге Живке Жигон не слика само, и искључиво, кроз призму испуњења њених снова, већ и кроз изненада понуђен простор за њено наивно и искрено испољавање дуго потиснуте маште и простодушност хедонизма. Таква Живка одговараће у потпуности специфичној глумачкој боји и сценском шарму Ружице Савић-Цвијетић, којој је ова улога, показаше се, нажалост, представљала врхунац, али и крај глумачке каријере. Уосталом, добро упознавши све физичке и стилске специфичности у игри ове глумице, током свог рада са зрењанинским ансамблом, Жигон ју је управо тако и замишљао у улози Живке, обећававши јој, више пута, баш ту улогу. У овој видљивој, али дозираној редитељској иновацији сви остали ликови у много мањој мери одступају од својих уобичајених и много пута виђених карактерних знакова и стила интерпретације. Ако се уз поменуте сценске новине придода и редитељев напор да читаву драматуршку линију дефинише на основу доминантне лирске добронамерности, коју гаји према насловном лику, све остало у представи припадало је арсеналу једног не одвећ успешног репертоарског достигнућа, које се лако прима, али и троши.

Са почетком нове сезоне, 1997/98, за управника зрењанинског позоришта, после првих правих вишестраначких избора на локалном нивоу, и кадровског прегруписавања странака које су освојиле власт, постављен је зрењанински професор књижевности Драган Рајачић. Са одређеним искуством у начину функционисања позоришног механизма (које је стицао, својевремено, најпре као глумац а потом и редитељ у агилном и успешном зрењанинском аматерском позоришту младих Драмској радионици „Центар“), у наслеђе је примио демотивисан ансамбл, који је у претходне три сезоне изводио, у просеку, две до три премијере и организационо-маркетиншки тим већ свикао на пуко сналажење

у кризним временима и без уочљивих амбиција да се активније укључи у свеукупни бољитак своје матичне куће. За само годину дана, Рајачић је успео да санира највиталније позиције у театру без којих није био могућ напредак. Имајући на уму да је за једно позориште најважније да има свој дефинисан програм (репертоар) и довољно јаке креативне потенцијале за његово извршење, свој ангажман почео је од тога. Установљен је уметнички савет позоришта, са Видом Огњеновић на челу, признатим драмским писцем и редитељем, поред које је још, у том телу, партиципирало још неколико респектабилних уметничких личности. Њихов задатак је био да предложи и прате реализацију репертоара, који подједнако комуницира како са класиком тако и савременом драматургијом, који је отворен за нова стилска виђења, али и да, у једном и у другом случају, настоји да реафирмише сценску уметност у њеним укупним естетским корелатима, њеним односом са сопственим историјским вредностима и њено сагласје са актуелним духовним пресеком у којем се ствара. За такав репертоар у ансамблу су били неопходни и нови, млади глумци, што је успешно преброђено довођењем у ангажман готово читаве једне класе са новосадске позоришне академије (Наташа Илин, Југослав Крајнов, Љубиша Милишић, Александар Богдановић и, нешто доцније, Владимир Алексић и Сања Ристић); у одељење за маркетинг такође долази неколико младих и амбициозних сарадника, а и новац за припрему представа и хонораре гостујућих сарадника пристизао је с већом извесношћу.

Можда само као уигравање нове креативне снаге обновљеног позоришта, али и са јасном представом куда оно води, као прва премијера постављено је дело Данила Киша *Панагај*, у дипломској режији Весне Топалов, коју је само помањкање искуства спречило да већ на старту своје каријере исказе све способности. У лакој, стилизованој игри на сцени су се смењивали духовити пасажи троје глумаца - Бориса Исаковића, у улози младића, и Светлане Утјешановић (гђа Смердел) и Милоја Ивановића (Антон). Уследила је потом обнова врло успешне представе *Драга Јелена Сергејевна*, Људмиле Разумовске, сада у потпуној подели са глумцима зрењанинског позоришта, где је, разуме се, једино Светлана Утјешановић задржала своју

(насловну) улогу, будући да ју је беспрекорно играла и пре пет сезона, када је представа рађена у копродукцији са СНП у Новом Саду. Стари нови редитељ ове одличне представе Бранко Поповић, разуме се, усредредио се на уклапање нових чланова зрењанинског позоришта у улоге које су раније тумачили новосадски глумци. Наташа Илин (Љаља), Љубиша Милишић (Волођа), Југослав Крајнов (Паша) и Александар Богдановић (Вића) унели су исту количину емоција, снаге и полета у ову тескобну драму о младима, који до крајњих граница искушавају своју бившу професорку, а публици се представили као озбиљно појачање глумачког ансамбла.

Дуго прижељкивана сарадња са редитељем Љубославом Мајером коначно је реализована на Софокловој драми *Антигона*. Са врло скромним искуством, када је реч о античкој драмској литератури, Народно позориште „Тоша Јовановић“ је припремио једно такво дело које ће га, уз немерљив допринос редитеља, изненада вратити у сам врх свеукупног домета домаће позоришне продукције. Мајера је одређеним скраћивањима изменио фокус етичке жиже Софоклове драмске приче, са божанског поретка на глобални принцип слободе, љубави и човечности, са понекад нејасне теомахидске на сасвим разумљиву хомеомахидску кривицу. Насловни лик је на премијери, тек на моменте у потпуности свесна значења своје невине жртве, успешно тумачила Маријана Вићентијевић, али из представе у представу са све виднијом зрелошћу у интерпретацији, док је Креонт, Јована Торачког, од старта био доследно убедљив, с охолошћу и трагичношћу која је била ванвременска, па према томе и разумљива за сваког. Права је реткост да се на сцени неког институционалног позоришта појави нова *Антигона*. Ова, Мајерина и глумаца драмске сцене зрењанинског позоришта је то доиста била. Она ће овом театру донети и значајна међународна признања, и током свог живота на многим сценама, из дана у дан, тек доказивати свој несумњиви квалитет. Наредна премијера била је, за разлику од *Драге Јелене Сергејевне*, такође опора драма Едварда Бонда, *Спасени*, али која нема карактеристике једносмерне обести, већ на прозападном, силогистички заснованом тумачењу освајања слободе, путем отвореног насиља. Режија

и овог комада, као и у случају драме Људмиле Разумовске, поверена је Бранку Поповићу. Текст је адаптирао Радивој Шајтинац, у смислу измене оригиналног урбаног аргоа и налажења адекватних овдашњих лексичких супстрата за језик деструкције. У сјајној сценографији Миодрага Табачког, као и одговарајућим костимима Иванке - Вање Поповић, млађи део ансамбла зрењанинског позоришта успешно је одговорио на основно пишчево питање: како ту разорну енергију младости превести у љубав? Одговор који нуде и Бонд и редитељ јесте дијалектички - њим самим. Одличне улоге остварили су Наташа Илин, као Пем, и Љубиша Милишић, као Фред, а поготово они, најпре изиграни, а потом дивљи и разорни - Драган Ђорђевић (Пит), Владимир Алексић (Колин), Југослав Крајнов (Мајкл) и Мирко Пантелић (Бари).

Међутим, сасвим ненадано, најпријатније изненађење стигло је при самом крају сезоне у праизведби драме младог драмског писца Мирка Стојковића, *М-70*, у режији Мирослава Бенке. На једном месту стекли су се врло инспиративан текст, редитељ посебног али провереног сензибилитета и спреман на многе искорак и, коначно, на располагању је био комплетан глумачки ансамбл, потпуно извучен из летаргије и посебно мотивисан присуством гостујућих глумаца из СНП-а у Новом Саду Гордане Ђурђевић-Димић и Новака Билбије. Представа је, на један суптилан начин, испричала причу о пропасти Југославије, управо онако како ју је симболично аутор најавио у свом поднаслову драме - као „Слободни пад у шест слика“. Некоме је засметало што је редитељ у сталној смени веристичког и симболичког рукописа употребио читав арсенал драмских приступа и стилова, али му се није могла оспорити чињеница да је дошао до представе изузетног емотивног набоја. У глумачкој интерпретацији, која је због мноштва појединачних трансформација била веома сложена, истакли су се, поред сјајних остварења, која су показали гостујући глумци из Новог Сада, такође и Југослав Крајнов, Драган Ђорђевић и Љубиша Милишић, који су условно дату причу од смрти Јосипа Броза до крвавих националних деоба, у наизменично носећим улогама, водили без застоја и падова. Одоцњење премијере ове представе у текућој сезони, као и увођење ратног

стања у пролеће наредне године, једини су разлози који су утицали да Народно позориште „Тоша Јовановић“ не крунише једну блиставу сезону поновним учешћем на „Стеријином позорју“.

Сезону 1998/99. драмска сцена зрењанинског позоришта окончала је са три премијере и две обновљене представе, и поред деструктивног дејства „унутрашњег“ и „спољног“ непријатеља. Сва залиха задовољства и уочљивог креативног успона из претходне сезоне остала је присутна само у траговима, путем реприза представа, јер су је готово потпуно исцрпили, најпре гротескни штрајк техничког дела запослених, потом објава ратног стања и, на крају, учешће у бесмисленој масовној импровизацији под називом „Културом против агресије“. Најпре је поларизованост разних струковних синдиката, појачана од стране провидних и у суштини исполитизованих ментора, унутар позоришта и ван њега, поделила запослене на два табора. Комплетно техничко особље обуставило је рад, постављајући управи и оснивачу позоришта такве захтеве који никако нису могли бити испуњени, док је уметнички и готово читав административни део запослених настојао да и у таквим условима одржи какву-такву продукцију и испуњавање програмских обавеза. У међусобном прегањању изгубљено је готово пола године; представе из текућег репертоара игране су са пуно тешкоћа, будући да су поједини глумци преузели послове техничара; из позоришта је отишао управник Драган Рајачић (као вршилац дужности, заменио га је Јовица Јашин, глумац), а прва премијера изведена је тек 25. фебруара 1999. године. Био је то неспретно повезан низ од три једночинке из већ виђене драматуршке и редитељске заоставштине Воје Солдатовића, под заједничким називом *Ех, ти Французи*, у којој су, наизменично, у два сценска простора (камерна сцена и пробна сала), изведени мали комади Клода Фортиноа, *Дописна аутошкола*, затим *Оптужба*, Франсоа Тесандјеа, и *Чекаоница*, Андреа Праге. Био је то слабаши калеидоскоп у ритму - фарса, апсурд, сатира, три неспретна излета у позоришну илузију и без датог одговора на питање шта је то, у свему, што је толико и искључиво везано за „те Французе“. Узалудна су била настојања глумаца Селимира Тошића, Радована Луковића, Милоја Ивановића, Првослава Заковског, Мирка Пантелића, Анђелке

Давидовац, Мирјане Вукојевић и Светлане Утјешановић да свој допринос представи појачају изнад нивоа коректних глумачких вежби.

Друга и трећа премијера настале су, срећом, на измаку свих субјективних и објективних препрека, са много више театарског промишљања. Најпре је Мирослав Бенка, као адаптатор текста, редитељ и сценограф потписао премијеру комедије *Све је добро кад се добро сврши*, рађену на основу више драмских текстова Косте Трифковића. Потпуно другачији Бенка, од оног понесеног и експресивног удрами *М-70*, сада ради стилизовану, сетнохуморну причу из неке равничарске паланке, по устаљеној матрици: срећа, љубав, благостање, потом нешто мало перипетија, и на крају завршетак који, мање – више, све задовољава. На лак и готово неприметан начин Бенка решава проблем романтичарске наивности и понеке неспретности наших првих драматичара, увођењем изненађујућих ефеката, укључујући и аниматорско-луткарске пасаже. Ово је била представа у којој су Јован Торачки (учитељ) и Наташа Илин (Катица) исказали и потврдили своје изузетне квалитете. Њима се придружују, уз шармантну појаву Југослава Крајнова (приповедач, глумац, Трифковић), и сјајне епизоде Светлане Утјешановић (Ката) и Драгана Ђорђевића (Јоаким Сапун). Последња премијера у овој сезони био је заправо дипломски рад двоје младих глумаца, стипендиста зрењанинске општине, Сање Ристић и Владимира Алексића, које је позориште опремило и доцније преузело у свој редовни репертоар. Они су одабрали да, у сарадњи са глумцем Сашом Латиновићем, одиграју „урбану пасторалу“ Александра Поповића *Љубинко и Десанка*. Иако школски урађена, ова представа својим успешним приказом малих трагичара периферије и њихових лирских судбина у фарсичној логици живота спада, зачудо, у боље инсценације Поповићевих дела на зрењанинској сцени.

Од сезоне 1999/2000. драмска сцена зрењанинског позоришта улази у трогодишњи ритам продукције од свега три премијере по сезони. С обзиром на битно побољшан и обогаћен ансамбл, чинило се, ипак, да је он прескроман и да не даје могућности за потпуну упосленост глумаца. Уз то, све више редитељских послова добијали су млади, још недовољно искусни редитељи што је, при смањеној продукцији, имало одређене

последнице на укупан уметнички домет представа и доцнији век њихове експлоатације. У функцији креатора репертоара нашао се Воја Солдатовић, добронамеран и разложен позоришни радник, али са креативним идејама које обилују анахронизмом и скромним амбицијама. Као типичан пример његовог опредељења јесте прва премијера у сезони 1999/2000, дуодрама Јана де Хартога, *Сапутници*, у режији младог редитеља Филипа Марковиновића, са Сањом Ристић и Владимиром Алексићем у улогама Мери, односно Мишела, двоје младих брачних другова, које пратимо кроз приказ општих места једне брачне хронике, од заљубљивања и венчања, преко првих свађа, неверстава и различитих амбиција, до старачке немоћи и заједљивог заједничког свођења рачуна. Без икаквих посебних акцената и искорака, ова представа није давала никакве шансе актерима да испоље своје знатне креативне могућности, уочене још пре неколико година, када су доминирали сценом омладинског аматерског позоришта Драмска радионица „Центар“. Готово идентичног бесполног ткива била је и трећа по реду премијера, лака, оксиморонска комедија Ефраима Кишона, *Била је то шева*, такође под редитељском руком редитеља млађе генерације Немање Петроњеа. Међутим, Кишонов замио да пронађе један од могућих одговора на питање „шта би било да није...“, односно, како би се ствари одвијале да се љубав Ромеа и Јулије није трагично завршила за обоје – имала је довољно материјала да се разбукта маштовитом театарском надградњом. Са нешто више духовитости и распаљене страсти, временске веронске љубавнике одиграли су Милоје Ивановић и Светлана Утјешановић, док су Јован Торачки, као Шекспир, Мирко Пантелић, као отац Лаврентије и Дивна Стојиљковић у улози дојкиње, својом појавом и коментарима, наговештавали пишчеву намеру да докаже како је све морало бити како је и било, јер љубавници у другој генерацији (Едит Тот и Роберт Калнак) не могу, и не треба да наставе тамо где су им родитељи, силом трагичне судбине, стали. У сваком смислу, друга премијера ове сезоне и после много година поновни сусрет са Молијером донели су праву и жељену сценску раскош, која је толико недостајала на зрењанинској сцени. Била је то врло занимљива инсценација Молијерових *Скапенових сплетки*, у течной режији Радослава-

Златана Дорића, примереној сценографији и костимографији Весне Радовић и полетној игри читавог ансамбла. Одлично протумачени карактери, надасве сјајна игра Јована Торачког (Аргант), који полако већ уобличава свој глумачки таленат у значајну вредност, затим, увек глумачки неодољив Драган Ђорђевић (Жеронт), жовијална и хитра футура Југослава Крајнова (Скапен), јасно су пренели редитељева настојања да мотив преваре и сплеткарења максимално прилагоди њиховим актуелним резонанцама. Стилски понешто поједностављена, ова представа је објективно, и по реакцији публике и критике, представљала утеху и покриће за читаву сезону.

Почетком позоришне сезоне 2000/2001. за новог управника изабран је Горан Ибрајтер, професор и новинар, сменивши Јовицу Јашина, који се вратио новим улогама у глумачком ансамблу. Почео је неславно, мање-више изнуђеном премијером још једног одавнелог драмског текст зрењанинског писца Милана Туторова, *Између два воза*. Чињеница да један град и његово позориште имају свог писца узбудљива је сама по себи. Међутим, десетом по реду инсценацијом неког драмског дела Милана Туторова у зрењанинском позоришту (уз неке млађе писце, свакако најзначајнијег драмског аутора ове средине) неће бити задовољни ни аутор ни учесници у њој, а, разуме се, ни публика. Ова интимистичка драма први пут је играна још 1960. године, као жеља писца да своје успешно започето истраживање вишеслојне теме мушко-женских односа у *Пукотини раја* сада обогати већим бројем ликова (парова). Редитељ представе Радослав - Златан Дорић ни одређеним лексичким ни стилским интервенцијама није успео да елиминише анахрону дијалогску схему интимних сукоба међу ликовима, нити су глумци налазили мотиве да своју интерпретацију учине иоле вишеслојнијом. Кратак живот ове представе био је озбиљна опомена за све у позоришту.

Нешто бољи утисак оставила је представа *Пријатељство, занат најстарији*, Бране Црнчевића, у режији младог редитеља Предрага Штрпца. Додуше, и он је имао великих мука да стармало сатирично језгро Црнчевићевог текста приведе актуелном времену, које је потпуно разорило српски етноцентрички модел на који је била усмерена главнина пишчевих жаоки.

Оне универзалније још су некако допирале до гледаоца, али оне изведене од њих - тек у траговима, које глумци, разуме се, нису били у стању да претворе у адекватан облик сценске игре. Једино је сценографија Весне Поповић (дате у облику затворене крлетке за голубове) донекле кореспондирала са снагом текста и његовим новим читањем.

Значајнији креативни успон оставрен је трећом премијером у сезони, уз видан напор да се у реализацију представе благовремено и активно анимирају сви неопходни потенцијали. Један од најкомплекснијих драмских текстова савременог македонског писца Горана Стефановског *Црна руна* то је, без сумње, и захтевао. Основну идеју писца да под ауру метафоричног значења овог астрономског појма, који означава нешто што нема ни свој почетак ни крај, смести универзалног балканског човека, после још једне преживљене агоније у његовој историји, редитељ Владимир Лазић оживљава на сцени без видљивог и доследног става, додворавајући се, час социјалној, час интимистичкој, у више наврата и квазиполитичкој доминанти, оптерећујући амбијент сасвим непотребним сценским визуелизацијама. Томе је допринела и густа, пренапрегнута сценографија Крстомира Миловановића. Међутим, и поред ових непрецизности, представи су глумци дали неопходну чврстину, пре свих, Јован Торачки, у сјајно одиграној улози Сиљана. Неопходну помоћ имао је од Гордане Винокић, (мајка) и Селимира Тошића (отац) и, донекле, Светлане Утјешановић, као Цвете, жене Сиљанове. Уз конкретан и јасан редитељски рукопис, ово је могло бити далеко убедљивије издање зрењанинског ансамбла, у којем све бројнији млади глумци, приметно, стичу прву зрелост и прилику за доказивање.

За само годину и нешто дана, најпре крајем 1999. године, а потом и почетком 2001, ансамбл Народног позоришта „Тоша Јовановић“ остао је без двоје својих сталних, и у самом позоришту, као и код публике, омиљених чланова. Најпре је болест савладала још увек младо и снажно тело Радована Луковића, а доцније је иста судбина сустигла и Ружицу Савић-Џвијетић. Мада генерацијски нису били толико блиски, све остало их је, на неки начин, повезивало.

Ружицу Савић-Џвијетић је ка глуми усмерио

најпре рад у зрењанинском Дому омладине у ангажованим пројектима Миодрага Мартинова, крајем шездесетих година, да би се као карактерна глумица, посебно драгоцен у инсценацијама текстова војвођанског миљеа, коначно формирала у драмском студију при позоришту, који је после одласка др Јована Путника успешно водио Драган Јовић. Пуне три деценије пленила је својим сценским шармом, одиграла велики број улога, посебно у комедијама, где је заједан број ликова била незаменљива. Каријеру је крунисала насловном улогом у Нушићевој *Госпођи министарки*, која јој је, нажалост, била и последња.

Радован Луковић је у зрењанинско позориште дошао такође после неколико статирања и мањих улога у позоришту, али и добро припремљен у веома успешном аматерском позоришту Драмске радионице „Центар“. После неколико година рада у привреди, дефинитивно се опредељује за глумачки позив, већ тада као афирмисани радијски и ТВ водитељ. И он је поседовао посебну склоност ка тумачењу ликова у драмама и комедијама војвођанских аутора, а прерана смрт га је спречила да коначно формира свој глумачки хабитус, на чијем прагу се нашао. Памти ће се његове интерпретације у свим Нушићевим и Трифковићевим комедијама у којима је играо, а посебно оне остварене у *Гаравом сокаку*, *Мирослава Антића*, *Банатикону*, *Радивоја Шајтинца*, и Петровићевој драмској хроници *Село Сакуле*, а у *Банату*.

Наредна сезона, 2001/2002, са одговорним потписом уметничког саветника Љубослава Мајере, започета је блеском правог и дуго (33 године!?) прижељкиваног Шекспира са његовом комедијом *Богојављенска ноћ*, са аутентичним костимима и стилизованом сценографијом (Весна Радовић), надахнутим ансамблом и редитељем Радославом - Златаном Дорићем, који је добро одмерио шта све од аутентичног Шекспира, ваља задржати (срећом, у свом већем делу), а шта се, уз одређени степен стилизације (у мањој мери), може превести у актуелан позоришни проседе. Држећи се обрасца англосаксонске ренесансне комедије, Дорић задржава два основна тока радње, један романтичарски агресиван и робустан, у сталном преплитању са другим, одмеренијим и рационалнијим, са приметним задржавањима

на детаљу, а не на глобалној иновацији. То је довело до тога да су неки споредни заплети много духовитији и, сходно томе, са већим глумачким покрићем. Одређене муке са оригиналном дијалшком формом у стиху, међутим, у знатној мери је покрио усаглашен и течан сценски покрет (Иван Клеменц). У узбудљиво бројном ансамблу више од осталих сналазили су се Југослав Крајнов (Орсино), Драгомир Пешић (витез Ендрју) и Драган Ђорђевић (као витез Тоби), а код женских ликова Сања Ристић Крајнов (Виола) и већим делом представе, помало пренаглашена Едит Тот (као Оливија). Публика, која се, наравно, није строже односила према овој представи, добила је траженог Шекспира и комад који јој враћа поверење у театар и његову мисију. Уз неке представе из ранијег репертоара, пре свих *Антигоне*, одређени помак у квалитету својих представа, зрењанинско позориште, после неколико оскудних година, опет се нашло у програмима неких озбиљнијих домаћих фестивала - на југословенској смотри позоришта у Ужицу, фестивалу класике у Вршцу, „Барском летопису“, доцније и „Данима комедије“ у Јагодини, и другима, што је повратило готово ишчезлу позорност јавности према овом театру и, са квалитетним и подмлађеним ансамблом, наговестило његов даљи креативни успон.

Друга премијера у сезони 2001/2002. била је прво извођење младог, али већ афирмисаног зрењанинског драмског писца Угљеше Шајтинца, *Говорите ли аустралијски*, у режији Владимира Попадића. Заразliku од његових првих двеју драма, изведених у нашим позориштима (*Реквизитер*, Београдско драмско позориште, 1998. и *Право на Руса*, СНП, Нови Сад, 2001), овај текст унеколико измиче глобалној историјско-психолошкој предестинацији и актуелна је прича о љубави, самоћи и чемеру, разапетим на мрежи дилеме – остати овде или отићи у такозвани „бели свет“. У упрошћеној драмској причи, којој је редитељ дао само основне и нужне сценске назнаке, како, ни тамо, у „белом свету“, као и ни овде, не постоји кључ за решавање интимних животних дилема, дошло се до представе која и без наслага сувишних емоција говори о нашој стварности, болној у својој очигледности. Одличне епизоде у представи имали су Снежана Ковачев (Станодавка), Јовица Јашин (Поштар) и Мирко Пантелић (Чађави

Слим). Овој сетној и непретенциозној представи пуни допринос дала је и симболична сценографија Иванке Поповић.

Последњу премијеру у текућој сезони поставио је сам Љубослав Мајера. Била је то, на нашим сценама већ позната и с успехом играна комедија Владимира Војновича *Живот и прикљученија војника Ивана Чонкина*, у адаптацији Бранислава Недића. Као уочљиви пандан Хашековом *Добром војнику Швејку*, али са значајном девијацијом због свог руског предзнака. Овде је несрећни појединац, Чонкин, нападнут мање од непријатеља, а много више од развалина тоталитаристичког режима, који опстојава на страху и нонсенсима сваке врсте. Мајера је у наизменичној смени лирских и комичних пасажа пронашао идеалну меру за доказивање апсурдности рата, остављајући сваком глумцу да креира свој задати и јасно обликовани карактер. То је у највећој мери пошло за руком Драгану Ђорђевићу у насловној улози, Наташи Поповић у улози Њуре, Јовану Торачком (Гладишев), Анђелки Давидовац (Гладишева), као и у одличним минијатурама Милоја Ивановића (Стаљин) и Првослава Заковског (Голубјев). Без икаквог кореспондирања са било каквим актуелним догађајима, или оним из скоре прошлости на нашим просторима, чак ни на плану асоцијације, Мајера је са зрењанинским ансамблом склопио једноставну и добро промишљену репертоарску представу.

Читава наредна сезона припада оном делу театарске биографије зрењанинског позоришта који се може назвати периодом сигурног хода, одређеног репертоарског стандарда, али и значајних признања. Видно подмлађени ансамбл (уз, наравно, одабрана редитељска имена) током ове сезоне искористило је прилику да, свако на свој начин, поради на личној, сценској биографији, а сви заједно на укупном утиску о свом позоришту, као зрелом и уметнички одговорном театру.

Најпре је поставка Нушићевог *Народног посланика*, у режији (опет) редитеља млађе генерације Душана Петровића, својим кохерентним поштовањем оригиналног пишевог сатиричног механизма, али и одмереним кокетирањем са савременим гледаоцем, широм отворила врата неколиких домаћих фестивала, успешно играна и у другим земљама (Мађарска, Словенија,

Хрватска), а младим глумцима омогућила да на свој, оригинални начин артикулишу Нушићеву арому кроз компактну целину комада. Не задовољавајући се да њихова интерпретација остане на нивоу само карактерног крокија, глумци су се, вођени прецизном редитељском руком, посветили додатаном нијансирању мноштва детаља и минијатура и довели ову представу до нивоа максималне уметничке креације. Стога читавом, бројном ансамблу и свим сарадницима на представи припада заслуга за добро урађен посао.

И наредна премијера, посве другачије сценске поетике, привукла је пажњу одређеним искорацима у сценској визуелизацији и интерпретативном стилу. Познати комад Федерика Гарсије Лорке, *Крваве свадбе*, у режији Југа Радивојевића, на моменте је подсећао на смела редитељска решења др Јована Путника, који је ову драму поставио у Зрењанину 1970. године. И Радивојевићево виђење поетске снаге овог текста ослањало се на сугестивни језик симбола, на готово веристички набој у глумачкој интерпретацији и свуд присутној доминацији страсти над побожном и кротком људском природом. Да свака сценска замисао, добро промишљена и адекватна, буде довољно декомпонована за данашњег гледаоца, потрудили су се, најпре у ликовном и музичком амбијету, сценограф Дејан Пантелић, и аутор музике Мирољуб Аранђеловић Расински, и глумци - Едит Тот, Наташа Илин, Горан Станисављев и Љубиша Милишић. Изван оригиналног језика и аутентичне шпанске атмосфере, чини се да би сваки другачији приступ Лорки био осуђен на неуспех, будући да нема ваљану подлогу чак ни у слободније схваћеној теоријској анализи његовог укупног песничког дела. Овој представи недостајао је само већи број извођења, која су, због мноштва техничких предуслова, била ограничена готово искључиво за матичну сцену.

Радослав Миленковић био је редитељ треће овосезонске премијере, комада руског писца А.Н. Островског, *Шума*. Овај, за глумце посебно, увек прижељкиван текст редитељ такође види и разуме као оду глумачкој уметности и њиховој судбини, те му посвећује највећи део своје ауторске интервенције. Сав преостали декор грађанске руске провинције XIX века Миленковић ће сажети

у неколико нужних сценских скица и глумачких епизода. Срећу да у својим биографијама упишу ликове пропалих и несхваћених глумаца, Генадија Несрећковића и Аркадија Срећковића, имали су Драган Ђорђевић и Јован Торачки. Они су се довољно и коректно уживели у њихове ликове, чије је антипode одмерено умиривала Лидија Стевановић, гошћа из новосадског СНП-а, у улози Раисе. Остали актери представе, који нису део тог измаштаног света, са Улитом на челу, у тумачењу Анђелке Давидовац, тачно ће одсликати онај поразни тренутак повратка глумаца у своју родну средину. Уз сјајне костиме Јасне Бадњаревић и помало предестиниран ликовни амбијент у сценографији Јураја Фабрија, зрењанинска позоришна публика добила је још једну квалитетну репертоарску представу.

После дужег времена, на крају ове сезоне поново је оживела и камерна сцена зрењаниског позоришта. После већег броја испразних, или за овај амбијент неподесних представа, коначно је то био један угодан интимни контакт са три глумице које су, у лакој и неспутавајућој режији Радослава Миленковића, одиграле текст француског драмског писца и глумца Жан Клод Даноа, *Ручни рад*. Ослобођене сваког социолошког и психолошког контекста, све три глумице добијају додатни простор за комичне и фарсичне искре, које се додатно појачавају у камерном простору. Снежана Ковачев, као дугогодишња удовица, спремна на све због свог уништеног поверења у мушкарце, стилски бриљантна Наташа Илин, као наивка, лишена дуго прижељкиваних авантура и, свакако, жовијална Јелена Шнеблић, као весела хедонисткиња - током представе неспретно образлажу своје замрзнуте односе с мушкарцима, да би, на крају, несвесно усадиле клице љубавне носталгије. Све три актерке су врло успешно обогатиле задате ликове, што личном љупкошћу, што искуством, али понајвише апсолутном слободом, која им је пружена, и коју ни у једном тренутку нису злоупотребиле. После *Успомена Саре Бернар*, *Љубави Џорџа Вашингтона* и *Краја викенда*, коначно је виђена једна надахнута камерна драма, потпуно сагласна са простором у којем се игра.

Мање-више стабилан репертоарски ток зрењанинско позориште имало је и у сезони 2003/2004, колико год је то могуће оценити са три

изведене премијере. Међутим, њој је претходило јединствено и овом позоришту колико драго, толико и часно искуство. Било је то учешће на једном младом, али озбиљном интернационалном позоришном фестивалу, у једној, за Европу, још увек загонетној земљи, Албанији. После запаженог наступа зрењанинског позоришта на националној смотри најбољих театарских достигнућа, у Ужицу, где је Софоклова, односно, зрењанинска *Антигона*, пет година након премијере, изгледала много зрелије и глумачки студиозније, и, између осталих, била примећена и од стране Драгане Бошковић, тада у својству селектора међународног фестивала позоришне класике, „Бутринт 2000“, покрај албанског летовалишта Саранда, на самом југу те земље. Уз помоћ Министарства за културу Републике Србије зрењанински ансамбл је отишао на тај фестивал, нашавши се у веома лепом друштву са водећим театрима из Бугарске, Македоније, Грчке, Шпаније, Румуније, Холандије и земље домаћина, али ће остати запамћена и чињеница да је то било и прво гостовање неког националног театра из Србије у Албанији, и то усред увек нејасних политичких и културних односа између двеју земаља, нарочито помућених на смени два миленијума. Наступ зрењанинског ансамбла памтиће се, наравно, по изузетно надахнутој игри у амбијенту остатака античког града и његовог позоришта, али и по изненадном плъуску, који су сви глумци стојички поднели, заједно са свима онима којима је драж позоришне илузије драгоценија од свега. Добивши, ненадано, додатни

Проба Софоклове *Антигоне* на отвореној сцени античког театра у Саранди (Албанија) - 2004. године

небески декор, не прекидајући представу, ансамбл зрењанинске *Антигоне* је своје извођење довео до степена заједничке катарзе, а у историји свог позоришта, могуће, исписао и његову најсветлију страницу.

Прво премијерно извођење после овог узбудљивог и хваљеног наступа у Албанији значило је и почетак креативног ангажмана Милоша Јагодића на месту уметничког директора зрењанинског театра. Најпре је изведена премијера мање познатог англоамеричког драмског писца Мајкла Фрејна, *Иза кулиса*, у режији Оливере Ђорђевић, редитељке из (разуме се) плејаде наших млађих редитељских имена. Овај комад своју фарсичну и понекад водвиљску форму црпе из добро познатог модела „позоришта у позоришту“, где публици треба да буде много занимљивије шта се догађа иза сцене у току представе него оно што ће у њој видети. Стога је и одлична сценографија Дијане Радосављевић-Миловић реализована са својим лицем и наличјем. Ансамбл представе у којем су били сви млади глумци - Љубиша Милишић, Наташа Илин, Сања Ристић-Крајнов, Владимир Тинтор, Јелена Шнеблић, Едит Тот и, дебитант, Данијел Ковачевић, уз духовите минијатуре Звонка Гојковића и Милоја Ивановића - успешно је показао како се игра модерна комедија. Донекле истим трагом ишло се и у реализацији друге премијере, савременог текста Небојше Ромчевића *Лаки комад*. Писац је настојао да путем ефектне драмске параболе ослика једну могућу верзију актуелне социополитичке фарсе, са свим обележјима националног конзервативизма и наследне склоности ка идолима сваке врсте. Милош Јагодић се сам прихватио режије овог комада, сматрајући га довољно изазовним да на његовом примеру докаже могућност контролисане мешавине стилова, што више није посебна новина на нашим сценама. Селимиру Тошићу, у улози генерала, и неизлечивом заговорнику превазиђеног и овешталог, супротстављају се сви остали у замишљеној породичној заједници, поготово вешто Драган Ђорђевић, као генералски син, Наташа Илин, у улози генералске снахе, и Сања Микитишин-Гачић, као предводник духовито постављеног хора, који коментарише све догађаје на сцени. Ако се на примеру овог Ромчевићевог текста могао наслутити пут наше нове домаће

драме, он је, иако не типичан, али карактеристичан пример постполитичког театра у нас.

Са очигледно највише амбиција зрењанинско позориште је сезону завршило првим извођењем у нас драме савременог пољског аутора Јануша Гловацког, *Четврта сестра*. Редитељ представе, Радослав Миленковић, определио се да иначе туробну атмосферу транзиционих ломова, удаљене наде и заблуда, што више удаљи од чеховљевске лирске драме, коју аутор драме, доводећи је у гротескну везу са овим писцем, непрестано парафразира. У сјајној игри трију изгубљених сестара (Сања Микитишин-Гачић, Едит Тот-Трубинт и Сања Ристић-Крајнов) видљиви су сви знаци безнађа, породични и лични ломови, глад за новцем и земљом благостања, смрт као дневна појава; једино је сестрински однос у основи остао словенски, емотиван. Данијел Ковачевић, као Коља, или „четврта сестра“, неми је протагонист менталног надзора и протеста због таквог живота, који је доведен до бесмисла. Опора и тешка представа, али и представа која никога не оставља равнодушним и са снажном подршком у искуству сваког актуелног гледаоца.

Завршетак четворогодишњег управничког мандата Горана Ибрајтера (оцењен као успешан, што је потврдила и Заједница професионалних позоришта Војводине, доделивши му и бијеналну награду „Предраг - Пеца Петровић“ за најбољег управника у сезони 2002/2003), догодио се на почетку нове позоришне сезоне, 2004/2005. На његово место дошла је Татјана Паскаш, дипломирани психолог. Будући да је креатор репертоара и уметнички директор Милош Јагодић најавио свој одлазак, прве две премијере у новој сезони још су биле плод његових планских обавеза. Прву је и сам режирао, а ради се о тексту савременог бугарског драмског писца Христа Бојчева, *Пуковник Птица*. Својим садржајем ова драма се у значајној мери дотицала „балканског котла“, који контролишу велике силе и којег смо ми, нажалост, били аутентични сведоци, али, смештена у импровизовани санаторијум за лечење од његових последица, носи и видљиву антиратну поруку, поигравајући се с апсурдом ратовања уопште, сличном оном виђеном у Арабаловом *Пикнику на фронту*. Редитељ и глумци стога су настојали да оно што је писац само наслућивао

и давао у овлашним назнакама трансформишу у атипичну реакцију на стварне догађаје. Стога је патолошка и агресивна игра Селимира Тошића (Фетисов) потпуно угушила наивну и добронамерну, али неискусну и недовољно зrelu фигуру Миљана Вуковића, у улози доктора. Сви остали актери, као заговорници рата, као привида и редовне судбинске казне на овим просторима, својим помућеним делањем, умирују ова два принципа, болести и лечења, тихим животним смислом и одсуством страха, као јединим излазом. Наредна премијера имала је за циљ да на зрењанинској сцени, после Шекспира и Молијера, промовише још једног позоришног класика, али много ближег данашњем времену и актуелној вивисекцији живота и његове психолошке грађе. У сарадњи са амбасадом Норвешке у нашој земљи, препоручен је у нас само једном приликом игран текст Хенрика Ибзена (Народно позориште, Београд, 1975), *Градитељ Солнес*. Уз сав потрошен труд редитеља Душана Петровића, одличних глумаца и занимљивих сценографских решења Марије Калабић, представа се није одвише приближила жељеном резултату, што због приметне особености скандинавске интимистичке драме, предугог хода и ублажених сукоба, што због редитељевог става да се Ибзену нема шта додати нити одузети.

Стога је са много већим степеном позитивне атмосфере и ишчекивања дочека нов сусрет са Шекспиром, и првим заједничким радом са редитељем Коканом Младеновићем на комедији *Укроћена горонад*. Било је то, уједно, и упознавање са театарским промишљањем новог уметничког директора на драмској сцени зрењанинског позоришта, Мирослава - Микија Радоњића. Представа је поново окупила читав ансамбл и обећавајући тим осталих сарадника. Иако је премијерно изведена почетком јуна, при крају сезоне, када сва позоришта или своде рачуне о минулом раду или одлазе на последња гостовања, ова успела реконструисана Шекспирова комедија оставила је одличан утисак и пажњу публике задржала још неко време, неопходно да се извођачки сасвим стабилизује. Уз екипу младих зрењанинских глумаца, достојанством и лежерношћу, на нивоу својих најбољих улога у овом театру, исказао се Селимир Тошић, у улози

богатог племића Батисте. Читав глумачки ансамбл је у видно ангажованом темпу одиграо улоге, владајући својим репликама у стиху, остваривши тако још једну раскошну позоришну представу, којом је дефинитивно скренута пажња на велике могућности овог, сада потпуно консолидованог ансамбла. На крају, ваља истаћи запажен успех двојице зрењанинских глумаца са представом *Лупинг*, Ненада Вујадиновића, на фестивалу „Војдан Чернодрински“, у Македонији (Прилеп), коју су они релизовали, најпре као самостални пројекат (режија Драган Остојић), да би га потом позориште преузело у своју редовну продукцију.

Последње две сезоне само су потврдиле енергију и укупну креативну снагу подмлађеног и амбициозног ансамбла. Већ заборављени Ибзен коначно је на зрењанинској сцени (*Градитељ Солнес*), потом још једно искушење са новим Молијеровим текстом (*Учене жене*) и храбри излети у истраживању новијих драматуршких идеја, под редитељском руком, такође младих и новодолазећих редитељских имена: *Смрт Лигеје*, *Четири мале жене*. У таквој атмосфери ваља само обезбедити уметничко сазревање плејаде младих глумаца, без празног хода, али и на текстовима са истинским драмским покрићем, не занемарити, при том, сценско искуство старијих, који, свакако, нису окончали своју креативну мисију у театру.

Оно што је током многих година у зрењанинском позоришту било готово незамисливо - да, на пример, у истом тренутку, на сталном репертоару има по два Шекспрова и Молијерова комада, оствариће се закључно са навршеном шестом деценијом професионалног рада, на крају (са зачецима особеног театарског нерва актуелног уметничког руководиоца Радослава Миленковића), када и јавност и стручна критика почињу да уочавају одређене стилске одлике „новог зрењанинског театра“, пред ансамблом и целим позоришним механизмом отвара се сјајна могућност и узбудљива обавеза да, антиципирајући своје време и своје креативне потенцијале, уграде, на дужи рок, знатно већи број светлијих страница у историјску биографију Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину. У име свог уметничког идентитета који изграђују, али и у име свих оних који су то, током протеклих шест деценија, чинили пре њих.

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Љиљана Баиловић

„ЉУБАВ, ЗАКОН, ТИРАНИЈА“

Софокле: АНТИГОНА, режија и сценографија - Љубослав Мајера, костими - Петар Чањецки, избор музике - Владимир Агић; главне улоге - Маријана Вићентијевић и Јован Торачки

Драмска сцена зрењанинског Народног позоришта премијерно је приказала ове суботе Софокловој Антигону у режији Љубослава Мајере. Насловну улогу игра млада Маријана Вићентијевић, коју зрењанинска публика добро познаје из ранијих сезона, када је била члан драмског ансамбла ове куће. Улогу Креонта Мајера је поверио Јовану Торачком. Била је то премијера која се, у датим околностима, ишчекивала као својеврстан „испит зрелости“. Мајерин тим га је положио.

Антигона, једна од седам сачуваних Софоклових трагедија, излази пред публику пуних 25 векова и чини сам темељ позоришне уметности уопште. Већ по томе, она је крупан изазов за свако позориште – тим пре за зрењанинско, чија је Драмска сцена, подмлађена након дуге стагнације, тек у фази консолидације и обнове. Али, пројекат је поверен Љубославу Мајери, врсном редитељу, који је у својим најбољим режијама показао да ради „без предрасуда“ управо са младим глумцима. Његова Антигона оправдала је очекивања. У једноставној сценографској конструкцији (идеја редитеља), која наговештава де се ова Антигона испитује на крају 20. века, Мајера је изабрао неколико речитих симбола који Софокловој трагедији додају ликовну експресивност и премештају је из антике у савремени драмски простор. То је земаљски прах којим је покривена позорница, по коме сви ми ходамо и којим је Антигона, упркос забрани моћног Креонта, погребла (сахранила) свога брата, испунивши тако сестринску дужност и божански завет. То је бело платно које трагична јунакиња намотава у клупко прибирајући своју невиност и намотавајући сопствену судбину; то је црвена тога диктатора Креонта и у платно умотан хор који говори речи гомиле – речито и једноставно костимографско решење Петра Чењецког. Избор музике Владимира Агића, у којем сукоришћеницитати Горана Бреговића, звуком је ненаметљиво а делотворно подржао Мајерину ликовносимболичну драмску потку. А у њој је глумачки ансамбл складно функционисао. Најпре, Јован Торачки, као Креонт, одредивши се

за интерпретацију у којој тебански краљ неће бити епски диктатор, већ нехеројски крадљивац власти, тим суровији и свирепији, он је Софоклов лик тако сјајно учинио овоземаљским, психолошки читљивим и „из комшилука“ препознатљивим – одлична рола! Маријана Вићентијевић се доста добро снашла као трагична Антигона. Дозволила је, додуше, да је заведе повишен драмски тон и на местима где би били убедљивији тиши лирски пасажии (што је, можда, било условљено и премијерном тремом), али је зато била врло добра у немој, ликовно и симболички најубудљивијој сцени Антигонине смрти. Добро се на сцени показао и Александар Богдановић, као Хемон, наговестивши озбиљан глумачки потенцијал, и Едит Тот, као Исмена, која ће, свакако, кад се слегне премијерна трема, своју улогу нужно изнијансирати. Пажњу публике осваја и Драган Ђорђевић, као стражар, чију вештину драмског патоса ваља поштовати. У представи се појављују и глумачки дојени: Гордана Винокић, која својим немим присуством сведочи Еуридикину патњу, и Будимир Пешић, као стари пророк Тиресије. Као гласник појављује се Милан Кочаловић, а Првослав Заковски као хоровађа предводи хор у којем су Југослав Крајнов, Љубиша Милишић, Јовица Јашин, Звонко Гојковић, Радован Луковић и Мирко Пантелић.

Антигона на крају овог века, како ју је пропитивао Љубослав Мајера заједно са глумцима зрењанинског драмског ансамбла, потврдила је да појединац, као и заједница, кроз векове упорно мора да одговори на исте изазове, увек испочетка: човекова слобода наспрам силе властодрица, љубав наспрам забране, божански ред наспрам човекове наредбе; све је то преиспитивао Софокле и антички гледалац са истим узбуђењем као и ми данас. У тој античкој драми Мајера је, као један од могућих одговора, подвукао земаљски прах који, неумитно, све изједначава, - и силнике и њихове жртве, и издајнике којима гробна земља такође следује. Софокле је на страни божанског поретка, Мајера на страни љубави – његова поставка Антигоне показала је да се ту ради о истом, и космичком и људском закону – ако га препознамо... Нека остане забележено и то да је премијера Антигоне изведена у ванредним условима, без помоћи позоришне технике, која је у истрајку, што гледаоци нису могли приметити. Традиционално глумачко гесло: представа изнад свега! – добило је те вечери потпуну сатисфакцију.

(„Зрењанин“ - 30. јануар 1998.)

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1996/97 – 2005/06

Сезона 1996/97

398- 15.10.1996.

ГОСПОЋА МИНИСТАРКА

П: Бранислав Нушић, Ад: и Р: Стево Жигон, С: Виорел Флора, К: Божана Јовановић

И: Ружица Савић-Цвијетић (Госпођа министарка), Маријана Вићентијевић (Дара), Нина Зукановић (Рајка), Јован Торачки (Чеда), Милан Кочаловић (Др Нинковић), Милоје Ивановић (Ујка Васа), Светлана Утјешановић (Тетка Савка), Дивна Стојиљковић (Тетка Даца), Валентина Ковач (Кристина), Будимир Пешић (Јова Поп Арсин), Драган Ђорђевић (Теча Панта), Драган Вујин (Миле), Анђелка Давидовац (Соја), Мирко Пантелић (Теча Јаков), Звонко Гојковић (Сава Мишић), Првослав Заковски (Пера Каленић), Мирјана Вукојевић (Ћа Наста Стефановић), Едит Тот (Анка), Јовица Јашин, Карољ Изеле (Риста Тодоровић), Радован Луковић (Пера писар), Ема Ћурчин, Сања Новаков (деца)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1996/97

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ГЋА МИНИСТАРКА *	24	7.200	8. Иванов	4	1.100
2. Гарави сокак**	9	680	9. Емигранти	5	450
3. Женски рок-фолк бенд	6	1.800	10. Па извол`те у Сакуле	10	3.250
4. Укокај мога мужа	1	300	11. Молитва за Емилију	1	40
5. Покварењак	5	1.300	12. Артуро Уи	2	600
6. Дама из «Максима»	1	300	13. Лаку ноћ мајко	10	640
7. Шок препознавања	13	910			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:91			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 18.570		

Сезона 1997/98

399- 12.09.1997.

ПАПАГАЈ

П: Данило Киш, Р: Весна Топалов, С: и К: Диана Радосављевић

И: Борис Исаковић (Младић), Светлана Утјешановић (Ћа Смердел), Милоје Ивановић (Антон)

400- 27.10.1997.

ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈЕВНА*(Обновљена премијера)*

П: Људмила Разумовска, Пр: Мирка Јанковић, Р: Бранко Поповић, К: Мирјана Стојановић Маурич, М: Зоран Вуковић, СП: Иван Клеменц

И: Светлана Утјешановић, Даница Крљар (Јелена Сергејевна), Наташа Илин (Љаља), Љубиша Милишић (Волођа), Југослав Крајнов (Паша), Александар Богдановић (Вића)

401- 22.01.1998.

АНТИГОНА

П: Софокле, Ад: Р: и С: Љубослав Мајера, К: Петар Чанејски, Л: Радован Кнежевић

И: Маријана Вићентијевић (Антигона), Едит Тот (Исмена), Јован Торачки (Креонт), Гордана Винокић (Еуридика), Александар Богдановић (Хемон), Будимир Пешић (Тиресије), Драган Ђорђевић (Стражар), Милан Кочаловић (Први гласник), Првослав Заковски (Хоровођа), Југослав Крајнов, Љубиша Милишић, Јовица Јашин, Звонко Гојковић, Радован Луковић, Мирко Пантелић (Хор)

402- 22.03.1998.

СПАСЕНИ

П: Едвард Бонд, Ад: Радивој Шајтинац, Р: Бранко Поповић, С: Миодраг Табачки, К: Вања Поповић, СП: Ферид Карајица, М: Владимир Агић Ага, Из.М: Сенад Јашаревић и «Јумањи»

И: Александар Богдановић (Лен), Љубиша Милишић (Фред), Селимир Тошић (Хари), Драган Ђорђевић (Пит), Владимир Алексић (Колин), Југослав Крајнов (Мајкл), Мирко Пантелић (Бари), Наташа Илин (Пем), Анђелка Давидовац (Мери), Снежана Ковачев (Лиз)

403- 22.05.1998.

М – 70 - Слободан пад у шест слика

П: Мирко Стојковић, Др: Маша Јеремић, Р: и С: Мирослав Бенка, К: Борис Чакширан, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, Кор: и СП: Ферид Карајица, Л: Радован Кнежевић, Психолози представе: Татјана Алексић, Јован Белић

И: Новак Билбија (Љубиша, Иво, Суљо), Гордана Ђурђевић Димић (Радница, Азра, Милица), Југослав Крајнов (Радник, Лукић, Божа, Први Радник, Старешина, Заробљеник, Добровољац), Дрган Ђорђевић (Криминалац, Убица, Други радник, Војник, Заробљеник, Добровољац), Љубиша Милишић (Криминалац, Убица), Зденко Кожик (Смрт), Едит Тот (Бели анђео), Олег Бенка (Дете), Гордана Винокић, Анђелка Давидовац, Јовица Јашин, Звонко Гојковић, Дејан Ђурић, Иван Ђорђевић (избеглице), Чланови Клуба реалног аикидо-а «Пролетер» (омладинци, војници, добровољци, терористи), Вера Марковић, Воја Солдатовић (гласови са радио-станица)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1997/98

Представа:	Број	Представа:	Број
Извођења Гледалаца		Извођења Гледалаца	
1. ПАПАГАЈ	9 4.740	8. Шок препознавања	2 400
2. ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈ..	23 4.740	9. Иванов	2 400
3. АНТИГОНА	24 10.450	10. Емигранти	6 420
4. СПАСЕНИ	7 2.150	11. Па извол`те у Сакуле	6 1.800
5. М – 70	6 1.510	12. Артуро Уи	5 950
6. Гарави сокак	15 1.510	13. Госпођа министарка	6 1.720
7. Женски рок-фолк бенд	5 1.100		
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона	
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 116		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 31.890	

Сезона 1998/99

404- 25.02.1999.

ЕХ, ТИ ФРАНЦУЗИ - Три једночинкеП: Клод Фортино – Франсоа Тесандје – Андре Прага.
Р: Воја Солдатовић, С: Виорел Флора**Дописна аутошкола**

И: Селимир Тошић (Инструктор), Радован Луковић (Ученик)

Оптужба

И: Првослав Заковски (Први), Милоје Ивановић (Други), Мирко Пантелић (Трећи)

Чекаоница

И: Мирјана Вукојевић (Госпођа Х), Светлана Утјешановић (Госпођа У), Анђелка Давидовац (Госпођа Z)

405- 11.05.1999.

СВЕ ЈЕ ДОБРО КАД СЕ ДОБРО СВРШИ

П: Коста Трифковић, Ад: Р: и С: Мирослав Бенка, К: Иванка Вања Поповић, М. Бане Крстић, СП: Зденко Кожик, Ан: Ирена Тот, Ас:С: Виорел Флора, Л: Олга Оља Маринковић

И: Јован Торачки (Стеван Петровић), Светлана Утјешановић (Ката), Наташа Илин (Савета), Милан Кочаловић (Поповић), Југослав Крајнов (Коста Трифковић, Глумац), Мирко Пантелић Ђира), Драган Ђорђевић (Јоаким Сапун), Јовица Јашин (Писаревић), Анђелка Давидовац (Алапача, права), Снежана Ковачев (Алапача, друга права), Првослав Заковски (Јован), Ружица Савић Цвијетић (Јула), Радован Луковић, Милоје Ивановић (Њушкало), Едит Тот (Глумица), Срђан Ивановић, Данило Михљевић (аниматори)

406- 11.06.1999.

ЉУБИНКО И ДЕСАНКА

П: Александар Поповић, Р: Саша Латиновић, С: Виорел Флора, К: Јелена Достанић

И: Сања Ристић (Десанка), Владимир Алексић (Љубинко), Саша Латиновић (Август), Снежана Арсин (Девојка)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1998/99

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
1. ЕХ, ТИ ФРАНЦУЗИ	10	500	9. Па извол`те у Сакуле	5	1.600		
2. СВЕ ЈЕ ДОБРО КАД СЕ..	12	3.700	10. Госпођа министарка	5	1.500		
3. ЉУБИНКО И ДЕСАНКА	5	1.400	11. Драга Јелена Сергејевна	3	360		
4. Гарави сокак	6	420	12. Антигона	12	4.080		
5. Женски рок-фолк бенд	6	1.900	13. Спасени	5	1.250		
6. Шок препознавања	10	640	14. М-70	5	1.100		
7. Емигранти	6	670	15. Банатикон	5	300		
8. Укокај мога мужа	2	560					
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона					
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 97				УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 19.890			

Сезона 1999/2000

407- 03.02.2000.

САПУТНИЦИ

П: Јан де Хартог, Р: Филип Марковиновић, С: Виорел Флора, К: Снежана Хорват, К: Сања Ристић и Владимир Алексић

И: Сања Ристић (Мери), Владимир Алексић (Мишел)

408- 11.02.2000.

БИЛА ЈЕ ТО ШЕВА

П: Ефраим Кишон, Пр: Еуген Вербер, Р: Немања Петроње, С: Виорел Флора, К: Нина Марковиновић, М: Горан Тадић, СП: Иван Клеменц

И: Милоје Ивановић (Ромео), Светлана Утјешановић (Ђулијета), Едит Тот (Лукреција), Мирко Пантелић (Отац Лаврентије), Јован Торачки (Шекспир), Дивна Стојиљковић (Дојкиња), Роберт Калнак (Младић)

409- 18.04.2000.

СКАПЕНОВЕ СПЛЕТКЕ

П: Ж.Б.П.Молијер, Пр: Светислав Петровић, Р: Радослав Дорић, С: и К: Весна Радовић

М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: Иван Клеменц, Ас.Р: Звонко Гојковић

И: Јован Торачки (Аргант), Драган Ђорђевић (Жеронт), Владимир Алексић, Љубиша Милишић (Октав), Саша Латиновић (Леандар), Југослав Крајнов (Скапен), Едит Тот (Хиацинта), Александар Богдановић (Силвестер), Сања Ристић (Зербинета), Звонко Гојковић (Надина), Јовица Јашин (Карл)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1999/2000

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. САПУТНИЦИ	11	2.597	8. Па извол`те у Сакуле	2	650
2. БИЛА ЈЕ ТО ШЕВА	12	2.900	9. Госпођа министарка	2	700
3. СКАПЕНОВЕ СПЛЕТКЕ	21	5.610	10. Антигона	5	1.090
4. Гарави сокак	9	550	11. Укокај мога мужа	6	1.350
5. Женски рок-фолк бенд	2	700	12. Ех,ти Французи	7	350
6. Шок препознавања	7	500	13. Све је добро кад се доб..	16	4.460
7. Емигранти	3	240	14. Љубинко и Десанка	10	2.230
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 113			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 23.927		

Сезона 2000/01

410-22.09.2000.

ИЗМЕЋУ ДВА ВОЗАП: Милан Туторов, С: Виорел Флора, К: Весна Радовић,
М: Зоран Обреновић

И: Анђелка давидовац (Лидија), Селимир Тошић (Дејан), Едит Тот (Милена), Милан Кочаловић (Иван), Сања Ристић (Јелена), Александар Богдановић (Зоран), Јован Торачки (Продавац новина), Драган Ђорђевић (Пијанац), Наташа Путић (Цаца), Срђан Векецки (Шеф станице), Јован Стојин (Келнер), Иштван Патаки (Путник), Наташа Луковић, Ивана Јашин (путнице)

411- 07.02.2001.

ПРИЈАТЕЉСТВО, ЗАНАТ НАЈСТАРИЈИ

П: Брана Црнчевић, Р: Предраг Штрбац, С: и К: Весна Поповић, М: Иван Бркљач, СП: Сања Ристић

И: Александар Богдановић (Мото), Звонко Гојковић (Ото 1.), Анђелка Давидовац (Љиљана 1.), Мирко Пантелић (Ото 2.), Светлана Утјешановић (Љиљана 2.), Јовица Јашин (Лик без имена)

412- 28.02.2001.

ЦРНА РУПАП: Горан Стефановски, Ад: и Р: Владимир ир Лазић,
С: Крстомир Миловановић, К: Даница Ракочевић,
М: Мирољуб Аранђеловић Расински, Кор: Зоран Симоновић, Л: Љиљана Пинтерић

И: Јован Торачки (Сиљан), Селимир Тошић (Отац Сиљанов), Гордана Винокић (Мајка Сиљанова), Светлана Утјешановић (Цвета), Снежана Ковачев (Светле), Сања Микитишин-Гачић (Сања), Јелена Шнеблић (Ана), Анђелка Давидовац (Магда), Првослав Заковски (Перо), Драган Ђорђевић (Макса), Вања Тица (Девојчица), Саша Лучанин (Дечак)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2000/01

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ИЗМЕЋУ ДВА ВОЗА	5	1.150	8. Ех, ти Французи	3	140
2. ПРИЈАТЕЉСТВО,ЗАНАТ..	10	2.530	9. Све је добро кад се добро..	3	600
3. ЦРНА РУПА	12	2.113	10. Љубинко и Десанка	5	1.070
4. Гарави сокак	4	790	11. Сапутници	5	640
5. Шок препознавања	3	145	12. Била је то шева	8	1.820
6. Емигранти	2	160	13. Укокај мога мужа	7	1.510
7. Антигона	5	1.360	14. Скапенове сплетке	13	3.870
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 85			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 17.898		

Сезона 2001/02

413- 15.09.2001.

БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ

П: Виљем Шекспир, Р: Радослав Дорић, С: и К: Весна Радовић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: Иван Клеменц, Маска: Драгољуб Јеремић, Драгиња Марков, Весна Хадиславковић, Л: Олга Маринковић
 И: Југослав Крајнов (Орсино), Милош Ђорђевић (Себастијан), Мирко Пантелић (Антонио), Милоје Ивановић (Један поморски капетан, Први стражар), Звонко Гојковић (Валентин), Игор Павловић (Курио, Други стражар), Драган Ђорђевић (Витез Тоби), Драгомир Пешић (Витез Ендрју), Јован Торачки (Малволио), Александар Богдановић (Фабијан), Љубиша Милишић (Фест-лудио), Едит Тот (Оливија), Сања Ристић-Крајнов (Виола), Наташа Илин-Поповић (Марија), Јовица Јашин (Свештеник)

414- 08.12.2001.

ГОВОРТЕ ЛИ АУСТРАЛИЈСКИ

П: Угљеша Шајтинац, Р: Владимир Попадић, С: Иванка Вања Поповић, К: Јелена Николић
 Л: Љиљана Пинтарић
 И: Љубиша Милишић (Дејан Перић), Едит Тот (Весна), Милан Кочаловић (Покојни деда Света), Страхиња Бојовић (Ентони), Снежана Ковачев (Стана Анђелковић), Јовица Јашин (Миле Поштар), Сања Ристић-Крајнов (Крис), Мирко Пантелић (Чађави Слим)

415- 17.03.2002.

ЖИВОТ И ПРИКЉУЧЕНИЈА ВОЈНИКА ИВАНА ЧОНКИНА

Ад: Бранислав Недић, Р: и С: Љубослав Мајера, К: Маја Студен
 И: Драган Ђорђевић (Иван Чонкин), Наташа Илин Поповић (Њура), Милан Кочаловић (Капетан Завгородни), Мирко Пантелић (Водник Букашев), Селимир Тошић (Командант), Звонко Гојковић (Курир), Јован Торачки (Гладишев), Анђелка Давидовац (Фроска), Првослав Заковски (Председник Голибјев), Љубиша Милишић (Капетан Миљага), Јовица Јашин (Наредник Свинцов), Милоје Ивановић (Мојсеј Соломонович Стаљин), Исак Пејић (Дете), Влада Грубанов, Љубица Травица (спикерски гласови)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2001/02

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ	13	3.870	8. Све је добро кад се ..	2	375
2. ГОВОРИТЕ ЛИ АУСТРАЛИЈ..	13	2.530	9. Укокај мога мужа	4	960
3. ЖИВОТ И ПРИКЉУЧЕНИЈА..	16	2.900	10. Била је то шева	1	140
4. Гарави сокак	4	283	11. Скапенове сплетке	9	2.120
5. Шок препознавања	2	85	12. Пријатељство, занат..	9	1.400
6. Антигона	7	1.650	13. Црна рупа	3	460
7. Ех, ти Французи	1	40			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		84	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		16.813

Сезона 2002/03

416- 27.09.2002.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК

П: Бранислав Нушић, Р: Душан Петровић, С: Иштван Хупко, К: Марина Сремац, М: Владимир Агић, Л: Радован Кнежевић

И: Јован Торачки (Јеврем Прокић), Анђелка Давидовац (Павка), Сања Ристић-Крајнов (Даница), Мирко Пантелић (Спира), Наташа Илин (Спириница), Љубиша Милишић (Ивковић), Едит Тот Трубинт (Госпа Марина), Драган Ђорђевић (Јовица Јерковић), Звонко Гојковић (Сима Сокић), Југослав Крајнов (Срета), Горан Станисављев, Дејан Средојевић (Младен), Иван Ђорђевић, Александар Ђурчин (Фотограф)

417- 19.10.2002.

КРВАВЕ СВАДБЕ

П: Федерико Гарсија Лорка, Р: Југ Радивојевић, С: Дејан Пантелић, К: Снежана Шимић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, Кор: Петар Пјер Рајковић, Л: Радован Кнежевић

И: Наташа Илин (Мајка), Едит Тот-Трубинт (Вереница), Мирјана Вукојевић (Ташта), Љубиша Милишић (Леонардо), Сања Ристић-Крајнов (Његова жена), Горан Станисављев (Вереник), Милан Кочаловић (Отац вереничин), Анђелка Давидовац (Сусетка), Јелена Шнеблић (Служавка), Мирко Пантелић (Први гробар), Милоје Ивановић (Други гробар), Наташа Луковић (Смрт), Звонко Гојковић (Месец), Васа Пантелић (глас Месеца), Марина Мишков, Мирјана Обрадовић, Тијана Муц, Бојана Трифуновић, Милан Жупунски, Дејан Ђурин, Дејан Корићанац, Никола Девић, Тања Новаковић (плесачи)

418- 15.12.2002.

ЛУПИНГ

П: Ненад Вујадиновић, Р:, С:, К: и ИМ: Драган Остојић

И: Мирко Пантелић, Љубиша Милишић, - Зага Матејин (пева)

(Предства рађена самостално, накнадно уврштена у продукцију позоришта)

419- 28.02.2003.

ШУМА

П: А.Н.Островски, Р: Радослав Миленковић, С: Јурај Фабри, К: Јасна Бадњаревић, К: Александар Симић

И: Лидија Стевановић (Раиса Павловна), Сања Ристић Крајнов (Аксиња Даниловна), Јовица Јашин (Јевгеније Аполонович Милонов), Првослав Заковски (Уар Кирилович Бодајев), Селимир Тошић (Иван Петровић Восмибратов), Горан Станисављев, Дејан Средојевић (Петар), Љубиша Милишић (Алексије Сергејевич Буланов), Јован Торачки (Генадије Несрећковић), Драган Ђорђевић (Аркадије Срећковић), Мирко Пантелић (Карп), Анђелка Давидовац (Улита)

420- 20.03.2003.

РУЧНИ РАД

П: Жан Клод Дано, Пр: Вишња Макеидо, Ад. и Р: Радослав Миленковић

И: Снежана Ковачев (Удовица, чудовиште), Наташа Илин (Софи, глупача), Јелена Шнеблић (Госпођица Птипа, светица)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2002/03

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
1. НАРОДНИ ПОСЛАНИК	30	8.860	7. Говорите ли аустрал..	4	370		
2. КРВАВЕ СВАДБЕ	10	2.140	8. Гарави сокак	8	1.200		
3. ШУМА	11	1.900	9. Укокај мога мужа	3	270		
4. РУЧНИ РАД	10	820	10. Скапенове сплетке	3	880		
5. Антигона	5	1.390	11. Пријатељство занат нај..	4	300		
6. Жив. и пр. вој. И.Чонкина	9	1.900	12. ЛУПИНГ	2	180		
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона					
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 99				УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА 20.210			

Сезона 2003/04

421- 02.10.2003.

ИЗА КУЛИСА

П: Мајкл Фрејн, Пр: Иван Димић, Р: и ИМ: Оливера Ђорђевић, С: Диана Радосављевић Миловић, К: Милица Ђрбић

И: Наташа Илин (Доти, Г-ђа Клакет), Љубиша Милишић (Лојд Далас), Јелена Шнеблић, Сања Микитишин-Гачић (Белинда, Флавиа), Владимир Тинтор (Гери, Роџер), Сања Ристић-Крајнов (Брук, Вики), Милоје Ивановић (Селсдон), Провалник, Даниел Ковачевић (Фредерик, Филип), Едит Тот-Трубинт (Попи), Звонко Гојковић (Тим)

422- 25.10.2003.

ЛАКИ КОМАД

П: Небојша Ромчевић, Ад: и Р: Милош Јагодић, С: Александар Вељановић, К: Милица Ђрбић, М: Предраг Пеца Антоновић, СП: и Кор: Ферид Карајица

И: Драган Ђорђевић (Ђорђе), Наташа Илин (Сека), Селимир Тошић (Теча Раде), Снежана Ковачев (Тетка Дара), Јовица Јашин (Господин), Даниел Ковачевић (Први дрогирани кретен), Звонко Гојковић (Други дрогирани кретен), Сања Микитишин-Гачић (Наркоманка), Првослав Заковски (Специјални гост представе, кустос музеја)

423- 04.12.2003.

ЧЕТВРТА СЕСТРА

П: Јануш Гловацки, Пр: Бисерка Рајчић, Ад: и Р: Радослав Миленковић, С: Јурај Фабри,

К: Драгица Павловић, М: Александар Симић

И: Сања Микитишин-Гачић (Вера), Сања Ристић-Крајнов, Анђелика Симић (Тања), Едит Тот-Трубинт (Каћа), Јован Торачки (Генерал), Анђелка Давидовац (Бабушка), Даниел Ковачевић (Коља), Милан Кочаловић (Јуриј), Мирко Пантелић (Миша), Љубиша Милишић (Петров), Владимир Тинтор (Коста), Драган Ђорђевић (Стјопа), Звонко Гојковић (Џон Фримен), Ивана Живков (Наталија)

424- 27.01.2004.

БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ**(Обновљена представа)**

П: Виљем Шекспир, Пр: Велимир Живојиновић (Редакција Хуго Клајн), Р: Радослав Дорић,

С: и К: Весна Радовић, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: Иван Клеменц, Л: Олга Маринковић

И: Југослав Крајнов (Орсино), Владимир Тинтор (Себастијан), Мирко Пантелић (Антонио), Милоје Ивановић (Поморски капетан, Први стражар), Звонко Гојковић (Валентин), Милан Кочаловић (Курио, Други стражар), Драган Ђорђевић (Витез Тоби), Драгомир Пешић (Витез Ендрју), Јован Торачки (Малволио), Даниел Ковачевић (Фабијан), Љубиша Милишић (Фест), Едит Тот Трубинт (Оливиа), Сања Ристић Крајнов, Сања Микитишин Гачић (Виола), Наташа Илин (Марија), Јовица Јашин (Свештеник), Ивана Живков, Дијана Карлечик, Александар Бурчин, Стефан Јуанин (Статисти)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2003/04

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ИЗА КУЛИСА	7	1.770	7. Народни посланик	14	4.940
2. ЛАКИ КОМАД	19	4.500	8. Шума	3	390
3. ЧЕТВРТА СЕСТРА	13	1.900	9. Ручни рад	7	730
4. БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ	10	2.920	10. Гарави сокак	1	170
5. Антигона	9	2.290	11. Укокај мога мужа	2	270
6. Живот и пр. вој.Ивана Чон..	6	1.170	12. Лупинг	3	160
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 94			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 22.110		

Сезона 2004/05

425-15.10.2004.

ПУКОВНИК ПТИЦА

П: Христо Бојчев, Пр: Новица Антић, Ад. и Р: Милош Јагодић, С: Александар Вељановић, К: Милица Грбић
 Комазец, М: Габор Ленђел, СП: и Кор: Ферид Карајица
 И: Миљан Вуковић (Доктор), Селимир Тошић (Фетисов), Првослав Заковски (Хачо), Даниел Ковачевић (Киро), Јовица Јашин (Матеј), Драгомир Пешић (Давид), Снежана Ковачев (Пепа), Милан Кочаловић (Чича Илија), Будимир Пешић (Чича Петко)

426- 11.02.2005.

ГРАДИТЕЉ СОЛНЕС

П: Хенрик Ибсен, Пр: Невена Ашковић, Р: и ИМ: Душан Поповић, С: Марија Калабић,
 К: Драгица Павловић, Кор: Вера Обрадовић, Л: Бојана Ковачевић
 И: Јован Торачки (Халвард Солнес), Сања Микитишин-Гачић (Алине Солнес), Југослав Крајнов (Доктор Хердал), Будимир Пешић (Кнут Брувик), Владимир Тинтор (Рагнар Брувик), Наташа Илин (Каја Фосли), Сања Ристић-Крајнов (Хилде Вангел)

427- 05.06.2005.

УКРОЂЕНА ГОРОПАД

П: Виљем Шекспир, Пр: Живојин Симић, Сима Пандуровић, Ад., Р: и ИМ: Кокан Младеновић,
 С: Марија Калабић, К: Маја Мирковић, Л: Милорад Телебак
 И: Селимир Тошић (Батиста), Сања Микитишин-Гачић (Вићенца), Даниел Ковачевић (Лућенцо), Југослав Крајнов (Петручио), Јовица Јашин (Гремио), Драган Ђорђевић (Хортензио), Љубиша Милишић (Транио), Евгенија Ковачевић (Биондело), Мирко Пантелић (Грумио), Звонко Гојковић (Карцио), Едит Тот-Трубинт (Маријана), Сања Ристић-Крајнов (Катарина), Наташа Илин (Бјанка), Наташа Луковић (Удовица), Првослав Заковски (Кројач)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2004/05

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ПУКОВНИК ПТИЦА	10	2.015	8. Четврта сестра	13	2.720
2. ГРАДИТЕЉ СОЛНЕС	9	1.710	9. Ручни рад	7	635
3. УКРОЂЕНА ГОРОПАД	6	1.740	10. Живот и пр. војника Чонк..	4	730
4. Укокај мога мужа	3	440	11. Лаки комад	5	820
5. Богојављенска ноћ	9	1.620	12. Лупинг	5	490
6. Емигранти	2	180	13. Антигона	2	530
7. Народни посланик	7	1.670			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		82	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		15.300

Сезона 2005/06

428- 15.10.2005.

СМРТ ЛИГЕЈЕ

П: Мислав Брумец, Р: Александар Божица, С: Саша Ивановић, К: Мирна Илић, М: Александар Ваца, Мас: Нијаз Мемиши. Драган Радић
 И: Анђелика Симић (Лигеја), Марко Марковић (Родерик), Наташа Луковић (Ровена), Љубиша Милишић (Трево), Даниел Ковачевић (Рафаел), Наташа Илин (Анабела), Драгомир Пешић (Оскар), Мирко Пантелић (Кристоф)

429- 15.12.2005.

ПРЕД ПЕНЗИЈОМ

П: Томас Бернхард, Ад., Р:, и ИМ: Срђан Радаковић, С: и К: Марина Сремац, ДС: Жарко Лазић
 И: Едит Тот-Трубинт (Вера), Сања Микитишин -Гачић (Клара), Ивана Ђурић (Судија)

430- 28.01.2006.

УЧЕНЕ ЖЕНЕ

П: Жан Батист Поклен Молијер, Пр: Драгослав Илић, Р: и ИМ: Радослав Миленковић, Драм: Барбара Хорват, С: Јурај Фабри, К: Јасна бадњаревић, Л: Милорад Телебак
 И: Сања Микитишин-Гачић, (Филамента), Едит Тот-Трубинт (Хенријета), Сања Ристић-Крајнов (Арманда), Наташа Илин (Белиза), Јелена Шнеблић (Мартина), Јован Торачки (Кризал), Мирко Пантелић (Арист), Љубиша Милишић (Трисотен), Владимир Тинтор (Клитандар), Даниел Ковачевић (Вадигус), Звонко Гојковић (Лакеј)

431- 25.03.2006.

ЧЕТИРИ МАЛЕ ЖЕНЕ

П: Љиљана Јокић Каспар, Др: Светислав Јованов, Р: Ксенија Крнајски, С: Марија Калабић,
 К: Милица Грбић Комазец, М: Ирена Поповић, ДС: Војкан Гостиљац
 И: Наташа Луковић (Дафина), Гордана Винокић (Амалија), Мирјана Вукојевић (Викторија), Анђелка Давидовац (Клара), Владимир Тинтор (Виктор), Даниел Ковачевић (Кичи), Еуген Ференци (Јожеф Магда), Мирко Пантелић (Теча), Милан Кочаловић (Милић), Љубиша Милишић (Миха), Звонко Гојковић (Тошица)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2005/06

Представа:	Број	Представа:	Број
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца
1. СМРТ ЛИГЕЈЕ	10	2.010	8
2. ПРЕД ПЕНЗИЈОМ	14	1.050	11
3. УЧЕНЕ ЖЕНЕ	14	3.890	2
4. ЧЕТИРИ МАЛЕ ЖЕНЕ	10	1.980	3
5. Укокај мога мужа	2	500	1
6. Богојављенска ноћ	2	600	4
7. Народни посланик	1	250	
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона	
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 108		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 21.840	

Антигона - 401 - Мирјана Вукојевић, Драган Ђорђевић и Јован Торачки

Антигона - 401 - Маријана Вићентијевић у насловној улози

М - 70 - 403 - Призор из представе

Била је то шева - 408 - Дивна Стојиљковић и Милоје Ивановић

Црна руна - 412 - Призор из представе

Богојављенска ноћ - 413 - Сања Ристић-Крајнов и Југослав Крајнов

Говорите ли аустралијски - 414 - Јовица Јашин, Снежана Ковачев и Едит Тот-Трубинт

Народни посланик - 416 - Јован Торачки и Анђелка Давидовац

Шума - 419 - Јовица Јашин, Првослав Заковски, Драган Ђорђевић и Јован Торачки

Иза кулиса - 421 - Владимир Тинтор и Сања Ристић Крајнов

Четврта сестра - 423 - Даниел Ковачевић, Сања Ристић-Крајнов, Сања Микитишин и Едит Тот-Трубинт

Укроћена горопад - 427 - Евгенија Ешкина-Ковачевић, Наташа Илин, Селимир Тошић, Љубиша Милишић и Јовица Јашин

V

ПОЗОРИШТЕ ЛУТАКА – ЗРЕЊАНИН
(1956 – 1975)ЛУТКАРСКА СЦЕНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
„ТОША ЈОВАНОВИЋ“ ЗРЕЊАНИН
(1975 – 2006)ОД ПРВИХ СУСРЕТА СА ЛУТКАМА ДО ПРВИХ
ПРЕДСТАВА

XIX век и прве представе за децу у Великом Бечкереку. - Луткарска секција соколског друштва „Матица“. - Мисија Јанка Врбњака. - КУД „Петефи“ и појава Јаноша Хартига

Уколико, разуме се, разне скромне школске драмске приредбе за ученике, забележене у Великом Бечкереку током XIX века, односно са отварањем првих државних школа, не можемо назвати правим позориштем за децу, сва је прилика да су се најмлађи становници вароши на Бегеју са овом врстом театарске уметности упознали у другој половини XIX века, и то највише захваљујући путујућим глумачким трупам, које су, уз редован драмски програм за одрасле, изводиле (додуше, много ређе) и понеку деčју представу. Тако, по наводима великобечкеречких дневних листова на немачком и мађарском језику, „Вохенблат“ и „Торонтал“, уграду је маја месеца 1889. године трупa Гере Арадија изводила једну деčју представу у пола цене. Следећи податак у вези са овим налазимо у „Торонталу“, број 237, од 16. октобра 1889. године, у којем се каже да је трупa Кароља Шомођија извела представу за децу под називом *Снежана*. Исти лист, у бројевима 56, од 9. марта, и 70, од 27. марта 1905. године, пише да је путујућа трупa Кароља Полгара извела деčју представу *Вила Јелена*, доцније и *Приче из 1001 ноћи*, као и представу за омладину *Петар Пан*. Јуна месеца 1916. године трупa Беле Калмана извела је две оперете за децу - *Пепељуга* и *Дивља ружа*, које су, због великог интересовања деце, поновљене, пише „Торонтал“ у броју 132, од 9. јуна те године. Ови штури подаци наговештавају да је постојало интересовање за позоришне представе намењене деци али и да град, Велики Бечкерек, и

поред већ завидне театарске традиције, још није био у могућности да чешће гледа нити да сам ствара сопствену продукцију деčјих представа, као што је то већ био случај са великим средњоевропским градовима.

Нешто озбиљније на том плану догодиће се тек у периоду између два светска рата. Развој свесоколског покрета међу словенским земљама, између свега осталог, као једну од својих најспецифичнијих и најдрагоценијих тековина, у јужнословенским земљама донео је и афирмисао луткарску уметност. Прва стална луткарска позоришта настајала су најчешће при тек формираним соколским домовима. Соколи су ишли на слетове у Праг и тамо су долазили у додир с луткарском уметношћу, која је већ тада у Чехословачкој имала велику традицију. По повратку, оснивали су у својим градовима позоришта лутака под утицајем онога што су видели. Показало се да су они одиграли пресудну улогу у ширењу луткарства у Југославији. Активисти великобечкеречког Соколског друштва „Матица“ - професор Милош Станојевић, чиновник Градског поглаварства Александар - Шаца Павловић и чиновник Лазар Богдановић - међу првима у нашој земљи су реализовали идеју о формирању луткарске секције, већ 1924. године, када је изведена и прва премијера - *Лисица у бунару*. Представе су игране сваке друге недеље, у сали Соколског дома, када се, за ту прилику, монтирала посебна позорница. На репертоару су се, махом, налазила дела страних аутора, углавном чешких, али је било и наших, најпре адаптације познатих народних песама и приповедака, а потом и наменски писаних комада за луткарско извођење. И мада је чешка школа луткарства форсирала гињол, Луткарска секција при Соколском друштву „Матица“ у Великом Бечкереку, доцније Петровграду, задржала је марионетску лутку као водећу извођачку технику. За свој рад ова секција није примала никаква

посебна средства. Издржавала се од добровољних прилога и продајом улазница. Цена једне улазнице била је од 10 до 20 динара, што је за тадашње прилике било доста скупо, јер је биоскопска улазница коштала свега 2 динара. Поред извођења својих представа, чланови луткарске секције радили су и на ширењу и популаризацији ове сценске уметности. Организовали су семинаре за луткаре, којима су, углавном, присуствовали учитељи са територије банатске соколске жупе. Било је више таквих семинара, а предавачи су били стручњаци из Београда, Загреба, Љубљане и Новог Сада. И иначе, пред сваку представу, била је уобичајена уводна реч, која је гледаоце ближе упућивала у ток радње која ће се одиграти на позорници. То су по правилу чинили професори, лекари или правници. Тридесете године прошлог века означавале су велику експанзију луткарства јер је већ постојало 48 луткарских позоришта или секција при соколским и другим културним друштвима у Београду, Загребу, Љубљани, Сарајеву, Скопљу, Нишу, Новом Саду, Бањалуци, Цељу, Карловцу, Крагујевцу, Крању, Марибору, Новом Месту, Сплиту, Ријеци, Тузли, Великом Бечкереку и Суботици. Године 1930. основан је у Љубљани и Југословенски савез позоришта лутака. У истом граду је, две године доцније, одржан и веома користан први соколски течај за луткаре. Од тада је у листу „Соколска просвета“ уведена посебна рубрика за позориште лутака. Други течај за луткарство одржан је 1934. године у Новом Саду. Врло темељна предавања из теорије и праксе луткарског позоришта тада су одржали: Отон Томандл, из Суботице, који је говорио о технологији израде лутака, Јозо Зидарић, из Загреба - о историји луткарства, Божидар Валтровић, из Загреба о народним песмама и бајкама у луткарству, Бранислав Костић, из Београда - о инсценирању у луткарским представама и ликовном стилу, Мирко Михајлић, из Загреба - о изради позорнице и покретној позорници, Иван Ловренчић и Миха Ковачић, такође из Загреба - о луткарским техникама и глобално о позоришту с луткама. Да су и чланови и оснивачи луткарске секције при Соколском друштву „Матица“ у Великом Бечкереку били веома активни у том пионирском послу, говори и податак да су у инвентарској листи Соколског друштва у Новом Саду, 1933. године, пронађена

и два драмска текста за луткарско позориште чији су аутори били из великобечкеречке „Матице“. Наиме, реч је о текстовима *Бекри* – *Мујо*, професора Милоша Станојевића, и *Суђење*, Лазара Богдановића. (Марија Кулунџић – „Мој живот с лутком“ - Пословна заједница професионалних позоришта БиХ, 1988) Делатност великобечкеречких (петровградских) луткара, нажалост, угасила се неколико година пред Други светски рат. Будући да су, осим Александра- Шаце Павловића, службеника и познатог карикатуристе, који је био пре свега задужен за нацрте сценографија и креацију лутака, сви остали били и активни глумци позоришног одсека „Матице“ (која је тих година имала завидну годишњу продукцију својих представа); очигледно је дошло до немогућности испуњавања свих задатака истовремено. При том, сви глумци који су играли и у луткарској секцији (Лазар Богдановић, Милан Цвејанов, Војислав Миленов, Десанка Миленов, Сава Лазаров и Лепосава Лазаров) имали су, с једне стране, своје редовне радне обавезе, а, с друге, већ потврђене глумачке и редитељске амбиције на великој позоришној сцени. Закупљени страшно израженом идејом о формирању сталног и озбиљног позоришта у граду, после Другог светског рата, сви наведени активисти бившег Соколског друштва „Матица“ позориште за децу ставили су у други план. Трновит пут од аматерског колектива, преко полупрофесионалне установе, до професионализације, у првим поратним годинама, оптерећеним немаштином сваке врсте, без обзира на велики потенцијал у традицији и ентузијазму, одложио је свака размишљања о оснивању посебног позоришта намењеног деци и оставио га неким бољим, потоњим временима. До тада је свака потреба за упознавање најмлађе публике са позоришном уметношћу била сведена на скромне школске приредбе и повремене наступе драмских секција тек основаних културно-уметничких друштава. Са првим озбиљним знацима да је Народно позориште „Тоша Јовановић“ коначно конституисано као организован, репертоарски театар, појавила су се размишљања и о припремама представа за дечији узраст. Родоначелник тог пионирског рада је трећи по реду изабрани управник зрењанинског позоришта, Ђорђе Дамјанов Ђекша. Учитељског звања, и са богатим

искуством у раду са децом и омладином, схватио је да позориште мора неговати и васпитавати своју публику, и то од детињства. Као добар познавалац активности већ постојећих дејих позоришта у већим градским срединама, као и креативних људи, који су се већ афирмисали и били дефинитивно опредељени за озбиљан рад на популаризацији и подизању квалитета позоришне уметности намењене деци, Дамјанов је у зрењанински ансамбл довео глумца Јанка Врбњака из Београдског позоришта лутака. Поред неколико мањих улога у драмским представама, његов основни задатак био је да, као тада већ запажени свестрани луткарски уметник (гумац, аниматор, редитељ), са зрењанинским глумцима и пратећим службама реализује прву луткарску представу. Дамјанов се, наиме, искрено надао да ће већ прва премијера доживети такав успех после којег би се културне, просветне и административне структуре у локалној средини покренуле и дале пуну подршку пројекту упоредног развоја и дејих позоришне

сцене у оквиру већ постојећег позоришта. Јанко Врбњак је прионуо на посао и за неколико месеци, уз сарадњу са тадашњим сценографом у позоришту, Јосипом Винарићем, који је израдио лутке на основу његових нацрта, потом неопходну бинску конструкцију за анимирање лутака - најмлађи зрењанинци су 17. маја 1952. године присуствовали првој премијери једне луткарске представе. Избор је пао на познату бајку *Ивица и Марица*, у адаптацији Марије Кулунџић, режији Јанка Врбњака, клавијеску пратњу Олге Крижанец и глумачки ансамбл у саставу: Лазар Брусин, Даница Лазаревић, Стеван Марионцу, Иван Јанковић, Иванка Стефановић, Даница Влајков, Марина Јосимов, Меланија Кокора, Богданка Јанковић и Мирјана - Беба Павловић (иначе, кћи Александра - Шаце Павловића, својевремено најактивнијег у раду луткарске секције Соколског друштва „Матица“ у Великом Бечкерек и Петровграду). Ова представа је играна 15 пута до краја сезоне, на велику радост малишана, али су повратак Врбњака у Београд и преоптерећеност како сцене тако и глумаца - учинили да ово буде само „показна вежба“ из луткарства. Међутим, леп успех представе није остао без позитивне реакције у граду, посебно не у делу учитељског кадра у основним школама. Многи од учитеља су покушавали да у својим срединама, са ђацима као глумцима, опонашају позориште лутака. Ипак, најдаље, а показаће се и најдрагоценије за развој луткарства у Зрењанину, од свих њих отишао је Шандор Хартиг, којем је школска средина била скучена за демонстрацију свих његових идеја и замисли, те у градском, мађарском културно-уметничком друштву „Петефи“ покреће и организује луткарску секцију, али од старта већ са свим обележјима правог луткарског позоришта. У њему су се, срећом, нашле све неопходне особине за квалитетан рад у луткарству. Изузетан педагошки приступ према деци, видљиве ликовне и вајарске склоности и јединствена љубав према дејих позоришту дефинитивно ће га приволети овој уметности, а он лично, снагом своје хумане мисије - још неколико десетина острашћених луткарских глумаца, аниматора и осталих сарадника. У прво време, луткарске представе у „Петефију“ припремане су за извођење само на мађарском језику, али за само две године постојања, од 1952. до 1954. године,

ГРАДСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“ ЗРЕЊАНИН

Сезона 1951/52 Претстава

ЛУТКАРСКА ПРЕТСТАВА

У суботу 17 маја 1952 год.

ПРЕМИЈЕРА

ИВИЦА И МАРИЦА

Бајка у 4 чина

Драматург: Марија Кулунџић — Режија и глумачки обрад: Јанко Врбњак —
Лутке и декор израдио: Ј. Винарић — Клавирска пратња: Олга Крижанец
Осветлање: Милија Павловић

ЛИЦА:

Ивица	Брусе Лазар
Марица	Даница Лазаревић
Дедосе, отац	Иван Јанковић
Маћеха	Иванка Стефановић
Венџа	Даница Влајков
Мача	Стеван Марионцу
Зли отац	Мирјана Јосимов
Волонџ	Меланија Кокора
Јача	Марија Павловић
Пот	Богданка Јанковић
Мача	Стеван Марионцу
Ј добра отац	Богданка Јанковић
Ј добра отац	Марија Павловић

Разне се догађају: I чин у кући дедосе, II чин у шуми,
III чин у кући маче, IV чин у шуми

Почетак у 15 часова, свршетак око 17 часова

ЦЕНЕ МЕСТА: за децу 20, за одрасле 30 дин.

Балкона је отворена на дан претставе од 10—12 часова и од 14 часова

Школа „Децел“ 188-11

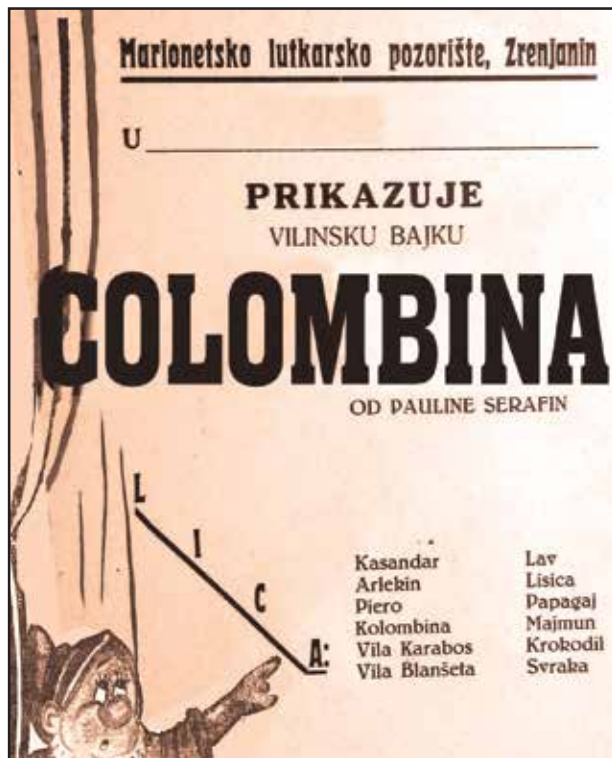
на захтев читаве градске средине, али и великог интересовања, почињу да се изводе представе и на српском језику. (Прва премијера на српском била је *Црвенкапа*, у драматизацији Марије Кулунџић).

У ЦАРСТВУ МАРИОНЕТА (1956 – 1975)

У ишчекивању сопствене зграде. - Нужна и логична сарадња са Народним позориштем „Тоша Јовановић“. - Шандор Хартиг, универзални уметник. Оснивачи првих фестивала. - Континуирана попуна и обука ансамбла. - Прва луткарска истраживања. - Лутке проговарају на четири језика. - Стиже гињол. - Прва искуства у иностранству

Након неколико месеци неопходних за припреме, како оне техничке, на позорници, тако и уметничке, које су претпостављале барем оквирно утврђивање репертоара, припрему лутака и елемената сценографије, пред старом и верном дејом публиком у малој сали КУД-а „Петефи“ у истоименој улици, али сада под обећавајућим називом „Градско марионетско позориште Зрењанин“, 6. јула 1956. године, премијерно је изведена прва представа првог институционализованог дејчег позоришта у граду, како је то посебно наглашено на плакату вилинске бајке Коломбина, Паулине Серафин, за коју је Шандор Хартиг потписао све уобичајене уметничке послове, од режије, сценографије, израде лутака до њихове анимације и гласовне интерпретације.

Пре почетка редовне школске године и истовременог окупљања деце у неколико забавишта, тек основано дејче позориште, с обзиром да је јавност упозната са почетком рада ове установе, скромни колектив морао се суочити са неким новим програмским обавезама, које су изискивале свакодневни рад у континуитету. Уобичајена пракса да се представе изводе само недељом, у преподневним часовима, неће моћи да задовољи нарасло интересовање за посету позоришту, те се ваљало припремити за стални

Плакат прве премијере зрењанинског Марионетског луткарског позоришта

ритам одигравања већег броја представа, који је подразумевао, поред редовних реприза, и све већи број оних „организованих“ у термину када то одговара и наручиоцу и позоришту. Већ током јесени, увидело се да су термини за редовне пробе и све планиране представе прилично бројни и да унутар самог КУД-а „Петефи“ представљају константан проблем, будући да су у истом простору радиле многе друге секције тог друштва.

Нису биле мале сметње непрестана монтажа и демонтажа позорнице, постављање или уклањање столица у гледалишту (за потребе фолклорних ансамбала, изложби и других програма), али највише због ограниченог броја посетилаца. Градскомарионетскопозориштебилојепринуђено, на самом почетку свога рада, да се обрати локалној власти ради обезбеђења једне друге, адекватне зграде за позориште. Срећна околност је била та што је на врло погодној локацији, у центру града, на ободу Омладинског парка (бивше Планкове баште) постојала зграда Пионирског дома, која би, уз одређене адаптације, била идеална за нови

Зграда луткарског позоришта у Пионирском парку

и прави дом луткарског позоришта. Уосталом, програмске обавезе Пионирског дома нису биле у колизији са улогом једног театра за децу, штавише, све је изгледало прилично логично и изводљиво. Једино је требало пронаћи неопходна средства за адаптацију зграде и дати разумно образложење културним ентузијастима из КУД-а „Петефи“ да ће се, пре свега упоредним припремама представа и на мађарском језику, у извесном смислу, признати и поштовати њихово ауторство у покретању луткарства у Зрењанину. На велико задовољство свих, а пре свега деце, Народни одбор среза Зрењанин је током 1957. године обезбедио средства за адаптацију зграде Пионирског дома и прилагођавање њеног ентеријера новим, специфичним потребама, те је ова зграда била у функцији наредних 25 година, све док, из разних разлога (о чему ће доцније бити више речи) није затворена због дотрајалости, необнављања и евидентне опасности за животе свих који су је користили. Што се тиче другог, врло важног, али и, додуше, никад експлицитно изнетог услова, тј. да се ничим не омаловажи аутентични допринос пионира луткарства у поратном Зрењанину, који се приписује раду и активистима КУД-а „Петефи“, показало се да то и није посебан проблем, јер су у раду тек основаног луткарског позоришта понајвише ангажовани драмски уметници из аматерског позоришта „Мадач“, неки од њих и са професионалним искуством (из периода док су у Народном позоришту „Тоша Јовановић“ упоредо

радиле сцене на српском и мађарском језику, у сезонама 1953/54. и 1954/55). На самом почетку прихваћено као двојезично дејче позориште (прва премијера на мађарском језику, *Замчић чардачић* – Tornyoсka - С. Маршака, изведена је 8. новембра 1956. године), Градско марионетско позориште показало се као једна од најзначајнијих тековина мултикултуралне средине као што је то Зрењанин.

Нарасле обавезе у одржавању репертоара приморале су Марионетско позориште да се чврсто повеже са ансамблом Народнoг позоришта „Тоша Јовановић“. Наиме, у жељи да представе на српском језику буду у свом извођачком смислу и језички исправне, ангажовани су поједини глумци из Народнoг позоришта да „позајме“ своје гласове луткама. Пошто то због својих обавеза на матичној сцени нису били у могућности да раде на свакој представи, њихова гласовна интерпретација ликова из луткарских бајки снимана је на магнетофонску траку и потом емитована на представама, док су истовремено аниматори водили лутке и довршавали сценску целину комада. Због бројности ликова, та пракса је уведена и за представе на мађарском језику. Поред задатака на сценском осветљењу, за послове тонског снимања и емитовања, почетком сезоне 1957/58, у позоришту је запослен и Михаљ Дотерман, дотадашњи електричар из старијег градског театра. Поједини глумци из Народнoг позоришта „Тоша Јовановић“ и аматерског позоришта „Мадач“ врло су се радо одазивали позиву и постајали редовни сарадници на представама Марионетског позоришта, све док се, крајем шездесетих година, његов ансамбл није потпуно оформио, а магнетофон задржао само за музичку потку и одређене звучне ефекте у представама. Из Народнoг позоришта најчешће су сарађивали Милица и Миливоје Радаковић, Стеван Марионцу, Фахро Коњхоџић, Филомена Доган, Љиљана Ребезов, Феодор Тапавички и Загорка Богдановић, као и они ван ове театарске куће: Иванка Путник, Иванка Бибин, Александар Ташин и Радован Нићетин, а из позоришта „Мадач“, поред Марије Ормаи, и Отилија Тушнек, Ержебет Ковалик, Имре Мате, Ференц Вегер, Јожеф Фа, Алберт Хартиг и Ђерђ Бајтаи. У првим годинама његовог постојања, Марионетском позоришту помоћ од Народнoг позоришта била је и у низу техничких питања везаних за опрему и

сценски декор, а и књиговодствене послове дуго је водио Иван Јанковић, као што је и његова супруга Богданка у више представа сарађивала као суфлер. Први музички сарадници на представама били су Јосип Бауер, Калман Хартиг и Влада Верешан.

Већ од своје прве сезоне, Градско марионетско позориште је усталило ритам од 4 премијере на српском и 3 до 4 премијере на мађарском језику. За извођење су бирали углавном сва тада доступна дела, већина као посебне адаптације за луткарску сцену, која су кружила међу сродним позориштима уземљи, док супонека, углавном до тада непознатих аутора, била у оригиналној верзији писана за луткарске сцене. Неки текстови дела су аутора још из периода предратних соколских луткарских позоришта (Ширила, Гудурић), потом знатан број очигледно специјализованих текстописаца из мађарске и чешке деце драмске баштине (Деже Силађи, Миклош Месели, Карољ Нотхоф, односно Јан Малик, Алберт Паплер, Алена Томашова и Јозеф Пер), а приметна су и посебна луткарска дела или адаптације тадашњих наших водећих драмских писаца за децу (Марија Кулунџић, Александар Поповић, Борислав Мркшић). Све представе играли су помоћу марионетског моста, на релативно малој сцени, и ретком појавом живог глумца, углавном као приповедача.

Стални редитељ, креатор лутака и сценографије, од прве премијере (Коломбина, 6. јула 1956) па све до 56. по реду (када је Миливоје Радаковић режирао и креирао лутке за представу Јазавац и школа, Хорије Штефана и Богдана Тудора, 19. априла 1965. године), био је Шандор Хартиг, велики луткарски занесењак али и аутентични уметници (тада) једини прави познавалац свих техничких појединости у припреми и анимацији једне луткарске представе. Хартиг је, колико су му то могућности дозвољавале, настојао да своја, пре свих, аниматорска знања пренесе свим заинтересованим глумцима, који су своју перспективу видели у овој врсти сценске уметности, али је, тек у сезони 1959/60, уз себе и Марију Ормаи, који су до тада били једини аниматори лутака, запослен и Ференц Вегер, глумац аматерског позоришта „Мадач“. Годину дана доцније, као технички шеф, задужен за комплетно обликовање сцене и набавку неопходног материјала за израду декора и лутака, упуштен је и Михаљ Катин, те је Хартигу, коначно, остало више

времена за конкретнији рад на представама. Ако се зна да је све неопходне костиме и друге апликације за лутке ручно израђивала Хартигова супруга Гизела, онда је јасан ниво личног ентузијазма и упорности овог драгоценог уметника на плану подизања зрењанинског луткарства. Као једно од највећих признања, Шандору Хартигу и његовом младом позоришту био је позив филмске куће „Авала филм“ да са својим сарадницима и луткама, у филмском студију на Кошутњаку, учествује у снимању колажа под називом *Савремена бајка*, 1957. године, као и жеља такође младе медијске куће РТВ Београд да сними једну представу зрењанинских луткара. То се и остварило 1959. године, када је у целости снимљена и емитована представа *Замчић чардачић*. Официјелна телевизија показала је интерес и деценију касније, 14. октобра 1968. године, када је уредништво РТВ у Новом Саду, за културну панораму на мађарском језику, снимило делове представе Кекец (*Mese a Kekecról*) Ј. Вандота, у извођењу на мађарском језику.

Шандор Хартиг

Шандор Хартиг рођен је 1925. године у Великом Бечкерек, у многочланој породици (једанаесторо деце) учитеља Алберта Хартига. О његовом васпитању и одрастању најречитије говоре слога и организован живот у великој породици, која је морала да функционише само уз изузетно стрпљење и педагошку мудрост његових родитеља. Уз тај дар, они су поседовали и изразиту склоност ка свим доступним видовима креативног изражавања (музика, литература, цртање и ручни рад), којима

Марци - прва сценска лутка Шандора Хартига

су окупљали своју децу, али и развијали код њих љубав и потребу за лепим, макар у форми игре и маште, у немогућности да се користе средствима која су захтевала веће материјалне издатке. Готово сва деца су, доцније, поред својих основних занимања, имала и неговала одређене уметничке склоности (углавном музичарске), а нека су у њима пронашла и једини смисао свог живота и рада. Шандор Хартиг је пошао очевим трагом и завршио Учитељску школу, наследивши од њега, по свему судећи, и највећу количину жеље и воље да се бави децом, њиховим васпитањем и увођењем умагични свет свеколике лепоте.

Најпре је учитељевао у Ђали, на самом северу Баната, потом у издвојеној и рустичној школи за децу са оптантских салаша мужљанског рита, а тек касније и у основној школи број 4 (доцније ОШ „Никола Тесла“) у самом граду. Ту се после Другог светског рата активно и предано укључује у рад новооснованог мађарског културно-уметничког друштва „Петефи“. Да ли због немаштине у том времену, или по императиву своје неисцрпне имажинације (по свему судећи, из оба разлога), организујући приредбе за децу, открива у себи вољу и снагу да за најмлађе сам створи непостојеће позориште, дакако луткарско, деци разумљиво и драгоцено. Тада, из његовог искуства, надахнуте природе и спретних руку избија сав таленат вајара,

сликара, редитеља, глумца и аниматора, којем ће служити до краја живота. Више од две године његовог рада на представама у „Петефију“ није остало незапажено. Ток припрема и извођења се усталио и добио ритам који је почео да навикава децу и њихове родитеље на нову луткарску сцену у граду, као потребу и као конкретну вредност. Када су на представе на мађарском језику почела редовно да долазе и српска и друга деца, ствар је постала озбиљном, и целој тој идеји, на срећу, дат је прави значај. Шандор Хартиг је успео да оно што је, без сумње, највише волео успешно преведе и у оно од чега ће и за шта ће живети. Његова супруга Гизела одано ће га и све време пратити у тој његовој драгоценој мисији. Преминуо је у Зрењанину у јесен 2002. године.

Перманентни успеси којима су обележене прве године рада Марионетског позоришта у Зрењанину обogaћени су и значајним иницијативама за озбиљнији приступ развоју луткарства и драмског стваралаштва за децу. На предлог дугогодишњег активисте и аниматора свеколиког (аматерског и професионалног) драмског стваралаштва, поготово оног намењеног деци, Ђорђа Дамјанова Ђекше, у пролеће 1958. године, управо су Зрењанин и његово луткарско позориште домаћини Првог фестивала дечјих драмских и луткарских позоришта Војводине, познатијег као „Мајске игре“. Оне ће, од наредне године, бити пресељене у Бечеј и, све до Првог сусрета професионалних лутака Србије, 1962. године, представљати једини скуп свих прегалаца који у континуитету раде на организационом и уметничком послу развоја драмског стваралаштва за децу. Очигледно, као резултат, између осталих, и тих контаката остварених на „Мајским играма“ (уз, разуме се, комуникацију са осталим луткарским позориштима), град Зрењанин и његов луткарски театар био је домаћин и првог послератног семинара за луткарство 1960. године, на којем су дефинисана сва питања, везани за специфичну делатност ове врсте позоришта, пре свега из области квалитетне едукације глумаца–аниматора (јер референтна и озбиљно конципирана школа за луткарство, нажалост, не постоји ни данас), потом питања подршке и афирмације домаће драмске литературе намењене дечјем узрасту, као и друге специфичности луткарских позоришта. Резултат свих тих настојања и, у неку руку, резиме

свих напора усмерених ка правом позиционирању луткарства у систему едукације и развоја укупне сценске уметности у земљи, поред појаве знатног броја луткарских секција при школама и аматерским позориштима широм Војводине - представљала је организација Првог сусрета професионалних позоришта лутака Србије, који је, такође, одржан у Зрењанину, од 22. до 27. априла 1962. године. Осим међусобног упознавања и корисне размене искустава између шест тада постојећих луткарских позоришта у Републици, несумњиви циљ овог скупа био је и достизање барем оног степена стручног рада који је већ био остварен у Словенији и Хрватској. Стицајем околности (али и посве логично), управници или уметнички руководиоци ових позоришта и, уз то, сви велики познавалац луткарства, поново су се нашли на једном месту, да најпре подрже такву једну смотру, а потом да, очигледном демонстрацијом путем представа, и практично примене сва своја стручна размишљања и идеје. Том Првом сусрету професионалних позоришта лутака у Зрењанину присуствовали су: Шандор Хартиг, управник, стални редитељ, креатор лутака и аниматор Марионетског позоришта у Зрењанину; Бошко Зековић, управник позоришта лутака у Новом Саду; Михајло Јанчкин, управник позоришта лутака у Суботици; Јордан Пауновић, управник позоришта лутака у Нишу; Живомир Јоковић, управник позоришта лутака „Пинокио“ у Земуну; и Марија Кулунџић, уметнички руководилац Београдског позоришта лутака. Као гост на Првом сусрету луткара Србије био је и Адолф Помезни, тадашњи управник позоришта

Бошко Зековић говори на отварању Првог сусрета професионалних луткарских позоришта Србије у Зрењанину 1962. године

лутака у Сарајеву. Зрењанински луткарски ансамбл наступио је на Сусрету с представом *Златно јаје*, Кароља Нотхофа, у режији Шандора Хартига.

Колико је идеја о одржавању редовних годишњих сусрета професионалних луткарских позоришта Србије била плодотворна, сведочи податак да се од тог првог сусрета, 1962. године у Зрењанину, наизменично у сваком граду где постоји луткарско позориште, све до данас, редовно одржавају ови сусрети, и да су достигли број од 44 своја окупљања. Ове смотре луткарског стваралаштва наше Републике, поред тога што се на њима прати продукција сваког позоришта и наградама верификују најбоља остварења, врло често су пропраћене гостовањима луткарских ансамбала ван подручја Србије, као и из иностранства. Било је прилика да се на тој манифестацији, ван конкуренције, виде и најбоље луткарске представе из аматерске продукције.

После шест запажених сезона, у којима је забележен стални раст броја извођених представа, првог управника и главну креативну полуку Марионетског позоришта у Зрењанину, Шандора Хартига, на том месту, од сезоне 1962/63, замењује Ђорђе Дамјанов Ђекша, упорни прегалац на пољу свеколике позоришне уметности, у једном мандату (од 1951. до 1954) и управник Народног позоришта „Тоша Јовановић“. Наследио је један мали, али неуморни колектив од свега 6 запослених радника, који је 17. маја 1963. године, извођењем *Кутије играчака*, Кароља Нотхофа, забележио своју хиљадиту одиграну представу. Иако се у младости, као и за време рада у Народном позоришту, огледао и у редитељском послу, превасходна одлика његовог рада - за разлику од Хартигове, која је била сва усмерена углавном на све могуће креативне задатке у припреми представа - била је у томе да се више трошио у обезбеђивању кадровских и материјалних услова за даље напредовање луткарског позоришта, његову афирмацију, како међу локалним установама културе тако и у другим срединама. Наравно, Дамјанов је Хартига задржао на пословима редитеља, сценографа и креатора лутака. Заједничким средствима Фонда за унапређење културних делатности Војводине, који је обезбедио 4 милиона тадашњих динара за набавку аутобуса, и додатних 40 хиљада динара за обнову сценске технике, као и са 3 милиона динара,

Марионетски мост за време извођења представе

добитијених од Народног одбора општине и НО среза Зрењанин, луткарско Марионетско позориште у Зрењанину набавило је аутобус за превоз ансамбла и декора, и битно олакшало своја гостовања у другим местима. Иначе, коначни биланс за 1964. годину доказивао је да је позориште укупно извело 234 представе, од којих 98 у четрдесет једном насељеном месту ван Зрењанина, које је видео 61 281 гледалац. Увидевши да је под условима оволике продукције (4 до 5 премијера на српском и 3 до 4 премијере на мађарском језику), уз сталан раст броја изведених представа, неопходно појачати ансамбл са неколико талентованих глумаца-аниматора, Дамјанов је, током наредне три сезоне, сукцесивно запошљавао понеког глумца, тако да је затечени колектив од шесторо запослених у сезони 1964/65. удвостручио, којом приликом је, осим административног секретара позоришта

(Јелена Туторов), возача (Крста Бјелчевић) и спремачице (Ружица Јовановић), запослено и троје глумаца (Нада Николић, Кристина Надашкић и Ђерђи Лацко). Следеће сезоне у ансамблу је и Вишња Каузларић-Мандић. За једну деценију свог постојања Зрењанско марионетско позориште је извело 1569 представа, које је видело 381 780 гледалаца. Тај резултат, уз све остале педагошке, васпитне и креативне домете овог младог уметничког колектива, није остао незапажен пред јавношћу, те се 1. октобра, 1966. године уписује и у књигу добитника Награде ослобођења града, за постигнуте успехе у области ширења позоришне културе код најмлађих.

Поред већ познатих текстова за луткарска позоришта, превода и адаптација (Шандор Хартиг потписаће се у више наврата и као аутор и адаптатор текстова) значајно је поменути и податак да је 7. маја 1967. године премијерно изведен и драмски текст за децу зрењанинског просветног радника и потоњег значајног писца за децу Благоја Јованова Бобе, *Витез луталица*. То ће само бити знак да су врата Марионетског позоришта отворена и за писце из Зрењанина, који ће доцније бити све присутнији у његовом репертоару (Радивој Шајтинац, Борисав Атанасковић, Милан Вукотић, Јован Царан). Исто тако, после деветогодишњег редитељског рада Шандора Хартига на свим представама, зрењанинско луткарско позориште крајем шездесетих година почињу да походе и други редитељи, доносећи нову сценску поетику у луткарству и драгоцену помоћ ансамблу многим свежим идејама у глумачкој интерпретацији и анимацији лутака (Миливоје Радаковић, Марија Кулунџић, Мирослав Ујевић), све док се нису, полако, и водећи глумци прихватили изазова драматурга и редитеља (Стеван Марионцу, Марија Ормаи).

Будући да је од почетка своје историје, као професионална театарска кућа, Градско марионетско позориште, захваљујући својим покретачима, КУД-у „Петефи“ и једном ретком занесењаку као што је то био Шандор Хартиг, било у могућности да са истим успехом део своје продукције оствари на мађарском језику - прва премијера луткарске представе на мађарском језику реализована је само 4 месеца после оне „историјске“, Коломбине, односно 9. новембра

МАРНОВЕЦКО
ЛУТНАРСКО ПОЗОРИШТЕ
ЗРЕЉАНИН

У
КУТИЈА ИГРАЧАКА

Патисаот Потхоф Корол

Редител и сценарио: Куте Шанер

Лутари:	Делат:	Делат:
Томас -	Томас -	Томас -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -

Куте Шанер: Куте Шанер
Куте Шанер: Куте Шанер

Сценарио: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Почетак представе у _____ часова

Цена улазнице 40 и 60 динара

Улазница могу се добити само дана од 10-12 часова

БÁБСЗИНХÁЗ
ЗРЕНЈАНИН

NYÚL, TŰCSÖK
ÉS A BARÁNYKA

Сценарио и редител: Иштван Милевић

Редител: Стеван Милевић

Делател: Влада Бебановић

Делател: Влада Бебановић

Лутари:	Делат:	Делат:
Томас -	Томас -	Томас -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -

Влада Бебановић и редител: Влада Бебановић
Технички редител: Куте Шанер

Аз елдедс кезде _____ дракар
Меларак: _____ и _____ динар

А јерет и јерет аз елдедс кезде елдедс кезде

ПОЗОРИШТЕ ЛУТАКА
ЗРЕЉАНИН

Dr. Jan Malik
Mingea saltărească

Трелател: Драгомир Милић

Редител и сценарио: Драгомир Милић

Лутари:	Делат:	Делат:
Томас -	Томас -	Томас -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -

Почетак представе у _____ часова

Сценарио: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Почетак представе у _____ часова

Цена улазнице _____ и _____ динара

Улазница могу се добити само дана од 10-12 часова

BÁBKOVÉ DÍVALDO
ZO ZREŇANINU

ČERVENÝ DÁŽDNÍK

Народни Влада Бебановић
Редител: Стеван Милевић
Делател: Влада Бебановић
Делател: Влада Бебановић

Лутари:	Делат:	Делат:
Томас -	Томас -	Томас -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -
Марија -	Марија -	Марија -

Почетак представе у _____ часова

Сценарио: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Делател: Драгомир Милић

Зачетак представе о _____ год.
Цена лутков _____ а _____ динар

Лутки могу се добити само дана од 10-12 часова

Зрењанински луткари изводили су своје представе на четири језика намењене деци свих етничких заједница у граду и околини, као и у више места Војводине

1956. године, и била је то бајка С. Маршака *Замчић чардачић*, /*Tornyocska*/ – и та је пракса настављена до данашњих дана. Међутим, пошто је у граду, као и у појединим насељеним местима општине Зрењанин, било и румунског и словачког живља, луткарском позоришту понуђена је могућност да понеку представу реализује и на овим језицима. Тим пре што су се гласови извођача свих улога снимали на магнетофонску траку, па је, једино, пред добро обученим аниматорима стајао задатак да по утврђеном мизансцену оживе лутке. Најпре је реализована представа на румунском језику, 14. фебруара, 1965. године (*Лоптица скочица Mingea saltareata*, Јана Малика), у срадњи са редакцијом на румунском језику Радио Новог Сада, а пет година доцније, 15. маја 1970. године, и представа на словачком језику, *Црвени кишобран*, /*Červený daždník*, Вишње Стахуљак, такође у сарадњи са, овога пута, редакцијом на словачком језику радио Новог Сада, али и уз помоћ чланова Словачког аматерског позоришта у Ковачици. Резултати су били импресивни, и то је посебно мотивисало румунска и словачка аматерска позоришта у Војводини да најпре шаљу своје чланове на семинаре луткарства, и доцније прихвате обавезу самосталног припремања луткарских представа за децу, на свом матерњем језику.

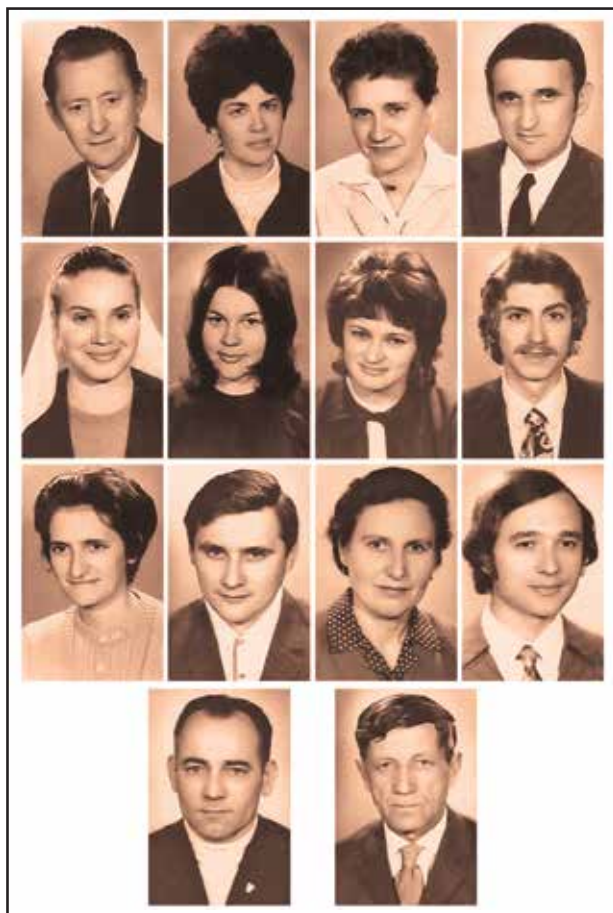

Гледалиште са једне репризне представе у зрењанинском луткарском позоришту шездесетих година прошлог века

Зрењанински луткари, власници вредне титуле оснивача сусрета професионалних позоришта лутака Србије, учествовали су на свим овим фестивалима, који су се у почетку одржавали сваке друге или треће године у седишту једног од позоришта (Зрењанин, Ниш, Нови Сад, Суботица, Београд, Земун). До 1976. године зрењанинско

Марионетско позориште наступило је са следећим представама: *Златно јаје* - К. Нотхофа (Зрењанин, 1962), *Град лутака* - Е. Шварца (Ниш, 1964), *Путовање Мишка Медведића* - Тершанског и Кардоша (Нови Сад, 1966), *Бајка о заробљеној принцези* - Љ. Ђокића (Суботица, 1969), *Црвенкапа* - Атанасковића и Хартига (Београд, 1971), *Мачак Тоша* - Б. Ђопића, (Земун, 1972), *Хоћу да будем велики* - Х. Сапгира и Г. Циферова (Нови Београд, 1973) ... *Гуска на месецу* - С. Пешића, (Ниш, 1975) и *Волшебни магарац* - Ј. Стерије Поповића (Зрењанин, 1976).

Крајем прве деценије рада, и сам Шандор Хартиг, један од најпризнатијих луткара и мајстора марионете, после више десетина премијера и преко 2000 представа, рађених класичном марионетом, са аниматорског моста, осетио је да је овој луткарској техници потрбно освежење и да јој прети овешталост и стереотип због одређених визуелних и техничких ограничења која је неминовно прате. Покушај спасавања марионете учињен је почетком новембра 1965. године, када је по тексту Миливоја Радаковића и у јединственој сценографији Милете Лесковца Хартиг поставио нову луткарску представу, *Лет кроз васиону*. Упечатљивом утиску највише је допринео специјални светлосни парк, са флуоресцентним рефлекторима и сијалицама, омогућивши апсолутну илузију лета кроз васионски простор, при чему је читав луткарски извођачки механизам више личио на узбудљиву филмску представу. Представа је имала изузетан успех, благодарећи и актуелним догађањима у области истраживања васионе, који је тих година знатно обогатио све дотадашње залихе маште, и код деце, али и код одраслих. Три године доцније, са новом попуном глумачког ансамбла, у којем су сада и Стеван Марионцу, Тихомир Мачковић, Ержебет Печи и Мирјана Мијатов (Шајтинац), нешто касније и Јован Царан и Драгиша Косара, полако се стварају услови и за озбиљније луткарске представе. Он је пак, у складу с актуелним тенденцијама у европском луткарству, све присутнијим и на тлу Југославије, претпостављао увођење других луткарских техника, пре свих гињола, као и активнију улогу „живог“ глумца на сцени, који се, до тада, ограничавао само на повремену улогу приповедача. Са новим једногодишњим мандатом управника Марионетског луткарског позоришта у

Колектив зрењанинског луткарског позоришта 1970. године:

Шандор Хартиг - управник и редитељ, Јелена Туторов - секретар, чланови глумачко-аниматорског ансамбла: Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Кристина Мирков, Мирјана Шајтинац, Ержебет Печи, Тихомир Мачковић, Ђерђи Лацко - Михаљ Катин - технички шеф, Ружица Јовановић - спремачица, Мартон Лацко - електричар, Јожеф Чорба - возач и Светозар Прекајски - бински радник

Зрењанину, који Шандор Хартиг испуњава у сезони 1970/71, потпуну равноправност са марионетама стичу и гињол лутке, које ће од свих актере у представи, од писаца и редитеља до глумаца, аниматора, сценографа и других сарадника, захтевати нова истраживања, али и пружати далеко веће могућности. Прва права гињол представа у зрењанинском позоришту била је *Сламни вочић*, Ивана Минатија, у драматизацији и режији Стевана Марионцуа, изведена 15. фебруара 1970. године, мада је било гињолских покушаја и у сезонама

1965/66, (*Путовање Мишка Веверића*) и 1966/67 (*Зечја школа*). Ова луткарска техника знатно ће олакшати и многобројна гостовања ансамбла, који, поред места у општини Зрењанин, и Војводини уопште, осваја и нове градске и сеоске средине у земљи, а крајем шездесетих година прелази и границу у трагању за новим искуствима и изазовима. Прва од њих ансамбл зрењанинског луткарског позоришта стиче у мађарском граду Бекешчаби, где у два наврата, 1968. и 1970. године, учествује на првом и другом интернационалном сусрету луткарских позоришта. Ансамбл овог позоришта биће покретач и један од сталних учесника тројне културне сарадње Зрењанина, Бекешчабе (Мађарска) и Арада (Румунија), која ће се развијати током седамдесетих година, наизменичним гостовањем у свакој земљи. Међутим, то нису били и први додире зрењанинских луткара са сродним ансамблима из других земаља. Већ на Другом сусрету професионалних позоришта лутака Србије у Нишу, 1964. године, као гост наступио је ансамбл Центалног луткарског позоришта из Софије, са три своје представе, а таквих прилика било је и на другим местима.

Од јесени 1971. па све до интеграције Луткарског позоришта са Народним позориштем „Тоша Јовановић“, када постаје само једна од његових сцена, овај театар, као управник, води Стеван Марионцу. Већ на почетку своје управничке улоге, 2. октобра 1971. године, Марионцу, у име свих који су 15 година предано радили на подизању, афирмацији и усавршавању луткарства у Зрењанину, прима Награду ослобођења града. У делу образложења награде стоји податак да је

Са једног новогодишњег луткарског каравана

за петнаест година ово позориште извело 3002 представе, пред 712 320 гледалаца, у 117 места, од којих је стотина ван општине Зрењанин. Неколико наредних сезона Луткарско позориште стабилизује свој ансамбл, у којем млади глумци показују изузетно интересовање за лично усавањавање, тако да се већ називу одређене амбиције појединаца ка неким посебним сегментима луткарства. Тихомир Мачковић се, поред глумачког и аниматорског посла све више интересује за креацију лутака, Јован Царан за режију, док Ирена Тот и Мирјана Шајтинац наговештавају своје блиставе глумачке каријере. И сам Стеван Марионцу налази времена за свој активнији допринос у драматуршком и редитељском раду. Поред „свог“ фестивала (сусрети професионалних позоришта лутака Србије), ансамбл учествује и на сусретима професионалних позоришта Војводине. Рад на представама постаје све темељнији и са пуно истраживачких поступака и решења, тако да и награде креаторима представа и глумцима-аниматорима постају саставни део узлазне линије у свим елементима сценског стваралаштва. Проблем постаје само зграда Луткарског позоришта, у чију поправку и адаптацију се не улаже, све док услови за рад, али и безбедност деце публице не падну до критичног стања. У немогућности да обезбеди неопходна финансијска средства за темељну реконструкцију Луткарског позоришта, локална власт, најпре изокола, потом све наглашеније, заговара интеграцију два позоришта у граду, с тим што би свако радило у својој згради, а да би се сви административни, технички, радионички и неки уметнички послови објединили. Створеним уштедама, веровало се, ослободио би се део средстава за нужне поправке зграде Луткарског позоришта. У 1974. години ситуација постаје алармантна, те Луткарско позориште скраћује своју сезону, како би омогућило нужне грађевинске радове, а за то време гостује у Холандији и Белгији, где игра представе за децу наших радника у иностранству (*Партизанска разбистрига*). Следеће године, активности око интеграције два градска позоришта се интензивирају и оба колектива доводе пред референдумско изјашњавање, које се и остварује 30. јуна, 1975, када се, и поред тихог отпора запослених у Луткарском позоришту, великом већином изгласава интеграција, а

самостално Луткарско позориште постаје само Луткарска сцена Народног позоришта - *Népszínház* „Тоша Јовановић“ у Зрењанину.

ЗАПИС КТИТИЧАРА:

Богдан Гушић - НЕВИЂЕНА ПРЕДСТАВА (Премијера представе Лет кроз васиону у зрењанинском Позоришту лутака)

Прошлог уторка, зрењанинско Позориште лутака извело је, пред око 40 јавних, културних и политичких радника, премијерну представу позоришног дела Лет кроз васиону, Миливоја Радаковића. Радаковићев првенац, са којим се први пут обраћа деци, без сумње, представља драгоцен прилог доста оскудној децијој драмској литератури, и то више по избору и актуелности теме него по литерарним, естетским и уметничким остварењима дела.

Ово драмско дело рађено је по узору на већ добро позната клишеа и шаблоне, тако да у њему не видимо нешто нарочито оригинално, са посебном бојом и мирисом. Али, начин вођења драмске радње даје веома широке сценске изражајне могућности, што, свакако, чини добру страну дела. Све је „скројено“ и подешено сценским захтевима, и у томе је Радаковић прави мајстор и добар познавалац сцене. Иначе, главне личности његовог дела су прилично анемичне и штуре. Дембеланство и похлепа Дуленцета префорсирано се потицтава једном доста прозаичном фразом, која постаје банална. Вредности овог дела огледају се у чињеници што се читава радња дешава у свемиру, у царству планета и метеора. Значи, на подручју које је веома погодно за децији свет, за распламсавање бујне деције маште. Те могућности је обилато искористио и редитељ Шандор Хартиг, у сценској адаптацији и реализацији дела. Његова режија је веома инвентивна и маштовита и представља крупан искорак напред у односу на његова ранија редитељска остварења. Читава представа је рађена са доста духа и уметничког смисла, с тим што му је у првом делу представе недостајало више динамике и живљег ритма. Посебне вредности ове, иначе, одличне представе огледају се у веома успелој сценографији новосадског сценографа Милете Лесковца. Он је, чудном игром светлости, боја и реквизита, деци дочарао њој апстрактан и недокучив свемирски амбијент. Слободно се може рећи да је инсцениција

доминирала у представи, и све је њој било подређено, па и текст. Специјални рефлектори боје, који искључиво делују на живино светло, а оно се први пут користи на зрењанинској луткарској сцени, учинили су представу спектакуларном и сигурно до сада невиђеном у овој позоришној кући. Скоро од почетка, па до краја, сцена је преливена читавим спектром боја, какве се само могу видети на филмском платну, и све то обилато плени дечију пажњу и распаљује њихову машту. Лутке Ш. Сарваша и М. Радаковића су, углавном, добре. Од водича лутака су се истакли Ференц Вегер и Марија Ормаји. Сваки покрет је био одмерен, смишљен и добро синхронизован. У том погледу, видне грешке су се примећивале код ТВ спикера, новинара и још понеких лутака. Осећао се недостатак рутине и уметности. Текст су успешно читали глумци Народног позоришта Љиљана Ребезов, Стеван Мишић, Загорка Богдановић, Стеван Марионић и Машио Топић.

„Зрењанин“ - Зрењанин, 6.11.1965

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“ - ЗРЕЊАНИН МАРИОНЕТСКО ЛУТКАРСКО ПОЗОРИШТЕ

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1956/57 – 1965/66

Сезона 1956/57

001- 06.07.1956.2

КОЛОМБИНА

П: Паулина Серафин, Р: КЛ: и ИЛ: Шандор Хартиг
И: и Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, (Касандар, Арлекин, Пиеро, Вила Карбос, Вила Бланшета, Лав, Лисица, Папагај, Мајмун, Крокодил, Сврака)

002- 05.11-1956.

ЗАМЧИЋ ЧАРДАЧИЋ

П: С. Маршак, Р: КЛ: и ИЛ: Шандор Хартиг
И: и Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи (Жаба, Миш, Петао, Жеж, Лија, Вук, Медевед, Добри деда, Зли деда)
Гл: Милица Радаковић, Љиљана Ребезов, Миливоје Радаковић, Феодор Тапавички, Стеван Марионцу

003- 08.11.1956.

TORNYOCSKA

I: S.Maršak, R: D: és B: Hartig Sándor
Sz: Hartig Sándor, Ormai Mária (Béka, Egér, Kakas, Sün, Beke, Medve, Jó apó, Gonosz apó) Szm: Fa József, Ormai Mária, Máthé Imre, Véger Ferenc, Hartig Sándor, Tusnek Ottília

004- 17.12.1956.

ЦРВЕНКАПА

П: Марија Кулунџић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг Ан: Ференц Вегер (Црвенкапа), Ормаи Марија (Бака), Ормаи Ђерђи (Мама), Имре Мате (Ловац) Шандор Хартиг (Вук), Имре Мате (Зека).
Гл: Евгенија Ребезов (Црвенкапа), Љиљана Ребезов (Бака), Загорка Богдановић (Мама), Стеван Марионцу (Ловац), Јован Антић (Вук), Феодор Тапавички (Зеца)

005- 21.12.1956.

PIROSKA ÉS A FARKAS

I: Kulundžić Marija, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
Sz: és Szm: Ormai Mária, Hartig Sándor, Máthé Imre, Véger Ferenc, Tusnek Ottília

006- 04.04.1957.

AZ ARANYFOG

I: Mrkšić Borislav, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
Sz: és Szm: Ormai Mária, Hartig Sándor, Véger Ferenc (Pit, Pat, Tip, Tap, Nyuszi, Sün, Prucsor, Róka, Kakukk, Vakond)

007- 25.04.1957.

ЗЛАТАН ЗУБ

П: Борислав Мркшић, Р: С: К: и ИЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг
Ан: Ференц Вегер, Марија Ормаи, Шандор Хартиг
Гл: Љиљана Ребезов, Милица Радаковић, Миливоје Радаковић, Лазар Брусин, Загорка Богдановић, Феодор Тапавички

Сезона 1957/58

008-31.10.1957.

ЛОПТИЦА СКОЧИЦА

П: Јан Малик, Р: С: К: и ИЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг
Ан: Имре Мате, Марија Ормаи, Шандор Хартиг, Ференц Вегер Гл: Милутин Мирковић (Деда), Љиљана Ребезов (Бака), Евгенија Ребезов (Лоптица Скочица), Стеван Марионцу (Војник, Страшило, Змајић 1. и Змајић 2.), Јован Антић (Пустияк, Змај Белај) Загорка Богдановић (Птић Царић, Змајић 3.)

009- 03.11.1957.

UGRÓ – BUGRÓ LABDÁCSKA

I: Jan Malik, R: Milivije Radaković, D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
Sz: Máthé Imre (Apóka, Puli-Buli), Ormai Mária (Anyóka, Kismadár), Tusnek Ottília (Labdácska, Ijesztő), Fa József (Katona, Sárkányapó), Véger Ferenc (Rendő, Remete) – (Sárkányfióka 1.2. és 3.)

010- 11.02.1958.

CSIZMÁSKANDÚR

I: (---), R: Milivoje Radaković, D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

Sz: Fa József (Pecsenyész király, Morgó), Tusnek Otília (Mézeskalács királykisasszony), Máthé Imre (Jobbág, Mihaszna miniszter), Hartig Albert (Gergő, Tök, Óriás), Véger Ferenc (Palkó, Tik), Ormay Mária (Csizmászkandúr, Kocsis, Krokodil, Egér)

011- 23.02.1958.

МАЧАК У ЧИЗМАМА

П: (---), Р: Миливоје Радаковић, С: К: и КЛ: Шандор Хартиг

Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер
Гл: Миливоје Радаковић (Краљ Бифтек, Срдан, Џин), Иванка Бибин (Принцеза Пуслица), Феодор Тапавички (Министар Небрига, Златан), Биба Путник (Мачак Марко), Стеван Марионцу (Кмет, Тик, Ток, Туња) – (Крокодил, Кочијаш, Миш)

012- 25.04.1958.

AZ ARANYKAKAS

I: Marija Kulundžić, D: és B: Hartig Sándor

V: Hartig Sándor, Ormay Mária, Máthé Imre, Véger Ferenc.

Sz: Váradi Hajnal (Mesélő), Ormay Mária (Anyó, Tűz), Máthé Imre (Apó), Kálmán Irénke (Tyúk), Fa József (Kakas), Kovács István (1. őr), Véger Ferenc (Császár, Kincsek), Dovat János (2.őr)

013- 05.05.1958.

ЗЛАТАН ПЕТЛИЋ

П: Марија Кулунџић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Имре Мате, Марија Ормаи. Гл: Загорка Богдановић (Приповедач, Кока), Душан Петровић (Петео), Милутин Мирковић (Деда), Љиљана Ребезов (Бака, Ватра), Стеван Марионцу (Цар), Аца Шабјер (1. Стражар), Стојан Нотарош (2. Стражар, дукати)

014- 29.11.1958.

ПРИЧА О ЧАРОБНОЈ КЕСИЦИ СРЕЋКИЦИ

П: Јан Малик, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер, Јожеф Фа, Имре Мате.

Гл: Марија Чекада (Зоран), Евгенија Ребезов (Зорица), Јован Антић (Деда Гога), Љиљана Ребезов (Баба Рога), Загорка Богдановић (Жена), Светозар Недељковић (Чика Срећко), Миливоје Радаковић (Спикер)

015- 04.12.1958

MESE A VARÁZSZACSKÓRÓLI: Jan Malik, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
V: Hartig Sándor, Véger Ferenc, Ormay Mária, Máthé Imre, Fa József.

Sz: Kiss Erzsébet (Hajnalka), Véger Ferenc (Zolika, Bemondó), Máthé Imre (Apó), Ormay Mária (Anyó), Tusnek Otília (Asszony), Fa József (Szerencse bácsi)

016- 01.02.1959.

БРИСАЛИЦА ПОРЕД МОРА

П: Алберт Паплер, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг,

Ан: Ференц Вегер, Имре Мате, Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Јожеф Фа.

Гл: Феодор Тапавички (Мика, детектив), Стеван Марионцу (Марко, рибар добричина, Директор Позоришта лутака), Јован Антић (Бане, рибар поварењак), Милутин Мирковић (Ђока, чамџија, пијаница), Милица Радаковић (Брисалица, уметница сликарка), Миливоје Радаковић (Стеван, млади рибочувар)

017- 08.02.1959.

KENCEFICE KALANDJAI

I: Papler Albert, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Véger Ferenc, Máthé Imre, Hartig Sándor, Ormay Mária, Fa József. Sz: Véger Ferenc (Miki detektív), Máthé Imre (Jóska, Jőlelkű halász), Kovács István (Bandi rosszlelkűhalász), Babinszky István (Gyurka, részeges), Ormay Mária (Kencefice színésznő), Fa József (Pista, halászőr, Bábszínház igazgató)

018- 14.03.1959.

ЗАМЧИЋ ЧАРДАЧИЋ

П: С.Маршак, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Ференц Вегер, Шандор Хартиг, Ружица Турински, Имре Мате, Ђерђи Ормаи, Матија Ормаи

Гл: Машо Топић (Добри деда, Медвед), Стеван Мишић (Зли деда, Вук), Љиљана Ребезов (Жаба, Дуца), Загорка Богдановић (Миш, Лија), Милутин Мирковић (Петео, Жеж)

019- 06.04.1959.

TORNYOCSKAI: S.Marsak, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
V: Véger Ferenc, Hartig Sándor, Turinski Ružica, Máthé Imre, Fa József, Ormay Mária

Sz: Fa József (Jó apó, Kakas), Máthé Imre (Gonosz apó, Medve), Véger Ferenc (Egér, Sün), Ormay Mária (Béka), Kovács István (Farkas), Tusnek Otília (Béke)

Сезона 1959/60

020- 11.10.1959.

ШУМСКА ДЕЦА

П: Према бајди «Мишко Међедовић» Буда Гудурића,
Др., Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг
Ан: Ференц Вегер, Имре Мате, марија Ормаи, Шандор
Хартиг, Јожеф Фа, Ружица Турински, Гл: Евгенија
Ребезов (Чупавко, Мачак Раша), Јован Антић (Меда,
Лав, чувар шуме, Петао), Љиљана Ребезов (Медоња,
Кртица), Лидија Булајић (Меда мишко), Загорка
Богдановић (Мајмун Гаша), Лепосава Лазаров (Тетка
Лија), Феодор Тапавички (Зека, Шаров Гаров, Јеж)
Стеван Марионцу (Вук, Учитель)

021- 18.10.1959.

AZ ERDŐ GYERMEKEI

I: Buda Gudurić «Miško Mededović» mesejáték nyomán.
Dr: R: és B: Hartig Sándor
V: Véger Ferenc, Máthé Imre, Ormay Mária, Hartig Sándor,
Fa József, Turinski Ružica, Sz: Véger Ferenc (Kócos
Pista, Miska medve), Babinszky István (Medveapó, Oro-
szlán), Ormay Mária (Medveanyó, Maki majom, Vakond),
Fa József (Kandúr Marci, Kakas), Tusnek Otília (Nyuszi,
Rókanéni), Kovács István (Sün)

022- 06.12.1959.

БЕЛИ ГОЛУБ

П: Јован Алексић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг
Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер,
Јожеф Фа, Имре Мате, Ружица Турински
Гл: Јован Антић (Мајстор Лука, Први агент полиције),
Загорка Богдановић (Мајсторица), Евгенија Ребезов
(Небојша, шегрт), Милутин Мирковић (Деда Ива,
Други илегалац), Феодор Тапавички (Шурић, Први
илегалац), Стеван Марионцу (Рањени партизан, Други
агент полиције)

023- 13.12.1959.

FEHÉR GALAMB

I: Aleksić Jovan, R: D: és B: Hartig Sándor
V: Hartig Sándor, Véger Ferenc, Máthé Imre, Turinski
Ružica, Fa József, Sz: Babinszky István (Jóska Szabómester),
Ormay Mária (Mesterné), Véger Ferenc (Ferenc segéd,
1. titkosrendőr), Fa József (1. partizán), Máthé Imre (Sebe-
sült partizán), Kovács István (Laci inas, 2. titkosrendőr)

024- 27.12.1959.

ПАТКИЦА ЖУТКИЦА

П: Н.Гернатова – Т.Гуревичова, Пр: Анкица Фран, Р: С:
и КЛ: Шандор Хартиг
Ан: Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Марија Ормаи,
Ружица Турински, Имре Мате, Јожеф Фа
Гл: Евгенија Ребезов (Аленка), Загорка Богдановић
(Лисица), Стеван Марионцу (Јеж), Један глумац и дете
из публике (Паткица)

025- 27.02.1960.

SÁRGACSŐRŰ KISKACSA

I: Gernatova N. – Gurevicsova T. R: D: és B: Hartig Sándor
V: Hartig Sándor, Véger Ferenc, Ormay Mária, Turinski
Ružica, Máthé Imre, Fa József, Sz: Kiss Erzsébet (Katica),
Ormay Mária (Róka), Véger Ferenc (Sün), Egy színész és
egy gyermek aközönségből (Kiskacsa)

Сезона 1960/61

026- 04.12.1960.

СРЕБРНА ФРУЛИЦА

П: Деже Силађи, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела
Хартиг, М: Маргит Њараи, Геза Месарош.
Ан: Ференц Вегер, Марија Ормаи, Шандор Хартиг,
Јожеф Фа, Имре Мате, Ружица Турински, Гл: Феодор
Тапавички (Мали Јанко), Загорка Богдановић
(Старица вила, Принцеза, Миш), Стеван Марионцу
(Краљ, Добошар, Приповедач), Милутин Мирковић
(Министар, Први паж), Јован Антић (Коњ, Змај, Други
паж)

027- 09.12.1960.

EZÜSTFURULYA

I: Szilágyi Dezső, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gi-
zella, Z: Nyáray Margit és Mészáros Géza
V: Véger Ferenc, Ormay Mária, Máthé Imre, Hartig Sándor,
Fa József, Turinski Ružica, Sz: Véger Ferenc (Jankó),
Ormay Mária (Vénasszony, Királykisasszony), Fa József
(Király, Mesélő), Máthé Imre (Miniszter, Kisbíró), Kovács
István (Táltos, I. darabont), Bajtai György (Sárkány, II. da-
rabont), Ormai Hajnalka (Egér)

028- 19.02.1961.

ЧАРОВНО ЛОНЧЕ

П: Вида Таупер – Вили Нови, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Маргит Њараи

Ан: Ференц Вегер, Шандор Хартиг, Имре Мате, Марија Ормаи, Ружица Турински, Михаљ Катин, Гл: Евгенија Ребезов (Мојца), Стеван Марионцу (Лончар), Загорка Богдановић (Лисица, Вила), Феодор Тапавички (Зечић, Медвед), Јован Антић (Вук)

029- 26.02.1961.

VARÁZSBÖGRE

I: Tauper Vida – Novi Vili, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Véger Ferenc, Hartig Sándor, Máthé Imre, Ormay Mária, Turinski Ružica, Sz: Kovalik Erzsébet (Iluska), Máthé Imre (Gölöncsér), Ormay Mária (Róka), Kovács István (Nyszi), Véger Ferenc (Medve), Babinszky István (Farkas), Kálmán Irén (Tündér)

030- 17.06.1961.

ТРИ ЈАПЕТА

П: Миклош Месел, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Имре Мате, Ференц Вегер, Ружица Турински, Марија Ормаи, Шандор Хартиг, Гл: Војислава Станић (Клемпа), Јелена Обрадовић (Буца), Евгенија Ребезов (Маза), Љиљана Ребезов (Мама), Јован Антић (Вук), Загорка Богдановић (Лија), Феодор Тапавички (Медвед)

Сезона 1961/62

031- 11.09.1961.

A HÁROM KIS GIDA

I: Mészöly Miklós, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella, Z: Bauer József

V: Turinski Ružica, Véger Ferenc, Máthé Imre, Ormay Mária, Hartig Sándor, Sz: Kovalik Erzsébet (Csibi), Váradi Hajnalka (Ugri), Kálmán Irén (Buxsi), Novotni Ilona (Mama), Kovács István (Farkas), Ormay Mária (Róka), Máthé Imre (Medve)

032- 26.11.1961.

ЧАРОВНЕ ТИКВЕ

П: Х.Хоџа, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Имре Мате, Марија Ормаи, Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Ружица Турински, Михаљ Катин, Гл: Петар Петковић (Хон Мо), Загорка Богдановић (Ин Ок, Змија), Неда Спасојевић (Мун), Стеван Марионцу (Нал Бу, Приповедач), Милутин Мирковић (Роб), Бора Атанасковић (Див, Чиновник), Евгенија Ребезов (Златни дечак, Жеж), Јелица Станић (Ласта)

033- 10.12.1961.

A VARÁZSTÖK

I: H. Hodzsa, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella, Z: Bauer József

V: Máthé Imre, Ormay Mária, Hartig Sándor, Véger Ferenc, Turinski Ružica, Katin Mihály, Sz: Véger Ferenc (Hon Mo), Ormay Mária (In Ok, Kígyó), Funtek Mária (Mun), Fa József (Nal Bu, Mesemondó), Máthé Imre (Rabszolga), Fischer Károly (Hivatalnok, Óriás), Váradi Hajnal (Aranyfű, Sün), Kálmán Irén (Fecske)

034- 27.12.1961.

ПАТКИЦА ЖУТКИЦА И ДЕДА МРАЗ

(Представу реализовао комплетни ауторски и аниматорски ансамбл Луткарског позоришта усадањи са глумцима Народног позоришта «Тоша Јовановић».)

035- 27.12.1961.

TÉLAPÓ ÉS A SÁRGACSORŰ KISKACSA

(Predstavu realizovao kompletni autorski i animatorski ansambl Lutkarskog pozorišta u saradnji saglumcima Amaterskog pozorišta «Madač».)

036- 11.02.1962.

ЗЛАТНО ЈАЈЕ

П: Карољ Нотхоф, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Јосиф Бауер, Влада Варешан

Ан: Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Имре Мате, Ружица Турински, Марија Ормаи, Гл: Петар Петковић (Мајстор), Стеван Марионцу (Носоња, Вук), Милутин Мирковић (Мајмун), Загорка Богдановић (Лисица), Љиљана Ребезов (Баба Ката, Бамби)

037- 18.02.1962.

AZ ARANYTOJÁS

I: Nothof Károly, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella, Z: Bauer József, Vlada Varešan

V: Hartig Sándor, Véger Ferenc, Máthé Imre, Turinski Ružica, Ormay Mária

Sz: Máthé Imre (Hájasztemer), Véger Ferenc (Répaorrú), Ormay Mária (Maki majom, Kati néni), Kálmán Irén (Bambi), Kovács István (Farkas)

038- 08.04.1962.

ПРИНЦ ЖАБАЦ

П: Александар Поповић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Марија Ормаи, Ружица Турински, Имре Мате, Гл: Петар Петковић (Принц Жабац, Принц Лепотан), Милутин Мирковић (Клупче, Жеж), Загорка Богдановић (Циципе, Птица), Љиљана Ребезов (Принцеза Људмила), Неда Спасојевић (Принцеза Бисерка)

039- 15.04.1962.

AZ ELVARÁZSOLT KIRÁLYFI

I: Popović Aleksandar, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella, Z: Bauer József

V: Hartig Sándor, Ormay Mária, Véger Ferenc, Turinski Ružica, Máthé Imre, Sz: Véger Ferenc (Kutykuruty, Királyfi), Kálmán Irénke (Cincike), Fa József (Dönci), Ormay Mária (Hajnalka), Váradi Hajnal (Gyöngyi)

Сезона 1962/63

040- 30.09.1962.

ЗЛАТНИ ПЕТЛИЋ

П: Марија Кулунџић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хертиг

Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер, Имре Мате, Гл: Загорка Богдановић (Приповедач, Кока), Душан Петровић (Петао), Милутин Мирковић (Деда), Љиљана Ребезов (Бака, Ватра), Стеван Марионцу (Цар), Аца Шајбер (Први стражар), Стојан Нотарош (Други стражар, Дукати)

040- 30.09.1962.

ЗЛАТНИ ПЕТЛИЋ

П: Марија Кулунџић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хертиг

Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер, Имре Мате, Гл: Загорка Богдановић (Приповедач, Кока), Душан Петровић (Петао), Милутин Мирковић (Деда), Љиљана Ребезов (Бака, Ватра), Стеван Марионцу (Цар), Аца Шајбер (Први стражар), Стојан Нотарош (Други стражар, дукати)

041- 07.10.1962.

AZ ARANY KAKAS

I: Kulundžić Marija, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Hartig Sándor, Ormay Mária, Véger Ferenc, Máthé Imre, Sz: Váradi Hajnal (Mesélő) Ormay Mária (Anyó, Tűz), Máthé Imre (Apó), Kálmán Irénke (Tyúk), Fa József (Kakas), Véger Ferenc (Császár, Kincsek), Kovács István (I.őr), Dovat János II. őr)

042- 29.11.1962

ЛИЗИНКА

П: Алена Томашова, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер, Ружица Турински, Имре Мате, Гл: Загорка Богдановић (Лизинка), Љиљана Ребезов (Бака, Тетка), Милутин Мирковић (Продавац), Душан Петровић (Фицко)

043- 02.12.1962.

LILIKE

I: Tomasova Alena, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Hartig Sándor, Ormay Mária, Véger Ferenc, Turinski Ružica, Máthé Imre, Sz: Kálmán Irén (Lilike), Ormay Mária (Anyó), Máthé Imre (Paprika bácsi), Váradi Hajnal (Viki néni), Fa József (Buxi kutya)

044- 24.12.1962.

ДЕДА МРАЗ ИНВЕНТАРИШЕ

(Представу реализовао комплетан ауторски и аниматорски ансамбл Луткарског позоришта усаградњи са глумцима Народног позоришта «Тоша Јовановић».)

045- 28.12.1962.

TÉLAPÓ LETÁROZ

(Predstavu realizovao kompletan autorski i animatorski ansambl Lutkarskog pozorišta u saradnji sa glumcima Amaterskog pozorišta «Madač».)

046- 28.04.1963.

КУТИЈА ИГРАЧАКА

П: Карољ Нотхоф, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Ружица Турински, Ђерђи Ормаи, Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Имре Мате

Гл: Евгенија Ребезов (Евица), Љиљана Ребезов (Бора, Њау Мау, Зумбулка), Загорка Богдановић (Малецни), Милутин Мирковић (Боломбо), Стеван Марионцу (Војник), Душан Петровић (Пајац, Бумбулка, Шофер) – (Звучник, Лав)

047- 05.05.1963.

JÁTÉKDOBOZ

I: Nothof Károly, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Turinski Ružica, Ormay Györgyi, Hartig Sándor, Véger Ferenc, Máthé Imre

Sz: Mihákovits Judit (Évi), Kálmán Irén (Bandi), Váradi Hajnal (Pindurka), Véger Ferenc (Boloambo, Hangszóró), Ormay Mária (Nyau Mau, Zumbulka), Máthé Imre (Katon), Kovács István (Bumbulka, Bohóc, Sofőr)

Сезона 1963/64

048- 25.12.1963.

ДЕДА МРАЗ У БИБЛИОТЕЦИ

(Представу реализовао комплетан ауторски и аниматорски ансамбл Луткарског позоришта у сарадњи са глумцима народног позоришта «Тоша Јовановић».)

049- 28.12.1963.

TÉLAPÓ A KÖNYVTÁRBAN

(Predstavu realizovao kompletni autorski i animatorski ansambl Lutkarskog pozorišta u saradnji sa glumcima Amaterskog pozorišta «Madač»)

050- 22.03.1964.

ГРАД ЛУТАКА

П: Е. Шварц, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Ференц Вегер, Марија Ормаји, Имре Мате, Ружица Турински, Шандор Хартиг, Ђерђи Ормаи

Гл: Машо Топић (Мајстор, Вратар), Загорка Богдановић (Велика лутка, Меца, Дуца), Милутин Мирковић (Лав, Мајмун), Љиљана Ребезов (Лија), Стеван Мишић (Заповедник пацова, Змај, Псић)

051- 29.03.1964.

A JÁTEKOK VÁROSAI: Svarc E. R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
V: Véger Ferenc, Ormay Mária, Máthé Imre, Turinski Ružica, Hartig Sándor, Ormay Györgyi, Katin Mihály.
Sz: Véger Ferenc (Játékkészítő), Kálmán Irénke (Nagy baba, Mackó, Kócos Pityu), Máthé Imre (Oroszlán, Sárkány), Ormay Mária (Róka, Majom), Kovács István (A patkányok parancsnoka, Kapusbaba, Kutya)**Сезона 1964/65**

052- 11.09.1964.

ИВИЦА И МАРИЦА

П: Марија Кулунџић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Ференц Вегер, Марија Ормаи, Шандор Хартиг, Имре Мате, Ђерђи Ормаји, Ружица Турински, Гл: Драган Дамјановић (Ивица), Евгенија Ребезов (Марица), Машо Топић (Отац), Љиљана Ребезов (Маџиха, Вештица, Веверица), Стеван Мишић (Мачак, Птица)

053- 20.09.1964.

JANCSIKA ÉS JULISKA

I: Kulundžić Marija, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Véger Ferenc, Ormay Mária, Hartig Sándor, Máthé Imre, Ormay Györgyi, Turinski Ružica, Sz: Váradi Hajnal (Jancsika, Mókus), Kálmán Irénke (Juliska), Véger Ferenc (Apa), Ormay Mária (Mostoha, Boszorkány), Kovács István (Kandúr, Madár).

054- 22.11.1964.

ЗЛАТАН ЗУБ

П: Борислав Мркшић, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Имре Мате, Марија Ормаји, Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Ђерђи Ормаи, Ружица Турински, Гл: Машо Топић (Пит меда), Љиљана Ребезов (Пат медоња, Кртица), Драгољуба Капунац, (Тип, Цврчак), Радослава Стевић (Тап), Стеван Мишић (Зекан зубар), Стеван Марионцу (Јеж ковач), Загорка Богдановић (Лисица)

055- 23.12.1964.

ЗИМСКИ ДОЖИВЉАЈИ МАЛОГ ИВИЦЕ

(Представу реализовао комплетан ауторски и аниматорски ансамбл Луткарског позоришта у сарадњи са глумцима Народног позоришта «Тоша Јовановић».)

056- 25.12.1964.

ZIMSKI DOŽIVLJAJI MALOG IVICE*Verzija na mađarskom jeziku*

(Predstavu realizovao kompletan autorski i animatorski ansambl Lutkarskog pozorišta u saradnji sagluncima Amaterskog pozorišta «Madač».)

057- 14.02.1965.

MINGEA SALTAREATA (Loptica skočica)*Premijera na rumunskom jeziku*

S: Jan Malik, T: Elena Petrovici si Bejenar Petru, R: S: si CP: Hartig Sandor, K: Gizela Hartig
PP: Mate Imre, Ormay Maria, Hartig Sandor, Veger Ferenc, Ormay Gyorgyi, P: Damian Gheorghe (Mosul), Flora Dragina (Baba), Glura Florina (Mingea), Lapafdat Livijus (Soldatul, Momila), Bejenar Petru (Milionerul, Clinele, I zmeu), Petrov Sava (Pusnicul, II zmeu), Turcoane Elena (Sfredelusul, II zmeu, Crainicul)

058- 11.04.1965.

AZ ARANYFOG

I: Mrkšić Borislav, R. D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: és Sz: (Predstavu realizovao kompletan autorski i animatorski ansambl lutkarskog pozorišta u saradnji sa glumcima Amaterskog pozorišta «Madač».)

059- 19.04.1965.

ЈАЗАВАЦ И ШКОЛА

П: Штефан Хорија – Богдан Тудор, Пр: Ливије Гуцу, Р: и КЛ: Миливоје Радаковић, С: Милета Лесковац, М: Душан Стулар.

Ан: Шандор Хартиг, Ђерђи Ормаи, Ференц Вегер, Марија Ормаи, Имре Мате, Михајло Катин, Марија Кала., Гл: Емилија Обрадовић (Јазавац-ученик), Анкица Живни (Веверица-ученик), Јевто Душановић (Меда-ученик), Јелена Слепчевић (Зеџ-ученик), Милан Путниковић (Меда-учитељ), Саша Крављанац (Лија-продавачица), Ружица Надажди (Тетка Српа)

Сезона 1965/66

060- 25.09.1965.

ИВИЦА ЧУПАВКО – ТВРДОГЛАВКО

П: Јозеф Пер, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Ференц Вегер, Кристина Надашкић, Нада Николић, Марија Ормаи, Ђерђи Ормаи, Шандор Хартиг, Гл: Загорка Богдановић (Ивица Златана), Машо Топић (Деда), Љиљана Ребезов (Бакица, Лија, Лукавко), Марија Ормаи (Чупавко), Ђерђи Ормаи (Риђана), Стеван Марионцу (Диригент)

061- 26.10.1965.

ПРИЧА О КЕСИЦИ СРЕЂКИЦИ

П: Јан Малик, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг

Ан: Кристина Надашкић, Нада Николић, Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ференц Вегер, Гл: Нада Николић (Зоран), Кристина Надашкић (Зорица), Машо Топић (Деда Гога), Љиљана Ребезов (Баба Рога, Жена), Стеван Марионцу (Чика Срећко)

062- 02.12.1965.

ЛЕТ КРОЗ ВАСИОНУ

П: Миливоје Радаковић, Р: Шандор Хартиг, КЛ: Миливоје Радаковић – М.Сарваш, С: Милета Лесковац

Ан: Ференц Вегер, Марија Ормаи, Нада Николић, Кристина Надашкић, Ђерђи Ормаи, Гл: Љиљана Ребезов (Жарко), Загорка Богдановић (Перица), Стеван Марионцу (Глас новинара, ТВ спикер, Вођа дембеланума), Стеван Мишић (Дуленце, Други стражар, Становник Дембеланума), Машо Топић (Први стражар, Робот на Венери, Марсовац)

063- 07.12.1965.

UTAZÁS A VILÁGŰRBEN

Radaković Milivoje, R: Hartig Sándor, B: Milivoje Radaković – M. Szarvas, D: Mileta Leskovac

V: Véger Ferenc, Ormay Mária, Nada Nikolić, Kristina Nadaškić, Ormay Györgyi, Sz: Váradi Hajnal (Žarko), Ormay Mária (Perica), Kovács István (Dulence), Véger Ferenc (Újságárús, II- őrszem, TV bmondó, Bergengócia lakója, Marslakó), Fischer Károly (I. őrszem, Robot, Bergengócia vezére)

064- 23.12.1965.

НОВОГОДИШЊА ЛУТРИЈА

(Представу реализовао комплетан ауторски и аниматорски ансамбл Луткарског позоришта у сарадњи са глумцима Народног позоришта «Тоша Јовановић».)

065- 25.12.1965.

ÚJÉVI SORSOLÁS

(Predstavu realizovao kompletan autorski i animatorski ansambl Lutkarskog pozorišta u saradnji sa glumcima Amaterskog pozorišta «Madač».)

066- 20.03.1966.

ПУТОВАЊЕ МИШКА ВЕВЕРИЋА

П: Јене Тершански, Др: Ђерђ Кардош, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг

Ан: Ференц Вегер, Кристина Надашкић, Нада Николић, Шандор Хартиг, Марија Ормаи, Ђерђи Орми, Михал Катин, Гл: Хајналка Варади (Мишко Веверић), Кристина Надашкић (Мица веверица), Љиљана Ребезов (Роко, Туња), Стеван Марионцу (Атари, Крокодил, Слон, Шуга), Милутин Мирковић (Бумба, Мек-Мек), Марија Ормаи (Сова Друга веверица), Машо Топић (Медвед, Ап Апира), Нада Николић (Жирафа, Прва веверица).

067- 24.04.1966.

MISI MÓKUS KALANDJAI

I: Tersánszky Jenő, Dr: Kardos György, R: D: és B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella

V: Véger Ferenc, Kristina Nadaškić, Nada Nikolić, Hartig Sándor, Ormay Mária, Ormai Györgyi, Katin Mihály.

Sz: Váradi Hajnal (Misi Mókus, II. mókus), Ormay Györgyi (Muci Mókus), Ormay Mária (Rókus Mókus Zsiráf, Suta, I mókus), Véger Ferenc (Agari, Mek-mek, Elefánt), Szántó János (Bumba, Krokodilus, Tunya), Fischer Károly (Matróz Mackó, Ap-Apira, Tigris)

За првих десет година рада Луткарског (Марионетског) позоришта у Зрењанину нису публиковани подаци о броју представа и гледалаца, за сваку сезону, мада је евиденције, засигурно било, будући да је утврђен укупан број представа и гледалаца после прве деценије постојања, а он износи 1.569 одиграних представа, које је видело 381.780 гледалаца.

О томе сведоче и поједини посебно штампани плакати са напоменама о јубиларним изласцима пред публику: маја месеца 1963. године 1000-а представа (*Кутија играчака*) и 16. фебруара 1969. године 2500-а представа (*Црвени кишобран*), са податком да је 2.500 представа видело укупно 616.400 гледалаца. Такође је, у делу образложења за доделу Октобарске награде Луткарском позоришту, 2.10.1971. године, поводом 15 година рада, наведен податак да је за деценију и по Луткарско позориште у Зрењанину, и још 116 других места, извело 3.002 представе, које је видело 712.320 гледалаца.

Увођењем „Алманаха позоришта Војводине“, од сезоне 1966/67, са обавезом свих професионалних позоришта да достављају нумеричке податке о својој продукцији, рад зрењанинског Луткарског позоришта, доцније, Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“, и у том сегменту пратимо у континуитету.

ЛУТКАРСКО ПОЗОРИШТЕ - ЗРЕЊАНИН

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1966/67 – 1975/76

Сезона 1966/67

068- 02.10.1966.

ЗЕЧЈА ШКОЛА

П: Пенчо Манчов, Р: С: КЛ: и ИМ: Шандор Хартиг
 Ан: Шандор Хартиг, Ференц Вегер, Вишња Каузларић
 Мандић, Ђерђи Лацко, Марија Ормаи, Кристина
 Надашкић, Михајло Катин, Гл: Машо Топић (Учитељ
 Зека), Марија Ормаи (Мама Зечица, Ката), Хајналка
 Варади (Перица, Лина), Вишња Каузларић Мандић
 (Станчо), Ђерђи Лацко (Саша), Кристина Надашкић
 (Мима), Стеван Марионцу (Приповедач)

069- 24.11.1966.

КИЋА У ЦАРСТВУ БУБА

П: Јозеф Скуп – Франк Вениг, Р: Шандор Хартиг, С: и
 КЛ: Вукица Николин
 Ан: Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Кристина
 Надашкић, Вишња Каузларић Мандић, Ђерђи Лацко,
 Гл: Загорка Богдановић (Кића), Стеван Марионцу
 (Деда, Дух), Милутин Мирковић (Др Фауст, Паук),
 Хајналка Варади (Буба мара, Сунчица), Стеван Мишић
 (Бумбар), Вишња Каузларић-Мандић (Пчела)

070- 21.12.1966.

НОВОГОДИШЊА ЈЕЛКА

П: Ђорђина Јанковић, Р: Миливоје Радаковић, С:
 Милета Лесковац, КЛ: Шандор Серваши.
 М: Душан Стулар
 Ан: Марија Ормаи, Кристина Надашкић, Вишња
 Каузларић Мандић, Ференц Вегер, Ђерђи Лацко,
 Стеван Марионцу, Крста Бјелчевић, Гл: Јелена
 Слијепчевић (Кића), Синиша Радосављевић (Месец),
 Миливоје Радаковић (Приповедач)

071- 08.01.1967.

A CSODÁLATOS PÁPASZEM

I: Nothof Károly, R: D: B: és Z: Hartig Sándor
 V: Kristina Nadaškić, Véger Ferenc, Ormay Mária, Har-
 tig Sándor, Nada Nikolić, Sz: Véger Ferenc (Péter bácsi,
 Bagoly), Ormay Mária (Varjú, Róka), Váradi Hajnal (Kan-
 dúr Marci), Kovács István (Maki majom), Máthé Imre
 (Farkas)

072- 27.02.1967

ТРИ ЈАРЕТА

П: Миклош Месељ, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, М:
 Јосиф Бауер
 Ан: Кристина Надашкић, Ђерђи Лацко, Вишња
 Каузларић Мандић, Стеван Марионцу, Марија Ормаи,
 Шандор Хартиг, Гл: Кристина Надашкић (Клемпа),
 Загорка Богдановић (Буца, Лија), Хајналка Варади
 (Маза), Љиљана Ребезов (Мама), Машо Топић (Вук),
 Стеван Марионцу (Меда)

073- 28.02.1967.

A HÁROM KIS GIDA

I: Meszöly Miklós, R: D: és B: Hartig Sándor
 V: Kristina Nadaškić, Lackó Györgyi, Višnja Kauzlarić
 Mándić, Stevan Marioncu, Ormay Mária, Hartig Sándor.
 Sz: Ormay Mária (Róka, Kecse mama), Kálmán Irénke
 (Csibi), Váradi Hajnal (Ugri), Lackó Györgyi (Buksi),
 Kovács István (Farkas), Máthé Imre (Medve)

074- 09.04.1967.

PITYU A BOGARAK ORSZÁGÁBAN

I: Szkupa Jozef – Wenig Frank, R: Hartig Sándor, D: és B:
 Vukica Nikolin
 V: Ormay Mária, Stevan Marioncu, Lackó Györgyi, Višnja
 Kauzlarić Mándić, Kristina Nadaškić, Sz: Máthé Imre (Na-
 gyapó), Váradi Hajnal (Pityu), Szántó János (Dr Fauszt,
 Pók), Fischer Károly (Szellem, Dongó), Kálmán Irén
 (Katicabogár), Ormay Mária (Méhecske)

075- 07.05.1967.

ВИТЕЗ ЛУТАЛИЦА

П: Благоје Јованов, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, М:
 Јосиф Бауер
 Ан: Марија Ормаи, Кристина Надашкић, Стеван
 Марионцу, Вишња Каузларић Мандић, Ђерђи Лацко,
 Михајло Катин, Гл: Машо Топић (Цар Мрњао),
 Загорка Богдановић (Принцеза Кармела, Сврака,
 Лутак Конферансије), Стеван Марионцу (Марчело,
 Јеж, Еским Кафеџија), Вишња Каузларић-Мандић
 (Прва веверица, Други зека), Кристина Надашкић
 (Друга веверица, Први зека), Милутин Мирковић
 (Деда Милован), Бора Атанасковић (Мачак Ромео),
 Љиљана Ребезов (Врана Ледена царица)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1966/67

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ЗЕЧЈА ШКОЛА*	68	9.289	12. Tornycska	1	32
2. КИЋА У ЦАРСТВУ Б..	51	14.760	13. Piroska és farkas	1	60
3. НОВОГОДИШЊА ЈЕ..	34	10.522	14. Mingea saltareata (rum.)	1	250
4. ВИТЕЗ ЛУТАЛИЦА	18	3.864	15. Црвенкапа	3	636
5. ТРИ ЈАРЕТА	21	8.410	16. Лоптица скочица	7	2.900
6. A CSODÁLATOS PÁR..	3	291	17. Златан петлић	1	80
7. A HÁROM KIS GIDA	3	326	18. Замчић чардацић	2	198
8. PITYU A BOGARAK..	11	3.469	19. Прича о кесици срећкици	3	523
9. Misi mokus kalandjai**	13	4.763	20. Путовање Мишка Веверића	32	10.915
10. Mese a varázszacskóról	3	624	21. Чудесне наочари	7	1.225
11. Utazás a világűrben	2	1.120	22. Ugro-bugró labdácška	2	1.100
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 287			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 75.357		

Сезона 1967/68

076- 29.10.1967.

ЦРВЕНИ КИШОБРАН

П: Вишња Стахуљак, Р: С: КЛ: и ИМ: Шандор Хартиг, К: Ђенђи Босиљков

Ан: Марија Ормаи, Вишња Каузларић-Мандић, Стеван Марионцу, Кристина Надашкић, Драган Крсмановић. Гл: Милутин Мирковић (Добри слуга), Вишња Каузларић-Мандић (Кишобран) Стеван Марионцу (Газда), Машо Топић (Месец, Брат), Марија Ормаи (Месечева мајка), Драган Крсмановић (Деда, Мушкарац), Кристина Надашкић (Баба Жена)

077- 30.10.1967.

PIROS ESERNYŐ

I: Stahuljak Višnja, R: D: B: és Z: Hartig Sándor, Rk: Boszilykó Gyöngyi.

V: Ormay Mária, Višnja Kauzlaric-Mandić, Stevan Marioncu, Kristina Nadaškić, Dragan Krsmanović, Sz: Szántó János (Palkó, Jó szolgál), Váradi Hajnal (Piros esernyő, Anyó, Asszony), Fischer Károly (Gazda, Hold, Testvér, Férfi), Ormay Mária (Holdanyó), Kószó János (Apó)

078- 20.12.1967.

НОВОГОДИШЊИ ПОКЛОН

П: Р: С: КЛ: и ИМ: Шандор Хартиг

Ан: Вишња Каузларић-Мандић, Марија Ормаи, Кристина Надашкић, Стеван Марионцу, Драган Крсмановић, Гл: Вишња Каузларић-Мандић (Перица), Кристина Надашкић (Фифи), Марија Ормаи (Бака), Милутин Мирковић (Дежурни), Стеван Марионцу (Директор циркуса), Драган Крсмановић (Музичар)

079- 21.12.1967.

ÚJÉVI AJÁNDÉK

I: R: D: B: és Z: Hartig Sándor

V: Kristina Nadaškić, Višnja Kauzlaric Mandić, Ormay Mária, Stevan Marioncu, Dragan Krsmanović, Sz: Szántó János (Ügyeletes), Fischer Károly (Cirkuszigazgató, Zenész), Ormay Mária (Anyó), Váradi Hajnal (Pityu), Kovács István (Fifi), Hartig Sándor (Festő)

080- 10.03.1968.

КЕКЕЦ

П: Јосип Вандот, Р: Стеван Марионцу, С: Влада Ребезов,
 КЛ: Вукосава Николин, М: Јосиф Бауер
 Ан: Марија Ормаи, Кристина Надашкић, Стеван
 Марионцу, Вишња Каузларић-Мандић, Гл: Вишња
 Каузларић-Мандић (Кекец), Кристина Надашкић
 (Тинка), Стеван Марионцу (Беданец), Марија Ормаи
 (Мајка, Мена), Милутин Мирковић (Кособрин),
 Драган Крсмановић (Мишњек)

081- 11.03.1968..

КЕКЕС

I: Vandot Josip, R: Stevan Marioncu, D: Vlada Rebezov, B:
 Vukosava Nikolin, Z: Bauer József
 V: Ormay Mária, Kristina Nadaškić, Stevan Marioncu,
 Višnja Kauzlarić-Mandić, Dragan Krsmanović, Sz: Váradi
 Hajnal (Kekes), Kálmán Irén (Panni), Ormay Mária (Any-
 uka, Pluska), Fischer Károly (Misnyek, Bedanec), Szántó
 János (Kis bácsi)

082- 19.05.1968.

ДЕЧАК И ПАС

П: Р: С: КЛ: и ИМ: Шандор Хартиг
 Ан: Вишња Каузларић-Мандић, Кристина Надашкић,
 Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Драган Крсмановић,
 Гл: Вишња Каузларић-Мандић (Перица), Кристина
 Надашкић (Фифи), Марија Ормаи (Бака), Милутин
 Мирковић (Дежурни), Стеван Марионцу (Директор
 циркуса), Драган Крсмановић (Музичар)

083- 20.05.1968.

PITYU ÉS A KUTYA

I: R: D: és Z: Hartig Sándor
 V: Višnja Kauzlarić-Mandić, Ormay Mária, Dragan
 Krsmanović, Kristina Nadaškić, Stevan Marioncu.
 Sz: Váradi Hajnal (Pityu), Ormay Mária (Anyó), Szántó Já-
 nos (Ügyeletes), Fischer Károly (Zenész, Cirkuszgazgató),
 Kovács István (Pojáca, Fifi), Hartig Sándor (Festő)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1967/68

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ЦРВЕНИ КИШОБРАН	72	16.831	11. Piroska és farkas	1	46
2. НОВОГОДИШЊИ ПОК..	36	8.944	12. Зечја школа	33	13.618
3. КЕКЕЦ	29	7.509	13. Кића у царству буба	8	3.040
4. ДЕЧАК И ПАС	7	1.441	14. Три јарета	11	2.841
5. PIROS ESERNYŐ	19	4.974	15. Витез луталица	8	1.318
6. ÚJÉVI AJÁNDÉK	3	476	16. Tornyočka	1	41
7. КЕКЕС	4	397	17. Utazás a világyűben	3	1.182
8. PITYU ÉS A KUTYA	3	146	18. Pityu a bogarak ország..	6	1.458
9. Лоптица скочица	1	49	19. A három kis gida	5	1.323
10. Лет кроз васиону	3	964			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 253			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 66.598		

Сезона 1968/69

084- 01.10.1968.

ПРИЧА СА МОРА

П: Душица Манојловић, Р: Марија Кулунџић, С: и КЛ: Гага Вуковић, М: Срђан Барић

Ан: Кристина Надашкић, Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Гл: Елза Милошевић (Девојчица), Јанко Врбњак (Боливар), Вера Јовановић (Дечак), Вера Томов (Риба Злата), Љубомир Кољић (Рак), Милета Јукић (Пуж), Нада Матић (Хоботница), Добрила Лазаревић (Мајка сардина и три сина), Милорад Гагић (Морско магаре)

085- 03.11.1968.

MESE A TENGERRŐL

I: Manojlović Dušica, R: Ormay Mária, D: és B: Vuković Gaga, Z: Barić Srđan

V: Kristina Nadaškić, Stevan Marioncu, Ormay Mária, Višnja Kauzlarić Mandić, Lackó Györgyi, Sz: Váradi Hajnal (Kislány, Aranyhal), Pécsi Erzsébet (Kisfiú, Tengeri csacsi), Kovács István (Kiskutya), Fischer Károly (Rák), Kálmán Irén (Csiga, Ring-li mama és 3 fia, Tengeri ló)

086-18.12.1968.

БАЈКА О НОВОЈ ГОДИНИ

П: Љубиша Ђокић, Р: и КЛ: Шандор Хартиг, С: Влада Ребезов

Ан: Стеван Марионцу, Кристина Надашкић, Марија Ормаи, Мирјана Мијатов, Ђерђи Лацко, Гл: Мирјана Мијатов (Приповедач), Милутин Мирковић (Деда Лаза), Кристина Надашкић (Унука), Стеван Марионцу (Календар, Децембар), Љиљана Ребезов (Баба, Кошава), Загорка Богдановић (Принцеза), Вишња Каузларић-Мандић (Зека)

087- 21.12.1968.

MESE AZ ÚJÉVRŐ

I: Đokić Ljubiša, R: és B: Hartig Sándor, D: Rebezov Vlada

V: Stevan Marioncu, Kristina Nadaškić, Ormay Mária, Mirjana Mijatov, Lackó Györgyi, Sz:Pécsi Erzsébet (Mesemondó,Nyuszi), Szántó János (Matyó apó), Váradi Hajnalka (Királykisasszony, Unoka), Zádor Imre (Bölcs apó), Kovács István (Jégszívű), Ormay Mária (Varázsló, Vihar)

088- 16.03.1969.

ОСТРВО ИСПУЊЕНИХ ЖЕЉА

П: Војтек Цинибулк, Р: и ИМ: Шандор Хартиг, С: Влада Ребезов

Ан: Вишња Каузларић-Мандић, Кристина Надашкић, Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Мирјана Мијатов, Ђерђи лацко, Ержебет Печи., Гл: Вишња Каузларић-Мандић (Приповедач), Мирјана Мијатов (Мића), Љиљана Ребезов (Чара Мара), Стеван Марионцу (Гусарски капетан, Дух мора), Бора Атанасковић (Кормилар Сам, Дух Плавог бисера), Милутин Мирковић (Рибар)

089- 23.03.1969.

VARÁZSSZIGET

I: Cinibulk Vojtech, R: B: és Z: Hartig Sándor, D: Rebezov Vlada

V: Pécsi Erzsébet, Ormay Mária, Stevan Marioncu, Kristina Nadaškić, Višnja Kauzlarić-Mandić, Mirjana Mijatov. Sz: Ormay Mária (Mesélő, Csiribű anyó), Kovács István (Kalózkapitány), Pécsi Erzsébet (Peti), Zádor Imre (Kormányos, Som, A kék gyöngy szelleme), Szántó János (Halász, Pedro)

090- 10.06.1969.

ЗАРОБЉЕНА ПРИНЦЕЗА

П: Љубиша Ђокић, Р: и КЛ: Шандор Хартиг, С: Влада Ребезов

Ан: Стеван Марионцу, Кристина Надашкић, Марија Ормаи, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Гл: Мирјана Мијатов (Приповедач), Милутин Мирковић (Дедица), Кристина Надашкић (Унука), Стеван Марионцу (Стогодан, Ледено срце), Љиљана Ребезов (Чаробница, Кошава), Загорка Богдановић (Принцеза), Вишња Каузларић Мандић (Зека)

091- 30.06.1969.

ЗЕКО, ЗРИКО И ЈАЊЕ

П: Бранко Михаљевић, Р: Стеван Марионцу, КЛ: Кристина Надашкић, С: Влада Ребезов

Ан: Вишња Каузларић-Мандић, Мирјана Мијатов, Ержебет Печи, Марија Ормаи, Кристина Надашкић, Ђерђи Лацко, Стеван Марионцу, Гл: Вишња Каузларић-Мандић (Зеко, Друга лија), Мирјана Мијатов (Зрико), Загорка Богдановић (Јагње), Стеван Марионцу (Вук), Љиљана Ребезов (Лисица), Милутин Мирковић (Ловац)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1968/69

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ПРИЧА СА МОРА	25	6.061	12. Витез луталица	2	479
2. БАЈКА О НОВОЈ ГОД..	39	7.610	13. Црвени кишобран	8	1.111
3. ОСТРВО ИСП. ЖЕЉА	34	7.152	14. Кекец	22	6.536
4. ЗАРОБЉЕНА ПРИНЦЕЗА	2	1.080	15. Дечак и пас	51	14.234
5. ЗЕКО ЗРИКО И ЈАЊЕ	1	70	16. Tornycska	1	131
6. MESE A TENGERRŐL	2	132	17. Utazás a világűrben	1	500
7. MESE AZ ÚJÉVRŐL	3	450	18. A három kis gida	3	42
8. VARÁZSSZIGET	11	2.970	19. Piros esernyő	5	586
9. Замчић чардацић	5	932	20. Kekec	7	2.195
10. Лет кроз васиону	2	1.000	21. Pityu és a kutya	11	3.195
11. Три јарета	5	874			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 240			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 57.340		

Сезона 1969/70

092-25.10.1969.

AZ ELRABOLT KIRÁLYKISASSZONY

I: Đokić Ljubiša, R: és B: Hartig Sándor, D: Rebezov Vlada

V: Stevan Marioncu, Kristina Mirkov, Ormay Mária, Lackó Györgyi, Pécsi Erzsébet, Sz: Szántó János (Matyó apó), Várad Hajnalka (Unoka Iluska, Királykisasszony), Zádor Imre (Bölcs Apó), Pécsi Erzsébet (Nyuszi, Mesemondó), Kovács István (Jégszívű), Ormay Mária (Varázsló, Vihar)

093- 21.12.1969.

ТРИ СНЕШКА БЕЛИЋА

П: Милан Павлик, Р: Мирослав Ујевић, С: Зоран Стефановић, КЛ: Гага Вуковић

Ан: Мирјана Мijatов, Ержебет Печи, Кристина Мирков, Марија Ормаи, Стеван Марионцу, Ђерђи Лацко, Гл: Милутин Мирковић, (Први Снешко), Бора Атанасковић (Други снешко), Стеван Марионцу (Трећи снешко), Кристина Мирков (Пас)

094- 24.12.1969.

HÁROM HÓEMBER

I: Pavlik Milan. R: Ujević Miroslav, D: Stefanović Zoran, B: Vuković Gaga

V: Mijatov Mirjana, Pécsi Erzsébet, Kristina Mirkov, Stevan Marioncu, Ormay Mária, Lackó Györgyi, Sz: Zádor Imre (I. hóember), Kovács István (II hóember, Kutya), Szántó János (III hóember)

095- 08.02.1970.

NYÚL, TŰCSÖK ÉS A BÁRÁNYKA

I: és Z: Mihaljević Branko, R: Marioncu Stevan, D: Rebezov Vlada, B: Mirkov Kristina

V: Marioncu Stevan, Mijatov Mirjana, Pécsi Erzsébet, Ormay Mária, Mirkov Kristina, Lackó Györgyi, Sz: Pécsi Erzsébet (Nyúl, III. kis róka), Várad Hajnalka (Tűcsök, II. kis róka), Kálmán Irén (Báránka, I. kis róka), Zádor Imre (Farkas), Ormay Mária (Róka anyó), Kovács István (Vadász)

096- 15.02.1970.

СЛАМНИ ВОЧИЋ

П: Иван Минати, Ад: и Р: Стеван Марионцу, С: Влада Ребезов, КЛ: Шандор Хартиг, М: Јосиф Бауер
 Ан: Кристина Мирков, Мирјана Мијатов, Ержебет Печи, Стеван Марионцу, Ђерђи Лацко, Гл: Милутин Мирковић (Деда), Стеван Марионцу (Медвед), Љиљана Ребезов (Баба), Бора Атанасковић Вук), Кристина Мирков (Лисица), Јован Царан, Миленко Павлов (Звучни ефекти)

097- 22.02.1970.

A KITÖMÖTT ÖKRÖCSKE

I: Minati Ivan, R: Marioncu Stevan, D: Rebezov Vlada, B: Hartig Sándor, Z: Bauer József
 V: Mirkov Kristina, Pécsi Erzsébet, Marioncu Stevan, Lackó Györgyi, Ormay Mária, Mijatov Mirjana, Sz: Kovács István (Apó), Ormay Mária (Anyó), Zádor Imre (Medve), Kajári István (Farkas), Pécsi Erzsébet (Ökröcske, Kakas, Tyúk)

098- 15.05.1970.

ČRVENY DAŽDNIK («Crveni kišobran»)
(Premijera na slovačkom jeziku)

N: Višna Stachul'akova, R: S: a B: Hartig Sándor, K: Đendi Bosilkov, H: Jan Nosal
 V: Mirjana Mijatova, Kristina Mirkova, Stevan Marioncu, Đerđi Lacko, Eržebet Peči, H: Jan Šifel (Dobry sluha), Ružana Šifelova (Jeho žena, Daždник), Jan Čech (Pan, Mesiac, Brat), Bohumila Korenova (Babko, Mesiacova mati), Michal Sladeček (Dedko, Gazda)

099- 05.06.1970.

БИБЕРЧЕ

П: Војин Ђорђевић, Р: Миодраг Богић, С: и КЛ: Гага Вуковић
 Ан: Марија Ормаи, Мирјана Мијатов, Кристина Мирков, Стеван Марионцу, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко, Гл: Мирјана Мијатов (Мали Биберче, Велики Биберче), Кристина Мирков (Принцеза, Птица Пратилица), Милутин Мирковић (Цар Грбоња), Миодраг Богић (Меда), Бора Атанасковић (Аждаја, Први дворјанин).

100- 18.06.197

PÖTTÖMKE

I: Đorđević Vojin, R: Bogić Miodrag, D: es B: Vuković Gaga
 V: Ormay Mária, Mijatov Mirjana, Mirkov Kristina, Marioncu Stevan, Lackó Györgyi, Pécsi Erzsébet, S: Váradi Hajnalka (Pöttömke), Ormay Mária (Anyó), Pécsi Erzsébet (Királykisasszony), Szántó János (Púpos császár), Kovács István (Vadász, Sárkány), Zádor Imre (I. Udvari bolond)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1969/70

Представа:	Број	Представа:	Број
Извођења Гледалаца		Извођења Гледалаца	
1. ТРИ СНЕШКА БЕЛ..	39 6.948	11. Острво испуњ. жеља	21 5.406
2. СЛАМНИ ВОЧИЋ	47 11.212	12. Кекец	19 7.138
3. БИБЕРЧЕ	1 75	13. Црвени кишобран	20 3.811
4. ČRVENY DAŽDNIK	2 780	14. Дечак и пас	1 69
5. AZ ELRABOLT KIRÁLY..	15 3.905	15. Зеко, Зрико и Јање	32 6.608
6. HÁROM HÓEMBER	3 440	16. Заробљена принцеза	57 17.963
7. NYÚL,TŰCSÖK ÉS A BÁR..	3 537	17. Kekec	8 2.700
8. A KITÖMÖTT ÖKRÖCS..	10 2.244	18. Varázssiget	1 126
9. PÖTTÖMKE	1 75	19. Piros esernyő	3 578
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона	
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 283		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 70.615	

Сезона 1970/71

101- 13.12.1970.

AZ ARANYHAL

I: Rabadan Vojmil, R: Ormay Mária, D: Rebezov Vlada, B: Hartig Sándor, Z: Bauer József

V: Mirkov Kristina, Ormay Mária, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Sz: Kovács István (Apó), Ormay Mária (Anyó), Pécsi Erzsébet (Aranyhal, Udvarhölgy), Mačković Tihomir (Lakáj), Kálmán Irén (Tündér)

102- 15.11.1970.

ЗЛАТНА РИБИЦА

П: Војмил Рабадан, Р: Марија Ормаи, С: Влада Ребезов, КЛ: Шандор Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Кристина Мирков, Марија Ормаи, Мирјана Шајтинац, Тихомир Мачковић, Ђерђи Лацко, Гл: Милутин Мирковић (Старац, рибар), Љиљана Ребезов (Старица), Кристина Мирков (Златна рибица), Тихомир Мачковић (Дворјанин), Мирјана Шајтинац (Дворкиња, Вила)

103- 20.12.1970.

ЗАВЕЈАНО ДВОРИШТЕ

П: Љубиша Ђокић, Р: КЛ: и С: Шандор Хартиг

Ан: Марија Ормаи, Ђерђи Лацко, Мирјана Шајтинац, Тихомир Мачковић, Шандор Хартиг, Гл: Мирјана Шајтинац (Мира, Зеца), Загорка Богдановић (Борко), Бора Атанасковић (Медвед, Деда Мраз), Милутин Мирковић (Снешко, Чика Јоца), Љиљана Ребезов (Стара година), Тихомир Мачковић (Козметичар)

104- 21.12.1970.

HÓFÚVÁS

I: Đokić Ljubiša, R: D: és B: Hartig Sándor

V: Ormay Mária, Lackó Györgyi, Šajtinac Mirjana, Mačković Tihomir, Hartig Sándor, Sz: Váradi Fischer Hajnalka (Rózszi), Pécsi Erzsébet (Gabi), Kálmán Irén (Nyuszi), Fischer Károly (Talpas, Józsi bácsi), Kovács István (Télapó, Hóember), Ormay Mária (Óév), Mačković Tihomir (Kozmetikus)

105- 28.02.1971.

ПАТКИЦА ЖУТКИЦА

П: Н.Гернатова – Т.Гуревичева, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, М: Јосиф Бауер

Ан: Марија Ормаи, Мирјана Шајтинац, Ержебет Печи, Тихомир Мачковић, Кристина Мирков, Гл: Мирјана Шајтинац (Аленка), Милутин Мирковић (Јеж), Љиљана Ребезов (Лисица)

106- 28.03.1971.

SÁRGACSŐRŰ KISKACSA

I: Gernatova N. – Gurevičeva T. R: D: és B: Hartig Sándor, Z: Bauer József

V: Ormay Mária, Šajtinac Mirjana, Mačković Tihomir, Pécsi Erzsébet, Mirkov Kristina, Sz: Pécsi Erzsébet (Katica), Kovács István (Sün), Ormay Mária (Róka)

107- 04.04.1971.

PIROSKA ÉS A FARKAS

I: Atanasković Bora – Hartig Sándor, R: és B: Hartig Sándor, D: Rebezov Vlada, Z: Hartig Júlia, Rk: Hartig Gizella, V: és S: Pécsi Erzsébet, Lalis Irén (Piro-ska), Mačković Tihomir (Farkas), Ormay Mária (Vadász, Felhő), Mirjana Šajtinac, Lackó Györgyi (Mama), Kristina Mirkov (Nagyanyó, II. madár), Hartig Sándor (Nyúl), Lackó Györgyi (I. madár)

108- 06.06.1971.

ЦРВЕНКАПА

П: Бора Атанасковић – Шандор Хартиг, Р: и КЛ: Шандор Хартиг, С: Влада Ребезов, Песме пева: Јулија Хартиг, ИЛ: Гизела Хартиг

Ан: и Гл: Ержебет Печи (Црвенкапа), Ирена Лалиш (Мала Маријана), Тихомир Мачковић (Вук), Ђерђи Лацко и Мирјана Шајтинац (Мама, Мало већа Маријана), Кристина Мирков (Бака, Друга Птица), Шандор Хартиг (Зечић), Марија Ормаи (Облак), Ђерђи Лацко (Прва птица)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1970/71

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. AZ ARANYHAL	12	2.023	12. Заробљена принцеза	18	3.565
2. ЗЛАТНА РИБИЦА	49	8.780	13. Острво испуњених жеља	9	956
3. ЗАВЕЈАНО ДВОРИШТЕ	39	7.578	14. Црвени кишобран	3	596
4. HÓFÚVÁS	12	2.114	15. Три јарета	10	1.811
5. ПАТКИЦА ЖУТКИЦА	20	3.394	16. Červený daždník (slov.)	2	301
6. SÁRGACSŐRŰ KISKAC..	1	117	17. A kitömött ökröske	2	95
7. PIROSKA ÉS A FARKAS	1	130	18. A három kis gida	2	320
8. ЦРБЕНКАПА	1	130	19. Az elrabolt királykisasszony	5	1.000
9. Зечја школа	9	992	20. Varázssziget	2	89
10. Сламни вочић	18	3.301	21. Nyúl, tücsök és a bárányka	2	89
11. Зека Зрика и Јагње	3	895	22. Piros esernyő	2	508
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 220		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 37.924			

Сезона 1971/72

109- 07.11.1971.

ХОЋУ ДА БУДЕМ ВЕЛИКИ

П: Х.Сапгир – Г.Циферов, Пр: Радивој Шажтинац, Р: Милан Тудоров, С: Влада Ребезов

КЛ: Конрад Ленкефи, М: Јосиф Бауер

Ан: Марија Ормаи, Кристина Мирков, Тихомир Мачковић, Ђерђи Лацко, Ирена Лалиш, Гл: Ирена Лалиш (Маче), Љиљана Ребезов (Мамамачка, Једноухи зец), Стеван Марионцу (Лав), Марија Ормаи (Жирафа), Кристина Мирков (Двоухи зец, Лептир), Тихомир Мачковић (Слонче)

110- 19.12.1971.

NAGY AKAROK LENNI

I: Sappgir H. – Ciferov G. R: Tutorov Milan, D: Rebezov Vlada, B: Lenkefi Konrad, Z: Bauer József

V: Ormay Mária, Mirkov Kristina, Lackó Györgyi, Lalis Irén, Mačković Tihomir, Sz: Lalis Irén (Kis macska, Kétfülű nyúl), Mačković Tihomir (Elefánt), Ormay Mária (Mama macska, Egyfülű nyúl), Fischer Károly (Oroszlán), Szántó János (Zsiráf)

111- 20.12.1971.

ДОЛАЗАК ДЕДА МРАЗА

П: Михајло Јанчкин, Р., С: и КЛ: Шандор Хартиг

Ан: Тихомир Мачковић, Марија Ормаи, Ирена Лалиш, Кристина Мирков, Ђерђи Лацко, Гл: Стеван Марионцу (Деда Мраз, Меда), Љиљана Ребезов (Стара година, Јелен), Ирена Лалиш (Нова година, Зека), Милутин Мирковић (Ловац), Кристина Мирков (Лисица), Тихомир Мачковић (Маго, Поштар)

112- 21.12.1971.

TÉLAPÓ ÉRKEZÉSE

I: Jančikin Mihajlo, R: D: és B: Hartig Sándor

V: Mačković Tihomir, Ormay Mária, Lalis Irén, Lackó Györgyi, Pécsi Erzsébet, Mirkov Kristina, Sz: Kovács István (Télapó), Ormay Mária (Óév), Lalis Irén (Újév, Őzike), Pécsi Erzsébet (Nyuszi), Szántó János (Vadász), Mačković Tihomir (Medve, Postás), Lackó Györgyi (Csacsi)

113- 19.03.1972.

МИ-ШИ-КО И МИ-ШИ-САН

П: Ксенија Стојановић, Р: Србољуб Станковић, С: Мића Поповић, КЛ: Зоја Фрковић

Ас.Р: Стеван Марионцу, М: Зоран Христић

И: Стеван Марионцу (Приповедач), Тихомир Мачковић (Господин Ми-ши-да), Кристина Мирков, Марија Ормаи (Госпођа Ми-ши-цу), Ирена Лалиш (Ми-ши-сан), ирјана Шајтинац (Ми-ши-ко), Стеван Марионцу и Ђеђи Лацко (Сунце јарко, Бели облак, Олујни ветар, Вели кинески зид)

114- 17.05.1972.

ГУЛИВЕР МЕЂУ ЛУТКАМА

П: Јозеф Пер – Лео Спачил, Пр: и Р: Иштван Лањи,

С: Влада Ребезов, КЛ: Шандор Хартиг

К: Гизела Хартиг, М: Стеван Радосављевић, Ан:

Марија Ормаи, Ђерђи Лацко, Ержебет Печи, Ирена

Лалиш, Мирјана Шајтинац, Гл: Ирена Лалиш (Зоран,

Алик), Мирјана Шајтинац (Нина, Доктор), Тихомир

Мачковић (Гуливер), Ержебет Печи (Миша), Марија

Ормаи (Баја), Ђерђи Лацко (Анка)

115- 04.06.1972.

GULIVER ÉS A BÁBOK

I: Pehr Jozef – Spacsil Leo, F: és R: Lányi István, D: Re-

bezov Vlada, B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella, Sz: Lalis

Irén (Palkó, Alik), Pécsi Erzsébet (Kati, Alik), Mačkovič

Tihomir (Guliver, Tibi), Ormay Mária (Nándi), Lackó

Györgyi (Marika), Šajtinac Mirjana (Doktor, Jancsi)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1971/72

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења		Гледалаца			
1. ХОЋУ ДА БУДЕМ ВЕЛ..	63	17.352	13. Кекец	13	2.735
2. ДОЛАЗАК ДЕДА МРАЗА	43	7.205	14. Заробљена принцеза	1	38
3. МИ-ШИ-КО И МИ-ШИ..	14	2.020	15. Острво испуњених жеља	1	270
4. ГУЛИВЕР МЕЂУ ЛУТК..	3	387	16. Az aranyhal	1	64
5. NAGY AKAROK LENNI	10	2.611	17. Sargacsörü kiskacsa	4	438
6. TÉLAPÓ ÉRKEZÉSE	11	1.390	18. Piroska és a farkas	7	2.030
7. GULIVER ÉS A BÁBOK	1	60	19. Piros esernyő	1	180
8. Златна рибица	11	1.954	20. Mese a Kekecről	4	1.033
9. Паткица жуткица	16	4.319	21. Az elrabolt királykisasszony	1	14
10. Зечја школа	11	1.392	22. Varázssziget	1	14
11. Црвенкапа	21	6.018	23. Červený daždník (slov.)	4	1.260
12. Црвени кишобран	4	1.160			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 246		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 53.944			

Сезона 1972/73

116- 05.11.1972.

ДОКТОР ДУЛИТЛ У АФРИЦИ

П: Јиржи Јарош, Др: и Р: Стеван Лањи, С: Влада Ребезов, КЛ: Шандор Хартиг, К: Гизела Хартиг
 Ан: Кристина Мирков, Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Марија Ормаи, Ђерђи Лацко, Ержебет Печи.
 Гл: Мирјана Шajтинац (Буфик), Тихомир Мачковић (Шмоклан, Коњ), Милутин Мирковић (Др Дулитл), Кристина Мирков (Белка), Ирена Тот (Фифи), Стојан Стојиљковић (Шеф банде, Поглавица), Стеван Марионцу (Главоња, Папагај)

117- 26.11.1972.

DOKTOR DOOLITTLE AZ ŐSERDŐBEN

I: Lányi István (Jiri Jaros ötlete nyomán), R: Lányi István,
 D: Rebezov Vlada, B: Hartig Sándor, Rk: Hartig Gizella
 V: Mirkov Kristina, Mirjana Šajtinac, Mačković Tihomir,
 Tóth Irén, Ormay Mária, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi.
 Sz: Zádor Imre (Doktor Doolittle), Pécsi Erzsébet (Szuszi, kutya), Ormay Mária (Riska, tehén, Fredi. Papagáj),
 Mačković Tihomir (Kóbor ló, Cinege), Stojan Stojiljković
 (Törzsfő, néger), Tóth Irén (Fifi). Kovács István (Bandavezér), Varjú Györgyi (Nagyfejű)

118- 17.12.1972.

НОВОГОДИШЊИ ЧАРОБНИ ТЕЛЕФОН

П: Радивој Шajтинац – Шандор Хартиг, Р: С: и КЛ: Шандор Хартиг, М: Јосиф Бауер
 И: Ирена Тот (Глумац, Дечак), Стеван Марионцу, Тихомир Мачковић (Папагај, Вук), Мирјана Шajтинац (Спикерка), Кристина Мирков (Лисица, Ђока), Стеван Марионцу, Марија Ормаи (Меда, Алик), Стеван Марионцу, Тихомир Мачковић (Деда Мраз), Ержебет Печи (Други дечак)

119- 19.12.1972.

ÚJÉVI VARÁZSTELEFON

I: Šajtinac Radivoj – Hartig Sándor, R: D: és B: Hartig Sándor, Z: Bauer József
 V: Mačković Tihomir, Mirkov Kristina, Tóth Irén, Ormay Mária, Pécsi Erzsébet, Sz: Szántó János (Popey), Pécsi Erzsébet (Szpíker, II.fió), Ormay Mária (Róka, Alik), Kovács István (Medve, György, Télapó), Tóth Irén (Színész, Fió), Mačković Tihomir (Farkas)

120- 18.03.1973.

ЛОПТИЦА СКОЧИЦА

П: Јан Малик, Р: Марија Кулунџић, С: и КЛ: Зона Калембер, М: Јосиф Бауер
 И: Стеван Марионцу (Деда), Кристина Мирков (Бака), Ирена Тот (Лоптица скочица, Најмлађи змајић), Мирјана Шajтинац (Саобраћајац, Птичица цвркућица, Најстарији змајић), Тихомир Мачковић (Војник артиљерац, Змај Полетај), Марија Ормаи (Пустуњак, Псић лајавић), Ержебет Печи (Средњи змајић)

121- 15.04.1973.

LABDÁCSKA PATTANKA

I: Malik Jan, R: Kulundžić Marija, D: és B: Kalember Zona,
 Z: Bauer József
 V: Ormay Mária (Anyó), Tóth Irén (Labdáska pattanka, Madár, III Sárkány), Pécsi Erzsébet (Rendő, Ijesztő, I.Sárkány), Mačković Tihomir (Katona, Remete, II.Sárkány), Szántó János, Mirkov Kristina (Apó), Kovács István (Kutya, Sárkány)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1972/73

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. Др ДУЛИТЛ У АФРИЦИ	60	16.170	12. Златна рибица	2	247
2. НОВ. ЧАРОБНИ ТЕЛЕФОН	34	9.305	13. Паткица жуткица	1	73
3. ЛОПТИЦА СКОЧИЦА	10	1.379	14. Острво испуњених жеља	6	663
4. Dr DOOLITTLE AZ ŐSER..	15	3.626	15. Ми-ши-ко и Ми-ши сан	1	18
5. ÚJÉVI VARÁZSTELEFON	11	1.840	16. Guliver és a bábok	9	1.102
6. LABDÁCSKA PATTANKA	2	251	17. Nagy akarok lenni	7	2.710
7. Гуливер међу луткама	41	12.054	18. Az elrabolt királykisasszony	1	780
8. Зечја школа	9	1.158	19. Az aranyhal	2	43
9. Хоћу да будем велики	12	3.296	20. Varázssziget	1	47
10. Заробљена принцеза	2	1.010	21. A kitömött ökröcske	1	16
11. Кекец	1	20			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 228		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 55.808			

Сезона 1973/74

122- 07.10.1973.

ВУК И ТРИ ПРАСЕТА

П: Естер Тот, Р: Шандор Хартиг, С: Влада Ребезов, КЛ: Зона Калембер, М: Јосиф Бауер

И: и Ан: Марија Ормаи (Баба), Ирена Тот (Црвенкапа), Мирјана Шајтинац (Пеца прасић), Кристина Мирков (Гњеца прасић), Ержебет Печи (Буца прасић), Тихомир Мачковић, Стеван Марионцу (Вук), Ђерђи Лацко, Марија Ормаи (Врана)

123- 25.11.1973

FARKAS ÉS A HÁROM KISMALAC

I: Tóth Eszter, R: Hartig Sándor, D: Rebezov Vlada, B: Kalember Zona, Z: Bauer József

V: Ormay Mária, Tóth Irén, Šajtinac Mirjana, Pécsi Erzsébet, Mirkov Kristina, Mačković Tihomir, Lackó Györgyi. Sz: Ormay Mária (Nagymama, Varjú), Tóth Irén (Piroska), Szántó János (Röfi), Pécsi Erzsébet (Pufa), Kálmán Irén (Nyafi), Kovács István (Farkas)

124-16.12.1973.

БАЈКА О ДЕДА МРАЗУ

П: и Р: Стеван Марионцу, С: и КЛ: Шандор Хартиг, М. Јосиф Бауер

Ан: Тихомир Мачковић, Марија Ормаи, Кристина Мирков, Мирјана Шајтинац, Ержебет Печи, Ирена Тот, И: Стеван Марионцу (Деда Мраз), Марија Ормаи (Стара година, Месец), Тихомир Мачковић (Снешко, Вук), Кристина Мирков (Крцко зечић, Друга звездица), Мирјана Шајтинац (Лија, Срђан), Ирена Тот (Љутко зечић, Прва звезда), Ержебет Печи (Весна, Снежна птица)

125- 20.12.1973.

MESE A TÉLAPÓRÓL

I: és R: Marioncu Stevan, D: és B: Hartig Sándor, Z: Bauer József

V: Mačković Tihomir, Ormay Mária, Tóth Irén, Mirkov Kristina, Lackó Györgyi, Pécsi Erzsébet, Šajtinac Mirjana Sz: Kovács István (Télapó), Ormay Mária (Óév, Hold), Kálmán Irén (Buxi nyulacska, Hajnalka), Mačković Tihomir (Hóember, Farkas), Pécsi Erzsébet (Róka, Bandi, Hómadár), Tóth Irén (Tapsi, Csillagok)

126- 17.03.1974.

БЕЛА ПРИЧА

П: Валери Петров, Пр: Ђорђе Дамјанов, Р: Милан Тудоров, С: Влада Ребезов, КЛ: Вукица Николић

Николић, М: Влада Ковачевић
Ан: Ђерђи Лацко, Мирјана Шајтинац, Ирена Тот, Кристина Мирков, Тихомир Мачковић, Марија Ормаи, И: Стеван Марионцу (Метеоролог), Мирјана Шајтинац (Ивица Јеленче), Ирена Тот (Маче), Кристина Мирков (Лисичић), Тихомир Мачковић (Маче), Марија Ормаи (Свраче)

127- 14.04.1974.

FEHÉR MESE

I: Petrov Valeri, F: Vetró Ferenc, R: Tutorov Milan, D: Rebezov Vlada, B: Nikolin Nikolić Vukica,

Z: Kovačević Vlada

V: Lackó Györgyi, Šajtinac Mirjana, Tóth Irén, Mirkov Kristina, Ormay Mária, Mačković Tihomir, Sz: Kovács István (Meteorológus), Tóth Irén (Ivica, Óz), Kálmán Irén (Cica), Ormay Mária (Róka, Szarka), Mačković Tihomir (Medve)

128- 29.06.1974

ДОЖИВЉАЈИ МАЧКА ТОШЕ

П: Бранко Ђопић, Др: и Р: Соја Јовановић, С: Миомир Денић, КЛ: Вукица Николић Николић

М: Миодраг Илић Бели

Ан: Кристина Мирков, Марија Ормаи, Мирјана Шајтинац, Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Ђерђи Лацко, И: Стеван Марионцу (Деда Триша, Крчмар, Медвед, Водени миш), Љиљана Ребезов (Мачак Тоша, Мама Сом), Михајло Фор (Пас Жућа), Тихомир Мачковић (Цига, Пољски миш), Ирена Тот (Миш пророк, Први зекан), Мирјана Шајтинац (Други зекан), Кристина Мирков (Други пољски миш)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1973/74

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ВУК И ТРИ ПРАСЕТА	45	11.016	9. Златна рибица	13	2.613
2. БАЈКА О ДЕДА МРАЗУ	48	10.140	10. Паткица жуткица	14	3.236
3. БЕЛА ПРИЧА	23	5.512	11. Кекец	5	635
4. ДОЖИВЉАЈИ МАЧКА Т..	2	900	12. Nagy akarok lenni	6	1.468
5. FARKS ÉS A HÁROM KIS..	10	1.709	13. Az aranyhal	4	659
6. MESE A TÉLAPÓRÓL	9	1.860	14. Sárgacsőrű kiskacsa	3	528
7. FEHÉR MESE	3	632	15. Mese a Kekecről	2	136
8. Хоћу да будем велики	20	4.933			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 207			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 45.977		

Сезона 1974/75

129- 23.11.1974.

TOSA MACSKA KALANDJAI

I: Ćopić Branko, R: Jovanović Soja, D: Denić Miomir, B: Nikolin Nikolić Vukica, Z: Ilić Miodrag Beli
 V: Ormay Mária, Tóth Irén, Mirkov Kristina, Mačković Tihomir, Šajtinac Mirjana, Lackó Györgyi, Sz: Ormay Mária (Tosa Macska), Kovács István (Trisa apó, Mezei egér, Nyuszi II), Tóth Irén (Egér, Nyuszi), Mačković Tihomir (Cigány, Vizi egér), Foro Mihajlo (Zsutya)

130- 24.11.1974.

ЗЕКО, ЗРИКО И ЈАГЊЕ

П: Бранко Михаљевић, Р: Стеван Марионцу, С: Влада Ребезов, КЛ: Кристина Мирков
 Ан: Марија Ормаи, Вишња Каузларић-Мандић, Мирјана Шajтинац, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко, Тихомир Мацковић
 И: Ирена Тот (Зeko), Мирјана Шajтинац (Зрико), Ержебет Печи (Зeko, Друга мала лија), Стеван Марионцу (Вук), Кристина Мирков (Мама лија), Тихомир Мацковић (Лугар)

131- 07.12.1974.

NYÚL, TÜCSÖK ÉS A BÁRÁNYKA

I: Mihaljević Branko, R: Marioncu Stevan, D: Rebezov Vlada, B: Mirkov Kristina
 V: Ormay Mária, Kauzlarić-Mandić Višnja, Šajtinac Mirjana, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Sz: Tóth Irén (Nyúl), Kovács István (Farkas, Vadász), Ormay Mária (Róka anya), Kálmán Irén (Tücsök)

132- 18.12.1974.

НОВОГОДИШЊА ПРИЧА

П: Радивој Шajтинац, Р: и С: Мирослав Ујевић, КЛ: Ђерђи Лацко, Тихомир Мацковић, М: Јосиф Бауер
 Ан: Кристина Мирков, Ирена Тот, Тихомир Мацковић, Мирјана Шajтинац, Ђерђи Лацко, Марија Ормаи
 И: Стеван Марионцу (Мргуд), Мирјана Шajтинац (Кића), Ирена Тот (Јасна, Јеленко), Тихомир Мацковић (Мића), Кристина Мирков (Весна)

133- 21.12.1974.

ÚJÉVI MESE

I: Šajtinac Radivoj, R: és D: Ujević Miroslav, B: Lackó Györgyi és Mačković Tihomir, Z: Bauer József
 V: Mirkov Kristina, Tóth Irén, Mačković Tihomir, Šajtinac Mirjana, Ormay Mária, Lackó Györgyi, Sz: Kovács István (Mogorva bácsi), Tóth Irén (Szarvas, Jutka), Kálmán Irén (Panni), Ormay Mária (Karcsi), Mačković Tihomir (Misi)

134- 15.03.1975.

ЗВЕЗДА ФИФИ

П: Драган Лукић, Р: Лилијана Арсенов, С: Влада Ребезов, КЛ: Тихомир Мацковић, Јован Царан, Ђерђи Лацко, М: Јосиф Бауер
 Ан: Јован Царан, Ђерђи Лацко, Кристина Мирков, Вишња Каузларић Мандић, Мирјана Шajтинац, Тихомир Мацковић
 И: Стеван Марионцу (Возач, Тролејбус), Мирјана Шajтинац (Фифи, Зидар), Ирена Тот (Шиваћа Машина, Весна), Јован Царан (Миша), Ержебет Печи (Жирафа, Кловн, Врабац), Кристина Мирков (Јасна), Вишња Каузларић-Мандић (Дама), Тихомир Мацковић (Дебели)

135- 27.04.1975.

FIFI A CSILLAG

I: Lukić Dragan, R: Arsenov Lilijana, B: Mačković Tihomir, Caran Jovan, Lackó Györgyi, Z: Bauer József.
 V: Caran Jovan, Lackó Györgyi, Mirkov Kristina, Kauzlarić-Mandić Višnja, Šajtinac Mirjana, Mačković Tihomir, Sz: Szántó János (Misi, Kőműves), Ormay Mária (Trolibusz), Pécsi Erzsébet (Veréb, Palkó, Gumi Zsiráf), Tóth Irén (Jutka), Kálmán Irén (Panni), Mačković Tihomir (Duci)

136- 29.06.1975.

ГУСКА НА МЕСЕЦУ

П: Стеван Пешић, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Милан Вукотић, М: Јосиф Бауер
 Ан: Вишња Каузларић-Мандић, Јован Царан, Мирјана Шajтинац, Тихомир Мацковић, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко
 И: Вишња Каузларић-Мандић (Гуска), Јован Царан (Момак), Мирјана Шajтинац (Принцеза), Тихомир Мацковић (Змај), Ержебет Печи (Зеца, Нос), Ђерђи Лацко (Чокот, Метла, Игла)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1974/75

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. TOSA MACSKA KAL..	5	1.500	9. Доживљаји мачка Тоше	33	6.870
2. ЗЕКО, ЗРИКО И ЈАГЊЕ	29	6.827	10. Три прасета	21	5.691
3. NYÚL,TŰCSÖK ÉS BAR..	10	2.671	11. Бела прича	16	4.003
4. НОВОГОД. ПРИЧА	44	14.034	12. Кекец	1	320
5. ÚJÉVI MESE	9	2.584	13. Златна рибица	8	776
6. ЗВЕЗДА ФИФИ	24	3.238	14. Fehér mese	7	2.212
7. FIFI A CSILLAG	5	482	15. Farkas és a három kismalac	9	3.361
8. ГУСКА НА МЕСЕЦУ	1	144	16. Mese a Kekecről	9	2.213
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 231			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 56.926		

Сезона 1975/76

137- 01.10.1975.

ПАРТИЗАНСКА РАЗБИ БРИГА

П: Раде Павелкић, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Борис Чершков, ИЛ: Тихомир Мачковић

М: Јосиф Бауер

И: Стеван Марионцу (Томчи), Вишња Каузларић-Мандић (Мојца), Мирјана Шажтинац (Магда), Ержебет Печи (Игор), Ђерђи Лацко (Аленка), Тихомир Мачковић (Ђакомо, Шваба), Јован Царан (Карло), Ђерђи Лацко, Јован Царан (Коњ)

138- 09.11.1975.

PARTIZÁN GONDŰZŐ

I: Pavelkić Rade, R: Arsenov Lilijana, D:, B: Čerškov Boris, BM: Mačković Tihomir, Z: Bauer József Sz: Mačković Tihomir (Tonči, Đakomo), Ormay Mária (Mo- jca), Pécsi Erzsébet, Šajtinac Mirjana (Igor), Pécsi Erzsé- bet, Caran Jovan (Karlo), Kovács István, Kauzlarić Mandić Višnja (Német katona), Caran Jovan, Lackó Györgyi (Ló), Kauzlarić Mandić Višnja, Šajtinac Mirjana, Lackó Györ- gyi, Caran Jovan (Tanulók)

139- 10.12.1975.

LUDACSKA A HOLDON

I: Pešić Stevan, F: Tolmácsy Kálmán Ilona, R: Arsenov Lili- jana, D:, B: Vukotić Milan, Z: Bauer József Sz: Ormay Mária, Kauzlarić-Mandić Višnja (Ludacska), Mačković Tihomir, Caran Jovan (Legényke), Pécsi Erz- sébet (Kinai királykisasszony, Nyúl, Orr), Kovács István, Mačković Tihomir (Sarkano), Lackó Györgyi (Szoloto, Tu, Seprő)

140- 20.12.1975.

ВЕСЕЛИ ВОЗ

П: Раде Павелкић, Р: Стеван Марионцу, С: Милан Вукотић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Влада Ковачевић

И: Вишња Каузларић-Мандић, Ержебет Печи, Мирјана Шажтинац, Ирена Тот, Ђерђи Лацко, Стеван Марионцу, Тихомир Мачковић и Јован Царан

141- 22.12.1975.

VIDÁM KISVONAT

I: Pavelkić Rade, F: Tolmácsy Kálmán Ilona, R: Mari- oncu Stevan, D: Vukotić Milan, B: Mačković Tihomir, Z: Kovačević Vlada.

Sz: Kauzlarić-Mandić Višnja, Pécsi Erzsébet, Šajtinac Mirjana, Tóth Irén, Lackó Györgyi, Marioncu Stevan, Mačković Tihomir, Caran Jovan

142- 07.02.1976.

РУЖНО ПАЧЕ

П: Х.К.Андерсен – Радослав Лазић, Пр: Вера Југовић, Р: Радослав Лазић, С: Влада Ребезов,

КЛ: Миљивоје Радаковић, ИМ: Влада Ковачевић

И: Стеван Марионцу (Приповедач), Ирена Тот (Лабудово јаје, Ружно паче, Паче-лабуд, Лабуд), Вишња Каузларић-Мандић (Патка-мајка, Лабуд-мајка), Мирјана Шажтинац (Прво паче, Кокош, Лабуд-ћерка, Друга дивља патка), Ержебет Печи (Друго паче, Прва дивља патка), Ђерђи Лацко (Треће паче), Јован Царан (Патак-отац, Мачак, Ђуран, Лабуд-отац, Ловачки пас)

143- 08.02.1976.

A RÚT KISKACSA

I: Andersen H.K.- Lazić Radoslav, R: Lazić Radoslav, D: Rebezov Vlada, B: Radaković Milivoje

Z: Kovačević Vlada

Sz: Ormay Mária (Mesemondó), Tóth Irén (Hattyútó-jás, Rút kiskacsa, Kacsa-hattyú, Hattyú), Pécsi Erzsébet, Kauzlarić-Mandić Višnja (Kacsa-mama, Hattyú-mama), Kálmán Irén, Šajtinac Mirjana (Hattyú-leány, Második kiskacsa), Tóth Irén, Pécsi Erzsébet (Második kiskacsa), Lackó Györgyi (Harmadik kiskacsa), Kovács István, Caran Jovan (Kacsa-papa, Hattyú-papa), Pécsi Erzsébet (Első vadkacsa), Izelle Károly, Caran Jovan (Kandúr, Pulyka, Vadászkutya)

144- 08.05.1976.

ШЕСТ ПИНГВИНЧИЋА

П: Борис Априлов, Пр: Бранислав Крављанац, Р: Мирослав Ујевић, С: Иштван Хупко,

КЛ: Драга Вуковић, ИЛ: Шандор Сарваш, М: Влада Ковачевић

И: Стеван Марионцу, Ирена Тот (Главни пингвин), Јован Царан (Пин), Вишња Каузларић-Мандић (Пин-Пин), Мирјана Шајтинац (Пин-Пин-Пин), Драгиша Косара (Пин-Пин-Пин-Пин), Ђерђи Лацко (Пин-Пин-Пин-Пин), Ержебет Печи (Гвин), Ирена Тот (Мече), Стеван Марионцу, Ирена Тот, Ђерши Лацко (Морж, Кит, Фока, Свирепа бела мечка)

145- 13.06.1976.

A HAT KISPINGVIN

I: Aprilov Boris, F: Tolmácsy Kálmán Ilona R: Ujević Miroslav, D: Hupkó István, Z: Kovačević

Vlada, B: Vuković Draga, Szarvas Sándor

Sz: Szántó János, Caran Jovan (Pin), Kálmán Irén, Kauzlarić-Mandić Višnja (Pin-Pin), Ormay Mária, Šajtinac Mirjana (Pin-Pin-Pin), Tóth Irén, Kosara Dragiša (Pin-Pin-Pin-Pin), Lackó Györgyi (Pin-Pin-Pin-Pin-Pin), Pécsi Erzsébet (Gvin), Tóth Irén (Mackó), Ormay Mária, Tóth Irén (Fóka), Kovács István, Mirkov Kristina, Tóth Irén (Nagypingvin, Rozmár, Bálna, Kegyetlen Jegesmedve)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1975/76

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ПАРТИЗАНСКА РАЗБ..	43	8.260	8. A RÚT KISKACSA	7	850
2. ВЕСЕЛИ ВОЗ	33	6.800	9. A HAT KISPINGVIN	4	990
3. РУЖНО ПАЧЕ	35	6.200	10. Кекец	21	3.300
4. ШЕСТ ПИНГВИНЧИЋА	17	2.700	11. Зека, Зрика и јагње	2	850
5. PARTIZÁN GONDÜZŐ	5	860	12. Гуска на Месецу	9	1.500
6. LUDACSKA A HOLDON	5	1.020	13. Mese a Kekecről	3	440
7. VIDÁM KISVONAT	6	1.350			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 180			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 35.120		

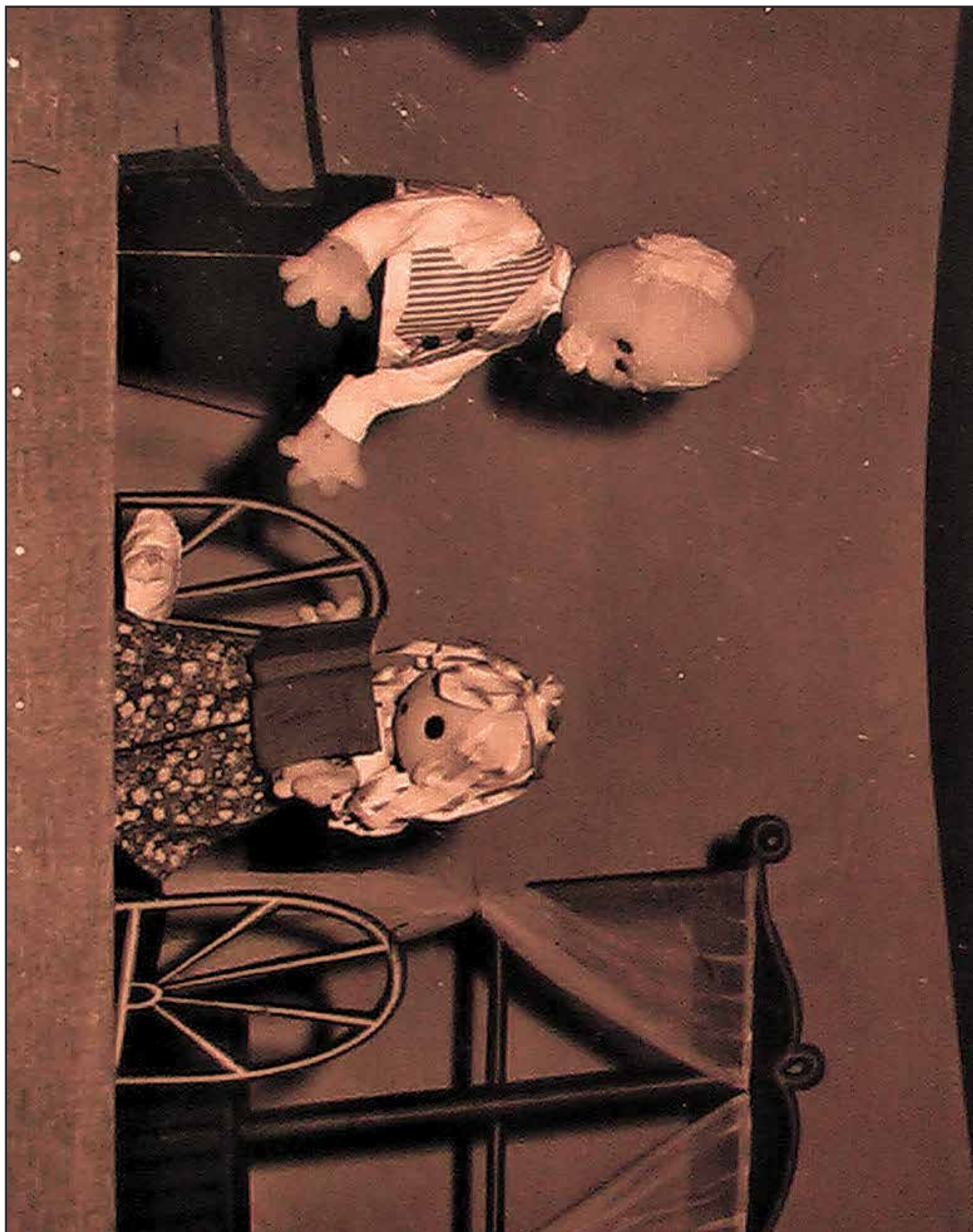
Замчић чардачић - 002 - Призор из представе

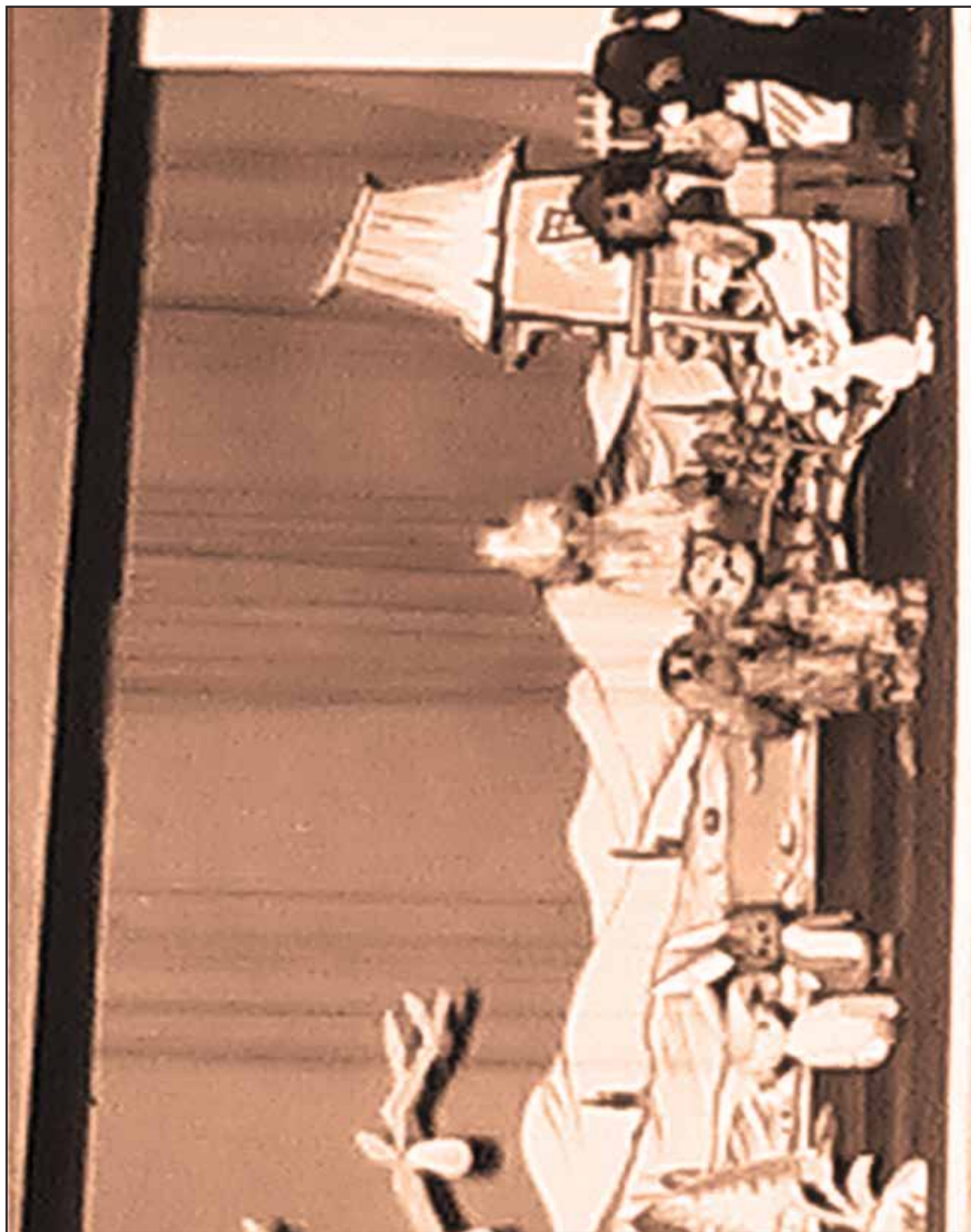
Принц жабац - 038- Призор из представе

Лет кроз васиону - 062 - Призор из представе

Заробљена принцеза - 090 - Призор из представе

Доживљаји мачка Тоше - 128 - Призор из представе

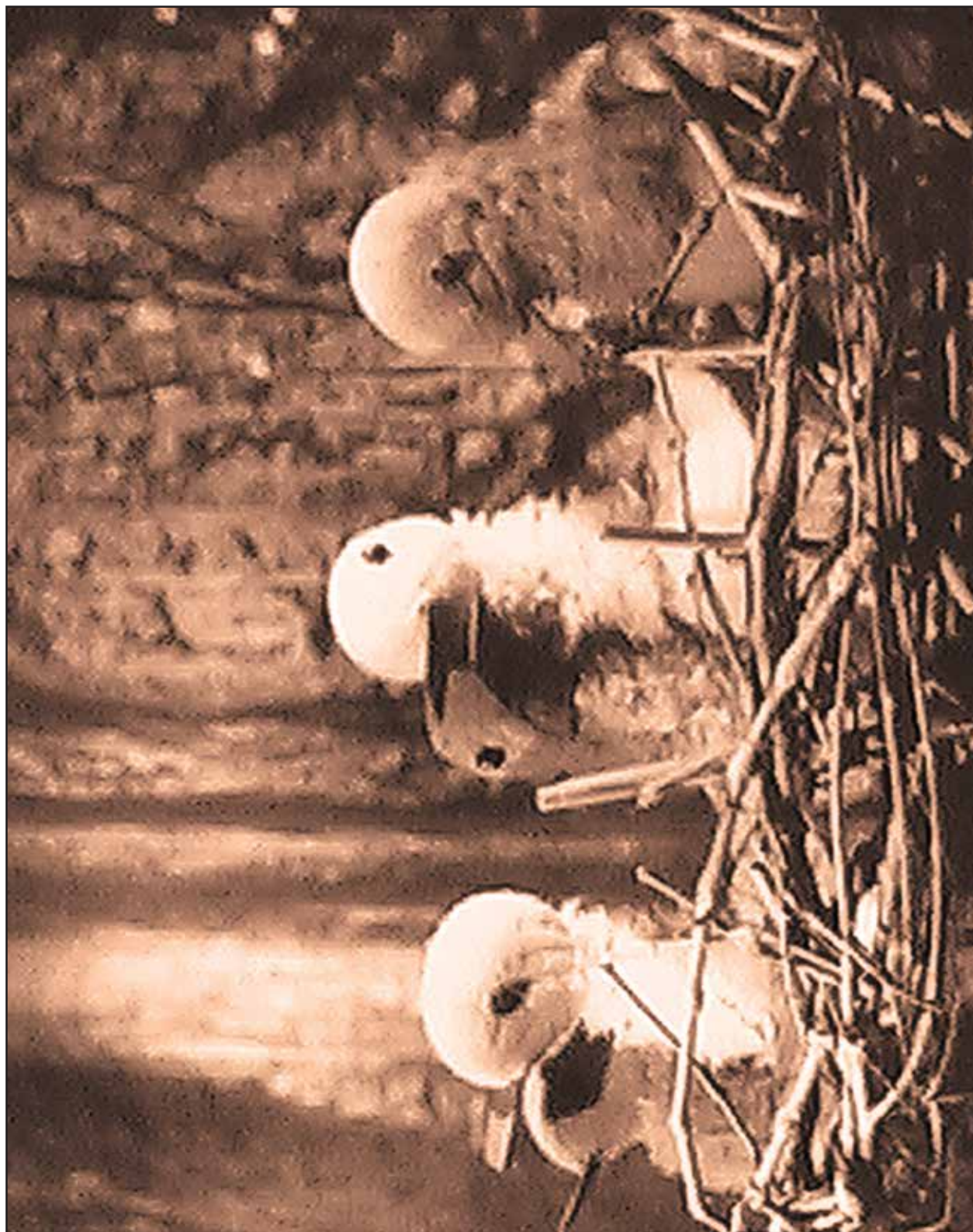
Партизанска разбрибрига -137 - Тихомир Мачковић, Ђерђи Лацко, Ержебет Печи, Стеван Марионцу, Јован Царан и Миријана Шајтинац

Весели vos - 140 - Вишња Каузларић Мандић, Ержебет Печи, Мирјана Шајтинац, Ирена Тот и Ђарђи Лацко

Марија Орман

Ружно паче - 142 - Призор из представе

Учесници представе *Шест пингвинчића* -144

ВРЕМЕ АФИРМАЦИЈЕ И НАЈВЕЋИХ УСПЕХА 1976 – 2006

Последње године учења. - Нова редитељска имена. - Напуштање своје зграде и њено пропадање. - Изазови велике сцене. - Нова естетика и почетак успона. - Шибеник, Бугојно. – Промоција у Варни. - Нема фестивала без награда. - Феномен Митова Балкана. - Сопствени луткарски студио и велико подмлађивање ансамбла. - У очекивању новог узлета

Иако је жал за временом кројења сопствене судбине, у старој, усамљеној згради бившег Пионирског дома, још неко време био присутан и подједнако испуњавао како мали хол Луткарског позоришта, с неизбежним звуком звона приликом уласка у зграду (праћеног сетним погледом на чувену Хартигову печурку у њеном углу), морало се кренути у нове представе, за нову децу која су пристизала. Стеван Марионцу, који је и сам, као и већина заљубљеника у позоришну уметност намењеној деци, жртвовао своју личну глумачку каријеру зарад племените дужности увођења у децу свест првих (кључних) представа и сазнања о сценској уметности, са измењеним (и продуженим) називом своје функције (уместо управник, сада руководиоца луткарске сцене), несмањеним ентузијазмом и самбициозним ансамблом, наставља пут успешне промоције зрењанинског луткарства. Срећна околност је што се испоставило да, осим талентованих глумаца и аниматора, око себе има, заправо, групу острашћених уметника, којима и најмањи уметнички задатак представља изазов, који непрестано раде на својој самообразовању и успешно надокнађују сва неопходна знања, којих су били лишени непостојањем адекватне школске припреме за луткарку уметност. Сви су за учитеља имали Шандора Хартига, и преко његових савета и упутстава, најпре заволели луткарство, а потом и овладали специфичним елементима драматургије за децу. Међутим, неки од њих (Мирјана Мијатов /Шајтинац/, Тихомир Мачковић и Јован Царан) понели су са собом и искуства из авангардне позоришне радионице Миодрaга Мартинова, Милана Вукотића и Драмског студија др Јована Путника, с краја шездесетих година, што ће бити од

пресудног значаја за прихватање новог, актуелног концепта у лутарству, који је већ владао Европом, и који је све више овладавао луткарским сценама у Србији. Он је све више запостављао марионетске лутке, не због њих самих, - оне су собом доносиле неку изворну лепоту и чар класичног бајковитог садржаја, на чему су се базирали готово сви текстови по којима су се правиле луткарске представе, - већ искључиво због техничких ограничења (аниматорски мост, велика концентрација глумаца-аниматора на стабилност лутке и путању силкова, којима је вођена), што је све спутавало глумце да своје лутке потпуније оживе и уклопе их у нову врсту позоришне илузије, која се наметала савременим техничким помагалима у савршеним у филмским и телевизијским студијама. Можда је најблиставији омаж марионетској лутки дао сам Шандор Хартиг светском анимацијом саксофонисте у новогодишњем колажном програму, који је, са свим ознакама париског кабаретског татра, поставио др Јован Путник на сцени Народног позоришта „Тоша Јовановић“, на прелазу из 1969. у 1970. годину, задржавши га на репертоару још неко време под називом *Вече хумора и пародија*.

Нове тенденције у луткарству постале су све присутније. То је било приметно у свим контактима са луткарским позориштима из иностранства, посебно из земаља где је луткарство изузетно неговано (Чешка, Бугарска, Пољска), али и код ансамбала из Словеније и Хрватске, код којих је био приметан утицај и западноевропских луткарских школа. Млади позоришни редитељи, који су долазили са разних академија, иако само спорадично информисани о специфичностима луткарског медија, све више су уносили свеже идеје у сценску реализацију децијих представа. Чак и врхунски луткари у Србији, они који су дали праве темеље нашем луткарству (Марија Кулунџић, Јанко Врбњак, Србољуб Станковић, Живомир Јоковић) озбиљније су се суочили са потребом да се и у домаћем луткарству осети дух нове естетике позоришта и савременији вид креативног промишљања. Тек у том судару са новим идејама, друге половине седамдесетих година, осетио се жал за пропуштеним временом, које није остварило идеју са многих стручних саветовања и фестивалских анализа – а то је оснивање једне озбиљне високошколске установе за луткарство

или, у крајњем случају, бар посебног одсека на постојећим академијама драмских уметности.

Срећна околност је што је зрењанинско луткарско позориште већ почетком 1976. године ступило у сарадњу са двојицом млађих редитеља, који су, очигледно, ако не превасходно, оно барем равноправно, свој уметнички кредибилитет стварали и у дејој драматургији. Један од њих је Мирослав Ујевић, који је, на примеру типичног драмског предлошка из бугарске луткарске школе (Борис Априлов – *Шест пингвинчића*), у сарадњи са талентованом генерацијом глумаца-аниматора у зрењанинском позоришту, учинио један од првих корака ка приближавању овог луткарског ансамбла доминантном стилу, пре свега, технике постављања и глумачке реализације једне савремене луткарске представе. Далеко важнији, показаће се, биће сусрет са редитељем Радославом Лазићем, који је, у поводу обележавања стогодишњице од смрти једног од најзначајнијих светских бајкописаца Ханса Кристијана Андерсена, у Зрењанину поставио познату бајку *Ружно паче*. Биће то прва луткарска представа која ће неке критичаре довести у стару недоумицу – да ли је то представа за децу или родитеље, али ће она, током својих бројних извођења, превазићи овај спор и остати запамћена као један врло студиозно урађен сценско-луткарски спектакл на музику Чајковског, са дотад невиђеном дисциплинованом и течном анимацијом, блиској балету. Успех ове представе, али и начин рада редитеља (очигледно, и његово задовољство ансамблом) довешће Радослава Лазића и у јесен исте године да и са зрењанинским луткарима покуша да оствари оно што му је успело са Малим позориштем из Београда (када је по адаптираном тексту Јована Стерије Поповића *Симпатија и антипатија* исказао аспирације и према највећем југословенском позоришном фестивалу, „Стеријином позорју“) да на сличном драмском предлошку „оца наше драме“ (*Волибни магарац*) обнови своја истраживања на плану заводљивог прекомпоновања наше изворне културне баштине у сасвим актуелан сценски играказ, близак најмлађем узрасту, чак и век и по доцније. Биће то наговештај повећаног интересовања зрењанинског луткарског позоришта за текстове из националне митологије, што ће, деценију касније, значајно обогатити српско луткарство, а зрењанинске

луткаре сврстати у сам његов врх.

После интегрисања два зрењанинска позоришта, и пријема у ангажман двоје сталних редитеља, Лилијане Ивановић (Арсенов) и Миливоја Милојевића, значајан део њиховог редитељског рада, поготово Лилијане Ивановић, биће везан за луткарску сцену. Иако без искуства у раду на дејим, а поготово луткарским представама, снага ансамбла и одређени степен личне амбиције (опет са великом предношћу у корист Ивановићеве) обогатиће продукцију Луткарске сцене зрењанинског позоришта, нарочито у још једном сегменту који почиње да овладава луткарским сценама, а то су нови типови лутака, употребљених самостално, или у склопу живе игре глумца.

Лилијана Ивановић дебитује на сцени Луткарског позоришта непосредно пред његову интеграцију са Народним позориштем „Тоша Јовановић“, марта 1975. године, комадом Драгана Лукића *Звезда Фифи*, и током наредних седамнаест година као, мање-више, стални редитељ, неким својим поставкама показује знатне домете и Луткарској сцени доноси висока признања са покрајинског, републичког и појединих југословенских фестивала, а и неке представе јој имају „дуг живот“ (*Каламандарија*, *Вртић код старе козе*). Миливоје Милојевић ради на Луткарској сцени тек почетком осамдесетих година (Фране Пунтар – *Столица*, 1981. и Драган Лукић – *Хиљаду речи о три речи*, 1982) те је његов допринос одвећ скроман и за ову сцену, и за његову редитељску биографију.

Читаћа проба у дворишту луткарског позоришта 1981. године

Крајем седамдесетих година, на Луткарској сцени Народног позоришта „Тоша Јовановић“

следе представе углавном солидног квалитета, никад испод одређених стандарда, али увек са понеком која се истиче или увођењем одређених новина, или својим укупним сценским вредностима. Поред Лилијане Арсенов (Ивановић), повремених гостујућих редитеља (Марија Кулунџић, Миливоје Радаковић), са видљивим амбицијама, али и већ акумулираним сазнањима о стилским и техничким посебностима луткарства, режије се прихвата и Јован Царан (*Храбри коњић* - Милана Павлика, 1979. године), а Тихомир Мачковић почиње да креира и израђује лутке. Обојица ће се, током наредних година, све више бавити новим пословима, не занемарујући нимало своје глумачке и аниматорске задатке.

Почетком 1980. године, прерана смрт Стевана Марионцуа, последњег занесењака из „старе гарде“ заслужних уметника зрењанинског луткарства, у тренутку још недовољно јасних релација између двеју позоришних сцена, у својој згради која је вапила за адаптацијом, Луткарска сцена се, наизглед, нашла пред нерешивим проблемима. И мада је ансамбл, који се консолидовао током минувле деценије, био довољно кохерентан и креативно моћан и самосталан, тачније речено, врло добро „однегован“, за оно што ће уследити, и што се тада само наслућивало, био је потребан неко ко ће се, искључиво, упорно и равноправно борити и за оптималне услове рада Луткарске сцене и њену даљу уметничку афирмацију. Уз помоћ редитеља Лилијане Арсенов (Ивановић), али и самих глумаца са Луткарске сцене, који су партиципирали у органима управљања (Раднички савет, Уметничко веће), ова сцена није доживела празне ходове ни пад критеријума у својој продукцији. Што се пак тиче дневне комуникације са централном администрацијом позоришта, Владимир Грубанов, руководилац Луткарске сцене, одређен је да редовно прати све пробе и представе и обавља остале оперативне задатке. За непуне две године и он је био принуђен само да извести управу позоришта како је грађевинска инспекција општине Зрењанин забранила сваки рад и присуство запослених (о дејој публици да и не говоримо) у згради некадашњег Луткарског позоришта због велике напуклине на сусрету чеоног зида иза позорнице и таванице, настале клизањем терена према Бегеју. Владимир Грубанов остаће

на месту првог административца Луткарске сцене све до данашњих дана, у различитим формалним звањима, најпре као њен организатор, потом као руководилац сцене, па заменик управника који покрива рад Луткарске сцене, до последњег - директора Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“. После навршених 25 година рада на пословима обезбеђивања квалитетног уметничког и техничког функционисања ове сцене припала му је и годишња награда града Зрењанина за 2005. годину. Заједничка дејча представа Драмске и Луткарске сцене (*Дечак и звезда* - Радивоја Шајтинца) премијерно изведена на позорници Драмске сцене, 18. маја 1980. године, као да је наговестила дефинитиван прелазак зрењанинских луткара на „велику“ сцену, а бившој згради Пионирског дома, Марионетског и Луткарског позоришта у Омладинском парку - злу судбину напуштеног храма једног великог дејчег машталишта. Током позоришне сезоне 1981/82. то се коначно и догодило. Она је још неко време служила за чување луткарског фондуза, потом су је настанили беспризорни и бескућници. Оно што је остало од ње, после пожара, једне зиме, савијено је са земљом 22. априла 1994. године.

Владимир Грубанов и део ансамбла са представницима наше исељеничке организације приликом гостовања у Бечу

Помало спутани у функционисању свог уходаног механизма рада и скептични у односу на изазове велике сцене, ансамбл Луткарске сцене био је суочен са потајним осећањем пасторчета и страхом да ће се цео њихов ансамбл, пре или касније, утопити у Драмски, и да ће се представе за децу играти спорадично, као неки вид уметничког нус

продукта. На срећу, још док су се играле последње предстве у згради Луткарског позоришта, ансамбл је већ сазрео и ушао у најплодоносније године, посматрано и понаособ, а камоли као креативни тим. После неколико првих представа на почетку осамдесетих година (*Роботи с Кобола* - Зорана Живковића, *Мофи Цоф* - Борисава Атанасковића, и *Брезове очице* - Кима Мешкова) већ се примећивала извођачка снага ансамбла која је далеко надилазила драмски предлог, па и саме редитеље, како у техници анимације тако и у класичним глумачким задацима. Зрењанинским луткарима били су сада неопходни најквалитетнији и најмаштовитији редитељи у земљи како би дошли у прилику да испоље сав свој потенцијал. Већ 27. децембра 1981. године, премијером представе *Румена и стари лав*, Ивана Острикова, у режији Живомира Јоковића, почиње нагли узлет Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“, који ће, са својим тек покатакд нарушеним зеником, потрајати наредних петнаест година. У том периоду овај ансамбл постаће „ноћна мора“ за сва сродна дечија позоришта у Србији, а представљаће и одређени репер у домену најквалитетнијих луткарских театара у СФРЈ. Дугогодишњи луткарски зналац, оснивач, редитељ и управник Дечјег позоришта „Пиноккио“ у Земуну Живомир Јоковић први је уочио чињеницу да је управо зрењанински луткарски ансамбл тај са којим се може ући у значајније иновације и озбиљнију студију на пољу луткарства. Већ његова прва режија у Зрењанину (*Румена и стари лав*) донела је прегршт свежих сценских решења (најуочљивије је било први приказ дезинтегрисане лутке), која су, уз надахнуту игру и анимацију, одлично креиране лутке и музику, обликовала представу чије су вредности запажене на свим домаћим фестивалима где је извођена. Значај ове представе је и у томе што је њеним успехом у великој мери амортизован жал за напуштеном зградом Луткарског позоришта, а знатно повишени критеријуми у процени квалитета, који су уследили, промишљањем читавог ансамбла, и довели до тога да се велика сцена Народног позоришта пре схвати као креативни изазов него претећа опасност. Једина невоља која је произашла пресељењем Луткарске сцене у сценске просторе Драмске била је та што је од организатора у позоришту и техничких служби

изискивала појачане напоре, али и то је, у ходу, превазиђено прецизнијим планирањем термина проба и представа. Уосталом, сада ће се показати и вредност постојања камерне сцене, која је, бар када је реч о припремама луткарских представа, могла коректно да замени велику сцену готово до финалних проба. Прва премијера Луткарске сцене на великој позорници била је *Мала принцеза*, Ксеније Стојановић, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић), за коју је лутке и сценографију креирао Милан Вукотић.

Као очекивано признање, зрењанинским луткарима је, после завршене селекције, уручен позив за прво учешће на „Фестивалу дјетета“ у Шибенику, од 19. јуна до 3. јула 1982. године (22. по реду), где је са великим успехом одиграна представа *Румена и стари лав*. На Фестивалу професионалних луткарских позоришта Србије, у Новом Саду новембра исте године, Луткарска сцена зрењанинског позоришта, после извођења ове представе, осваја три глумачко-аниматорске награде (Ержебет Печи, Тихомир Мачковић и Мирјана Шајтинац). Уосталом, надаље ће се награде Луткарској сцени, готово на сваком фестивалу, низати као на траци.

У ишчекивању следећег изазова (који ће доћи две године доцније, са представом *Немушти језик*, Миодрага Станисављевића, и у режији Борислава Мркшића), Луткарска сцена ће остварити ауторску сарадњу са бившим суграђанином Миланом Вукотићем, најпре у представи *Згодне згоде страшила и осталих плашила*, (1983), а потом у комплетном његовом ауторском раду (текст, лутке, сценографија, режија) - *Крадљивци смеха*. Када је реч о представи *Немушти језик*, њу су пратиле сличне (срећне) околности као и осавремењену бајку *Румена и стари лав*.

Редитељ Борислав Мркшић, из Загреба, такође је припадао плејади првих и најзаслужнијих твораца југословенског послератног луткарства, упражњавао врло студиозан рад на сцени, а што се показало најважнијим, за разлику од Живомира Јоковића, као предлог имао врло добру драматизацију познате народне приповетке, коју је урадио Миодраг Станисављевић, уз, наравно, спреман и надахнут ансамбл и адекватне лутке Бориса Чершкова. Ова представа наставиће жетву награда на Сусрету професионалних

позоришта Војводине у Вршцу, бити селектирана за „Фестивал дјетета“ у Шибенику и проглашена једном од најбољих на Републичком фестивалу луткарских позоришта Србије. Онима који прате театар, посебно онај намењен деци, није промакла висока вредност сценске интерпретације, али нису изостале ни похвале да је то један од најкориснијих начина драмске обраде наше националне културне баштине, која је била прилично запостављена у луткарству. Рад на представи *Немушти језик* дефинитивно је лишио ансамбл страха од велике сцене и тиме потиснуо и последњи жал за малом сценом Луткарског позоришта, будући да су сви били свесни како један овакав луткарски спектакл, заправо, никада не би било могуће извести на њој.

Глумачки ансамбл повећан је у овој сезони са још двоје чланова: Татјаном Рељин и Александром Драгаром, који су се веома брзо уклопили у креативни тим. Између осталог, то је био захтев велике сцене и другачијих концепата, по којима су се радиле представе.

У сезони 1984/1985. Луткарска сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић“ наставила је са успесима, практично без икаквих падова. Најпре је уследио сигурно највећи успех на интернационалној сцени, када се Луткарска сцена враћа са тада врло престижног међународног луткарског фестивала „Златан делфин“, који се одржавао у бугарском граду Варни - чак са пет освојених награда за изведену представу *Румена и стари лав*, Ивана Острикова, у режији Живомира Јоковића. Представа је у целини награђена бронзаном медаљом, Живомир Јоковић је био добитник награде за режију, Бранко Стојаковић, за сценографију, док су *Златни делфини* за улоге Старог лава, односно мачка Цицана припали Тихомиру Мачковићу и Мирјани Шајтинац. Почетком 1985. године, 16. фебруара, премијерно је изведен текст Полонце Ковач *Вртић код старе козе*, у режији Лилијане Арсенов (Ивановић), који је, као савремену парафразу познате бајке о кози и седам јарића, редитељка једноставном и течној режијом успела да прилагоди чак и за извођење у слободном уличном простору. До краја пролећа изведена је и премијера представе *Шарени свет*, бугарске ауторке Лилијане Абандијеве. Помало затечени одлуком селектора Бијенала југословенског луткарства у Бугојну да те године,

када је зрењанинска Луткарска сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић“ промовисана у једно од најбољих дечијих позоришта у земљи, не добију позив за учешће није демотивисала ансамбл. Он се спремао за нове успешне представе и, могло се тада већ закључити, наставак неговања своје препознатљиве луткарске естетике, високих сценских захтева и изузетно хармоничне колективне игре. За почетак сезоне 1985/86. припремљена је премијера текста Јана Владислава *Бајка из кофера*, у редитељско-сценографском тандему Живомир Јоковић-Бранко Стојаковић, која ће, само два месеца доцније, бити проглашена победничком представом на XVIII сусрету професионалних луткарских позоришта Србије, уз још неколико појединачних награда. После успеха и на XXXVI сусрету професионалних позоришта Војводине, овом представом Луткарска сцена је поново на шибенском фестивалу, уз одличан пријем код дечје публике и присутних критичара. Септембра исте године, запажена је била и на Бијеналу југословенског луткарства у Бугојну. Осим учешћа у званичном програму фестивала, зрењанински луткари би, у сарадњи са организатором, одиграли и по двадесетак представа по другим мањим местима Босне, и то неке једноставније и забавније за децу, и које нису захтевале веће техничке услове (*Причалоуе приче, Вртић код старе козе, Догађај у Луткову*).

Наредне године, своја редитељска остварења на Луткарској сцени почиње да исписује и Драгослав Тодоровић (*Бајка о Ивици и Марици*), са којим ће ова сцена и даље повремено сарађивати. Али, далеко важније, за даље одржавање стеченог реномеа зрењанинских луткара, биће поновно окупљање истог ауторског тима који је представом *Немушти језик*, две године раније, већ побрао сва признања. Додуше, њему ће претходити мало „загревање“ редитеља Борислава Мркшића са представом *Три прасета*, пре него што ће се опет ослонити на списатељско перо Миодрага Станисављевића, који је, и даље инспирисан примерима изворне народне мудрости, написао текст *И ми трку за коња имамо*. Као на проверене сараднике, и за овај луткарски подухват Борислав Мркшић се ослонио на Бориса Чершкова и Тихомир Мачковића, који су приредили луткама и сценом одговарајући ликовни амбијент. Представа ће прошетати

војвођанским и републичким фестивалима као очекивани носилац бројних награда, али ће, њоме, коначно и једна зрењанинска представа бити истакнута у Шибенику, као и доцније у Бугојну, на бијеналу, са којег се вредни и увек допадљиви глумац Драгиша Косара враћа са заслуженим глумачким признањем.

Иако је већ спорадично сарађивао са Луткарском сценом зрењанинског позоришта, од њених првих професионалних сезона, или као редитељ или као писац и драматург, поновни сусрет са Србољубом Станковићем, у јесен 1987. године (Стеван Пешић – *Весела кућа*), значиће затварање важног круга у ангажовању најреспектабилнејег трија српског луткарства тих година - Мркишић, Јоковић, Станковић - у представама на овој сцени. Станковићевим редитељским радом на представама у наредних пет година дефинитивно ће се употпунити велики мозаик маште, креативне смелости, истраживачког порива и врхунске сценске реализације, што ће, све заједно, бити најубедљивији део образложења изузетне снаге луткарског ансамбла из Зрењанина, који више нико није могао да оспори, или да га означи као појединачан блеском. У ту снагу ансамбла већ је одавно интерполирана Хартигова чудесна вештина анимације и деликатан однос према супстрату бајке, као и прецизна карактеризација ликова и одговоран однос према посебности дечије публике, теоретски и практично научен у контактима са Маријом Кулунџић. Већ после прве фестивалске пробе представе *Весела кућа*, на XI. сусрету професионалних позоришта лутака Србије, било је јасно да је луткарство на зрењанинској сцени један врло озбиљан креативан посао. Свих десеторо глумаца у овој представи награђено је за своје анимације. Успешан белег историји успеха Луткарске сцене ова представа ће дати и одличним пријемом на „Фестивалу дјетета“ у Шибенику наредне године. У пролеће, 1988. године, Живомир Јоковић поново извлачи максимум из једног стереотипног текста бугарске дечје драматургије (Рада Москова - *Хроми петлић*), и опет успева да се са зрењанинским луткарима домогне наступа на интернационалном фестивалу „Златан делфин“ у Варни, али најзначајнија признања Луткарска сцена и њен ансамбл добијају у Загребу, где их, после изведене представе *Немушти Језик*, сви

присутни стручњаци сврставају у најеминентније луткаре у земљи. Коначно, и Тихомир Мачковић тада добија награду као изузетан креатор лутака. Ниска значајних успеха наставља се и 1989. године, када представа *Крилата крава* поново одлази у Бугојно и само потврђује вредности једног изузетно компактног и креативног ансамбла, какав је на Луткарској сцени зрењанинског Народног позоришта „Тоша Јовановић“ био већ читаву минулу деценију.

Ансамбл луткарске сцене са турнеје по Босни и Херцеговини у оквиру Бијенала југословенског луткарства у Бугојну 1987. године

Током наредне три сезоне, 1989/90, 1990/91. и 1991/92, Луткарска сцена, помало притиснута економским тешкоћама, али и лаганим затварањем многих врата међу републикама бивше СФРЈ, почиње и са обновама неких представа из ранијих сезона. То чини због одласка појединих глумаца (*Румена и стари лав*, после преласка Драгише Косаре у земунско дечје позориште „Пинокио“) или, једноставно, као нужну допуну репертоара, пре свега за млађу, новопридошлу публику (*Причалоуе приче*, *Каламандарија*), за коју, још неко време, нису биле представе типа *Немушти језик* или *И ми трку за коња имамо*. Урађено је неколико стандардних представа, углавном са потписом редитеља Лилијане Арсенов (Ивановић), као што су *Чими*, *Крилата крава*, *Звездан*, *Вунена прича*, све док Србољуб Станковић није урадио своју прву антологијску, ауторску представу са ансамблом Луткарске сцене у Зрењанину, марта 1990. године, под називом *Мала ружа*. Ова, једна од многих варијација на тему *Црвенкапе*, уз лутке Тихомира

Ансамбл луткарске сцене на једном од Фестивала дјетета у Шибенику

Мачковића, и маестралну анимацију, поготово Ирене Тот, у насловној улози, која ће донети ансамблу, редитељу и глумцима у наредне две године још прегршт награда и признања на свим домаћим фестивалима на којима је учествовала. Овој представи, нарочито по својој ликовној вредности, придружиће се, потом, представа *Бајка о краљу јелену*, Карла Гоција, последња из плодне сарадње са великим познаваоцем луткарства Бориславом Мркшићем. Разуме се, тој сјајној ликовности највише је допринела сценографија и костимографија још једног рођеног Зрењанинца, тада већ потпуно афирмисаног сценографа и костимографа и професора истих предмета на Академији за примењену уметност - Миодрага Табачког. Те године ансамбл се појачава Емилијом Стојановом (Мачковић), првим и јединим школованим уметником за луткарство на Високој позоришној школи у Софији. Она ће додатно обогатити креативне потенцијале Луткарске сцене у свим сегментима рада на представама: у режији, анимацији, креацији лутака и глумачкој интерпретацији. Двадесет петог октобра 1991.

године, изведена је на сцени Народног позоришта „Тоша Јовановић“ премијера луткарске представе *Митови Балкана*, најуспешније представе у историји Луткарске сцене зрењанинског позоришта, и једне од водећих у укупној историји зрењанинског театра. Сценарио и режија овог, показатељ се, јединственог сценског спектакла, са ауторским потписом Србољуба Станковића, биће круна његовог дугогодишњег рада на неговању свеколике драмске форме за децу, од луткарског, класичног позоришног, списатељског и теоријског, до филмског и телевизијског медија. Ова представа била је, без сумње, сублимат свега што је овај уметник деценијама уграђивао у позоришну праксу сценске уметности за децу, али овога пута и за одрасле, како то и доликује својеврсној форми дефинитивног личног потписа једног уметника испод свог целокупног стваралачког опуса. Нити је случајност то што је за тај чин аутор одабрао управо ансамбл Луткарске сцене зрењанинског позоришта, нити су без разлога сарадњу на представи прихватили сценограф и сарадник на сценском покрету Братислав Грбић, костимограф и креатор лутака Милена Јефтић/Ничева Костић, и композитор музике Зоран Христић. Трагајући за сценском и визуелном есенцијом живота кроз усмена предања, митове и легенде српског, али и суседних народа на Балкану, Станковићу је, уз драмске пунктове, које је сам одредио, била неопходна помоћ свих које је из разних разлога занимала етнолошка и етномузиколошка матрица паганских и ранохришћанских словенских времена, и моћан ансамбл који би све то, за сат времена, оживео на сцени. Све је то имао на располагању, и сви сарадници на реализацији његове идеје рад на представи схватили су и као део вредног колективног чина, али и као јединствен изазов личној креативној мисији. Феномен људског живота и његов глобални циркулус вициозус, омеђен детињим плачем, као једином смисленом репликом у представи, у којем је приказано све што обележава кључне тренутке његове егзистенције, од младости, времена учења и упознавања са светом, до смираја виталности, болести и лапота, до новог плача новорођенчета, у овој представи делује сценски савршено, ликовно и музички узбудљиво, чак и онтолошки прецизно и одговорно. У време почетка поновних балканских

сукоба, ова представа била је и парадоксално актуелна. У позоришном смислу, *Митови Балкана* били су симболично јасни и течни, јер представу није оптерећивао замршен и гломазан драмски сиже, а њена ликовност и покрет на сцени, као и атмосфера пропраћена аутентичном архаичном музичком потком, учинили су је аутентичном и јединственом, те је она, у драматуршком смислу, означавала пример врхунске сценске студије. *Митови Балкана* су објединили емоцију и спектакл, као суштине позоришне уметности, користећи искључиво слике створене од светла, звука, покрета, сенки и архетипова који живе у сваком човеку и народу.

На XLII сусрету професионалних позоришта Војводине у Новом Саду *Митови Балкана* проглашени су за најбољу представу фестивала, Србољуб Станковић, за режију, Милена Јефтић/Ничева Костић, за ликовно решење, Зоран Христић за музику, Братислав Грбић за кореографију и сценски покрет. Ансамблу представе припала је награда за анимацију. У специјалном програму и ван конкуренције, ова представа учествовала је и на XXXVII „Стеријином позорју“, добивши многе похвале, али и уз формална оспоравања одређених лица - како представи без речи није могло бити места на овој манифестацији. Тачно је да по пропозицијама „Стеријиног позорја“ оваква представа није могла у званичну конкуренцију, али је за њено довођење на најпрестижнију смотру домаће драме (како то исправно закључује Дејан Пенчић Пољански у уводном тексту своје књиге „55 сусрета-фестивала позоришта Војводине“) најзаслужнији Миленко Мисаиловић, у покушају да докаже исправност одлука жирија са Војвођанског сусрета (коме је председавао) који је *Митове Балкана*, само месец дана раније, ставио испред представе СНП-а *Лажа и паралажа*, окићене на „Позорју“ са седам највреднијих награда.

Септембра, 1992. године, Народно позориште „Тоша Јовановић“ из Зрењанина први пут учествује на престижном БИТЕФ-у. Иако те године, због уведених санкција, овај признати фестивал чине само домаћа остварења, *Митови Балкана*, мада без званичних признања, по оцени многих, тријумфују на XXVI БИТЕФ-у. Следеће године, у септембру 1993, у току друге године „блокаде“, Луткарска сцена је са представом *Митови Балкана*,

и поред свих забрана, била позвана да учествује на Првом међународном фестивалу дечјих позоришта у Атини, и чак да га отвори. Једно југословенско позориште ипак је отпутовало у иностранство, као званични представник своје земље, отворивши Фестивал, при чему је свирана наша химна и подигнута државна застава. После невиђене (колико храбре, толико и кобне) авантуре преноса декора представе и ансамбла преко затворене границе, *Митови Балкана* добијају специјалну награду УНИЦЕФ-а. После тог тријумфа требало је решити проблем повратка декора у земљу. По реализацији представе део декора задржан је у Грчкој, а део уништен, тако да, после ове грчке „Одисеје“, најбоља представа зрењанинских луткара више никада није била изведена. Уследиле су касније околности (хиперинфлација, одлазак Тихомира Мачковића из Зрењанина и друге) те декор није обновљен, а целокупно позориште ушло је у период голог преживљавања, где се свака већа амбиција тумачила сулудом идејом. После тог великог успеха и готово „античког жртвовања“ своје најбоље представе, Србољуб Станковић урадиће, у четири следеће сезоне, још неколико скромнијих луткарских представа са зрењанинским луткарима (*Царски певачи*, *Крнголице брнголице*, *Дрвени патак*, *Кад цветају слонов и Пепељуга*) маниром искусног позоришног znalца, са покојим блеском неког сценског решења, али, у годинама великог осиромашења, без већих амбиција. И поред свега, то су биле представе на нивоу капацитета ансамбла, који је одлазак Емилије Стојанове (Мачковић) у новосадско Позориште младих само делимично надокнадио ангажовањем Хајналке Ковач. До истека четврте деценије свог професионалног рада, крајем сезоне, 1995/96, неславно осујећена помањкањем средстава (али и озбиљнијих креативних идеја) Луткарска сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину, окренута више себи и својим потенцијалима, користила је све предности које је њен ансамбл стекао дугогодишњим искуством и под патронатом врхунских мајстора луткарства. Тим пре што се један број глумаца физички већ налазио на смирају својих креативних врхунаца (Ђерђи Лацко, Ержебет Печи, Вишња Каузларић-Мандић, Кристина Мирков), други тражили даљу афирмацију у новим срединама (Тихомир

Мачковић, Емилија Стојанова/Мачковић/), атрећи, са најмање искуства (Татјана Рељин, Александар Драгар и Хајналка Ковач) у сарадњи са прекаљеним глумцима (Ирена Тот, Мирјана Шајтинац и Јован Царан) још увек трагали за својом правом, личном и препознатљивом хистрионском физиономијом. Ове невоље и оправдане слутње, ипак, вољно и невољно, припремиће простор за комплетну ауторску афирмацију Јована Царана - као писца и сценаристе, редитеља и креатора лутака. Њему ће се, доцније, неколиким режијама представа, како на српском тако и оних за извођење на мађарском језику, придружити и Ирена Тот, као и Вишња Каузларић-Мандић са два редитељска потписа на завршетку своје каријере (*Шарени свет и Сигридруг*). Царан ће, само у периоду од 1993. до 1996, што као редитељ, што као комплетан аутор, са ансамблом припремити шест представа (*Чаробни сточић, Пенелуга, Кутијица бајкалица, Мала продавница чуда, Новогодишња бајка и Биберче*) - све са уочљивом једноставношћу функционисања лутака и живе игре на сцени и увек видљивим ефектним аниматорским решењима. Остаје утисак, да је овај његов серијал припреман у другачијим околностима, неке од наведених представа биле би, с разлогом, сврставане у врхунска луткарска достигнућа. Са две своје режије, Царану се тих година у реализацији репертоара Луткарске сцене придружио и редитељ Воја Солдатовић (*Паткица жутица и Распевани мишеви и мачке*) као и Живомир Јоковић, обновом култне представе *Румена и стари лав*, узначајно измењеној глумачко-аниматорској подели. Одсуство „великих“ представа, међутим, није спречило зрењанинске луткаре да у три узастопне сезоне, 1993/94, 1994/95. и 1995/96, буду редовни учесници званичног југословенског фестивала дејчјих драмских и луткарских позоришта у Котору, који је с великим амбицијама, по распаду бивше СФРЈ, по жељи организатора (али и свих позоришта) требало да замени познати шибенски фестивал, исте врсте и значаја. У склопу тих амбиција, фестивал у Котору је организовао и „фестивал свих фестивала“, чији програм су чиниле најбоље луткарске представе са свих смотри у земљи. Селектор овог јединственог фестивала, Дејан Пенчић-Пољански, уврстио је и гласовиту представу зрењанинских луткара *Мала ружа*. Она је овога пута освојила значајна признања

са три награде: Ирена Тот, Тихомир Мачковић и Владимир Грубанов.

Одлазак Тихомира Мачковића у београдско Мало позориште „Душко Радовић“, Ђерђи Лацко у пензију и најаве да Вишња Каузларић-Мандић и Ержебет Печи у текућој сезони завршавају своју професионалну каријеру приморало је зрењанинско Народно позориште „Тоша Јовановић“ да озбиљније промисли о начину попуне ансамбла Луткарске сцене, будући да ће се, најпродуктивнија генерација глумаца, стварана у периоду од 1968. до 1972. године, осипати и у наредних неколико година. Посебно оптерећење за Луткарску сцену био је одлазак Тихомира Мачковића, који је, поред својих доказаних глумачких и аниматорских способности, већ постао изузетно успешан и тражен креатор лутака. Свом матичном позоришту даровао је бројна признања и укупним доприносом у грађењу реномеа зрењанинских луткара заслужио врло истакнуто место. Решења нису, колико је познато, ни тражена у другим луткарским позориштима, млади глумци са позоришних академија у Београду и Новом Саду нису били заинтересовани за рад као глумци-луткари (додуше, о специфичностима луткарства углавном су на својим академијама само овлаш упознавани) стога се приступило отварању десетомесечног изборног драмског студија, који су водили искусни глумци Ирена Тот, Јован Царан и Мирјана Шајтинац. Број полазника студија је после првог круга провере сведен на дванаестак кандидата, који су равноправно додељени својим менторима. Поред две кандидаткиње које су имале сценског искуства у аматерском позоришту младих Драмској радионици „Центар“, неколико кандидата са сценским музичким искуством, остали су били без валидније провере својих способности на било каквим сценама. Захваљујући упораном раду на језичким, аниматорским и глумачким вежбама, повременом учешћу са скромним задацима у појединим представама и помном праћењу подизања нивоа њихових креативних способности, пред завршни испит кандидати су, као и њихови ментори, имали већ одређену представу како о степену обучености тако и о степену појединачних глумачких амбиција и спремности да их трајно посвете уметности луткарства. После завршне испитне аудиције, у ангажман су постепено

примани: Олгица Трбојевић, Наташа Путић (Милишић), Снежана Арсин, Мирослав Маћош, Данило Михљевић и Андрија Поша. После једне до две сезоне стицања конкретних искустава, на њих је пренета велика одговорност да, уз сопствену едукацију и креативно профилисање, задрже висок и тешко стечен реноме Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“. Неколико година касније, од краја сезоне 2003/04, у ансамблу ће се наћи и Татјана Бараћ и Драгана Дангубић. То ће бити припрема за последњу смену генерација, која ће уследити када, због одласка у пензију, у ансамблу неће више бити његових преосталих првака - Кристине Мирков, Мирјане Шајтинац, а потом и Ирене Тот и Јована Царана.

После неколико стандардних и, мање-више, коректно урађених премијера, први велики изазов за битно подмлађени ансамбл била је, почетком 1998. године, премијера представе *Играмо се Кандида*, рађене по мотивима познатог Волтеровог дела, чију је драматуршку адаптацију и режију урадио Дејан Пенчић Пољански. После дужег низа година, била је то луткарска ансамбл представа, захтевне ликовности у сценографији, костиму и облику лутака, као и врсте сценске игре која је, парафразирајући каноне ренесансног театра, у комбинацији игре живих глумаца и лутака, желела да свеколикој публици (и дечјој и одраслој) реконструише „енциклопедијске“ чари живота, младости, љубави и учења, тих основних полуга спознаје оптимизма као животног принципа. При том, сценски избор *Кандидових перипетија* од стране Пенчића Пољанског, иако је имао логичан след, није био у свакој прилици позоришно дорађен. Ова, иначе сјајна идеја за могући велики луткарски спектакл трпела је од дијахроничне улоге приповедача и понекад заборевљених ода животу и младости, од којих врви ово Волтерово дело. Ипак, за реномирани ансамбл Луткарске сцене, са пуно нових, младих глумаца, била је ово једна од најјешћих провера способности, глумачке инвенције и маште.

Наступиле су, потом, две сезоне у којима се догодио опроштај од великих задужбинара Луткарске сцене зрењанинског Народног позоришта, Србољуба - Лулета Станковића и Шандора Хартига. Последњу креативну сарадњу са овим ансамблом Србољуб Станковић имао је

сценском парафразом на сиже познате бајке браће Грим, *Бременски музичари*, премијерно изведеном под називом *Царски певачи*, 1999. године; њу ће, због Станковићеве болести, редитељски довршити Ирена Тот. Потом ће, са новим миленијумом, ваљда трагом једноставне животне логике, са пуно пијетета ка бившим, али и с великим надама у будуће, уследити, такође, двосезонско испитивање снага с најактуелнијим списатељским продукцима намењени дечјем гледалишту, пре свих са праизведбама Маше Јеремић (*Јана* - режија Ирене Тот, 2000) и Жељка Хубача (*Царево ново одело у земљи чуда* - режија Ирене Тот, 2002. и *Мала сирена* - режија Љубослава Мајере, 2002). Мајери је ово био први (прави) рад на једној класичној луткарској представи, док су редитељски поступци Ирене Тот у обема представама, разуме се, били својом визуелизацијом и поетиком видно ослоњени на све оно што је понела из личне архиве своје аниматорске биографије, препуне Станковићевих креативних размишљања, али и нежне поетске грађе, толико карактеристичне за луткарство Шандора Хартига, чији ће се физички одлазак са овога света (29.10.2002), где случаја, десити готово онога часа када и велика смена комплетног уметничког арсенала на зрењанинској Луткарској сцени - и списатељског, и редитељског, и глумачко-аниматорског.

Нажалост, одлазак два великана српског луткарства, бар када је у питању зрењанинско позориште, имаће још један свој немили ехо. Његов бивши, дугогодишњи глумац и креатор лутака Тихомир Мачковић почиње озбиљно да поболева, те се са премијером Хубачевог драмског првенца за децу прекида и свака сарадња са овим изузетно преданим и луткарству оданим уметником. Недуго затим, у лето 2006. године, негде у време исписивања ових редова, Тихомир Мачковић ће заувек напустити своју племениту, али и често претрпану „радионицу бајки“, и прикључити се осталим легендама луткарства, као њихов и њима достојан саборац. Прерано, као што то обично бива са драгуљима, створеним и брушеним за најплеменитија дела. За њим ће остати нада у околност да је барем понека његова глумачка, аниматорска или вајарска тајна остала запамћена за неке долазеће занесењаке у луткарству.

У тим тренуцима показаше се сва вредност

искуства и велика посвећеност послу руководиоца Луткарске сцене Владимира Грубанова, који је, уз рад на припреми нових представа и окупљању неопходних сарадника за њихову реализацију, луцидно и одмерено водио процес увођења нових младих глумаца у ансамбл. Овај дугогодишњи заљубљеник у луткарство, са јединственом ниском најзначајнијих резултата у историји зрењанинског Луткарског позоришта (Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“), иза којих, свакако, стоји његова помало невидљива, али ретко сретана упорност и острашћеност, учинили су да се на сваком месту о зрењанинском луткарском ансамблу говори с уважавањем, а њега лично, довели и до значајних функција у домаћим и иностраним фестивалским одборима (Котор, Атина). Коначно, 2005 године, као званична верификација његовог укупног тридесетипроцентског доприноса успесима зрењанинских луткара, донела му је и престижно признање, Награду града Зрењанина.

Представе, понеке рађене чак и са видно скромнијим уметничким амбицијама, које су чиниле знатни део репертоара Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину, до краја пете деценије њеног професионалног рада, и даље су доносиле бројне награде са многих фестивала. Посебно су у значају добиле оне са новоустановљеног фестивала професионалних позоришта Војводине, који, од 2002. године, за разлику од дотадашњих сусрета, има обавезну селекцију за унапред дефинисан број фестивалских представа, потом награде са интернационалних луткарских фестивала у Бугарској (Трговиште, Видин), потом са младих међународних смотри: „Меморијал Отона Томанића“ у Суботици, фестивал малих луткарских форми у Крагујевцу и „Фестић“ у Београду. Наравно, генерално место за доказивање вредности једногодишње продукције, остало је резервисано за редовни сусрет професионалних дечјих позоришта Србије, са којег је, и то је приметно, последњих година, и са готово у целости обновљеним ансамблом, настављена жетва значајних признања и награда, како за представе у целини, тако и за многе појединачне глумачке, аниматорске, сценографске и остале уметничке домете. Тако, представа *Царски певачи*, у обема верзијама (на српском и мађарском језику) доминира не само на домаћој сцени

(Фестивал луткарских позоришта Србије 1999 и Сусрет професионалних позоришта Војводине 2000 године) већ зрењанинске луткарске поново поставља у жижу европских токова луткарства сјајним резултатима с истом представом на Културном бијеналу земаља југоисточне европе у Солуну (2000) на Међународном луткарском фестивалу у Темишвару (2000), а поготово на Интернационалном луткарском фестивалу „Магична завеса“ у Трговишту (Бугарска, 2003), где у конкуренцији представа из Бугарске, Аустрије, Мађарске и Словеније, приморава фестивалски жири на преседан, те, мимо устаљене праксе, осим награде за најбољу представу, признања добијају и сви актери зрењанинске представе. На списковима награђених тако су почела да се појављују и нека нова имена из ансамбла луткарске сцене: Данила Михљевића, Андрије Поше, Александра Драгара, Наташе Путић, Олгице Трбојевић, и других. Мада идеја о комплетној сарадњи двеју позоришних сцена у зрењанинском театру, драмске и луткарске, на припреми заједничке представе није нова (остао је жал за нереализованом намером током осамдесетих година прошлог века приликом поставке Шекспировог *Сна летње ноћи*, где би драмски ансамбл покрио основну глумачку поделу, а све сцене сновитељства одиграли глумци и аниматори са луткарске сцене), и још поткрепљена свежим искуствима са представом *Играмо се Кандида*, навела је Дејана Пенчића Пољанског да још једним примером интерполације лутке у глобалну сценску симболику искористи објективне предности зрењанинског позоришта. На основу своје адаптације познате драме Александра Поповића *Свети ђаво, Распућин*, уз велики глумачки рад Јована Торачког у насловној улози, поново је задао младом луткарском ансамблу озбиљан задатак, који је он, углавном, савладао, мада је остао утисак да је свему сметала, управо, основна Поповићева драматуршка линија, а да је Пољанском, као редитељу, недостајало још мало маште и сценско-визуелног експеримента за једну представу која би се дуго памтила.

Поред ових врло студиозно ствараних представа у копродукцији са Драмском сценом, трагом богатих искустава из ранијих година, Владимир Грубанов, већ дуго низ година, оперативно на челу зрењанинских луткара, и његов подмлађени

ансамбл, у циљу директног упознавања са нешто другачијом сценском поетиком драматургије за децу, улазе у врло корисне сарадничке односе са мајсторима луткарства из окружења, из Бугарске и Словеније, које су увек важиле за престижне средине и у европским оквирима. И док су се током осамдесетих година прошлог века модерна луткарска решења углавном „крала“ са званичних програма Југославенског фестивала дјетета у Шибенику или Бијенала југословенског луткарства у Бугојну - постало је већ анегдотско присећање на безуспешну потрагагу за Луком Паљетком и Едијем Мајароном, тада несумњиво водећим мајсторима луткарства, не би ли се приволели редитељском раду на зрењанинској Луткарској сцени) – сада се приступило директном укључивању гостију из тих земаља у редовну продукцију. Плод тих настојања је остварење сарадње са редитељима из Бугарске, Жором Ивановим и Веселином Аневим у представама *Тајанствени хипопотамус*, *Циркус у циркусу* и *Месечева прича*, крајем 2001. и почетком 2002. године, као и увођење у репертоар једног актуелног текста за луткарска позоришта познатог словеначког списатеља Франа Милчинског у режији редитељке из Љубљане Јелене Ситар (*Звездица спавалица*, 2005). Младом ансамблу зрењанинских луткара била су драгоцене искуства са страним ауторима, како у упознавању другачије методологије рада на представама тако и у глумачко-аниматорском искуству са донекле измењеним драматуршким акцентима, као што су имали прилику и да своје тек освојено луткарско умеће потврђују и обогаћују на солидном броју нових текстова домаћих аутора - Жељка Хубача, Маше Јеремић, Ненада Величковића и Милоша Николића.

Оно што је било уочљиво после свих тих представа јесте охрабрујући утисак да је нови ансамбл Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину, углавном, био, ако не изнад, оно бар на нивоу специфичних захтева једног озбиљног и реномираног театра за децу. То даје наду да ће се нови, још већи узлети ове сцене догодити већ у блиској будућности.

ЗАПИС КРИТИЧАРА:

Дејан Пенчић Пољански – Митови Балкана, аутора и редитеља Србољуба Станковића у извођењу Луткарске сцене Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину

„Ако је једна од битних карактеристика митског начина мишљења антропоморфизам, придавање и приписивање људских особина и судбина мртвој и живој природи, онда су луткарска уметност и театар лутака, по својим коренима и везама с магијом и магичним радњама, несумњиво најближи род с ритуалним театром, с оним облицима пратеатра који, сачувани у обредима, обичајима, народним и дечјим играма, живе и данас. Наша представа је покушај да у остацима магијских елемената у играма и обичајима народа с овог тла откријемо те везе и заједничке корене и да их, у слободним асоцијацијама, искажемо на сцени језиком савременог театра лутака“. Написаће у програму Србољуб Станковић, аутор сценарија за представу и редитељ Митова Балкана. Нисам сигуран да је његова представа, мада се бави архетиповима преживљавања на овом тлу, прецизан доказ овакве редитељске експликације. Чак ни да је назив ове представе сасвим прикладан оном што је на сцени приказано. Али, да је реч о једној од најзанимљивијих и највреднијих луткарских представа, насталих у нашим театрима, чини ми се несумњивим. Митови Балкана најпотпуније потврђују, нешто старији, Станковићев исказ о разлици и сличности драмског и луткарског театра, као разлици и сличности прозе и поезије. Сценска поезија која је остварена у највећем броју призора представе зрењанинских луткара – посебно у сценама *Смрт Снешка Белића* и *Жетва*, потврђује још једном, да је луткарство најречитије када енску нарацију и пикарску фабулу замени поетска метафора. Ипак, будући да рад на овој представи није завршен, за разлику од драмског позоришта у коме се стваралачки процес окончава премијером, луткари дорађују и унапређују своје представе, упутнијим ми се, од дељења комплимената Станковићу и његовим сарадницима (а заслужују их највише композитор сценске музике Зоран Христић, креатор и реализатор ликовних решења Милена Ничева, односно Тихомир Мачковић) да скренем пажњу на неколико, условно речено, недостатака, тачније, напуштања основне

поетске нити у овој представи. Пре свега мислим на предуге паузе између појединих призора (чак и ако су технички нужне, требало би их испунити), затим, на можда дужу, него што би, чини ми се, смела да буде, уводну сцену Лепенског вира, на фолклорно (не и луткарско) решење Русалија, односно сећања на вечите ратове, на илустративну употребу реквизите (која би могла постати лутка) у сцени Свадбе, на непотрбну реч у Легенди о лапоту и на, такође, непотребно (потпуно) затварање круга, од живота – преко смрти – до живота, у завршном призору. Верујем да све ове примедбе нису последица вечите гледаочеве жеље да сам режира оно што је видео, већ да произилазе управо из Станковићеве поетике представе Митови Балкана. Ако није тако, нека ми Станковић и остали аутори ове представе опросте што сам њихов сјајно урађен посао можда девалвирао сопственим, неовлашћеним домишљавањем.

Други програм радио Београда

Путевима културе, 30. октобар 1991.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“ - ЗРЕЊАНИН

ЛУТКАРСКА СЦЕНА

ПРЕГЛЕД ИЗВЕДЕНИХ ПРЕМИЈЕРА У ПЕРИОДУ 1976/77 – 2005/06

Сезона 1976/77

146- 14.10.1976.

ВОЛШЕБНИ МАГАРАЦ

П: Јован Стерија Поповић, Р: Радослав Лазић, С: Влада Ребезов, КЛ: Милена Ничева

ИЛ: Шандор Хартиг, М: Влада Ковачевић

И: Мирјана Шајтинац, Ержебет Печи, Ирена Тот, Кристина Мирков, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Стеван Марионцу, Јован Царан, Драгиша Косара

147- 18.12.1976.

ОНА ОБАЛА ДРУГА

П: Љубивоје Ршумовић, Душан Радовић, Мирослав Антић, Радивој Шајтинац, Ад: и Р: Лилијана Арсенов,

С: и К: Милан Вукотић, М: Јосиф Бауер

И: Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Ержебет Печи, Кристина Мирков, Мирјана Шајтинац, Ирена Тот, Јован Царан, Драгиша Косара

148- 25.12.1976.

AZ ELVARÁZSOLT SZAMÁR

I: Popović Jovan Sterija, F: Tolmácsy Kálmán Ilona, R: Lazić Radoslav, D: Vukotić Milan

Z: Kovačević Vlada

Sz: Kovács István, Mirkov Kristina, Pécsi Erzsébet, Ormay Mária, Tóth Irén, Lackó Györgyi, Kosara Dragiša, Caran Jovan

149- 16.04.1977.

ПРИЧАЛОВЕ ПРИЧЕ

П: Јиржи Штреда, Пр: и Р: Живомир Јоковић, С: и КЛ: Вукосава Николин-Николић, М: Миодраг Илић Бели,

Ас:Р: Мирјана Шајтинац

И: Јован Царан, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Драгиша Косара

150- 23.04.1977.

MESEMONDÓ MESÉI

I: Štreda Jirži, R: Joković Živomir, D: és B: Nikolin Nikolić Vukosava, Z: Ilić Miodrag Beli

Sz: Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1976/77

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. ВОЛШЕБНИ МАГАРАЦ*	19	2.135	10. Партизанска разбигрига	26	2.450
2. ОНА ОБАЛА ДРУГА	16	1.335	11. Ружно паче	12	1.130
3. ПРИЧАЛОВЕ ПРИЧЕ	18	1.565	12. Tosa macska kalandjai	3	330
4. AZ ELVARÁZSOLT SZAM...	2	140	13. Mese a Kekecről	3	190
5. MESEMONDÓ MESÉI	3	220	14. A hat kispingvin	6	665
6. Доживљаји мачка Тоше**	11	1.245	15. Ludacska a holdon	4	330
7. Кекец	27	2.040	16. A rút kuskacska	4	395
8. Шест пингвинчића	23	2.135	17. Partizán gondúzó	2	220
9. Гуска на Месецу	17	1.560			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 196		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 18.085			

Сезона 1977/78

151- 12.11.1977.

ЧУДНОПЛАВИ ПЕТАР

П: Ђула Урбан, Пр: Олга Познатов, Р: Миливоје Радаковић, С: Влајко Вукосав КЛ: Мирјана Стојановић Маурич, М: Стеван Бурка, АсР: Јован Царан

И: Кристина Мирков (Псећа мама), Вишња Каузларић -Мандић (Први псић), Ержебет Печи (Други псић), Ђерђи Лацко (Прво и друго штене), Тихомир Мачковић (Црни мачак, Пас јазавичар, Сабљарка), Ирена Тот (Чудноплави Петар), Драгиша Косара (Фармер, Други шофер, Булдог), Јован Царан (Петасо, Првим шофер, Полицајац, Краљ плавих паса, Пас боксер), Стеван Марионцу (Џет морнар), Групна анимација (Пси на острву плавих паса)

152- 18.12.1977.

HUPIKÉK PÉTER

I: Urbán Gyula, F: Bambach Róbert, R: Radaković Mili-voje, D: Vukosav Vlajko, B: Stojanović Mauriç Mirjana, Z: Burka Stevan, Ra: Pécsi Erzsébet

Sz: Ormay Mária, Popv Tapavički Gabriella, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Tóth Irén, Izelle Károly, Kecskeméthy Pál, Kovács István

153- 22.01.1978.

ПИНОКИО

П: Карло Колоди, Р: Лилијана Арсенов, С: Влада Ребезов, КЛ: Миливоје Радаковић, К: Ђенђи Рацков, М: Влада Ковачевић, Сонгови: Лука Хајдуковић, Ас.Р: Драгиша Косара

И: Стеван Марионцу (Ђепето), Ержебет Печи (Пинокио), Кристина Мирков (Крава, Зец), Тихомир Мачковић (Полицајац, Директор луткарског позоришта, Лучињоло), Ђерђи Лацко (Ђулијета), Јован Царан (Ромео, Сељак), Ирена Тот (Лисица, Шума), Драгиша Косара (Мачак, Човечуљак), Групна анимација (Два магарчића)

154- 27.02.1978.

ЗВЕЗДИЦА ПОСПАНКА

П: Фране Милчински, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Зона Калембер, М: Јосиф Бауер, Ас.Р: Вишња Каузларић Мандић

И: Ирена Тот (Звездица поспанка), Драгиша Косара (Кум Месец, Директор циркуса), Вишња Каузларић-Мандић (Комета репатица, Црнац), Ержебет Печи (Прва звезда, Папагај), Ђерђи Лацко (Друга звезда), Кристина Мирков (Трећа звезда, Човек од гуме), Јован Царан (Мајмун, Сладолеџија, Звездознацац), Тихомир Мачковић (Цеферин, Разбојник)

155- 08.03.1978.

AZ ÁLMOS CSILLAG

I: Milčinski Frane, F: Tolmácsy Kálmán Ilona, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Kalember Zona, Z: Bauer József, Ra: Tóth Irén

Sz: Tóth Irén, Izelle Károly, Kosara Dragiša, Ormay Mária, Kauzlarić-Mandić Višnja, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Popov Tapavički Gabriella, Mirkov Kristina, Szántó János, Jovan Caran, Mačković Tihomir

156- 02.04.1978.

НАША БАШТИЦА

П: Милош Несвадба, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Ђенђи Рацков, ИЛ: Ђенђи Рацков, Тихомир Мачковић, М: Влада Ковачевић

И: Ирена Тот (Баштованка, Гусеница), Кристина Мирков (Тета кока, коза), Тихомир Мачковић (Шаров, Зец), Јован Царан (Парадајз), Драгиша Косара (Кромпир), Вишња Каузларић-Мандић (Купус), Ђерђи Лацко (Шаргарепа), Ержебет Печи (Паприка)

157- 14.05.1978.

KISKERTÜNK

I: Nesvadba Miloš, F: Szűcs Imre, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Rackov Gyöngyi, Mačković Tihomir

Ra: Mačković Tihomir

Sz: Tóth Irén, Mačković Tihomir, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Ormay Mária, Kauzlarić-Mandić Višnja, Izelle Károly, Kosara Dragiša, Mirkov Kristina, Szántó János, Caran Jovan

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1977/78

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ЧУДНОПЛАВИ ПЕТАР	35	5.025	10. Ружно паче	10	1.100
2. ПИНОКИО	28	4.470	11. Кекец	2	235
3. ЗВЕЗДИЦА ПОСПАНКА	19	2.435	12. Партизанска разбрибрига	5	370
4. НАША БАШТИЦА	20	3.600	13. Mesemondo mesei	5	375
5. HUPKÉK PÉTER	5	410	14. A hat kispingvin	2	145
6. AZ ÁLMOS CSILLAG	5	395	15. A rút kiskacsa	3	315
7. KISKERTÜNK	2	175	16. Partizán gondúzó	1	120
8. Причалове приче	25	4.110	17. Mese a Kekecről	7	635
9. Шест пингвинчића	5	475			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 179			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 24.390		

Сезона 1978/79

158- 01.10.1978

КАЛАМАНДАРИЈА

П: Јован Јовановић Змај, Р: Лилијана Арсенов, М: Влада Ковачевић, Ас.Р: Јован Царан

И: Јован Царана (Пура Моца), Вишња Каузларић-Мандић (Евица), Кристина Мирков (Јуца), Ержебет Печи (Јоја), Ирена Тот (Јојка), Тихомир Мачковић (Гаша), Ђерђи Лацко (Кафина)

159- 28.11.1978.

НЕСТАШНИ ЗЕЧИЋ

П: и Р: Марија Кулунџић, С: и КЛ: Драга Вуковић, ИЛ: Јован Царан, М: Јосиф Бауер, Ас.Р: Јован Царан

И: Ирена Тот (Зечић), Ержебет Печи (Веврица, Паучић), Вишња Каузларић-Мандић (Вучић, Друга печурка), Јован Царан (Наратор, Паук, Телефон), Кристина Мирков (Јагње, Прва Печурка), Тихомир Мачковић (Меда), Мирјана Шајтинац (Пас), Стеван Марионцу, Мирјана Шајтинац (Птица свезналица), Ђерђи Лацко (Мала лија)

160- 21.12.1978.

A CSINTALAN NYUSZI

I: és R: Kulundžić Marija, F: Kopeczky László, D: Blam Rafaelo, B: Tóth Irén és Caran Jovan, Ra: Vuković Draga

Sz: Tóth Irén, Pécsi Erszébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Kauzlarić-Mandić Višnja, Mirkov Kristina, Caran Jovan, Šajtinac Mirjana

161- 01.04.1979.

КАПЕТАНОВ СЛАНИК

П: Драган Лукић, Р: Лилијана Арсенов, КЛ: Борис Чершков, М: Војислав Симић, Слободан Бурсаћ, ИЛ: Тихомир Мачковић, Јован Царан, Ас.Р: Ержебет Печи И: Стеван Марионцу, Кристина Мирков (Капетан), Тихомир Мачковић (Крмарош), Мирјана Шајтинац (Драгољуб), Јован Царан (Карло), Ђерђи Лацко, Ирена Тот (Риба), Вишња Каузларић-Мандић (Кувар), Ержебет Печи (Бродски мачак)

162- 21.06.1979.

A KAPITÁNY SÓTARTÓJA

I: Lukić Dragan, F: Kopeczky László, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Čerškov Boris,

BM: Mačković

Tihomir és Caran Jovan, Z: Simić Vojislav és Bursac Slobodan

Sz: Mačković Tihomir, Tóth Irén, Pécsi Erszébet, Lackó Györgyi, Kauzlarić-Mandić Višnja, Mirkov Kristina, Caran Jovan, Šajtinac Mirjana

163- 22.06.1979.

ХРАБРИ КОЊИЋ

П: Милан Павлик, Пр: Олга Поповић Познатов, Р: Јован Царан, С: и КЛ: Јован Царан и Тихомир Мачковић, М: Влада Ковачевић

И: Мирјана Шајтинац (Коњић од папира), Ержебет Печи (Дворска луда), Тихомир Мачковић (Краљ), Ирена Тот (Принцеза), Вишња Каузларић-Мандић (Зелени принц), Јован Царан (Једнороги принц), Кристина Мирков (Миш), Ђерђи Лацко (Девојчица, Лептир, Слова)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1978/79

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. КАЛАМАНДАРИЈА	22	2.495	8. Кекец	6	2.070
2. НЕСТАШНИ ЗЕЧИЋ	28	2.994	9. Звездица поспанка	1	96
3. КАПЕТАНОВ СЛАНИК	18	1.040	10. Партизанска разбрибрига	34	10.386
4. ХРАБРИ КОЊИЋ	1	78	11. Наша баштица	29	4.991
5. A CSINTALAN NYUSZI	5	466	12. Mesemondó meséi	11	2.083
6. A KAPITÁNY SÓTART..	2	264	13. Mese a Kekecről	2	750
7. Причалове приче	25	4.316	14. Kiskertünk	4	875
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 188			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 32.904		

Сезона 1979/80

164- 18.11.1979.

A BÁTOR LOVACSKA

И: Pavlik Milan, F: Tolmácsy Kálmán Ilona, R: Caran Jovan, D: és B: Mačković Tihomir, Caran Jovan

Z: Kovačević Vlada

Sz: Mačković Tihomir (Király), Tóth Irén, Mirkov Kristina (Királykisasszony, Egér), Pécsi Erzsébet (Udvari bolond), Izelle Károly, Caran Jovan, Šajtinac Mirjana (Féllábú királyfi, Papírlovacska), Lackó Györgyi (Kislány, Lepke)

165- 06.12.1979.

КРИЛАТА КРАВА

П: Стеван Пешић, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Милан Вукотић, М: Влада Ковачевић, Ас.Р: Тихомир Мачковић

И: Јован Царан (Дечак), Вишња Каузларић-Мандић (Патуљак, Петар, Мајка), Кристина Мирков (Мачка), Ержебет Печи (Полу-овца, Принцеза), Тихомир Мачковић (Полицајац), Мирјана Шајтинац (Краљица), Ђерђи Лацко (Крава које лети), Ирена Тот, Драгиша Косара (Ајфелова кула)

166- 21.12.1979.

A REPÜLŐ TEHÉN

И: Pešić Stevan, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Vukotić Milan, Z: Kovačević Vlada

Sz: Szántó János, Caran Jovan (Fiú), Mačković Tihomir, Kauzlarić-Mandić Višnja (Törpe), Pécsi Erzsébet (Birkaféle, Királykisasszony, Eifel torony), Novotny Ilona, Mirkov Kristina (Macska), Mačković Tihomir (Rendőrr), Izelle Károly, Kauzlarić-Mandić Višnja (Eter), Lackó Györgyi, Kosara Dragiša (A repülő tehén), Ormay Mária, Šajtinac Mirjana (Királynő), Novotny Ilona, Kauzlarić-Mandić Višnja (Any), Szántó János, Kosara Dragiša (Madár)

167- 30.03.1980.

ГИЊОЛ У НЕВОЉИ

П: Л.Мојшчински – Ј. Вилковски, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Влада Ребезов М: Влада Ковачевић

И: Тихомир Мачковић (Жан), Јован Царан (Полицајац, Комесар), Кристина Мирков (Мадлен, Мачка), Мирјана Шајтинац (Гињол), Ержебет Печи (Г-ђа Канезу), Драгиша Косара (Судија)

168- 18.05.1980.

ДЕЧАК И ЗВЕЗДА

П: Радивој Шажинац, Р: Лилијана Арсенов, С: Влада Ребезов

И: Селимир Тошић (Дечак), Мирјана Шажинац (Прва девојчица), Вишња Каузларић-Мандић (Друга девојчица).

169- 15.06.1980.

A BAJVA JUTOTT GUIGNOL

I: Mojščinski L. – Vilkovski J. R: Arsenov Lilijana, Ra: Mačković Tihomir, D: és B: Rebezov Vlada

Z: Kovačević Vlada

Sz: Mačković Tihomir (Jean, Bíró), Izelle Károly, Caran Jovan (Rendőr), Ferdinándy Szilvia, Mirkov Kristina (Mad-eleine, Macska), Ormay Mária, Šajtinac Mirjana (Guignol), Bukovics Éva, Kauzlarić-Mandić Višnja (Canesú nagysága)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1979/80

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. КРИЛАТА КРАВА	14	1.778	7. Храбри коњић	26	3.302
2. ГИЊОЛ У НЕВОЉИ	21	2.667	8. Партизанска разбрибрига	14	1.778
3. ДЕЧАК И ЗВЕЗДА	5	635	9. Каламандарија	15	1.905
4. A BÁTOR LOVACSKA	6	750	10. Причалоуе приче	8	1.300
5. A REPÜLŐ TENÉN	7	889	11. Капетанов сланик	24	3.048
6. A BAJVA JUTOTT GUG..	2	290			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		142	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 18.342		

Сезона 1980/81

170- 31.08.1980.

КРАЉ АБЕЦЕДА

П: Јозеф и Хана Лемкови, Пр: Олга Познатов, Р: Миливоје Радаковић, С: Влада Ребезов

КЛ: и ИЛ: Тихомир Мачковић и Јован Царан, И: Тихомир Мачковић (Краљ абетада), Јован Царан (Перослав), Драгиша Косара (Лењир), Мирјана Шажинац (Квадрант), Кристина Мирков, Вишња Каузларић-Мандић, Мирјана Шажинац, Ђерђи Лацко (Слова).

171- 02.10.1980.

A BETŰKIRÁLY

I: Lemkovi József és Hana, R: Radaković Milivoje, D: Rebezov Vlada, Z: Kovačević Vlada, B: Caran Jovan és Mačković Tihomir

Sz: Mačković Tihomir (Betűkirály), Ormay Mária, Caran Jovan (Kacsaring), Izelle Károly, Kosara Dragiša (Lénia tábornok), Pécsi Erzsébet, Šajtinac Mirjana (Kul-szin), Mirkov Kristina, Kauzlarić-Mandić Višnja, Šajtinac Mirjana, Lackó Györgyi, Pécsi Erzsébet (Betűk)

172- 07.01.1981.

СТОЛИЦА

П: Фране Пунтар, Р: Миливоје Милојевић, С: Борис Чершков, КЛ: Шандор Хартиг, М: Влада Ковачевић.

И: Ержебет Печи (Нана), Мирјана Шажинац (Нина), Кристина Мирков (Столица), Тихомир Мачковић (Орман), Јован Царан (Шигагаша), Драгиша Косара (Аутомобилско седиште).

173- 15.03.1981.

РОБОТИ С КОБОЛА

П: Зоран Живковић, Р: Лилијана Арсенов, С: Иштван Хупко, КЛ: Душан Теодоровић, М: Габор Ленђел

И: Вишња Каузларић-Мандић (Зер), Драгиша Косара (Лаб), Кристина Мирков (Робот), Тихомир Мачковић (Проналазач Пеђа), Ержебет Печи (Цица), Ирена Тот (Тања), Јован Царан (Бане), Ђерђи Лацко (Анимација)

174- 19.04.1981.

ЋР – ЗЋР

I: Živković Zoran, F: Kopeczky László, R: Arsenov Lilijana,
Ra: Pécsi Erzsébet, D: Hupkó István,
Z: Lengyel Gábor, B: Teodorović Dušan
Sz: Ormay Mária, Mandić-Kauzlarić Višnja (Zéró), Izelle
Károly, Kosara Dragiša (Labi), Mačković Tihomir (Felta-
láló, Peti), Pécsi Erzsébet (Ica), Tóth Irén (Gabi), Ferdinán-
dy Róbert, Caran Jovan, (Misi), Hartig Attila, Mirkov
Kristina (Robot), Lackó Györgyi (Lepke, Madár)

175- 31.05.1981.

МОФ И ЦОФ

П: Борисав Атанасковић, Р: Лилијана Арсенов, С: и
КЛ: Зона Калембер, М: Габор Ленђел
И: Јован Царан (Моф), Тихомир Мачковић (Цоф),
Ирена Тот (Гроздана), Драгиша Косара (Миша),
Мирјана Шажинац (Милица), Кристина Мирков
(Коферчић), Ђерђи Лацко (Анимација)

176- 11.06.1981.

МОФ ЁС ДЗСОФ

I: Atanasković Borivoje, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Ka-
lember Zona, Z: Lengyel Gábor
Sz: Izelle Károly, Caran Jovan (Mof), Mačković Tihomir
(Dzsof), Tóth Irén (Grosdan), Dragiša Kosara (Misi),
Pécsi Erzsébet (Mici), Lackó Györgyi, Mirkov Kristina
(animáció)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1980/81

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. КРАЉ АБЕЦЕДА	31	3.211	7. MOF ЁS DZSOF	1	200
2. СТОЛИЦА	31	2.269	8. Причалове приче	17	1.836
3. РОБОТИ С КОБОЛА	27	2.603	9. Каламандарија	7	772
4. МОФ И ЦОФ	8	832	10. Гињол у невољи	22	2.998
5. A BETŰ KIRÁLY	4	710	11. Дечак и звезда	3	239
6. ŰR – ZŰR	6	815			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 157			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 16.485		

Сезона 1981/82

177- 25.10.1981.

БРЕЗОВЕ ОЧИЦЕ

П: Ким Мешков, Пр: Никола Медведев, Р: Лилијана
Арсенов, С: Виорел Флора, КЛ: Ђула Хајнал, М: Душан
Митровић
И: Јован царан (Ђерам), Драгиша Косара (Ждрал),
Ирена Тот (Мали жабац), Тихомир Мачковић
(Мачак), Ержебет Печи (Мали мишић), Кристина
Мирков (Обрамица, Ведро, Близанци). Ђерђи Лацко
(Жарач), Чабрица, Наћве)

178- 15.11.1981.

NYÍRFASZEMECSKE

I: Medvedev Nikola, F: Kopeczky László, R: Arsenov Lili-
jana, D: Flora Viorel, B: Hajnal Gyula,
Z: Mitrović Dušan
Sz: Pécsi Erzsébet (Mesélő), Izelle Károly, Caran Jovan
(Kutágas), Lackó Györgyi, Kosara Dragiša (Darú), Tóth
Irén (Breki), Mačković Tihomir (Micus), Pécsi Erzsébet
(Egérke), Lackó Györgyi, Tóth Irén (Veder-pár, Szamovár,
Piszkavas, Cseberke, Dagasztó teknő és Egyebek)

179- 27.12.1981.

РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ

П: Иван Остриков, Пр: Бранислав Крављанац, Р: Живомир Јоковић, С: ,КЛ: Бранко Стојановић
М: «Комбо 6»

И: Ержебет Печи (Румена), Тихомир Мачковић (Лав), Мирјана Шајтинац (Цицан), Драгиша Косара (Боле), Јован Царан (Столе, Зубни лекар), Кристина Мирков, Ђерђи Лацко, Ирена Тот, Вишња Каузларић-Мандић (Анимација)

180- 24.02.1982.

PIRI ÉS A VÉN OROSLÁN

И: Ostrikov Ivan, F: Kopeczky László, R: Joković Živomir, D: - B: Stojaković Branko, Z: Kombo 6

Sz: Pécsi Erzsébet (Piri kislány), Mačković Tihomir (Leo, az oroslán), Tóth Irén, Šajtinac Mirjana (Sicu, a macska), Szántó János, Kosara Dragiša (Rufi, vadász), Caran Jovan (Fogász), Mirkov Kristina, Lackó Györgyi, Kauzlaric Mandić Višnja (Animáció)

181- 18.03.1982.

МАЛА ПРИЦЕЗА

П: Ксенија Стојановић, Р: Лилијана Арсенов, С: и КЛ: Милан Вукотић, М: Зоран Милетић

И: Тихомир Мачковић (Причало, Краљ јужних мора, Млинарев син), Јован Царан (Цар), Ирена Тот (Мала принцеза), Мирјана Шајтинац (Краљ северног пола), Кристина Мирков (Магарац), Ђерђи Лацко (Камила), Ержебет Печи (Доктор Дијагнозис), Вишња Каузларић-Мандић (Ватрогасац)

182- 20.04.1982.

A KIS HERCEGNŐ

И: Stojanović Ksenija, F: Kopeczky László, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Vukotić Milan, Z: Zoran Miletić, Ra: Mačković Tihomir

Sz: Mačković Tihomir (Mesemondó), Szántó János, Caran Jovan (Császár), Tóth Irén (A kis hercegnő) Mačković Tihomir, Kosara Dragiša (A délszigetek királya), Izelle Károly, Šajtinac Mirjana (az északi Sark királya), Mačković Tihomir (A molnár fia), Izelle Károly, Mirkov Kristina (Csacsi), Lackó Györgyi (Teve), Pécsi Erzsébet (Doktor), Izelle Károly (Udvari tűzoltó) Kauzlaric-Mandić Višnja (Animáció)

183- 13.06.1982.

РАДОЗНАЛО СЛОНЧЕ

П: Рађард Киплинг, Р: Лилијана Арсенов, С: Борис Чершков, КЛ: Тихомир Мачковић и Јован Царан

И: Ирена Тот (Слонче), Јован Царан (Нилски коњ, Крокодил), Кристина Мирков (Жирафа), Мирјана Шајтинац (Павијан), Ержебет Печи (Коло-коло), Драгиша Косара (Лав), Тихомир Мачковић (Питон), Вишња Каузларић-Мандић (Ној), Ђерђи Лацко (Анимација)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1981/82

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. БРЕЗОВЕ ОЧИЦЕ	37	3.852	8. Причалове приче	15	1.826
2. РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ	33	6.058	9. Каламандарија	18	2.495
3. МАЛА ПРИНЦЕЗА	12	1.285	10. Партизанска разбрибрига	4	320
4. РАДОЗНАЛО СЛОНЧЕ	1	118	11. Столица	11	1.350
5. NYÍRFASZEMECSKE	5	590	12. Роботи с Кобола	12	1.808
6. PIRI ÉS A VÉN OROSLÁN	9	1.405	13. Моф и Џоф	1	175
7. A KIS HERCEGNŐ	2	288			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 160			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 21.570		

Сезона 1983/84

188- 05.09.1983.

НАША БАШТИЦА

П: Милош Несвадба, Р: Лилијана Арсенов, С: и К: Ђенђи Рацков, КЛ: Тихомир Мачковић

М: Влада Ковачевић

И: Ирена Тот (Баштованка, Гусеница), Кристина Мирков (Тета кока, Коза), Тихомир Мачковић (Шаров, Зец), Јован Царан (Парадајз), Драгиша Косара (Кромпир), Вишња Каузларић-Мандић (Купус), Ђерђи Лацко (Шаргарепа), Ержебет Печи (Паприка)

189- 28.09.1983.

A MI KISKERTÜNK

I: Nesvadba Miloš, R: Arsenov Lilijana, D: és B: Rackov Gyöngyi, Mačković Tihomir, Z: Kovačević Vlada, Ra: Mačković Tihomir

Sz: Tóth Irén (Kertészlány), Mačković Tihomir (Bolhás, Kutya, Nyúl), Izelle Károly, Kosara Dragiša (Krumpli), Ormay Mária, Kauzlaric-Mandić Višnja (Káposzta), Pécsi Erzsébet (Paprika, Kecske), Lackó Györgyi (Sárgarépa), Tóth Irén (Hernyó), Ormay Mária (Tyúkanyó), Šajtinac Mirjana (Animáció)

190- 26.01.1984.

НЕМУШТИ ЈЕЗИК

П: Миодраг Станисављевић, Р: Борислав Мркшић, С:- КЛ: Борис Чершков, М: Душан Митровић

И: Драгиша Косара (Гаша), Ирена Тот (Принцеза-змија), Јован Царан (Змијски цар, Гавран, Пас Рундов), Вишња Каузларић-Мандић (Баба гвоздензуба), Тихомир Мачковић (Змај-вилењак, Коњ Белац), Кристина Мирков, Мирјана Шајтинац, Вишња Каузларић-Мандић, Ержебет Печи, Ирена Тот, Ђерђи Лацко, Јован Царан (змије, траве, гуске, жабе, сове)

191- 18.03.1984.

СРЕЋНИ ПРИНЦ

П: Оскар Вајлд, Др: Ане Јоба, И. Фарина, Пр. И Р: Саша Маркус, С: Виорел Флора, М: Александар Лудајић

И: Ирена Тот (Ластавица), Тихомир Мачковић (Срећни принц), Вишња Каузларић-Мандић

(Мудра сова, Црна мачка), Драгиша Косара (Градоначелник, Заљубљени шевар), Јован Царан (Чиновнички Улизић, Заљубљени студент), Мирјана Шајтинац (Стари куцов), Кристина Мирков Ержебет Печи (Охола дворкиња), Ђерђи Лацко (Мајка), Ержебет Печи (Болесни синчић)

192- 19.04.1984.

ПАРТИЗАНСКА РАЗБИБРИГА

П: Раде Павелкић, Р: Лилијана Арсенов, С: и К: Борис Чершков, М: Јосиф Бауер

И: Михајло Форо (Чика Тончи), Вишња Каузларић-Мандић (Мојца), Мирјана Шајтинац (Магда), Ержебет Печи (Игор), Јован Царан (Карлето) Тихомир Мачковић (Ђакомо, Немачки војник)

193- 31.05.1984.

ДОЛИНА СУНЦОКРЕТА

П: Добрица Ерић, Р: Лилијана Арсенов, С: Добривој Рајић, КЛ: Тихомир Мачковић, ИМ: Јосиф Бауер.

И: Првослав Заковски, Милан Кочаловић, Драгиша Косара, Будимир Пешић, Селимир Тошић, Тихомир Мачковић, Јован Царан, Драган Ђорђевић, Мирјана Шајтинац, Ирена Тот, Ержебет Печи, Вишња Каузларић-Мандић, Стојан Стојиљковић, Кристина Мирков

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1983/84

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. НАША БАШТИЦА	29	3.865	7. Причалове приче	14	2.305
2. НЕМУШТИ ЈЕЗИК	32	4.225	8. Румена и стари лав	20	3.600
3. СРЕЋНИ ПРИНЦ	11	995	9. Радознало слонче	8	485
4. ПАРТИЗАНСКА РАЗБИЈ..	11	1.525	10. Хиљаду речи о три речи	5	560
5. ДОЛИНА СУНЦОКРЕТА	2	305	11. Мило моје привиђење	9	1.150
6. A MI KISKERTÜNK	8	1.495			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		149	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		20.510

Сезона 1984/85

194- 20.09.1984.

КРАДЉИВЦИ СМЕХА

П: Милан Вукотић, Р: С: и КЛ: Милан Вукотић, М. Владимир Агић, Милан Бојанић

И: Ђерђи Лацко (Девојчица Мања), Кристина Мирков (Дечак мали, Мајмун Мајмунино), Мирјана Шајтинац (Кројач Кроле), Драгиша Косара (Кувар Куле), Ержебет Печи (Ковач Коле, Игла Иглица), Тихомир Мачковић (Мргуд Страшни), Вишња Каузларић-Мандић (Перда), Ирена Тот (Глуперда), Јован Царан (Кловн Августино, Пас Гвозден)

195- 12.12.1984.

КАСАЈЛОРОК

I: Vukotić Milan, F: Kopeckzy László, R: D: és B: Vukotić Milan, Ra: Tóth Irén, Z: Agić Vladimir, Bojanić Milan

Sz: Lackó Györgyi (Pirinkó), Pécsi Erzsébet, Mirkov Kristina (Kisfiú), Ormay Mária, Šajtinac Mirjana (Divat Dani), Izelle Károly, Kosara Dragiša (Szakács Csabi), Pécsi Erzsébet (Kovács Kari), Mačković Tihomir (Duzzó), Izelle Károly, Kauzlarić-Mandić Višnja (Fuli), Tóth Irén (Botluli), Mačković Tihomir Caran Jovan (Robi Bohóc), Mirkov Kristina (Muki-Maki), Caran Jovan (Drótszörű), Pécsi Erzsébet (Tűcske)

196- 16.02.1985.

ВРТИЋ КОД СТАРЕ КОЗЕ

П: Полонца Ковач, Лилијана Арсенов, Р: Лилијана Арсенов, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Душан Митровић, Кор: Јован Царан

И: Јован Царан (Приповедач), Ирена Тот (Коза), Тихомир Мачковић (Вук), Мирјана Шајтинац (Зец, Мрвица), Драгиша Косара (Марко), Кристина Мирков (Мицика), Ержебет Печи (Мирко), Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко (Анимација)

197- 10.03.1985.

KECSKEANYÓ NAPKÖZIJÉ

I: Kovač Polonca-Arsenov Lilijana, F: Kopeckzy László, R: Arsenov Lilijana, D: Flora Viorel

Z: Mitrović Dušan, B: Mačković Tihomir, Kor: Caran Jovan

Sz: Pécsi Erzsébet (Mesélő), Mačković Tihomir (Farkas), Tóth Irén (Kecskemama), Šajtinac Mirjana (Micike), Lackó Györgyi (Morzsika), Kosara Dragiša (Imris), Pécsi Erzsébet (Matyi, Nyúl), Mirkov Kristina, Caran Jovan, Kauzlarić-Mandić Višnja (Animáció).

198- 16.05.1985.

ШАРЕНИ СВЕТ

П: Лилијана Абандијева, Пр: и Р: Лилијана Арсенов, С: Виорел Флора, М: Душан Митровић

И: Ирена Тот, Кристина Мирков (Лили), Драгиша Косара (Миш), Мирјана Шајтинац, Вишња Каузларић-Мандић, Ержебет Печи (Боца сирћета, Ноћни лептир, Сунчев зрак), Тихомир Мачковић, Јован Царан (Лимун, Црв, Паук)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1984/85

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. КРАДЉИВЦИ СМЕХА	37	7.485	6. Румена и стари лав	15	2.830
2. ВРТИЋ КОД СТАРЕ КОЗЕ	37	8.015	7. Наша баштица	3	285
3. ШАРЕНИ СВЕТ	11	2.145	8. Немушти језик	9	2.155
4. КАСАЈЛОРОК	11	2.315	9. Партизанска разбрибрига	12	1.560
5. KECSKEANYÓ NARKÖZ..	10	2.855			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 145		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 29.645			

Сезона 1985/86

199- 01.10.1985.

БАЈКА ИЗ КОФЕРА

П: Јан Владислав, Пр: Олга Познатов, Р: Живомир Јоковић, С: и КЛ: Бранко Стојаковић,
 М: Михајло Миња Ђорђевић
 И: Тихомир Мачковић (Краљ, Млади краљ), Драгиша Косара (Генерал, Доктор, Добошар), Јован Царан (Саветник, Добошар), Мирјана Шајтинац (Приц-дечак), Ержебет Печи (Девојчица), Ирена Тот (Војвоткиња), Кристина Мирков (Учитељ), Вишња Каузларић-Мандић (Учитељ), Александар Драгар (Доктор)

200- 26.12.1985.

ДОГАЂАЈ У ЛУТКОВУ

П: Јозеф Пер – Лео Спачил, Пр: Борислав Мркшић, Р: Живомир Јоковић, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић
 И: Мирјана Шајтинац (Аница, Доктор), Драгиша Косара (Перица, Добри лутак), Јован Царан (Гуливер, Пас), Вишња Каузларић-Мандић (Неваљали лутак), Кристина Мирков (Добра лутка), Татјана Рељин (Пас, Сунце)

201- 01.02.1986.

MI TÖRTÉNT BÁBOSON

И: Per József – Spačil Leo, R: Joković Živomir, D: Flora Viorel, B: Mačković Tihomir
 Sz: Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Caran Jovan

202- 13.02.1986.

ТРИ ПРАСЕТА

П: Др: и Р: Борислав Мркшић, С: Виорел Флора, М: Душан Митровић, КЛ: Тихомир Мачковић
 И: Драгиша Косара (Паја, Вук, Човек са сланином, прухом и циглом), Мирјана Шајтинац (Буцко), Вишња Каузларић-Мандић (Гуцко), Татјана Рељин (Дуцко), Кристина Мирков (Муцко)

203- 19.03.1986.

A HÁROM KISMALAC

Dr: és R: Mrkšić Birislav, F: Kopeckzy László, Ra: Tóth Irén, D: Flora Viorel, B: Mačković Tihomir
 Sz: Lackó Györgyi (Buci), Tóth Irén (Muci), Pécsi Erzsébet (Duci), Mačković Tihomir (Pali, Farkas, Szalmahordó, Ággyújtó, Téglasszállító)

204- 06.04.1986.

TARKA VILÁG

И: Abandžijeva Lilijana, F: Kopeckzy László, R: Arsenov Lilijana, D: Flora Viorel, Z: Mitrović Dušan,
 B: Mačković Tihomir
 Sz: Tóth Irén (Promincli), Pécsi Erzsébet (Egérke), Mačković Tihomir (Pók, Citrom, Szú), Lackó Györgyi (Napsugár, Éji pille, Ecetesüveg)

205- 09.05.1986.

И МИ ТРКУ ЗА КОЊА ИМАМО

П: Миодраг Станисављевић, Р: Борислав Мркшић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Душан Митровић, СП: Иван Клеменц
 И: Драгиша Косара, Мирјана Шајтинац, Јован Царан, Вишња Каузларић-Мандић, Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Кристина Мирков, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко, Татјана Рељин

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1985/86

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. БАЈКА ИЗ КОФЕРА	12	3.055	7. TARKA VILÁG	2	290
2. ДОГАЂАЈ У ЛУТКОВУ	20	2.900	8. Причалове приче	11	1.450
3. ТРИ ПРАСЕТА	15	3.040	9. Румена и стари лав	18	2.900
4. И МИ ТРКУ ЗА КОЊА..	5	1.030	10. Вртић код старе козе	32	3.988
5. A HÁROM KISMALAC	5	1.060	11. Немушти језик	2	540
6. MI TÖRTÉNT BÁBOSON	4	470			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 126			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 20.723		

Сезона 1986/87

206- 04.10.1986.

КАЛАМАНДАРИЈА

П: Јован Јовановић Змај, Р: Лилијана Арсенов, С: Виорел Флора, М: Влада Ковачевић

И: Јован Царан, Вишња Каузларић-Мандић, Мирјана Шајтинац, Тихомир Мачковић, Ержебет Печи, Татјана Рељин, Александар Драгар, Ирена Тот

207- 23.12.1986.

ПЕПЕЉУГА

П: Браћа Грим, Др: Р: и ИМ: Лилијана Арсенов, С: Милан Вукотић, КЛ: Тихомир Мачковић

И: Ирена Тот (Пепељуга), Вишња Каузларић-Мандић (Госпа Ада), Мирјана Шајтинац (Црвенперка), Ержебет Печи (Параскева), Драгиша Косара (Отац), Јован царан (Принц), Тихомир Мачковић (Дворска луда), Ђерђи Лацко (Вила), Кристина Мирков (Мачак), Татјана Рељин (Петар)

208- 07.02.1987.

БАЈКА О ИВИЦИ И МАРИЦИ

П: Јиржи Штреда, Пр: и Ад: Србољуб Станковић, Р: Драгослав Тодоровић, С: Александар Златовић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Југослав Бошњак

И: Драгиша Косара (Приповедач), Јован Царан (Ивица), Кристина Мирков (Марица), Мирјана Шајтинац (Вештица), Александар Драгар (Анимација)

209- 21.02.1987.

JANCSI ÉS JULISKA

I: Štreda Jirži, F: Kopecký László, R: Todorović Dragoslav, D: Zlatović Aleksandar, B: Mačković

Tihomir, Z: Bošnjak Jugoslav

Sz: Tóth Irén (Mesélő), Mačković Tihomir (Jancsi), Lackó Györgyi (Juliska), Pécsi Erzsébet (Boszorkány), Dragar Aleksandar (segédanimáció)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1986/87

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. КАЛАМАНДАРИЈА	18	2.770	6. Румена и стари лав	2	390
2. ПЕПЕЉУГА	11	1.855	7. Вртић код старе козе	5	900
3. БАЈКА О ИВИЦИ..	7	3.598	8. Три прасета	41	16.470
4. JANCSI ÉS JULISKA	4	890	9. Догађај у Луткову	16	2.970
5. Причалове приче	18	2.785	10. И ми трку за коња имамо	16	3.390
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 138			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 36.018		

Сезона 1987/88

210- 31.10.1987.

ВЕСЕЛА КУЋА

П: Стеван Пешић, Р: Србољуб Станковић, С: и КЛ: Вукосава Николин, ИЛ: Тихомир Мачковић
 МС: Саша Врабац
 И: Ирена Тот (Јулка), Кристина Мирков (Мајка), Јован Царан (Отац), Тихомир Мачковић (Пуковник), Мирјана Шајтинац (Мачак), Ержебет Печи (Кокошка), Вишња Каузларић-Мандић (Коњ), Татјана Рељин (Птица), Ђерђи Лацко (Дрво), Александар Драгар (Свитац)

211- 17.12.1987.

ЋИРИНА НОВОГОДИШЊА АВАНТУРА

П: Јиржи Штрета, Р: (Колективна), С: и КЛ: Тихомир Мачковић
 И: Тихомир Мачковић, Александар Драгар, Ирена Тот, Ержебет Печи, Мирјана Шајтинац, Татјана Рељин, Кристина Мирков, Ђерђи Лацко, Јован Царан, Вишња Каузларић-Мандић

212- 19.12.1987.

ШАРЕНИ СВЕТ

П: Лилијана Абандијева, Р: Лилијана (Арсенов) Ивановић, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић
 И: Мирјана Шајтинац (Миш), Ирена Тот (Мармолина), Александар Драгар (Лимун), Ержебет Печи (Боца сирћета), Јован Царан (Црв), Вишња Каузларић-Мандић (Ноћни лептир), Татјана Рељин (Сунчев зрак), Тихомир Мачковић (паук)

213- 16.04.1988.

ХРОМИ ПЕТЛИЋ

П: Рада Москова, Пр: Бранислав Крављанац, Р: Живомир Јоковић, С: и КЛ: Маја Кузова, М: Михајло Миња Ђорђевић
 И: Ирена Тот (Царска лисица), Кристина Мирков (Царски петао), Јован Царан (Царски мудрац), Тихомир Мачковић (Цар), Мирјана Шајтинац (Хроми петлић), Ержебет Печи (Царска лисица), Вишња Каузларић-Мандић (Царски петао), Александар Драгар (Царски мудрац), Драган Милеуснић (Царски човек), Татјана Рељин, Ђерђи Лацко (Анимација)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1987/88

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ВЕСЕЛА КУЋА	23	4.060	10. Три прасета	7	1.495
2. ЋИРИНА Н.. АВАНТУРА	33	3.480	11. Бајка из кофера	2	310
3. ШАРЕНИ СВЕТ	4	755	12. И ми трку за коња имамо	2	700
4. ХРОМИ ПЕТЛИЋ	8	1.410	13. Бајка о Ивици и Марици	5	1.375
5. Причалоуе приче	2	340	14. Mesemondó meséi	1	210
6. Каламандарија	4	650	15. Mi történt bábozon	5	530
7. Румена и стари лав	1	95	16. A három kismalac	5	470
8. Немушти језик	2	245	17. Tarka világ	5	880
9. Догађај у Луткову	71	8.780	18. Jancsi és Juliska	7	690
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 188		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 26.475			

Сезона 1988/89

214- 24.09.1988.

РАЗБРАЈАЛИЦЕ

Р:, С: и К: Лилијана (Арсенов) Ивановић, М: Мирко Јанков, Синиша Пејаков, Игор Ксионжик
И: Мирјана Шајтинац, Ирена Тот, Вишња Каузларић-Мандић, Јован Царан, Тихомир Мачковић, Александар Драгар

215- 26.11.1988.

БАЈКА О МАЈУШКУ

П: Карел Новак, Пр:, Ад: и Р: Србољуб Станковић, С: и КЛ: Тихомир Мачковић, МС: и Ас.Р: Влада Грубанов.
И: Татјана Рељин (Мајушко), Александар Драгар (Гитара), Мирјана Шајтинац (Орва глумица), Кристина Мирков (Друга глумица), Јован Царан (Гумац)

216- 17.12.1988.

ЗВЕЗДАН

П: Лудвиг Штрета, Р: Лилијана (Арсенов) Ивановић, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Шандор Мајор
И: Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Ержебет Печи, Ђерши Лацко

217- 12.01.1989.

CSILLAGOCSKA

I: Štreda Ludvig, F: Izelle Károly, R: Ivanović (Arsenov)
Lilijana, D: Flora Viorel, B: Mačković
Tihomir, Z: Major Sándor
Sz: Mačković Tihomir, Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi

218- 14.02.1989.

PÖTTÖMKE

I: Novak Karel, F: Izelle Károly, Ad: és R: Stanković Sr-boljub, D: és B: Mačković Tihomir,
Z: Grubánov Vlada
Sz: Tóth Irén (Pöttömke), Dragar Aleksandar (Gitár), Lackó Györgyi (I. Színész), Pécsi Erzsébet (II. Színész), Mačković Tihomir (Színész)

219- 11.03.1989.

КРИЛАТА КРАВА

П: Стеван Пешић, Р: Србољуб Станковић, С:, К: и КЛ: Милена Јефтић Ничева Костић, М: Михајло Миња Ђорђевић, ИЛ: Тихомир Мачковић, СП: Иван Клеменц, Ас.Р: Влада Грубанов
И: Ирена Тот (Дечак), Татјана Рељин (Патуљак, Мара), Кристина Мирков (Мачка), Мирјана Шајтинац (Полуовца), Јован Царан (Полицајац), Вишња Каузларић-Мандић (Крилата крава, Мајка), Ержебет Печи (Принцеза), Тихомир Мачковић (Краљ), Ђерђи Лацко (Луткар), Александар Драгар (Того)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1988/89

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. РАЗБРАЈАЛИЦЕ	10	1.135	8. Немушти језик	1	480
2. БАЈКА О МАЈУШКУ	43	5.075	9. Догађај у Луткову	2	190
3. ЗВЕЗДАН	9	1.105	10. Три прасета	38	4.760
4. КРИЛАТА КРАВА	23	2.905	11. Весела кућа	6	735
5. CSILLAGOCSKA	1	110	12. Хроми петлић	20	3.900
6. PÖTTÖMKE	11	1.215	13. A három kismalac	4	640
7. Причалове приче	7	820	14. Mesemondó meséi	3	215
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 178			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 23.285		

Сезона 1989/90

220- 09.12.1989.

ЧИМИ

П: Борис Априлов, Р: Лилијана Ивановић, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Влада Грубанов
И: Татјана Рељин (Чими), Тихомир Мачковић (Димби), Александар Драгар (Домби), Вишња Каузларић-Мандић (Мокси), Ирена Тот (Лиска)

221- 26.12.1989.

ЦРВЕНКАПА И ДЕДА МРАЗ

Р: (Колективна), КЛ: Тихомир Мачковић, М: Влада Грубанов
И: Кристина Мирков, Ирена Тот (Црвенкапа), Мирјана Шајтинац, Јован Царан (Приповедач, Вук), Александар Драгар, Карољ Изеле (Деда Мраз)

222- 20.01.1990.

РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ - (Обнова)

П: Иван Остриков, Р: Живомир Јоковић, С: и КЛ: Борис Чершков, М: Душан Митровић
И: Ирена Тот (Румена), Тихомир Мачковић (Лав), Мирјана Шајтинац (Цицан), Јован Царан (Столе, зубар), Александар Драгар (Боле), Ђерђи Лацко, Кристина Мирков, Ержебет Печи, (Анимација)

223- 13.02.1990.

CSIMI

I: Aprilov Boris, F: Izelle Károly, R: Ivanović Lilijana, S: Flora Viorel, Z: Grubánov Vlada, B: Mačković Tihomir
Sz: Mezei Verona (Csimi), Mačković Tihomir (Dimbi), Izelle Károly (Dombi), Pécsi Erzsébet (Moxi), Tóth Irén (Ravi)

224- 31.03.1990.

МАЛА РУЖА

П: и Р: Србољуб Станковић, С: и КЛ: Тихомир Мачковић, М: Влада Грубанов, Саша Врабац, Ас.Р: Кристина Мирков
И: Ирена Тот (Мала Ружа), Мирјана Шајтинац (Зекан), Ержебет Печи (Лија), Јован Царан (Вук), Александар Драгар (Медвед)

225- 05.04.1990.

RÓZSIKA

I: és R: Stanković Srboľjub, F: Izelle Károly, D: és B: Mačković Tihomir, Z: Grubánov Vlada
Sz: Tóth Irén (Rózsika), Izelle Károly (Medve), Mačković Tihomir (Farkas), Pécsi Erzsébet (Róka), Lackó Györgyi (Nyuszkó)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1989/90

Представа:		Број		Представа:	
Извођења		Гледалаца		Извођења	
1. ЧИМИ	8	1.960	8. Причалове приче	8	1.300
2. ЦРВЕНКАПА И ДЕДА М.	42	4.990	9. Бајка о Мајушку	17	2.805
3. РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ	4	840	10. Звездан	34	5.400
4. МАЛА РУЖА	26	3.740	11. Крилата крава	9	1.770
5. CSIMI	4	790	12. Jancsi és Juliska	3	440
6. RÓZSIKA	1	210	13. .Csillagocska	6	885
7. Догађај у Луткову	3	185	14. Pöttömke	2	340
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 167			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.685		

Сезона 1990/91

226- 02.12.1990.

БАЈКА О КРАЉУ ЈЕЛЕНУ

П: Карло Гоци, Пр:, Ад: и Р: Борислав Мркшић, С: и К: Миодраг Табачки, М: Душан Митровић, СП: Иван Клеменц

И: Ирена Тот (Дурандарт), Тихомир Мачковић (Дерамо), Јован Царан (Тартаља), Мирјана Шајтинац (Панталоне), Татјана Рељин (Анђела), Ержебет Печи (Клариће), Кристина Мирков (Смералдина), Александар Драгар (Леандро), Карољ Изеле (Спавента), Вишња Каузларић-Мандић (Чаробни кип), Ђерђи Лацко, Емилија Мачковић (Грађанке Серендипа)

227- 24.12.1990.

НЕСТАШНИ ЛУТАК

П: Карел Новак, Р: Колективна

И: Јован Царан, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Александар Драгар

228- 26.12.1990.

CSINTALAN BÁB

I: Novak Karel, F: Izelle Károly, R: Közös

Sz: Mačković Tihomir, Tóth Irén, Pécsi Erzsébet

229- 12.02.1991.

ВУНЕНА ПРИЧА

П: Лада Брашованова, Др: и Р: Емилија Мачковић, С: и КЛ: Тихомир Мачковић

И: Ирена Тот, Ержебет Печи, Тихомир Мачковић

230-20.02.1991

GYAPJÚMESE

I: Brašovanova Lada, F: Izelle Károly, Ad: és R: Mačković Emilija, D: és B: Mačković Tihomir

Sz: Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Mačković Tihomir

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1990/91

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења			Извођења		
Гледалаца			Гледалаца		
1. БАЈКА О КРАЉУ ЈЕЛЕНУ	8	2.385	8. Звездан	8	680
2. НЕСТАШНИ ЛУТАК	42	3.665	9. Чими	17	140
3. ВУНЕНА ПРИЧА	4	6.840	10. Румена и стари лав	34	325
4. CSINTALAN BÁB	26	735	11. Мала Ружа	9	12.950
5. GYAPJÚMESE	4	3.000	12. Jancsi és Juliska	3	320
6. Причалове приче	1	1.310	13. Pöttömke	6	260
7. Догађај у Луткову	3	2.640	14. Rózsika	2	3.340
8. Бајка о Мајушку		1.580			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 181			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 40.170		

Сезона 1991/92

231- 25.10.1991.

МИТОВИ БАЛКАНА

П: и Р: Србољуб Станковић, М: Зоран Христић, Кор: и СП: Братислав Грбић, С: и К: Милена Јефтић Ничева Костић, Ас: С: и К: Тихомир Мачковић, Консултант: др Петар Костић

И: Ђерђи Лацко, Емилија Мачковић, Вишња Каузларић-Мандић, Кристина Мирков, Ержебет Печи, Татјана Рељин, Ирена Тот, Мирјана Шајтинац, Александар Драгар, Тихомир Мачковић, Јован Царан, Тибор Фараго, Роберт Лацко

232- 13.02.1992.

ХИЛПЕРИК

П: Мирослав Настасијевић, Р: Драгослав Тодоровић, С: и КЛ: Дејан Димитријевић, К: Адила Ченановић, М: Југослав Бошњак

И: Тихомир Мачковић (Хилперик), Ирена Тот (Кнегињица), Александар Драгар (Готчалк), Јован Царан (Готфрид), Мирјана Шајтинац (Рајмонд), Вишња Каузларић-Мандић (Арнолд), Кристина Мирков (Кнез), Емилија Мачковић (Кнегиња)

233- 27.06.1992.

ЦАРСКИ ПЕВАЧИ

П:, Р: и ИМ: Србољуб Станковић, КЛ: Тихомир Мачковић, Ас.Р: Вишња Каузларић-Мандић

И: (Прва подела) – Јован Царан, Емилија Мачковић, Татјана Рељин, Александар Драгар,

И: (Друга подела) – Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1991/92

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. МИТОВИ БАЛКАНА	14	3.380	9. Звездан	30	8.330
2. ХИЛПЕРИК	19	4.450	10. Мала Ружа	23	4.600
3. ЦАРСКИ ПЕВАЧИ	2	360	11. Вунена прича	36	7.280
4. Причалове приче	2	310	12. Mi történt bábozon	2	570
5. Догађај у Луткову	19	5.220	13. Jancsi és Juliska	1	260
6. Три прасета	5	910	14. Csillagocskas	1	290
7. Бајка о Ивици и Марици	4	1.150	15. Gyapjúmesé	5	1.610
8. Бајка о Мајушку	5	810			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 168			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 39.530		

Сезона 1992/93

234- 16.10-1992.

ЗЕКА ЛЕПОТАН

П: Борис Априлов, Р: Емилија Мачковић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Саша Врабац

И: Мирјана Шајтинац, Татјана Рељин, Александар Драгар

235- 22.10.1992.

CSÁSZÁRI ÉNEKESEK

I: és R: Stanković Srboľjub, F: Izelle Károly B: Mačković Tihomir

Sz: Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir

236- 21.12.1992.

ДОЖИВЉАЈИ ПЕТЛИЋА

П: Народна бајка, Р: Колективна, КЛ: Тихомир Мачковић

И: Мирјана Шајтинац (Петлић), Татјана Рељин (Први стражар), Вишња Каузларић-Мандић (Други стражар), Александар Драгар (Цар)

237- 22.12.1992.

A KISKAKAS ÉLMÉNYEI

I: Népese, R: Közös, B: Mačković Tihomir

Sz: Lackó Györgyi, Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Mačković Tihomir

238- 11.03.1993.

NYUSZISZÉPSÉG

I: Aprilov Boris, R: Mačković Emilia, F: Izelle Károly, B: Mačković Tihomir, Z: Vrabac Saša

Sz: Tóth Irén, Pécsi Erzsébet, Mačković Tihomir

239- 14.04.1993.

КРНГОЛИЦЕ БРНГОЛИЦЕ

П: и Р: Србољуб Станковић

И: Мирјана Шајтинац и Ирена Тот

240- 22.06.1993.

KURUNGULÁK BURUNGULÁK

I: és R: Stanković Srboľjub, F: Izelle Károly

Sz: Tóth Irén, Kovács Hajnalka

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1992/93

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ЗЕКА ЛЕПОТАН	22	4.230	12. Звездан	1	170
2. ДОЖИВЉАЈИ ПЕТЛИЋА	32	4.610	13. Мала Ружа	20	4.410
3. КРНГОЛИЦЕ БРНГОЛИЦ..	5	940	14. Бајка о краљу јелену	4	1.160
4. CSÁSZÁRI ÉNEKESEK	7	1.430	15. Вунена прича	6	1.080
5. A KISKAKAS ÉLMÉNYEI	3	460	16. Митови Балкана	5	1.160
6. NYUSZISZÉPSÉG	1	260	17. Хилперик	12	2.460
7. KURUNGULÁK BURUNG..	1	160	18. Царски певачи	13	2.650
8. Причалове приче	6	1.230	19. Mesemondó meséi	1	190
9. Догађај у Луткову	21	4.600	20. A három kismalac	1	230
10. Три прасета	14	3.270	21. Csillagocska	1	170
11. Бајка о Мајушку	1	160	22. Gyarjómese	1	180
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 178			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 35.560		

Сезона 1993/94

241- 17.11.1993.

ЧАРОВНИ СТОЧИЋ

П: Народна приповетка, Др. И Р: Јован Царан, С: и КЛ: Тихомир Мачковић, М: Марин Берковић
И: Вишња Каузларић-Мандић, Татјана Рељин, Хајналка Ковач, Александар Драгар

242- 22.12.1993.

ПЕПЕЉУГА

Др: и Р: Јован Царан, С: и КЛ: Тихомир Мачковић
И: Јован Царан, Ирена Тот, Ержебет Печи, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Хајналка Ковач, Татјана Рељин

243- 12.02.1994.

КУТИЈИЦА БАЈКАЛИЦА

Др: и Р: Јован Царан, С: и КЛ: Тихомир Мачковић
И: Тихомир Мачковић, Јован Царан, Александар Драгар, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Ирена Тот, Ержебет Печи, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Татјана Рељин, Хајналка Ковач

244- 14.05.1994.

ДРВЕНИ ПАТАК

П: Барбара Грегорич, Ад: и Р: Србољуб Станковић, С: и КЛ: Тихомир Мачковић
И: Тихомир Мачковић, Јован Царан, Александар Драгар, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Ирена Тот, Ержебет Печи, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Татјана Рељин

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1993/94

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. ЧАРОВНИ СТОЧИЋ	8	1.510	10. Мала Ружа	16	3.740
2. ПЕПЕЉУГА	28	6.340	11. Вунена прича	11	2.350
3. КУТИЈИЦА БАЈКАЛИЦА	12	2.570	12. Митови Балкана	1	480
4. ДРВЕНИ ПАТАК	4	680	13. Хилперик	5	1.090
5. Причалове приче	14	2.900	14. Зека лепотан	5	1.160
6. Догађај у Луткову	9	1.760	15. Mesemondó meséi	1	280
7. Три прасета	11	2.810	16. Rózsika	5	1.400
8. Бајка о Мајушку	13	2.250	17. Nyuszsizépség	3	640
9. Звездан	16	1.020			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 152			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 32.980		

Сезона 1994/95

245- 29.10.1994.

РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ - (Друга обнова)

П: Иван Остриков, Пр: и Р: Живомир Јоковић, С: и КЛ: Бранко Стојаковић, М: «Комбо 6»

И: Ержебет Печи (Румена), Тихомир Мачковић (Лав), Мирјана Шајтинац (Цицан), Јован Царан (Ловац Столе, Зубар), Александар Драгар (Чувар Боле), Кристина Мирков, Вишња Каузларић-Мандић, Ђерђи Лацко, Ирена Тот, Хајналка Ковач, Татјана Рељин (Анимација)

246- 19.12.1994.

МАЛА ПРОДАВНИЦА ЧУДА

П: и Р: Јован Царан, С: Виорел Флора

И: (Прва подела) – Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко, Хајналка Ковач

И: (Друга подела) – Александар Драгар, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Татјана Рељин, Јован Царан

247- 21.12.1994.

НОВОГОДИШЊА БАЈКА

П: и Р: Јован Царан, С: Виорел Флора

И: (Прва подела) – Тихомир Мачковић, Ирена Тот, Ержебет Печи, Ђерђи Лацко, Хајналка Ковач

И: (Друга подела) – Александар Драгар, Јован Царан, Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Татјана Рељин

248- 11.03.1995.

ПАТКИЦА ЖУТКИЦА

П: Н.Гернатова – Т.Гуравичева, Р: Воја Солдатовић, С: Виорел Флора, КЛ: Ивана Мирков, М: Светозар Саша Ковачевић, Текст сонгова: Татјана Рељин

И: Татјана Рељин (Анкица), Кристина Мирков (Паткица жуткица), Александар Драгар (Јеж), Мирјана Шајтинац (Лисица), Јован Царан (Глумац)

249- 05.04.1995

A SÁRGAPIHÉS KISKACSA

I: Gernatova N. – Guravičeva T., F: Izelle Károly, D: Flora Viorel, B: Mirkov Ivana, Z: Kovačević

Svetozar Saša

Sz: Kovács Hajnalka, Lackó Györgyi, Mačković Tihomir, Tóth Irén, Pécsi Erzsébet

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1993/94

Представа:	Број	Представа:	Број
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца
1. РУМЕНА И СТАРИ ЛАВ	15	11. Мала Ружа	24
2. МАЛА ПРОДАВНИЦА ЧУ.	30	12. Вунена прича	3
3. НОВОГОДИШЊА БАЈКА	20	13. Хилперик	10
4. ПАТКИЦА ЖУТКИЦА	23	14. Зека лепотан	1
5. A SÁRGAPIHÉS KISKACSA	3	15. Чаробни сточић	1
6. Причалове приче	4	16. Дрвени патак	5
7. Догађај у Луткову	6	17. Rózsika	1
8. Три прасета	10	18. Gyapjűmese	1
9. Бајка о Мајушку	3	19. Nyusziszepség	1
10. Звездан	11		
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона	
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 172		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 35.595	

Сезона 1995/96

250- 07.10.1995.

КАД ЦВЕТАЈУ СЛОНОВИ

П: Ким Мешков, Пр: Никола Медведев, Р: Србољуб Станковић, С: Виорел Флора, КЛ: Ивана Мирков, Ас.Р: Вишња Каузларић-Мандић

И: Александар Драгар (Стари дада лав), Ержебет Печи (Жуто маче), Татјана Рељин (Црно штене), Мирјана Шајтинац (Зелени, презелени крокодил), Ирена Тот (Бели слон, Љубичасти слон), Хајналка Ковач (Мали лав)

251- 24.02.1996.

РАСПЕВАНИ МИШЕВИ И МАЧКЕ

П: Текстови домаћих песника, Др. И Р: Воја Солдатовић

И: Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Вишња Каузларић-Мандић, Татјана Рељин, Јован Царан, Александар Драгар

252- 26.06.1996.

БИБЕРЧЕ

Др: и Р: Јован Царан

И: Олгица Трбојевић, Наташа Путић, Снежана Арсин, Мирослав Маћош, Данило Михњевић, Андрија Поша

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1995/96

Представа:			Представа:		
Број			Број		
Извођења Гледалаца			Извођења Гледалаца		
1. КАД ЦВЕТАЈУ СЛОН..	20	4.450	8. Звездан	5	810
2. РАСПЕВАНИ МИШЕВИ..	19	3.790	9. Мала Ружа	11	1.920
3. БИБЕРЧЕ	1	90	10. Вунена прича	1	120
4. Причалове приче	12	2.360	11. Паткица жуткица	8	1.680
5. Догађај у Луткову	7	1.230	12. Csillagocska	1	140
6. Три прасета	7	1.190	13. .A sárgapihész kiskacsa	2	440
7. Бајка о Мајушку	8	1.320			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 102			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 19.540		

Сезона 1996/97

253-07.11.1996.

ПЕПЕЉУГА

Др: и Р: Србољуб Станковић, С: Виорел Флора, КЛ: Ивана Мирков, М: Александар Саша Поповић, Ас.Р: Вишња Каузларић-Мандић

И: Ирена Тот (Пепељуга), Татјана Рељин (Маћеха), Олгица Трбојевић (Хортензија, Први голуб), Снежана Арсин (Хризантема), Хајналка Ковач (Царица), Јован Царан (Царевић), Александар Драгар (Отац Пепељугин), Мирослав Маћош (Управник двора), Наташа Путић (Други голуб), Даникло Михњевић, Андрија Поша, Срђан Ивановић (голубови, грађани)

254- 27.03.1997.

ШАРЕНИ СВЕТ

П: Лилијана Абандијева, Пр: и Р: Лилијана Ивановић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: Александар Саша Поповић

И: Наташа Путић (Мармолина), Јован Царан (Миш), Мирослав Маћош (Паук), Олгица Трбојевић (Ноћни лептир, Сунце), Снежана Арсин (Боца сирћета), Данило Михњевић (Лимун), Андрија Поша (Црв)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1996/97

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ПЕПЕЉУГА	29	4.880	6. Бајка о Мајушку	10	1.620
2. ШАРЕНИ СВЕТ	19	3.510	7. Мала Ружа	2	320
3. Причалове приче	7	940	8. Паткица жуткица	13	3.240
4. Догађај у Луткову	5	890	9. Распевани мишеви и мач..	4	670
5. Три прасета	16	2.340			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 105			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 18.410		

Сезона 1997/98

255- 10.11.1997.

ОЛОВНИ ВОЈНИК

П: Ханс Кристијан Андерсен, Др. И Р: Татјана Рељин, С., КЛ: и К: Добрила Чорба, Стручни Саветник: Ирена Тот, М: Александар Саша Поповић, Борис Михаљчић
И: Данило Михњевић (Дечак), Александар Драгар (Оловни војник), Ирена Тот (Балерина), Вишња Каузларић-Мандић ((Преља), Олгица Трбојевић (Преља), Хајналка Ковач, Мирјана Шајтинац, Јован Царан, Кристина Мирков, Наташа Путић, Снежана Арсин, Мирослав Маћош, Андрија Поша (Анимација)

256- 28.02.1998.

ИГРАМО СЕ КАНДИДА

П: Волтер, Ад. и Р: Дејан Пенчић Пољански, С: Марја Маја Јанковић, Миленко Телечки

М: Мирољуб Аранђеловић Расински, СП: и Кор: Соња Лапатанов, КЛ: и К: Марја, Мима и Бане Јанковић, Ас.Р: Кристина Мирков

И: Југослав Крајнов (Наратор), Данило Михњевић, Кристина Мирков, Снежана Арсин (Кандид), Александар Драгар, Наташа Путић (Барон), Мирјана Шајтинац, Татјана Рељин (Бароница), Ирена Тот, Андрија Поша (Кунигунда), Мирослав Маћош, Олгица Трбојевић, Хајналка Ковач, Снежана Арсин (Млади барон, Језуита), Јован Царан, Снежана Арсин (Панглос), Татјана Рељин, Мирјана Шајтинац (Старица), Кристина Мирков (Инквизитор), Андрија Поша (Први бугарски Агитатор), Мирослав Маћош (Други бугарски агитатор)- Посебне анимације: Александар Драгар, Јован Царан (Сабље), Наташа Путић (Брод), Мирослав Маћош, Андрија Поша, Данило Михњевић (Лисабон)

257- 05.05.1998.

СИГРИДРУГ

П: Јован Јовановић Змај, Ад. и Р: Вишња Каузларић-Мандић, М: Данило Михљевић
 И: Олгица Трбојевић (Евица), Хајналка Ковач (Евика), Наташа Путић (Јојка), Снежана Арсин (Јуца), Данило Михљевић (Лаза), Андрија Поша (Мита), Мирослав Мањош (Васа)

258- 10.06.1998.

УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА

П: Шарл Перо, Ад: и Р: Јован Царан, М: С: КЛ: и К: - колективни
 И: Олгица Трбојевић (Краљица, Приповедач), Наташа Путић (Принцеза Лепосава, Мудрац), Снежана Арсин (Куварица, Зла вила, Мудрац), Мирослав Мањош (Краљ, Приповедач), Данило Михљевић (Певајући песник, Поштар, Рода), Андрија Поша (Врач-излечивач, Витез).

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1997/98

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ОЛОВНИ ВОЈНИК	9	1.610	7. Три прасета	12	2.250
2. ИГРАМО СЕ КАНДИДА	15	2.720	8. Бајка о Мајушку	6	1.070
3. СИГРИДРУГ	27	4.850	9. Мала Ружа	2	360
4. УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА	22	3.640	10. Паткица жуткица	4	710
5. Причалове приче	14	2.510	11. Пепељуга	4	710
6. Догађај у Луткову	6	1.270	12. Шарени свет	9	1.610
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		130	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		23.310

Сезона 1998/99

259- 10.11.1998.

МАЛА ПРИНЦЕЗА

П: Ксенија Стојановић, Р: и С: Ирена Тот, КЛ: Добрила Чорба, М: Александар Саша Поповић
 И: Цео ансамбл (Глас народа, Приповедачи), Наташа Путић, Снежана Арсин (Мала принцеза), Александар Драгар (Цар), Мирослав Мањош, Данило Михљевић (Краљ јужног архипелага), Татјана Рељин, Олгица Трбојевић (Краљ северног пола), Данило Михљевић (Млинарев син), Хајналка Ковач, Снежана Арсин (Магарац), Андрија Поша (Доктор Дијагнозис), Олгица Трбојевић, Андрија Поша (Камила) - Едит Тот (Вокал мале принцезе), Данило Михљевић (Вокал Млинаревог сина)

260- 02.03.1999.

ВЕСЕЛО ПУТОВАЊЕ КРОЗ БАЈКЕ ИЛИ ЧИЗМЕ ЛУТАЛИЦЕ

П:, Р:, С: и КЛ: Јован Царан, Кор: Дејана Брусин, Ас.Р: Снежана Арсин
 И: Јован Царан (Један глумац, Миш), Андрија Поша (Сиромашни рибар, Први брат Љутица, Краљ), Мирослав Мањош (Дух из лампе, Други брат Градимир), Данило Михљевић (Трећи брат Тихомир, Мачак), Олгица Трбојевић/Хајналка Ковач/, Мирослав Мањош (Водени вилењак), Наташа Путић (Принцеза), Снежана Арсин (Дворкиња), Хајналка Ковач, Олгица Трбојевић, Јован Царан, Мирослав Мањош (Просци)

261- 24.06.1999.

ЦАРСКИ ПЕВАЧИ

П: Србољуб Станковић, Р: Србољуб Станковић и Ирена Тот, КЛ: Тихомир Мачковић
 И: Ирена Тот, Олгица Трбојевић, Снежана Арсин, Мирослав Мањош, Андрија Поша

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1998/99

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. МАЛА ПРИНЦЕЗА	19	3.420	8. Мала Ружа	24	4.960
2. ЧИЗМЕ ЛУТАЛИЦЕ	18	3.380	9. Паткица жуткица	6	1.170
3. ЦАРСКИ ПЕВАЧИ	2	380	10. Пепељуга	1	170
4. Причалоуе приче	4	760	11. Играмо се Кандида	4	1.140
5. Догађај у Луткову	7	1.560	12. Сигридруг	18	3.340
6. Три прасета	5	930	13. Успавана лепотица	10	1.850
7. Бајка о Мајушку	2	360			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 120			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 23.420		

Сезона 1999/2000

262- 21.09.1999.

ЧАРОВНИ СТОЧИЋ

П: Р: и С: Јован Царан, Ас.Р: Наташа Путић, КЛ: Тихомир Мачковић, М: данило Михњевић Кор: Дејана Брусин

И: Тајјана Рељин /Снежана Арсин/, Наташа Путић, Александар Драгар, Андрија Поша, Данило Михњевић /Мирослав Маћош/, Јован Царан

263- 09.11.1999.

CSÁSZÁRI ÉNEKESEK

I: Stanković Srboľjub, F: Izelle Károly, R: Stanković Srboľjub, Tóth Irén, B: Mačković Tihomir

Sz: Kovács Hajnalka, Pósa Andrija, Tóth Edit, Tóth Irén

264- 12.05.2000.

ЗВЕЗДАН

П: Лудвиг Штреда, Пр: Јован Царан, Р: Лилијана Ивановић, Коредитељ: Ирена Тот, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић, М. Шандор Мајор

И: Андрија Поша, Мирослав Маћош, Снежана Арсин, Наташа Путић, Олгица Трбојевић

265- 06.06.2000.

CSILLAGOSKA

I: Štreda Ludvig, F: Izelle Károly, R: Ivanović Lilijana, D: Flora Viorel, B: Mačković Tihomir,

Z: Major Sándor, Ra: Tóth Irén

Sz: Izelle Károly, Tóth Irén, Kovács Hajnalka, Putić Nataša

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 1999/2000

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЧАРОВНИ СТОЧИЋ	11	1.910	9. Мала Ружа	9	1.630
2. ЗВЕЗДАН	8	1.540	10. Паткица жуткица	7	1.340
3. CSÁSZÁRI ÉNEKESEG	6	1.190	11. Играмо се Кандида	5	1.090
4. CSILLAGOSKA	1	140	12. Сигридруг	2	340
5. Причалоуе приче	6	1.540	13. Успавана лепотица	4	720
6. Догађај у Луткову	5	870	14. Мала принцеза	27	6.360
7. Три прасета	6	1.190	15. Чизме луталице	8	1.880
8. Бајка о Мајушку	5	960	16. Царски певачи	17	4.850
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 127			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 27.060		

Сезона 2000/01

266- 23.11.2000.

ЈАНА

П: Маша Јерemiћ, Ад: и Р: Ирена Тот, КЛ: и К: Добрила Чорба, М: Александар Саша Поповић

И: Едит Тот (Јана), Александар Богдановић (Јаков), Љубиша Милишић (Арон), Мирослав Маћош (Марко), Хајналка Ковач (Метла), Снежана Арсин, Олгица Трбојевић (Адам), Татјана Рељин, Наташа Путић (Ева), Кристина Мирков (Змија), Мирјана Шајтинац, Наташа Путић, Андрија Поша, Јован Царан, Александар Драгар, Олгица Трбојевић, Снежана Арсин (Први злодух Вуглав), Олгица Трбојевић, Снежана Арсин, Наташа Путић, Мирјана Шајтинац (Други Злодух Вуглав), Јован царан, Андрија Поша, Александар Драгар, (Трећи злодух Вуглав), Татјана Рељин, Снежана Арсин, Олгица Трбојевић, Наташа Путић (Четврти злодух Вуглав)

267-21.03.2001.

ХРАБРИ КОЊИЋ

П:, Р:, С: и КЛ: Јован Царан, М: Данило Михњевић

И: Јован Царан, Наташа Путић, Данило Михњевић

268- 30.04.2001.

ТАЈАНСТВЕНИ ХИПОПОТАМУС

П: Иван Кићанов, Пр:, Ад:, Р: и М: Жоро Иванов, КЛ: Адријана Анева, Ас.Р: Данило Михњевић

И: Наташа Путић (Лав), Хајналка Ковач (Хипопотамус), Александар Драгар (Лењивац), Снежана Арсин (Зец, Паун, Змија), Мирослав Маћош (Жирафа), Данило Михњевић, Андрија Поша (Афрички Мераликундијци)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2000/01

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. ЈАНА	12	3.070	10. Csillagocska	2	610
2. ХРАБРИ КОЊИЋ	11	2.660	11. Пепељуга	5	990
3. ТАЈАНСТВЕНИ ХИПОПОТ..	15	2.930	12. Сигридруг	4	780
4. Причалове приче	4	710	13. Мала принцеза	11	3.310
5. Догађај у Луткову	3	540	14. Чизме луталице	3	580
6. Три прасета	4	690	15. Царски певачи	7	1.630
7. Бајка о Мајушку	7	1.800	16. Чаробни сточић	2	390
8. Мала Ружа	5	960	17. Звездан	14	4.020
9. Паткица жуткица	3	550			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 112			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 26.220		

Сезона 2001/02

269- 09.11.2001.

МАЛА СИРЕНА

П: Жељко Хубач (По мотивима истоимене бајке Х.К.Андерсена), Р: Љубослав Мајера, С: Адријана Анева, КЛ: Веселин Анев, М. Мирољуб Аранђеловић Расински

И: татјана Рељин (Мала сирена), Александар Драгар (Окати), Јован Царан (Ушати), Андрија Поша (Генерал октопод), Мирјана Шајтинац, Кристина Мирков, Олгица Трбојевић (Морска вештица, Прва сиренина сестра), Хајналка Ковач (Друга сиренина сестра), Наташа Путић (Трећа сиренина сестра), Мирослав Мањош (Принц), Данило Михљевић (Скочко), Ирена Тот (Папагај Џо), Снежана Арсин Векецки (Слуга), Кристина Мирков, Весна Станковић – глас (Краљица морских стена), Данило Михљевић, Гојко Шантић – глас (Краљ свих ветрова), Колективна анимација: (морске звезде, јегуље, полипи, кипови, морски валови), Тибор Фараго, Владимир Живин (Помоћна анимација)

270- 15.12.2001.

НОВОГОДИШЊА ТОРТА

П:, Р:, С: и К: Јован Царан

И: комплетни ансамбли Луткарске и Драмске сцене

271- 30.01.2002.

ЦИРКУС У ЦИРКУСУ

П: и Р: Жоро Иванов, С: и КЛ: Позоришна кућа «Анев» (Бугарска)

И: Татјана Рељин, Наташа Путић, Данило Михљевић, Мирослав Мањош, Снежана Арсин Векецки

272- 22.02.2002.

МЕСЕЧЕВА ПРИЧА

П:, Р:, С: и КЛ: Веселин Анев, Ас.Р: Хајналка Ковач, Тибор Фараго

И: Ирена Тот (Месец, Мирко, Човечуљак, Буба Мара, Вилин Коњиц – таксиста, Паук, Бумбар, Полицајци)

273- 21.03.2002.

MESÉL A HOLD

I: Anev Veselin, R:, D: és B: Anev Veselin, Ra: Kovács Hajnalka, Faragó Tibor
Sz: Tóth Irén

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2001/02

Представа:	Број		Представа:	Број	
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца
1. МАЛА СИРЕНА	32	8.810	8. Мала Ружа	6	1.340
2. ЦИРКУС У ЦИРКУСУ	20	4.790	9. Паткица жуткица	2	410
3. МЕСЕЧЕВА ПРИЧА	14	3.140	10. Мала принцеза	1	240
4. НОВОГОДИШЊА ТОРТА	25	7.500	11. Звездан	2	430
5. MESÉL A HOLD	2	570	12. Храбри коњић	17	4.750
6. Догађај у Луткову	2	380	13. Тајанствени хипопотамус	12	3.710
7. Три прасета	4	780			
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона		
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 139			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 36.850		

Сезона 2002/03

274- 17.11.2002.

ЦАРЕВО НОВО ОДЕЛО У ЗЕМЉИ ЧУДА

П: Жељко Хубач, Р: Ирена Тот, С: Виорел Флора, КЛ: Тихомир Мачковић, Росица Василева Ангелова, М: Мирољуб Аранђеловић Расински

И: Хајналка Ковач (Дете), Александар Драгар (Отац писац), Снежана Арсин-Векецки (Мајка), Наташа Путић (Телефон женског рода), Данило Михњевић (Бели зец), Мирослав Маћош (Цар Fashion први), Татјана Рељин (Прва министарка), Олгица Трбојевић (Друга министарка), Андрија Поша (Дворска луда), Данило Михњевић (Ткач и кројач), Татјана Рељин (Млекарица), Олгица Трбојевић (Крчмар), Андрија Поша (Крчмарица)

275- 26.12.2002.

ЗБУЊЕНИ ДЕДА МРАЗ

П:, Р: и С: Јован Царан, М: Владимир Агић, ИЛ: Тибор Фараго

И: Јован Царан, Татјана Рељин, Хајналка Ковач, Олгица Трбојевић, Наташа Путић, Снежана Арсин Векецки, Александар Драгар, Мирослав Маћош, Андрија Поша, Данило Михњевић

276- 06.02.2003.

ТИГРИЋ ТИКА

П:, Р:, С: и КЛ: Јован Царан, С: Марјан Барош, М: Данило Михњевић, Ас.Р: Наташа Путић, Текст завршне песме: Татјана Рељин

И: Наташа Путић (Тигрић Тика), Данило Михњевић (Жаба, Лептир, Мајмун, Папагај, Мија – змија, Тикина мама), Андрија Поша (Мајмун, Крокодил, Паук, Орао Кли-Кли, Доктор сова), Јован Царан (Стари тигар Шарко, Причач, Риба)

277- 04.03.2003.

CIRKUSZ A CIRKUSZBAN

I:, R: és Z: Ivanov Žoro, D: és B: «Anev» Színház, Bulgária

Sz: Kovács Hajnalka, Putić Nataša, Mihnjević Danilo, Mačoš Miroslav, Veckeck-Arsin Snežana

278- 10.04.2003.

ЦАР БУМБАР

П: Ненад Величковић, Р: Драгослав Тодоровић, С: Виорел Флора, К: и КЛ: Јелена Милић Златковић, ИЛ: Моника Јованов, Тибор Фараго, М: Владимир Пејковић

И: Данило Михњевић (Цар Бумбар), Мирјана Шайтинац (Први и Други министар), Хајналка Ковач (Први приповедач), Татјана Рељин (Други приповедач), Мирослав Маћош (Водоноша), Александар Драгар (Краљ Клаус, Капетан), Наташа Путић (Принцеза Настасја, Батак принцеза), Јован Царан (Први морнар, Вртлар, Трећи министар), Андрија Поша (Други морнар, Кувар, Гласник), Олгица Трбојевић (Трећи морнар, Други капетан, Кројач)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2002/03

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
1. ЦАРЕВО НОВО ОДЕЛО..	14	3.310	12. Играмо се Кандида	2	430		
2. ЗБУЊЕНИ ДЕДА МРАЗ	15	4.050	13. Мала принцеза	9	2.110		
3. ТИГРИЋ ТИКА	4	860	14. Царски певачи	9	1.840		
4. ЦАР БУМБАР	18	3.820	15. Звездан	1	210		
5. CÍRKUSZ A CÍRKUSZBAN	1	190	16. Храбри коњић	4	770		
6. Причалове приче	3	710	17. Тајанствени хипопот..	3	670		
7. Догађај у Луткову.	6	1.320	18. Мала сирена	3	760		
8. Три прасета	8	2.180	19. Циркус у циркусу	4	920		
9. Бајка о Мајушку	1	190	20. Месечева прича	13	2.440		
10. Мала Ружа	3	670	21. Mesél a hold	5	1.030		
11. Паткица жуткица	3	670					
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона				
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 129			УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 29.100				

Сезона 2003/04

279- 16.09.2003.

КО СЕ БОЈИ СМЕЋА ЈОШ

П., Р: и С: Јован Царан, М: Владимир Агић Ага, ИЛ: Тибор Фараго

И: Снежана Арсин-Векецки, Наташа Милишић, Олгица Трбојевић, Мирослав Маћош, Данило Мијхњевић, Хајналка Ковач, Татјана Рељин, Андрија Поша, Александар Драгар

280- 22.12.2003.

ИСПОД ДУГЕ

П: Ким Мешков, Пр: Велимир Михајловић, Ад: и Р: Ирена Тот, С:, К: и КЛ: Ерика Јанович

М: Александар-Саша Поповић, ИЛ: Ерика Јановић, Тибор Фараго. Л: Љиљана Пинтерић

И: Андрија Поша (Чобан, Ђерам, Жарач), Олгица Трбојевић (Мали жабац, Ведро), Мирослав Маћош (Мачак), Данило Михњевић (Мали миш, Обрамица), Снежана Векецки (Рода, Мала рода Ведро)

281- 03.03.2004.

A SZIVÁRVÁNY ALATT

I: Meškov Kim, F., Ad: és R: Tóth Irén, D:, Rk: és B: Janovics Erika, Faragó Tibor, Z: Popović Aleksandar Saša.

Sz: Pósa Andrija, Tóth Irén, Izelle Károly, Kovács Hajnal-ka

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2003/04

Представа:	Број	Представа:	Број		
Извођења	Гледалаца	Извођења	Гледалаца		
1. КО СЕ БОЈИ СМЕЋА..	26	6.060	9. Паткица жуткица	3	620
2. ИСПОД ДУГЕ	35	8.140	10. Царски певачи	6	1.290
3. A SZIVÁRVÁNY ALATT	4	730	11. Тајанствени хипопотам..	1	180
4. Причалоуе приче	3	620	12. Циркус у циркусу	4	760
5. Догађај у Луткову	2	450	13. Месечева прича	1	160
6. Три прасета	4	810	14. Царево ново одело..	3	790
7. Бајка о Мајушку	4	790	15. Цар бумбар	16	3.390
8. Мала Ружа	4	960			
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА: 116		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА: 25.750			

Сезона 2004/05

282- 20.09.2004.

СВЕТИ ЂАВО РАСПУЋИН

П: Александар Поповић, Ад. и Р: Дејан Пенчић Пољански, Коредитељ анимације: Ирена Тот, К: и КЛ: Ерика Јанович, ИЛ: Тибор Фараго, М: Мирољуб Аранђеловић Расински, Кор: и СП:Петар-Пјер Рајковић, Слика: Виорел Флора, Маске: Драгољуб Јеремић, Л: Љиљана Пинтерић

И:Владимир Тинтор (Наратор, Манус), Јован Торачки (Григорије Распућин), Снежана Векецки (Хермоген, архиепископ), Јован Царан (Илидор, јеромонах), Данило Михњевић (Цар Николај други), Ирена Тот (Царица Александра), Драгана Дангубић (Царевић Алексеј), Снежана Векецки (Принцеза), Татјана Рељин (Принцеза), Татјана бараћ (Принцеза), Драгана Дангубић (Принцеза), Мирослав Маћош (Бадмајев, тибетански гуру), Владимир Тинтор, Андрија Поша (Митја Рубинштајн, банкар), Татјана Бараћ (Николај Николајевић, велики кнез), Олгица Трбојевић (Милица, велика кнегиња), Андрија Поша (Сухомлинов, министар војске), Мирко Пантелић (Хвостов, министар полиције), Даниел Ковачевић (Јусупов, гроф), Александар Драгар (Протопопов, министар), Хајналка Ковач (Ана Вирубова, дворска дама), Кристина Мирков (Каћа Долгорукова, кнегиња), Татјана Рељин (Ваља Червинскаја, дворска дама), Мирјана Шајтинац (Лусја Соловјева, трансвестит), Едит Тот Трубинт (Марусја, Циганка певачица), Драгана Дангубић (Климов, капетан), Татјана Бараћ (Кисељев, поручник), Данило Михњевић, Александар Драгар, Андрија Поша, Дејан Ђурић (Цигани)

283- 10.11.2004.

КАПЕТАН ЏОН ПИПЛФОКС

П: Душан Радовић, Ад: Игор Бојовић, Р: Драгослав Тодоровић, С:, К: и КЛ: Јелена Милић Златковић, М: Владимир Пејковић, ИЛ: Јелена Милић Златковић, Тибор Фараго, Ас.Р: Наташа Милишић, Татјана Бараћ И: Ирена Тот (Приповедач), Мирјана Шајтинац (Капетан Џон Пиплфокс), Данило Михњевић (Гусар Коновал), Јован Царан (Гусар Корњача), Андрија Поша (Гусар Секира), Мирослав Маћош (Гусар Арчибалд), Снежана Векецки (Први наопакоговорехи), Татјана Бараћ (Други наопакоговорехи), Кристина Мирков, Наташа Милишић (Пећина), Олгица Трбојевић, Кристина Мирков, Снежана Векецки, Татјана Бараћ (Чудовиште)

284- 18.12.2004.

ДЕДА МРАЗ У ЦИРКУСУ

П: и ИМ: Жоро Иванов, Р: Јован Царан, С: и КЛ: Позоришна кућа „Анев“,

И: Татјана Рељин, Наташа Милишић, Данило Михњевић, Мирослав Маћош, Снежана Векецки, Јован Царан.

285- 22.02.2005.

ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ

П:, Р:, С: и КЛ: Јован Царан, Ас.Р: Татјана Бараћ, ИЛ: Тибор Фараго, М: Данило Михњевић, Кор: Слађана Путић

И: Данило Михњевић, Андрија Поша (Петао), Наташа Милишић, Снежана Векецки (Кокошка), Андрија Поша (Магарац), Снежана Векецки (Јарац), Олгица Трбојевић, Татјана Бараћ (Гавран), Татјана Бараћ (Црв)

286- 10.05.2005.

ЗВЕЗДИЦА СПАВАЛИЦА

П: Фране Милчински, Пр: Милан Мађарев, Р: Јелена Ситар, С:, К:, М: и КЛ: Игор Цветко, ИЛ: Тибор Фараго, Ас.Р: Ирена Тот

И: Наташа Милишић (Звездица спавалица), Мирјана Шајтинац (Стриц Месец), Олгица Трбојевић (Комета Репоња), Хајналка Ковач (Прва звезда), Татјана Бараћ (Друга звезда), Снежана Векецки (Трећа звезда), Мирослав Мађош (Разбојник Цеферин), Татјана Рељин (Сладолеџија), Снежана Векецки (Астроном), Јован Царан (Први гласник), Снежана Векецки Други гласник), Татјана Бараћ (Трећи гласник), Мирјана Шајтинац (Црнац), Хајналка Ковач (Човек од гуме), Јован Царан (Пепе Лучка), - Оркестар: Александар Драгар (мандолина), Данило Михњевић (гитара), Андрија Поша (бас)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2004/05

Представа:		Број		Представа:		Број	
		Извођења				Гледалаца	
		Гледалаца				Извођења	
						Гледалаца	
1. СВЕТИ ЂАВО РАСПУЋ..	8	1.440	11. Паткица жуткица	2	410		
2. КАПЕТАН ЏОН ПИПЛФ..	27	5.760	12. Царски певачи	1	140		
3. ДЕДА МРАЗ У ЦИРКУСУ	18	4.960	13. Храбри коњић	4	630		
4. ТВРДОГЛАВО ЈАЈЕ	28	6.860	14. Циркус у циркусу	3	760		
5. ЗВЕЗДИЦА СПАВАЛИЦА	5	1.170	15. Месечева прича	3	530		
6. Причалоуе приче	1	170	16. Тигрић Тика	4	860		
7. Догађај у Луткову	1	180	17. Цар бумбар	5	1.180		
8. Три прасета	1	220	18. Испод дуге	5	1.050		
9. Бајка о Мајушку	3	540	19. A szivárvány alatt	1	240		
10. Мала Ружа	6	1.330					
*Великим словима - премијере		**Малим словима - представе из претходних сезона					
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		126		УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:		28.430	

Сезона 2005/06

287- 06.10.2005.

**ЧАРОВНА СВИРАЛА
ВИЛЕЊАКА МИЛАНА**

П: Жељко Хубач, Р: Ирена Тот, С:, К: и КЛ: Јелена Милић-Златковић, М: Александар Саша-Поповић
 И: Данило Михњевић (Вилењак Милан), Татјана Бараћ (Дрвенко), Олгица Трбојевић (Гаврана), Татјана Рељин (Вилена), Александар Драгар (Брдимир), Андрија Поша (Цар Гонгор), Наташа Милишић (Гордана), Наташа Милишић, Хајналка Ковач, Снежана Векецки (Вилинска шума), Хајналка Ковач, Олгица Трбојевић, Снежана Векецки, Татјана Бараћ, Татјана Рељин (Ледена Вила), Мирослав Маћош, Александар Драгар, Данило Михњевић (Царске секире), Снежана Векецки (Ватра), Хајналка Ковач, Наташа Милишић, Татјана Рељин, Александар Драгар (Вода), Мирослав Маћош (Соко), Мирослав Маћош, Владимир Живин (Гнездо)

288- 09.12.2005.

СМЕХУРИЋИ

П: и Р: Јован Царан, М: Данило Михњевић, ИЛ: Веселин Анев, Тибор Фараго
 И: Снежана Векецки, Татјана Бараћ, Александар Драгар, Андрија Поша, Данило Михњевић, Мирослав Маћош (гусари), Татјана Бараћ, Наташа Милишић, Кристина Мирков (Троглава Вештица), Андрија Поша (Октопод), Снежана Векецки, Хајналка Ковач, Ирена Тот, Олгица Трбојевић, Татјана Рељин (морске сирене), Јован Царан (Деда Мраз)

289- 16.02.2006.

СЕМАФОР

П: Милош Николић, Р: Дејан Пенчић Пољански, С: и КЛ: Јелена Милић Златковић, ИЛ: Тибор Фараго, М: Милета Миша Грујић, Л: Љиљана Пинтерић, Ас.Р: Данило Михњевић
 И: Мирослав Маћош (Нешто као шумар), Олгица Трбојевић (Нешто као гуска), Наташа Милишић (Нешто као овца), Андрија Поша (Нешто као пас), Данило Михњевић (Нешто као Федерико, Нешто као Коста, Нешто као Помоћник)

290- 12.05.2006.

A DIDERGŐ KIRÁLY

I: Móra Ferenc, Ad., R: és Z: Tóth Irén, D:, Rk: és B: Janovics Erika
 Sz: Pósa Andrija (Király), Faragó Tünde (Kislány), Kardos Krisztián (Dr Littylyotty, Udvari bolond), Kovács Hajnalka (Futó, Csutak kisasszony)

БРОЈ ИЗВЕДЕНИХ ПРЕДСТАВА И ГЛЕДАЛАЦА У СЕЗОНИ 2005/06

Представа:	Број		Представа:	Број		
	Извођења	Гледалаца		Извођења	Гледалаца	
1. ЧАРОВНА СВИРАЛА..	28	7.810	10. Паткица жуткица	6	1.510	
2. СМЕХУРИЋИ	31	8.760	11. Мала принцеза	6	1.890	
3. СЕМАФОР	3	560	12. Царски певачи	1	190	
4. A DIDERGŐ KIRÁLY	2	310	13. Храбри коњић	4	320	
5. Причалове приче	1	190	14. Месечева прича	2	150	
6. Догађај у Луткову	4	720	15. Цар бумбар	11	2.570	
7. Три прасета	2	420	16. Тврдоглаво јаје	8	1.870	
8. Бајка о Мајушку	3	340	17. Звездица спавалица	14	2.040	
9. Мала Ружа	3	670				
*Великим словима - премијере			**Малим словима - представе из претходних сезона			
УКУПНО ПРЕДСТАВА:		129	УКУПНО ГЛЕДАЛАЦА:			30.320

Каламандарија-158-Јован Царан и Тихомир Мачковић

Ансамбл представе *Немушти језик* са редитељем Бориславом Мркшићем - 190

Ансамбл представе *Срећни принц* са редитељем Сашом Маркусом - 191

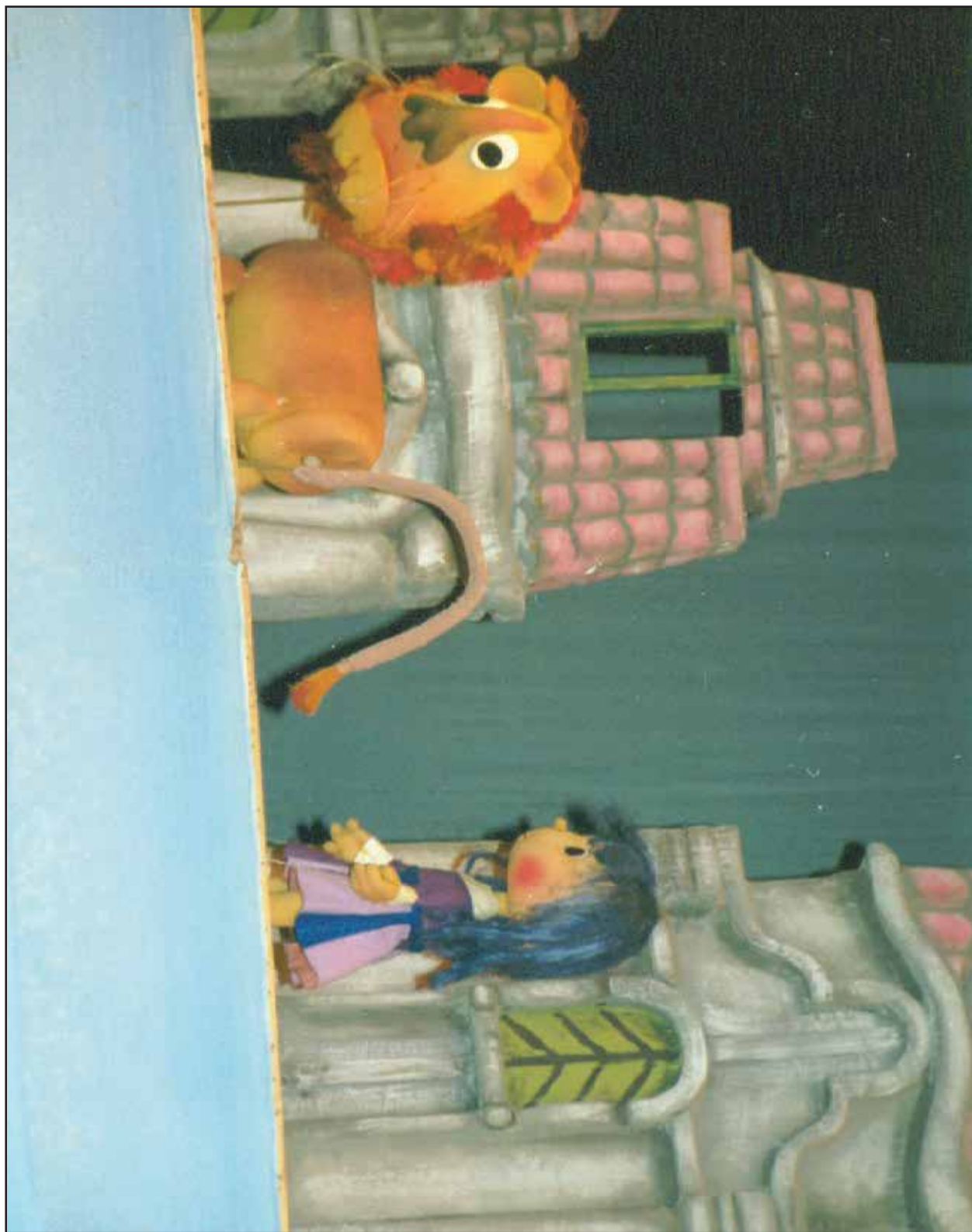
Ансамбл представе *Бајка из кофера* са редитељем Живомиром Јоковићем - 199

Ансамбл представе *Ивица и Марица* са редитељем Драгославом Тодоровићем - 208

Ансамбл представе *Крилава крва* - 219

Румена и стари лав - 222 - Призор из представе

Митови Балкана - 231 - Призор из представе

Митови Балкана - 231 - Тихомир Мачковић

Бајка о краљу јелену - 226 - Призор из представе

Ирена Тот

Играмо се Кандида -256 - Призор из представе

Мала сирена - 269 - Призор из представе

Ансамбл представе *Циркус у циркусу* са редитељем Жором Ивановим - 271

Цар бумбар - 278 - Призор из представе

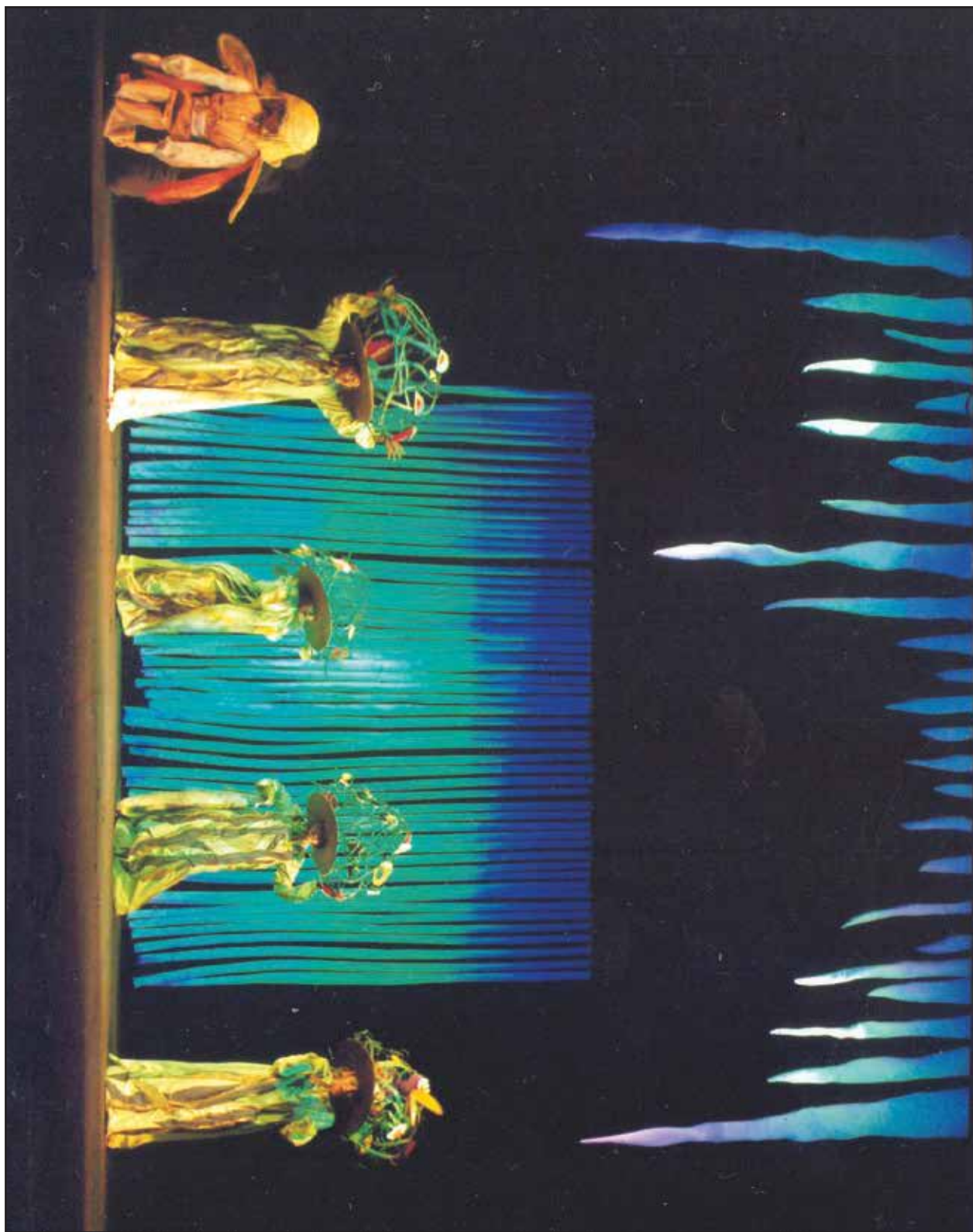
Ансамбл представе *A szivárvány alatt* - 281

Свети Ђаво Распућин - 282 - Едит Тот-Трубинт и Јован Торачки

Капетан Џон Пиплфокс - 283 - Призор из представе

Чаробна свирала вилењака Милана - 287 - Призор из представе

VI

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

1950

- Лазар Богдановић** - награда за улогу* у представи *Подвала* на 4. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину (*Будући да га нема у званичној подели, претпоставка је да је Лазар Богдановић заменио на фестивалу Ацу Шајбера у улози Вулета Пупавца /Д.П.Пољански- 55 сусрету-фестивала позоришта Војводине/)
- Светозар Недељковић** - похвала за улоге Живана, односно Симе у представама *Подвала*, односно *Свет* на 4. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

1951

- Сава Лазаров** - похвала за улогу Веље у представи *Сеоска учитељица* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Светислав Мирков** - похвала за улогу Пере Илића у представи *Сеоска учитељица* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Милан Цвејанов** - похвала за улогу Хаџи Замфира у представи *Зона Замфирова* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Јованка Краснић** - похвала за улогу Доке у представи *Зона Замфирова* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Светислав Мирков** - похвала за улогу Манета у представи *Зона Замфирова* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Јосип Винарић** - похвала за сценографије у представама *Сеоска учитељица* и *Зона Замфирова* на 5. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

1959

- Петар Вртипрашки** - награда за улогу Тетерева у представи *Малограђани* на 9. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Милутин Мирковић** - награда за епизодну улогу Перчихина у представи *Малограђани* на 9 сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Најбоља представа - 9. сусрета позоришта Војводине у Зрењанину
(*Доживљаји Николетине Бурсаћа*)

Владимир Ребезов - награда за сценографију представе
Малограђани на 9. сусрету позоришта
Војводине у Зрењанину

1961

Александар Ковачевић - награда за режију представе *Јабуке у цвету*
на 11. сусрету позоришта Војводине у
Сомбору

Михајло Милићевић - награда за улогу Цима, у представи *Јабуке у*
цвету на 11. сусрету позоришта Војводине
у Сомбору

Љиљана Ребезов - награда за улогу Изабел у представи *Јабуке у*
цвету на 11. Сусрету позоришта Војводине
у Сомбору

1963

Душан Родић - равноправна награда за режију (заједно
са М.Вирагом) представе *Ожалошћена*
породица на 13. сусрету позоришта
Војводине у Вршцу

Милутин Мирковић - награда за улогу Проке у представи
Ожалошћена породица на 13. сусрету
позоришта Војводине у Вршцу

Владимир Ребезов - награда за сценографију представе
Ожалошћена породица на 13. сусрету
позоришта Војводине у Вршцу

Борис Ковач - Стеријина награда за улогу Капабланке
у представи *На зеленој реци чун* на 8.
„Стеријиним позорју“ у Новом Саду

Представа Ожалошћена породица - похвала Удружења драмских уметника
Србије

Владимир Ребезов - награда Фонда за културу СО Зрењанин за
сценографију представе *На зеленој реци*
чун

1964

Борис Ковач - награда за улогу Сита у представи *Илон,*
ишчезли град на 14. сусрету позоришта
Војводине у Зрењанину

Јован Антић - награда за улогу Енока у представи *Илон,*
ишчезли град на 14. сусрету позоришта
Војводине у Зрењанину

Машо Топић - награда за улогу Адама у представи *Илон, ишчезли град* на 14. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

1965

Сава Дамјановић - награда за улогу Данила у представи *Ја, Данило* на 15. сусрету позоришта Војводине у Суботици

1966

Луткарско позориште Зрењанин - награда града Зрењанина поводом деценије рада

1967

Сава Дамјановић - награда за улогу Вилхелма Сајлера у представи *Командант Сајлер* на 17. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Владимир Ребезов - награда за сценографију представе *Командант Сајлер* на 17. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Машо Топић - похвала за улогу Нешића у представи *Командант Сајлер* на 17. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Стеван Гардиновачи - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Милта у представи *Љубав*

Љиљана Ребезов - похвала Удружења драмских уметника Србије за улогу Елен у представи *Љубав*

Аца Шајбер - награда града Зрењанина за дугогодишњи уметнички рад

1968

Сава Дамјановић - награда за улогу Артура Лонга у представи *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Машо Топић - награда за улогу Министра у представи *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Слободанка Алексић - похвала за режију представе *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Гордана Винокић - похвала за улогу Мили Лонг у представи *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Стеван Гардиновачки - похвала за улогу Мака у представи *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Милан Цвејанов - похвала за улогу Левина у представи *Живот у мојим рукама* на 18. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Љиљана Ребезов - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Луси у представи *Несахрањени мртваци*

Сава Дамјановић - похвала Удружења драмских уметника Србије за улогу Анрија у представи *Несахрањени мртваци*

1969

Стеван Гардиновачки,
Аца Шајбер и Лазар Брусин - награда за скупну игру у Представи *Зимска бајка* на 19. сусрету позоришта Војводине у Суботици

Филомена Доган - награда за улогу Паулине у представи *Зимска бајка* на 19. сусрету позоришта Војводине у Суботици

Владимир Ребезов - награда за сценографију представе *Заробљена принцеза* на 4. сусрету дејчких (луткарских) позоришта Србије у Суботици

Стеван Гардиновачки - награда Удружења драмских уметника Србије (студијско Путовање у Пољску) за улогу Шашка у представи *Зимска бајка*

1970

Звонко Ђукес - награда за улогу Генерала у представи *Ђаволов ученик* на 20. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

Љиљана Ребезов - награда за улогу Госпође Даџон у представи *Ђаволов ученик* на 20. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

1971

Небојша Комадина - награда за режију представе *Крмећи кас* на 21. сусрету Позоришта Војводине у Вршцу

Богданка Вакањац, Стојан
Нотарош и Недељко Пајевић - награда за скупну игру у представи *Крмећи кас* на 21. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

- Богданка Вакањац** - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Јулишке у представи *Па, извол'те у Сакуле*
- Владимир Ребезов** - похвала за сценографију представе *Крмећукас* на 21. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Луткарско позориште Зрењанин** - октобарска награда града Зрењанина поводом јубиларне 15. године рада
- Марија Ормаји** - октобарска награда града Зрењанина за дугогодишњи глумачки и аниматорски рад у Луткарском позоришту

1972

- Љубиша Ристић** - награда за режију представе *Буба у уху* на 22. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Јован Антић** - награда за улоге Шандебиза и Поша у представи *Буба у уху* на 22. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Селимир Тошић** - награда за улогу Камија у представи *Буба у уху* на 22. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Анђелка Давидовац** - награда за улогу Лсјен у представи *Буба у уху* на 22. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Владимир Ребезов** - награда за сценографију представе *Буба у уху* на 22. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Лазар Брусин** - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Живорада у представи *На леђима јежа*
- Радован Бранков** - похвала Удружења Драмских уметника Србије за улогу Милосава у представи *На леђима јежа*
- Владимир Ребезов** - награда СИЗ-а за културу општине Зрењанин за укупан рад
- Шандор Хартиг** - октобарска награда града Зрењанина за немерљив допринос утемељењу и развоју луткарства у Зрењанину

1973

- Ђорђе Дамјанов Ђекша** - награда Искра културе КПЗ Војводине за изузетан допринос развоју позоришног живота у Војводини
- Александар Огњановић** - награда за режију представе *Покојник* на 23. сусрету позоришта Војводине у Суботици
- Јован Антић** - награда за улогу Анте у представи *Покојник* на 23. сусрету позоришта Војводине у Суботици
- Стојан Стојиљковић** - награда за улогу Спасоја у представи *Покојник* на 23. сусрету позоришта Војводине у Суботици
- Лазар Брусин** - награда за улогу Аљоше у представи *Покојник* на 23. сусрету позоришта Војводине у Суботици
- Филомена Доган** - награда за улогу Агније у представи *Покојник* на 23. сусрету позоришта Војводине у Суботици

1974

- Михајло Форо** - награда за улогу Гуте у представи *Ти си то*, на 24. сусрету Позоришта Војводине у Сомбору
- Филомена Доган** - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Матрјоне у представи *Таленти и обожаваоци*
- Филомена Доган** - октобарска награда града Зрењанина за глумачке домете на сцени Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину
- Никола Јурин** - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Мелузова у представи *Таленти и обожаваоци*
- Стојан Стојиљковић** - похвала Удружења драмских уметника Србије за улогу Громилова у представи *Таленти и обожаваоци*
- Владимир Ребезов** - Орден рада са сребрним венцем, за укупан уметнички рад
- Мирјана Шајтинац** - награда за улогу Зекана у представи *Доживљаји мачка Тоше* на 8. сусрету позоришта лутака Србије у Земуну

1975

- Стојан Нотарош** - награда за улогу Стефана у представи *Смрт Стефана Дечанског* на 25. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Владимир Ребезов** - награда за сценографију представе *Смрт Стефана Дечанског* на 25. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Др Павле Васић** - награда за костимографију представе *Смрт Стефана Дечанског* на 25. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Милан Вукотић** - награда за сценографију представе *Гуска на Месецу* на 9. сусрету луткарских позоришта Србије у Нишу
- Представа Гуска на Месецу** - најбоља представа у целини на 9. сусрету луткарских позоришта Србије у Нишу
- Богданка Вакањац** - Октобарска награда града Зрењанина за свеукупни позоришни рад

1976

- Сава Дамјановић** - награда за улогу Горчина у представи *Пелиново* на 26. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Стојан Стојиљковић** - награда за улогу Лудог Рогана у представи *Пелиново* на 26. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Никола Јурин** - награда за улогу Угљеше у представи *Пелиново* на 26. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Владимир Ребезов** - награда за сценографију представе *Волшебни магарац* на 10. сусрету луткарских позоришта Србије у Зрењанину

1977

- Гордана Винокић** - награда за улогу Валерије у представи *Приче из Бечке шуме* на 27. сусрету позоришта Војводине у Суботици
- Будимир Пешић** - награда Удружења драмских уметника Србије за улогу Фезлева у представи *Црнила*

1978

- Најбоља представа – (Ревизор)** - на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Стево Жигон** - награда за режију представе *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Миленко Павлов** - награда за улогу Хљестакова у представи *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Стојан Стојиљковић** - награда за улогу Градоначелника у представи *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Михајло Форо** - награда за улогу Бопчинског у представи *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Владимир Ребезов** - награда за сценографију представе *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Јасминка Јешић** - награда за костимографију представе *Ревизор* на 28. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Владимир Ребезов** - похвала Удружења драмских уметника Србије за сценографију представе *Приче из Бечке шуме*
- Стојан Нотарош** - похвала Удружења драмских уметника Србије за улогу Капетана у представи *Приче из Бечке шуме*

1979

- Сава Дамјановић** - награда Искра културе КПЗ Војводине за велики допринос уметности глуме
- Стојан Стојиљковић** - награда за улогу Агатона у представи *Ожалошћена породица* на 29. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Владимир Маренић** - награда за сценографију представе *Ожалошћена породица* на 29. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Јован Царан** - награда за улогу Пуре Моце у представи *Каламандарија* на 29. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Лилијана Ивановић (Арсенов)** - награда за режију представе *Каламандарија* на 13. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду

Тихомир Мачковић - награда за улогу Гаше у представи *Каламандарија* на 13. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду

Ансамбл представе *Каламандарија* специјална награда за скупну игру целог ансамбла на 13. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду

1980

Миодраг Табачки - награда за сценографију представе *Осврни се у гневу* на 30. Сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Светлана Утјешановић (Вујичић) - награда за улогу Алисон у представи *Осврни се у гневу* на 30. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

1981

Миленко Павлов - награда Златни ћуран за улогу Хљестакова у представи *Ревизор* на 10. фестивалу «Дани комедије у Јагодини

Михајло Форо - награда за улогу Бобчинског у представи *Ревизор* на 10. фестивалу Дани комедије у Јагодини

Лазар Брусин - награда за улогу Смрдића у представи *Родољупци* на 31. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

1982

Мирјана Шајтинац - награда за улогу Цицана у представи *Румена и стари лав* на 16. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

Тихомир Мачковић - награда за улогу Лава у представи *Румена и стари лав* на 16. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

Ержебет Печи - награда за улогу Румене у представи *Румена и стари лав* на 16. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

1983

Најбоља представа
Мило моје привиђење - у конкуренцији представа за децу на 33. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

Миливоје Радаковић - награда за режију представе *Мило моје привиђење* на 33. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

Ирена Тот - награда за улогу Привидења у представи *Мило моје привиђење* на 33. сусрету позоришта Војводине у Сомбору

1984

Будимир Пешић - награда за улогу Жике у представи *Сумњиво лице* на 34. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Владимир Ребезов и Бранка Петровић - награда за јединство сценографије и костимографије у представи *Сумњиво лице* на 34. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Вишња Каузларић Мандић - награда за улогу Гвоздензубе у представи *Немушти језик* на 34. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Тихомир Мачковић - за улогу Коња Белца у представи *Немушти језик* на 34. сусрету позоришта Војводине у Вршцу

Живомир Јоковић - награда Златни делфин за режију представе *Румена и стари лав* на међународном фестивалу у Варни (Бугарска)

Бранко Стојаковић - награда Златни делфин за сценографију представе *Румена и стари лав* на међународном фестивалу у Варни

Тихомир Мачковић - награда Златни делфин за улогу Лава у представи *Румена и стари лав* на међународном фестивалу у Варни

Мирјана Шајтинац - награда Златни делфин за улогу Цицана у представи *Румена и стари лав* на међународном фестивалу у Варни

Представа Румена и стари лав - награда Бронзани делфин и треће место на Међународном фестивалу у Варни

Народно позориште „Тоша Јовановић“ - Зрењанин - Орден заслуга за народ са сребрном звездом – признање Председништва СФРЈ поводом 4 деценије рада

1985

- Новак Билбија** - награда за улогу Младожење у представи *Женидба и удадба* на 35. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Мирјана Вукојевић** - награда за улогу Девојке у представи *Женидба и удадба* на 35. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Лилијана Ивановић (Арсенов)** - награда за режију представе *Вртић код старе козе* на 35. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Представа Вртић код старе козе** - награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 35. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Представа Бајка из кофера** - награда за најбољу представу на 18. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

1986

- Будимир Пешић** - награда за улогу Букаре у представи *Хамлет у Мрдуши Доњој* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Анђелка Давидовац** - похвала за улогу Анђе у представи *Хамлет у Мрдуши Доњој* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Милоје Ивановић** - похвала за улогу Пуљизе у представи *Хамлет у Мрдуши Доњој* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Представа Бајка из кофера** - награда за најбољу представу у категорији Представа за децу на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Живомир Јоковић** - награда за режију представе *Бајка из кофера* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Бранко Стојаковић** - награда за сценографију представе *Бајка из кофера* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Михајло Миња Ђорђевић** - награда за сценску музику у представу *Бајка из кофера* на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Ансамбл представе Бајка из Кофера** - похвала за скупну игру на 36. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

1987

- Михајло Форо** - награда Искра културе КПЗ Војводине за дугогодишњи рад на афирмацији професионалног и аматерског позоришног живота
- Оливера Беговић** - награда за улогу Ружице у представи *Каријера* на 16. данима комедије у Јагодини
- Јован Царан** - награда за улогу Бука у представи *И ми трку за коња имамо* на 37. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Вишња Каузларић Мандић** - награда за улогу Аждајице у представи *И ми трку за коња имамо* на 37. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака представе *И ми трку за коња имамо* на 37. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Представа**
И ми трку за коња имамо - награда за најбољу представу на фестивалу дјетета у Шибенику
- Драгиша Косара** - награда за улогу у представи *И ми трку за коња имамо* на Бијеналу југословенског луткарства у Бугојну
- Ансамбл представе**
И ми трку за коња имамо - награда за сценски покрет на Бијеналу југословенског луткарства у Бугојну
- Ансамбл представе**
Весела кућа - награда за колективну анимацију на 20. фестивалу луткарских позоришта Србије у Приштини

1988

- Ирена Тот** - награда за улогу Јулке у представи *Весела кућа* на 38. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака у представи *Весела кућа* на 38. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
- Маја Кузова** - награда за сценографију и креацију лутака представе *Хроми петлић* на 21. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

1989

- Радослав Дорић** - награда за режију представе *Велики Мак* на 39. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Снежана Ковачев** - награда за најбољег младог глумца (Малчика) у представи *Избирачица* К. Трифковића на 18. данима комдије у Јагодини
- Представа *Крилата Крава*** - награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 39. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Милена Јефтић**
Ничева Костић - награда за сценографију, костим и креацију лутака у представи *Крилата крава* на 39. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Ирена Тот** - награда за улогу Дечака у представи *Крилата крава* на 22. фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу

1990

- Србољуб Станковић** - награда за режију представе *Мала Ружа* на 40. сусрету позоришта Војводине у
- Ирена Тот** - награда за улогу Мале Руже у представи *Мала Ружа* на 40. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака у представама *Мала Ружа* и *Jancsi es Juliska* на 40. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Ержебет Печи** - награда за улогу Вештице у представи *Jancsi es Juliska* на 40. сусрету позоришта Војводине у Панчеву
- Представа *Мала Ружа*** - награда за најбољу представу на 23. фестивалу Луткарских позоришта Србије у Суботици
- Србољуб Станковић** - награда за режију представе *Мала Ружа* на 23. Фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици
- Ирена Тот** - награда за улогу Мале Руже у представи *Мала Ружа* на 23. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака представе *Мала Ружа* на 23. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

1991

Радослав Дорић	- награда за режију представе Власт на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Мирољуб Аранђеловић Расински	- награда за сценску музику у представи Власт на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Ансамбл представе Власт	- похвала за колективну игру у представи на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Представа Бајка о краљу јелену	- награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Борислав Мркшић	- награда за режију представе Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Ирена Тот	- награда за улогу Чаробнице Дурандарте у представи Бајка о Краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Миодраг Табачки	- награда за ликовну опрему представе Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Душан Митровић	- награда за сценску музику у представи Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Ансамбл представе Бајка о краљу јелену	- похвала за скупну анимацију на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Мирјана Шајтинац	- похвала за улогу Панталонеа у представи Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Татјана Рељин	- похвала за улогу Анђеле у представи Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Иван Клеменц	- похвала за сценски покрет у представи Бајка о краљу јелену на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Емилија Мачковић	- похвала за режију представе Гуарђи месе на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
Ансамбл представе Гуарђи месе	- похвала за анимацију на 41. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

Представа *Митови Балкана* награда за најбољу представу на 24. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

Србољуб Станковић - награда за режију представе *Митови балкана* на 24. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

Милена Јефтић
Ничева Костић - награда за ликовну опрему представе *Митови Балкана* на 24. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

Зоран Христић - награда за сценску музику у представи *Митови Балкана* на 24. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

Ансамбл представе
Митови Балкана - награда за колективну игру на 24. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

Ирена Тот - награда позоришта поводом 45 година постојања за улоге у представама *Мала Ружа* и *Бајка о краљу јелену*

Драган Ђорђевић - награда позоришта поводом 45 година постојања за улоге у представама *Дисидентска трилогија*, *Мајка Храброст*, *Власт и Мера*

Гордана Винокић - награда позоришта поводом 45 година постојања за улоге у представама *Мајка Храброст* и *Власт*

Михајло Форо - награда позоришта поводом 45 година постојања за улоге у представама *Мајка Храброст*, *Вила Рајски мир* и *Власт*

1992

Представа *Митови Балкана* - награда за најбољу представу на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

Србољуб Станковић - награда за режију представе *Митови Балкана* на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

Ансамбл представе
Митови Балкана - награда за анимацију на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

Милена Јефтић
Ничева Костић - награда за ликовно решење представе *Митови Балкана* на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

Зоран Христић - награда за сценску музику представе *Митови Балкана* на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

- Братислав Грбић** - награда за кореографију и сценски покрет у представи *Митови Балкана* на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака у представи *Csil-lagocska* на 42. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Ирена Тот** - награда за улогу Дурандарте у представи *Бајка о краљу јелену* на 25. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду
- Татјана Рељин** - награда за улогу Анђеле у представи *Бајка о краљу јелену* на 25. фестивалу луткарских позоришта Србије
- Душан Митровић** - награда за сценску музику у представи *Бајка о краљу јелену* на 25. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду
- Светлана Утјешановић** - годишња награда позоришта за успешна остварења у току сезоне
- Јован Царан** - годишња награда позоришта за успешна остварења у току сезоне

1993

- Представа Митови Балкана** - награда UNICEF-а на Интернационалном фестивалу децјих позоришта у Атини (Грчка)
- Стеван Гардиновачки** - награда за улогу Ђенерала Недића у представи *Ђенерал Милан Ђ. Недић* на 43. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Душан Јакишић** - награда за улогу Иследника у представи *Ђенерал Милан Ђ. Недић* на 43. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Ирена Тот** - похвала за улогу Кнегињице у представи *Хилперик* на 43. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Тихомир Мачковић** - похвала за улогу Хилперика у представи *Хилперик* на 43. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Луткарска сцена Народног позоришта „Тоша Јовановић“** - награда града Зрењанина за врхунске резултате у луткарству

1994

Велимир Митровић	- награда Златни ћуран за режију представе <i>Ожалошћена породица</i> на 23. фестивалу Дани комедије у Јагодини
Тихомир Мачковић	- награда за креацију лутака у представи <i>Кутијица бајкалица</i> на 44. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
Тихомир Мачковић	- награда за улогу Зеке лепотана у представи <i>Nyusztizsepeg</i> на 44. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
Саша Врабац	- награда за сценску музику у представи <i>Nyusztizsepeg</i> на 44. сусрету позоришта Војводине у Сомбору
Ирена Тот	- награда за улогу Мале Руже у представи <i>Мала Ружа</i> на фестивалу дејчјих позоришта Отон Томанић у Суботици
Ирена Тот	- награда за улогу Мале Руже у представи <i>Мала Ружа</i> на фестивалу југословенских дејчјих позоришта у Котору
Владимир Грубанов	- награда за сценску музику у представи <i>Мала Ружа</i> на фестивалу југословенских дејчјих позоришта у Котору
Ирена Тот	- награда за улогу у представи <i>Дрвени патак</i> на 27. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици
Ирена Тот	- годишња награда позоришта за успешна остварења у току сезоне
Милоје Ивановић	- годишња награда позоришта за успешна остварења у сезони
Ружица Савић Цвијетић	- годишња награда позоришта за успешна остварења у сезони
Сандра Илић	- годишња награда позоришта за успешна остварења у сезони
Ирена Тот	- награда града Зрењанина за низ изузетних глумачких резултата у представама Луткарске сцене Народног позоришта

1995

- Јован Торачки** - награда за улогу Боркина у представи *Иванов* на 45. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Маријана Вићентијевић** - награда СДУВ младом глумцу за улогу Ане Петровне у представи *Иванов* на 45. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Маријана Вићентијевић** - награда за најбољу глумачку минијатуру у представи *Дама из Максима* на Ревизији позоришних комедија у Крушевцу
- Светозар Ковачевић** - награда за сценску музику у представи *Паткица жуткица* на 28. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду
- Ирена Тот** - награда за улогу Лисице у представи *Паткица жуткица* на 28. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду
- Тихомир Мачковић** - награда за улогу Жежа у представи *Паткица жуткица* на 28. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду
- Представа Кад цветају слонов** - повеља Радио СПИН-а за најпоетичнију представу на 28. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду
- Ивана Мирков** - награда за најбоњег дебитанта, креатора лутака у представи *Паткица жуткица* на 28. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

1996

- Миленко Павлов** - награда за улогу Артура Уи у представи *Артуро Уи* на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Едит Тот** - награда младом глумцу за улогу Бети Дулитл у представи *Артуро Уи* на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Мирољуб Аранђеловић Расински** - награда за сценску музику у представи *Артуро Уи* на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Представа Кад цветају слонов** - награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину

- Ирена Тот** - награда за улоге у представама *Кад цветају слонови* и *Csillagocska* на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Ивана Мирков** - награда за дизајн лутака у представи *Кад цветају слонови* на 46. сусрету позоришта Војводине у Зрењанину
- Мирјана Шајтинац** - награда за глуму и анимацију Лисице у представи *Паткица жуткица* на 2. фестићу у Београду
- Владимир Ребезов** - награда града Зрењанина за укупне домете у сценографској и сликарској уметности
- Снежани Арсин,
Срђану Ивановићу,
Мирославу Маћошу,
Данилу Михљевићу,
Андрији Поши,
Наташи Путић и
Олгици Трбојевић** - награда за анимацију голубова у представи *Пепељуга* на 29. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

1997

- Представа Пепељуга** - награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 47. сусрету позоришта Војводине у Кикинди
- Ирена Тот** - награда за улогу Пепељуге у представи *Пепељуга* на 47. сусрету позоришта Војводине у Кикинди
- Ивана Мирков** - награда за дизајн лутака у представи *Пепељуга* на 47. сусрету позоришта Војводине у Кикинди
- Александар Саша Поповић** - награда за музику у представи *Пепељуга* на 47. сусрету позоришта Војводине у Кикинди
- Јован Царан** - награда за најбољу мушку улогу у представи *Шарени свет* на 3. фестићу у Београду
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака у представи *Шарени свет* на 3. фестићу у Београду
- Александар Саша Поповић** - награда за музику у представи *Шарени свет* на 3. фестићу у Београду
- Ружица Савић-Цвијетић** - плакета са Нушићевим ликом за улогу Министарке у представи *Госпођа министарка* на 14. Нушићевим данима у Смедереву

Ирена Тот - награда за улогу Балерине у представи *Оловни војник* на 30. фестивалу луткарских позоришта у Нишу

1998

- Дејан Пенчић Пољански** - награда за режију представе *Играмо се Кандида* на 48. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Марја, Мима и Бане Јанковић** - награда за креацију лутака у представи *Играмо се Кандида* на 48. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Мирољуб Аранђеловић Расински** - награда за сценску музику у представи *Играмо се Кандида* на 48. сусрету позоришта Војводине у Сремској Митровици
- Дејан Пенчић Пољански** - награда за истраживање у области луткарског позоришта у представи *Играмо се Кандида* на 31. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду
- Југослав Крајнов** - награда за улогу Приповедача у представи *Играмо се Кандида* на 31. фестивалу луткарских позоришта Србије у Београду
- Јован Царан** - награда за улогу Вука у представи *Три прасета* на 4. фестићу у Београду
- Виорел Флора** - награда града Зрењанина за сценографске и сликарске резултате

1999

- Представа Царски певачи** - награда за најбољу представу у категорији представа за децу на 49. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Србољуб Станковић** - награда за режију представе *Царски певачи* на 49. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Србољуб Станковић** - награда за сценографију представе *Царски певачи* на 49. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Едит Тот** - награда за улогу Мачке у представи *Царски певачи* на 49. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду
- Тихомир Мачковић** - награда за креацију лутака у представи *Царски певачи* на 49. сусрету позоришта Војводине у Новом Саду

- Александар-Саша Поповић** - специјална награда на 6. фестивалу класике у Вршцу, Вршачка позоришна јесен
- Јован Торачки** - награда за улогу Креонта у представи *Антигона* на 6. фестивалу класике у Вршцу, Вршачка позоришна јесен
- Јован Торачки** - награда Зоранов брк за улогу Креонта у представи *Антигона* на 7. данима Зорана Радмиловића у Зајечару
- Представа Мала принцеза** - награда за најбољу представу у луткарском програму на 7. југословенском фестивалу позоришта за дјецу у Котору
- Ирена Тот** - награда за режију представе *Мала принцеза* на 7. југословенском фестивалу позоришта за дјецу у Котору
- Данило Михњевић – Grand prix** - за глуму и анимацију улоге Млинаревог сина у представи *Мала принцеза* на 7. југословенском фестивалу позоришта за дјецу у Котору
- Представа Царски певачи** - награда за најбољу представу на 32. фестивалу луткарских позоришта Србије у Земуну
- Итрена Тот** - награда за улогу у представи *Царски певачи* на 32. фестивалу луткарских позоришта Србије у Земуну
- Александар Саша Поповић** - награда за музику у представи *Царски певачи* на 32. фестивалу луткарских позоришта Србије у Земуну

2000

- Наташа Путић** - награда за улогу Мале принцезе у представи *Мала принцеза* на 6. међународном фестивалу позоришта за децу у Суботици
- Представа Играмо се Кандида** - награда за најбољу представу на 6. фестићу у Београду
- Марја, Мима и Бане Јанковић** - специјална награда за креацију лутака у представи *Играмо се Кандида* на 6. фестићу у Београду
- Снежана Арсин и Данило Михњевић** - награда за анимацију у представи *Играмо се Кандида* на 6. фестићу у Београду
- Југослав Крајнов** - специјална награда за улогу Приповедача у представи *Играмо се Кандида* на 6. фестићу у Београду

- Александар Саша Поповић** - награда за музику у представи *Јана* на 33. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици
- Едит Тот** - награда Милена Саџак за улогу Јане у представи *Јана* на 33. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици
- Снежана Арсин,
Олгица Трбојевић,
Татјана Рељин
и Наташа Путић** - награда Јанко Врбњак за скупну анимацију у представи *Јана* на 33. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

2001

- Јован Торачки** - награда за улогу Сиљана у представи *Црна рупа* на 51. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Ансамблу представе Јана** - награда за скупну анимацију у представи на 51. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Александар Саша Поповић** - награда за сценску музику у представи *Јана* на 51. сусрету позоришта Војводине у Вршцу
- Маша Јеремић** - награда за текст представе *Јана* на 7. фестићу у Београду
- Добрила Чорба** - награда за креацију лутака у представи *Јана* на 7. фестићу у Београду
- Југослав Крајнов** - плакета за глумачко остварење у улози Скапена у представи *Скапенове сплетке* на 21. фестивалу глумца Љубиша Јовановић у Шапцу
- Ирена Тот** - награда за улогу Папагаја у представи *Мала сирена* на 34. фестивалу луткарских позоришта Србије у Новом Саду

2002

- Јован Торачки** - награда за епизодну улогу (Гладишев) у представи *Живот и прикљученија војника Ивана Чонкина* на 52. фестивалу позоришта Војводине у Зрењанину
- Адријана Анева** - награда за сценографију представе *Мала сирена* на 52. фестивалу позоришта Војводине у Зрењанину

- Веселин Анев** - награда за креацију лутака у представи *Мала сирена* на 52. фестивалу позоришта Војводине у Зрењанину
- Жељко Хубач** - награда за најбољи текст на 35. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину (*Царево ново одело у земљи чуда*)
- Данило Михљевић** - награда за мушку епизодну улогу у представи *Царево ново одело у земљи чуда* на 35. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину
- Наташа Путић** - награда Милена Сацак за најбољег младог глумца за улогу у представи *Царево ново одело у земљи чуда* на 35. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину
- Ирена Тот** - награда за главну женску улогу у представи *Mesel a hold* на 35. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину
- Ирена Тот** - награда за најбољу анимацију лутака у представи *Mesel a hold* на 35. фестивалу луткарских позоришта Србије у Зрењанину

2003

- Југослав Крајнов** - награда Златни ћуран за улогу Срете на 32. фестивалу „Дани комедије“ у Јагодини
- Лидија Стевановић** - награда за улогу Раисе Павловне у представи *Шума* на 53. фестивалу позоришта Војводине у Кикинди
- Ирена Тот** - награда за сценографију представе *Мала принцеза* на фестивалу „Позориште звездариште“ у Београду
- Добрила Чорба** - награда за креацију лутака у представи *Мала принцеза* на фестивалу „Позориште звездариште“ у Београду
- Ансамбл представе Мала принцеза** - награда за колективну анимацију на фестивалу „Позориште звездариште“ у Београду
- Представа Царски певачи** - награда за најбољу представу на међународном фестивалу у Трговишту (Бугарска)

- Ирена Тот,
Олгица Трбојевић,
Снежана Арсин-Векецки,
Мирослав Мађош
и Андрија Поша** - награда за глумачка остварења у представи *Царски певачи* на међународном фестивалу у Трговишту
- Ирена Тот** - специјална награда за поетску метафору у представи *Царево ново одело у земљи чуда* на Међународном фестивалу позоришта за дјецу у Котору
- Представа Царски певачи** - награда за причу и глуму на 9. фестивалу еколошког позоришта у Бачкој Паланци
- Представа Цар Бумбар** - награда за најбољу представу на 36. Фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу
- Владимир Пејковић** - награда за музику у представи *Цар бумбар* на 36. фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу
- Александар Драгар** - награда за епизодну улогу Краља Кауса и Капетана у представи *Цар бумбар* на 36. фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу
- Мирјана Шајтинац** - награда за епизодну улогу Првог и Другог министра у представи *Цар бумбар* на 36. фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу
- Јелена Милић-Златковић** - награда дечјег жирија за најлепшу лутку (Принцеза Настасја) у представи *Цар бумбар* на 36. фестивалу луткарских позоришта Србије у Нишу
- Сања Ристић-Крајнов** - годишња награда града Зрењанина младом и потврђеном уметнику за постигнуте резултате
- Мирослав Мађош** - годишња награда града Зрењанина младом и потврђеном уметнику за постигнуте резултате

2004

- Јелена Милић-Златковић** - награда за креацију лутака у представи *Цар бумбар* на фестивалу Позориште звездариште у Београду

Представа Мала Ружа - награда за представу деценије на 10. фестивалу еколошког позоришта у Бачкој Паланци

Радослав Миленковић - награда за режију представе *Четврта сестра* на 54. фестивали позоришта Војводине у Суботици

Горан Ибрајтер - награда Никола-Пеца Петровић за најбољег управника војвођанских позоришта на 54. фестивалу у Суботици

Мирјана Шајтинац - награда за главну улогу, Капетана Џона Пиплфокса у представи *Капетан Џон Пиплфокс* на 37. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

Кристина Мирков - награда за улогу Пећине у представи *Капетан Џон Пиплфокс* на 37. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

Данило Михљевић - награда Милена Саџак за улогу Гусара Коновала у представи *Капетан Џон Пиплфокс* на 37. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

Ирена Тот - награда Јанко Врбњак за анимацију у представи *A szivarvany alat* на 37. фестивалу луткарских позоришта Србије у Суботици

Данијел Ковачевић - годишња награда града Зрењанина младом и потврђеном уметнику за постигнуте резултате

2005

Јован Царан - награда за креацију лутака у представи *Тврдоглаво јаје* на 55. фестивалу војвођанских позоришта у Зрењанину

Јован Царан - награда за сценографију представе *Златна искра* у Крагујевцу

Данило Михљевић - награда за улогу Петла у представи *Тврдоглаво јаје* на фестивалу Златна искра у Крагујевцу

Наташа Милишић - награда за улогу Кокошке у представи *Тврдоглаво јаје* на фестивалу Златна искра у Крагујевцу

Јован Царан - награда за креацију лутака у представи *Тврдоглаво јаје* на фестивалу позоришта за дјecu у Котору

Ансамбл представе

Тврдоглаво јаје - награда за скупну анимацију у представи
На фестивалу позоришта за дјецу у Котору

Олгица Трбојевић - награда за улогу Комете Репоње у представи
Звездица спавалица на 38. фестивалу
луткарских позоришта у Земуну

Ансамбл представе

Тврдоглаво јаје - награда за висок уметнички ниво на
фестићу у Београду

Владимир Грубанов - награда града Зрењанина за уочљив
дипринос успесима Луткарске сцене
народног позоришта Тоша Јовановић

Јован Торачки - награда Лаза Телечки за улогу у представи
Емигранти на Данима Лазе Телечког у
Куманима

Анђелика Симић - награда за улогу у представи **Четврта
сестра** на фестивалу Борини дани у Врању

Наташа Луковић - годишња награда града Зрењанина младом
и потврђеном уметнику за постигнуте
результате

2006

(до 01.09.2006.)

Јурај Фабри - награда за сценографију представе **Учене
жене** на 56. фестивалу позоришта Војводине
у Зрењанину

Јасна Бадњаревић - награда за костимографију у представи
Учене жене на 56. фестивалу позоришта
Војводине у Зрењанину

Мирко Пантелић - награда за епизодну улогу (Аристо) у
представи **Учене жене** на 56. фестивалу
позоришта Војводине у Зрењанину

Јелена Милић Златковић - награда за креацију лутака у представи
Чаробна свирала вилењака Милана на
56. фестивалу позоришта Војводине у
Зрењанину

Ансамбл представе

Тврдоглаво јаје - награда за колективну анимацију на
фестивалу Позориште звездариште у
Београду

Александар Драгар - награда за улогу Брдимира у представи
Чаробна свирала Вилењака Милана на
фестивалу Златна искра у Крагујевцу

VII

УПРАВНИЦИ/ДИРЕКТОРИ

Народног позоришта „Тоша Јовановић“ и Луткарског позоришта
Зрењанин

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“

1946 - 1948

АНЈА ЈАНКОВ МАЛБАШКИ (1919 -)

Рођена у Башаиду 1919. године. Студије биологије завршила у Београду. Јуна 1946. год. постављена за окружног културно-просветног инспектора и управника позоришта, које је под именом „Тоша Јовановић“ свечано отворено 15. октобра 1946. године. Пензионисана 1978. г. као професор ВТШ у Зрењанину. Живи у Новом Саду.

1948 – 1951

ЛАЗАР БОГДАНОВИЋ (1908 – 1994)

Рођен у Детроиту (САД), 1908. године. Као дечак долази у Велики Бечкерек, где завршава основну школу и гимназију. Напушта студије теологије и права и на наговор свог професора из гимназије, Милоша Станојевића, ангажује се у раду Соколског друштва „Матица“, посебно у његовом позоришном одсеку. По повратку из немачког заробљеништва, 1945, активира се у позоришни живот, напушта и службеничко звање и, са професионализацијом театра, дефинитивно остаје у њему ко глумац и редитељ. Од 1951. године је члан СНП –а у Новом Саду, све до пензионисања.

1951 – 1954

ЂОРЂЕ ДАМЈАНОВ ЂЕКСА (1912 – 1991)

Рођен је у Јаша Томићу 1912. године. Иако учитељ по звању, знатно већи део својих креативних напора посвећује утемељењу и развоју позоришног живота где год је радио, и то, како професионалног тако и аматерског. У једном периоду био је и управник Луткарског позоришта у Зрењанину. Упоран и неуморан у свом послу, дао је велики допринос кадровском јачању уметничког ансамбла у позоришту, као и, доцније, укупном развоју аматеризма у свим његовим видовима, поготово позоришном.

1954 – 1956

ЂОРЂЕ БРКОВИЋ (1917 - 2007)

У Зрењанинско позориште премештен из професионалног театра у Сремској Митровици. С очигледним искуством у стварању и вођењу позоришног механизма, обезбеђује све услове за прави професионални рад позоришта. Формира одличан глумачки ансамбл и настоји да са њим раде најбољи редитељи. Због неких неслагања са локалним властима, напушта Зрењанин. У даљем раду посвећује се пословима ван театра, као директор Радничког универзитета и Центра за социјални рад у Новом Саду и као генерални секретар Дечјег села у Сремској Каменици.

1956 – 1964

ДУШАН ЂУК (1922 – 1994)

Просветни радник, новинар и публициста, рођен у Банатском Карађорђеу 1922. године. У Зрењанину обављао низ одговорних дужности у општинским органима просвете и културе као и у новинарству. По многима, период његовог мандата самотра се најстабилнијим периодом зрењанинског театра. Уз моћан ансамбл и добар репертоар, заслужан за најзначајније награде и признања представама и глумцима и високи реноме зрењанинског позоришта у земљи, као и за прве озбиљне адаптације на позорници, сали, згради позоришта и набавку сценске опреме.

1964 – 1968

МИЛАН ТУТОРОВ (1924 - 2011)

Књижевник, драмски писац и публициста. Рођен је у Белом Манастиру 1924. године. Учесник НОР-а од 1941. Студирао позоришну академију и радио као помоћни редитељ у ЈДП у Београду. Режирао у неколико позоришта. Написао више драма које су с успехом игране у готово свим позориштима бивше Југославије. Добио је више значајних награда, од којих се издвајају, Награда за најбољу савремену драму и Награда за животно дело ДКВ. Поред драма, писао и поезију и историографску прозу. Као управник позоришта афирмисао савремену домаћу и страну драматургију и пружио шансу млађој генерацији редитеља. После позоришта, радио као директор Историјског архива.

1968 – 1969 (В.д.)
1970 – 1978

САВА ДАМЈАНОВИЋ (1928 -)

Драмски уметник, од 1951. године, па све до пензионисања у зрењанинском позоришту. Остварио низ изузетних глумачких улога, како у свом матично театру, тако и на телевизији и на филму. Поред неколицине других један је од најзаслужнијих за највеће домете овог театра. Као управник, успешно обавио подмлађивање и попуну ансамбла, обезбедио станове за глумце и низ година одржавао висок ниво продукције. У току управниковања, и након пензионисања, играо у појединим представама драмске сцене и тиме само обогатио ниску својих врхунских сценских домета.

1969 – 1970

Др ЈОВАН ПУТНИК (1914 – 1983)

Позоришни редитељ, професор, директор драме, позоришни критичар и писац, рођен у Белој Цркви. После школовања у Београду на позоришном одсеку музичке академије, као и на Филозофском факултету, нове позоришне тенденције изучава у Бечу, Дрездену и Паризу. Највише режирао у СНП-у, Зрењанину, Зеници, Београду и Крушевцу. Изузетан познавалац свеукупне позоришне праксе, велики стилиста педагог и занесењак, у Зрењанину покушава да реализује ангажован и отворен тип савременог театра. Убрзо губи подршку и одлази, али у зрењанинско позориште уводи нову естетику и велики број младих уметника свих профила.

1978 – 1983

Мр НИКОЛА МЕДВЕДЕВ (1929 – 2006)

Универзитетски професор, драматург, преводилац и позоришни критичар, рођен је у Смедереву 1929. године. У Зрењанину радио у средњим школама, а најдуже као професор ВПШ, ВТШ и Техничког факултета. Током пете и шесте деценије прошлог века објављивао критичке написе о представама зрењанинског Народног позоришта у неколико листова. Један је од оснивача часописа „Улазница“. У току његовог управничког мандата започета највећа адаптација и изградња позоришне зграде. На репертоару драмске и луткарске сцене играно је десетак драмских текстова у његовом преводу или адаптацији.

1983 – 1985

Мр РАДОЈИЦА ТОМАШЕВИЋ (1929 – 1989)

Рођен у селу Горње Бабине (Пријепоље). Просветни радник и руководиоца у више основних и средњих школа, просветних и културних асоцијација у локалној самоуправи, потом и директор Градске народне библиотеке. Као управник, довршио изградњу и адаптацију зграде позоришта. На половини свог мандата, због озбиљног инцидента, чији је био виновник, суспендован је са функције управника.

1985 - 1987
1991 – 1993**ДРАГАН ЋУК (1948 -)**

Професор књижевности, рођен у Зрењанину 1948. године. На место уметничког руководиоца зрењанинског позоришта долази после деценије и по рада у Градској библиотеци, и убрзо постаје и његов управник. И у другом мандату, после приода политичког рада, свих година видно и с успехом ангажован најпре на организационом и креативном стабиловању, а потом и новој афирмацији обеју сцена позоришта, на основу којих су преошћене најтеже године економске и политичке кризе у земљи. Радно ангажовање завршава као директор Савремене галерије УК Ечка у Зрењанину.

1988 – 1991

СЛАВКО ГОЛИЋ (1948 -)

Професор књижевности, рођен у Зрењанину 1948. године. Радио као професор у средњим школама. У Народно позориште прелази из општинског Савеза аматерских КУД-а, где је, поред функције секретара, у аматерском театру, Драмска радионица центар, неколико година обављао и функцију драматурга. У позоришту иницира више новина у креирању репертоара и обнавља међународну сарадњу обеју сцена са суседним земљама. Враћа се раду у просвети пре истека управничког мандата. Сада пензионер, али активан као публициста.

1993 – 1997

ФРАЊО ПОЗОЈЕВИЋ (1954 -)

Дипломирани правник, рођен у Зрењанину 1954. године. Прво запослење му је у Позоришту, на месту секретара од 1981. године. У време свог управничког мандата био суочен са озбиљним финансијским и кадровским проблемима, али је одржао минимални ниво продукције представа на обема сценама. После напуштања позоришта био директор Културног центра у Зрењанину а сада ради у просветним организацијама.

1997 – 1998

ДРАГАН РАЈЧИЋ (1956 -)

Професор књижевности, рођен у Зрењанину 1956. године. Знатног позоришног искуства са аматерских сцена у Зрењанину и Београду, по доласку у позориште формира респектабилни креативни тим и обнавља глумачки ансамбл са неколико младих академских глумаца, што, уз добре редитеље, резултује једном од најбољих сезона у новијој историји позоришта. Одређене непозоришне околности спутавају га да у дужем периоду реализује све своје планове, те се враћа основној професији у неколико зрењанинских средњих школа.

1998 – 2001

ЈОВИЦА ЈАШИН (1948 -)

Драмски уметник и дипломирани позоришни продуцент. Члан драме кикиндског позоришта од 1973. до 1978, потом, глумац и организациони директор Народног позоришта у Тузли. Од 1993. године у зрењанинском позоришту као глумац и руководиоца маркетинга. Остварио око 80 улога на позоришним сценама. Играо на филму и ТВ серијама у продукцији РТВ Сарајево и Београд. После управничког мандата остаје у ансамблу Народног позоришта „Тоша Јовановић“.

2001 – 2005

ГОРАН ИБРАЈТЕР (1962 -)

Професор филозофије и публициста, рођен у Мокрину 1962. године. Радио као новинар листа и радија „Зрењанин“, потом професор зрењанинске гимназије, а активни политички ангажман доводи га на чело позоришта, где довршава обнову оба ансамбла, драмског и луткарског, дефинише и реализује запажен репертоар, организационо и материјално обезбеђује позоришту квалитетне услове за врхунске резултате, што, поред награда и признања за више представа и значајне афирмације позоришта, како у земљи тако и у иностранству, 2003 г. њему доноси признање „Никола-Пеца Петровић“ за најбољег управника у конкуренцији свих војвођанских позоришта те године. По истеку мандата управника, посвећује се политичком раду у локалној самоуправи.

2005 - 2006

ТАЊА ПАСКАШ (1961 -)

Дипломирани психолог. Рођена у Зрењанину 1961 г. где стиче основно и средње образовање. По дипломирању на филозофском факултету у Београду, ради у развојном саветовалишту Дома здравља „Др Бошко Вребалов“, у Центру за социјални рад и, потом, као стручни сарадник у основним школама „Вук Караџић“ и „Др Јован Цвијић“ у Зрењанину. Од 2005. године директор Народног позоришта „Тоша Јовановић“.

**ЛУТКАРСКО (МАРИОНЕТСКО) ПОЗОРИШТЕ
(ЛУТКАРСКА СЦЕНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА „ТОША ЈОВАНОВИЋ“)**

**ДИРЕКТОРИ ПОЗОРИШТА
(РУКОВОДИОЦИ ЛУТКАРСКЕ СЦЕНЕ)**

1956 – 1962

1969 – 1970

ШАНДОР ХАРТИГ (1925 – 2002)

Универзални драмски и ликовни уметник, оснивач и покретач луткарства у Зрењанину, рођен 1925. г. у Великом Бечкерек у учитељској породици, а за то занимање се и сам опредељује. Право занесењаштво луткарством одваја га од просвете и потпуно му се предаје са оснивањем Луткарског позоришта. У позоришту, поред управничке дужности, обавља све најважније послове - редитеља, драматурга, креатора лутака, сценографије и глумца аниматора. За све време свог активног рада у луткарском позоришту био изузетно креативан, али и спреман да за луткарство придобије неколико генерација драмских уметника, и да их уведе у најделикатније тајне аниматорског, а неке од њих и специфичног вајарског умећа. Сви они ће, доцније, донети овом позоришту статус једног од водећих луткарских театара у земљи.

1963 – 1968

ЂОРЂЕ ДАМЈАНОВ ЂЕКША (1912 – 1991)

Просветни радник и велики позоришни прегалац, са богатим искуством руководиоца театра „Тоша Јовановић“, материјално и кадровски оснажује Луткарско позориште и обезбеђује му афирмацију и велику продукцију. Покреће активности у раду асоцијација свих луткарских позоришта у Србији, као и укупног драмског стваралаштва за децу. На тај начин омогућује Шандору Хартигу већи простор у раду са ансамблом и његово креативно доказивање.

1969 – 1980

СТЕВАН МАРИОНЦУ (1925 – 1981)

Драмски уметник, рођен у Великом Бечкереку 1925. године. Један од оснивача професионалног позоришта „Тоша Јовановић“. Током свог рада у Драмском театару показује изразито инетресовање за репертоар намењен дејој и омладинској публици. У зениту своје глумачке каријере дефинитивно се опредељује за рад у Луткарском позоришту са којим је раније редовно сарађивао као тумач бројних улога. Као уметнички и оперативни руководиоца ове сцене стилски и репертоарски битно осавремењује рад у луткарској пракси и довршава формирање јаког ансамбла, којем обезбеђује и прва интернационална искуства и успехе. Неретко је и сам режирао, радио драматизације и адаптације текстова, активно играо у појединим представама.

1980 - 2010

ВЛАДИМИР ГРУБАНОВ (1946 -)

Рођен у Зрењанину 1946. године. Већ у младости показује лични афинитет и способности за моделара најразличитијих културних програма. У позориште долази после рада у зрењанинском Дому омладине и Центра за културу. Више од две деценије тесно везан за рад Луткарске сцене Народног позоришта, најпре као њен организатор, потом руководиоца и на крају директор. Обезбеђује трајно оперативно и креативно функционисање текућег рада Луткарске сцене са свим њеним специфичностима у дугом низу година, када овај ансамбл и бележи своје највеће резултате. Они га, својим бројем и значајем, убедљиво сврставају у ред водећих дејих позоришта у земљи. Успешно је спровео значајну обнову ансамбла.

VIII МАТИЧНА КЊИГА ЗАПОСЛЕНИХ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА „ТОША ЈОВАНОВИЋ“ - ЗРЕЊАНИН*

*(Мада је матична књига запослених у позоришту некомплетна, овде доносимо списак свих радника, на основу расположивих извора, за Драмску сцену од 1946. до 2006. године, и Луткарску, од 1956. до 2006. године. Изостављена су само имена управника, која су дата у претходном посебном прегледу, осим оних који су поред управничке дужности, пре или после ње, обављали и друге послове у позоришту.)

Чланови драме:

Адамовић Љиљана
Алексић Владимир
Антић Јован
Атанасковић Боривоје
Арсин Снежана
Бараћ Татјана
Барић (Бераха) Иванка
Беговић Оливера
Белић Олга
Бешлагић Нермил
Бешлин Мирјана
Билбија Новак
Биоградлија Здравко
Блашковић Мирјана
Богдановић Александар
Богдановић Анђа
Богдановић Загорка
Бранков Радован
Брковић-Синовић Драгица
Брусин Лазар
Брзановић Анита
Булајић Јован
Булајић Лидија
Вакањац Богданка
Васиљевић-Хет Нада
Велимировић Слободан
Велимировић Стеван
Винокић Гордана
Влајков Даница
Врбњак Јанко

Вртипрашки Петар
Вукмановић Мартин
Вршка Милотка
Вујичић Павле
Вукојевић Мирјана
Гардиновачки Мита
Гардиновачки Стеван
Глиб Марија
Гојковић Звонко
Давидовац Анђелка
Дангубић Драгана
Дамјановић Сава
Даутовић Мирко
Девић Богдан
Деспотовић Слободан
Доган Филомена
Драгар Александар
Ђорђевић Драган
Ђукес Звонко
Ђукић Ненад
Завишин Дара
Заковски Првослав
Ивановић Милоје
Иконов Ружица
Илин Наташа
Јакишић Душан
Јанић Никола
Јанићијевић Љубица
Јашин Јовица
Јоановић Стевка

Јовановић Радмила
Јокић Вера
Јокић Петар
Јосимов Марина
Јурин Никола
Кацл Љиљана
Капунац Драгана
Каришик Милутин
Кнежевић Деса
Ковач Борис
Ковач Хајналка
Ковачев Снежана
Ковачевић Данијел
Којадиновић Раде
Комненовић Ружица
Коњхоџић Фахро
Косара Драгиша
Кочаловић Милан
Крајнов Југослав
Крајнов-Ристић Сања
Краснић Јованка
Крижанец Душан
Крижанец-Симић Олга
Крсмановић Драган
Крстић Ђорђе
Лазаравић-Пиштало Даница
Лазаров Драгољуб
Лазаров Зора
Лазаров Лепосава
Лазаров Сава

Латиновић Саша
 Латиновић Слободан
 Лацко Ђерђи
 Лешић (Кокора) Меланија
 Луковић Наташа
 Луковић Радован
 Луцић Марија
 Мандић-Каузларић Вишња
 Марионцу Стеван
 Марковић Нада
 Марушић Давор
 Матић Слободан
 Маћош Мирослав
 Мачковић-Стојанова
 Емилија
 Мачковић Тихомир
 Миленов Воја
 Милинов Деса
 Милићевић Бранислав
 Милићевић Михајло
 Милићевић Стефанија
 Микитишин Сања
 Милишић Љубиша
 Милишић Наташа
 Миња Стеван
 Мирков Кристина
 Мирков Светислав
 Мирковић Милутин
 Митрић Јанићије
 Мишић Стеван
 Михљевић Данило
 Мојаш Петар
 Драгица Недељковић
 Светозар Николић Драган
 Николић Нада
 Николић Предраг
 Нотарош Стојан
 Ормаи Марија
 Пајчић Љубомир
 Пајевић Недељко
 Павићевић Божидар

Павлов Миленко
 Павловић Мирјана
 Пантелић Мирко
 Петковић Петар
 Петров Драгица
 Петровски Живкица Петровић
 Душан
 Печи Ержебет
 Пешић Будимир
 Пинтеровић Милан
 Поповић-Сиденко Катарина
 Поповић Милан
 Поповић Светлана
 Поша Андрија
 Радаковић Милица
 Радаковић Миљивоје
 Ребезов Љиљана
 Рељин Татјана
 Ристић Мирко
 Ристић Властимир
 Селенић Милена
 Селски Ана
 Слабунов Ксенија
 Спасојевић Милорад
 Спасојевић Неда Станисављев
 Горан Стевановић Путник
 Станић Предраг
 Станковић Васја
 Стојиљковић Дивна
 Стојиљковић Стојан
 Тапавички Феодор
 Тинтор Владимир
 Тодоровић Предраг
 Топић Машо
 Тошић Селимир
 Торачки Јован
 Тот Ирена
 Трбојевић Олгица
 Трифунов Миодраг
 Трубинт-Тот Едит
 Турински Ђура

Утјешановић(Вујичић)Светлана
 Форо Михајло
 Царан Јован
 Цвејанов Јулка
 Цвејанов Милан
 Цвијетић-Савић Ружица
 Шајбер Аца
 Шајтинац Мирјана
 Шебез Маринко
 Шијачки Милена
 Шнеблић Јелена
 Штивић Иван

Чланови драме на мађарском језику: (сезона 1953/54)

Барацијуш Золтан	Ковач Иштван
Бабински Иштван	Мате Имре
Борош Иштван	Нађ Јулија
Борош Мирјана	Ормаи Марија
Ваштаг Михаљ	Салма Ференц
Вегер Ференц - (доцније био члан	Тушнек Отилија
Тапјаш Јанош ансамбла Луткарског	Фа Јожеф
Тапјаш Марија позоришта)	Фаркаш Золтан
Задор Едит	Фердинанди Илона
Задор Имре	
Јухас Жужа	

Стални сценографи:

Винарић Јосип
Елиот Коста
Ребезов Владимир
Флора Виорел

Уметнички руководиоци:

Мајсторовић Миливоје
Медведев Никола
Радоњић Мики Мирослав
Ћук Драган
Хајдуковић Лука

Музички сарадник:

Ковачевић Влада

Оперативни руководиоци:

Костић Ђорђе
Крсмановић Драган
Славић Зоран
Соларов-Кукољ Ивана

Стални редитељи:

Алексић Слободанка
Барић (Бераха) Милан
Богдановић Лазар
Булајић Јован
Васиљевић Михајло
Говедаревић Петар
Ивановић (Арсенов) Лилијана
Јухас Ференц
Лешић Јосип
Каришик Милутин
Ковачевић Александар
Крижанец Душан
Мељничук Никола
Милојевић Миливоје
Њараи Реже
Пишталло Бошко
Туторов Милан
Цвејанов Милан

Шефови техничке службе:

Гајин Видосав
Ђорђевић Бранислав
Јанковић Милисав
Катин Михаљ
Кашлик Вилмош
Лацко Мартон
Миленов инж. Александар
Петровић Богдан

Шефови рачуноводства:

Јанковић Иван
Морић Бранкица
Мратинковић Бошко

**Организатори, продуценти
и ПР менаџери:**

Јашин Јовица
Ковачевић Бојана
Радић Јовица
Тот Ласло
Трифунјагић Иван
Туцаков Смиљана
Шајтинац Станко

Секретари-правници:

Милошев Милинко
Милошев (Атанасијевић) Тихомирка
Пандуров Жарко
Позојевић Фрањо
Туторов Јелена
Узелац Мара

Сликари-извођачи:

Бировљев Никола
Селена Зоран
Степанов Урош

Суфлери и инспицијенти:

Атанацковић Бранислав
Викете Ани
Винарић Матилда
Драганов Милена
Ђуркин Радојка
Јанковић Богданка
Јефтић Гордана
Кљајић Маца
Косо Ирен
Лалић Миланка
Мирков Аница
Милићевић Стефанија
Николић Љиљана
Нићетин Радован
Ристић Јелена
Стојков Марија
Филеп Љиљана
Шаламон Александра

**Административни и
финансијски службеници:**

Андрејевић Љиљана
 Бајшански Јасмина
 Бачикин Радован
 Бранковић Слађана
 Будаи Ибојка
 Будаи Ева
 Воргић Цветана
 Вукојевић Слободан
 Жарин (Радосав) Јасмина
 Женар Иван
 Јегарац (Ханифић) Весна

**Радионичко и
сценско-техничко особље:**

Адамов Владимир
 Алексић Аранка
 Алтсајмер Марија
 Барањи Ержебет
 Барна Гизела
 Бачикин Светлана
 Белић Жарко
 Бјелчевић Крста
 Богојевић Меланија
 Бугарски Кристифор
 Булов Душица
 Варју Иштван
 Векецки Срђан
 Вилхелм Валерија
 Виријевић Игор
 Воденичар Раде
 Вујашковић Иван
 Вујин Душан
 Вучетић Стеван
 Гајинов Милан
 Галић Бранко
 Гарчев Смиља
 Лекић Мирослав
 Лончарски Веселин
 Лончарски Нада

Јурин Марија
 Костић Мирјана
 Катин Ерне
 Маринковић Ивана
 Милутинов Мира
 Нађ Марија
 Новосељачки Биљана
 Перенц Ана
 Перц Бранка
 Радојчин (Десница) Јадранка
 Ристић Нада
 Тамаш Лидија
 Ћук Мирјана
 Шотра Олгица

Луцић Владимир
 Мађарев Радован
 Гинин Здравко
 Главаш Весна
 Говц Зденка
 Грујић Милош
 Дађанов Јован
 Дамјан Јован
 Дан Ана
 Диздаревић Антон
 Дотерман Михаљ
 Дошен Александар
 Дудан Горан
 Ћукин Стана
 Ћукић Смиља
 Ћуричин Цвија
 Еремид Љиља
 Жишка Нада
 Живанов Иванка
 Живанов Мира
 Зарин Љубомир
 Зеџ Даница
 Зеџ Зорица
 Зорић Драган
 Зорић Љубинко

Марић Радмила	Истрат Душко	Турински Сава
Марков Драгиња	Јаношевић Вељко	Туцаков Слободан
Марков Синиша	Јовановић Ружица	Ћосо Вехби
Мићић Новак	Јоњев Весна	Ћук Александар
Мијатов Милован	Јоксимовић Боривоје	Удицки Стеван
Мијатовић Даница	Јорданов Снежана	Фаил Ирма
Милош Соломон	Кантар Стеван	Фараго Естер
Милошевски Розалија	Каприш Радивој	Фараго Тибор
Минић Слободан	Каради Миле	Фехер Ержебет
Михајлов Негослава	Караш Иштван	Цвејић Илија
Мојсин Славко	Катин Јосип	Цветков Милош
Мојсин Смиља	Киндлајн Јосиф	Цвјетићанин Татјана
Молнар Нада	Кирћански Јанош	Цукић Смиља
Монић Слободан	Ковач Андрија	Чаки Андраш
Мркшић Нада	Ковач Ђерђ	Чорба Јожеф
Мутавцић Томислав	Комес Божидар	Чубрановић Анђа
Остојин Славица	Косо Јожеф	Шајбер Лујза
Пакаи Елеонор	Коша Јожеф	Шајтинац Живојин
Патаки Иштван	Крчмар Жарко	Шерка Гизела
Пејин Радмила	Лалић Дане	Шетер Антал
Петровић Душко	Лалић Никола	Шилер Стеван
Пешић Зоран	Лацко Роберт	Шмитал Феликс
Пинтер Андраш	Лекић Љуба	Живин Владимир
Пинтер Антал	Сланкаменац Мирослав	
Попов Радослава	Спасојевић Јелена	
Прекајски Светозар	Стајић Жарко	
Прец Стеван	Станковић Жива	
Радин Јован	Стевановић Сања	
Радоевић Нађа	Стојадиновић Миланка	
Радосав Милица	Стојанов Ђура	
Раковић Зорица	Стојиљковић Томислав	
Ранак Љубица	Стојин Јован	
Рац Петер	Страјњев Стеван	
Ристић Дамир	Суботин Ружа	
Ромаков Иванка	Табачки Миливој	
Сабо Золтан	Тамаши Борис	
Салма Ференц	Татић Ружа	
Секач Верона	Татић Тима	
Секулин Стојан	Тис Ана	
Сич Вера	Толмач Секула	

SUMMARY

The history of Nagybecskerek's, Petrovgrad's or Zrenjanin's Thalia temple is long and rich enough – sometimes even paradoxically unique, but also painfully monotonous, ranging from the exciting legends to the rational mechanisms of survival – that we couldn't attribute it any special mark of its socio-etnological environment or the characteristic of artistic reflection throughout the period it covers.

The first of the two greatest and most mentioned legends, regarding the first encounter of this town with the theatre art, is related to the fact that the local teacher, Marko Jelisejic, long time ago (in 1787) was staging plays in Nagybecskerek. Even the esteemed dedicated worker of the Serbian National Theatre, Antonije Hadzic, called him „the forefather“ of the Serbian theatre (in his famous speech on the celebration of 25th anniversary of the SNT). The second legend, which, like the previous one, has been considered a very serious fact, says that in 1839 this beautiful baroque building was constructed in the place of a large grain warehouse by a rich merchant from Becskerek, who wanted to see in his town as often as possible his favourite Pest actress, with whom he was hopelessly in love. Although, in the first case, people are still searching for evidences, and in the second one they exist only for the first part of the story, both legends are being kept alive from generation to generation, because they sound exciting and truly theatrical.

By opening a real theatre building, one of the oldest in this region, Nagybecskerek was irretrievably contaminated by the theatre virus. During the whole 19th century, with performances of many German, Hungarian, Serbian and Jewish theatre troupes from the whole Austro-Hungarian monarchy, the famous institutional theatres, and finally the regular planned guest performances of the Serbian National Theatre from Novi Sad, as well as some local, amateur productions on all the languages which at that time were spoken in the town (Serbian, Hungarian, German) the theatre would be producing and cherishing the audience and, apart from getting the status of a town, giving the spectators a pleasant nightmare of an indispensable need. That time brought up the great Tosa Jovanovic, the first real Nagybecskerek histrion, who at the end of the 19th century, with his romantic theatrical figure,

would significantly enrich the Belgrade's National Theatre scene. On the proposal of Todor Manojlovic, a prominent writer who lived in Nagybecskerek, Petrovgrad and Zrenjanin, the theatre in the town on the river of Begej would be named „Tosa Jovanovic“, starting from the beginning of its professional adventure in 1946.

The town would develop its own theatre production between the two World Wars in several serious amateur ensembles, but without the strength to give that vigor some more significant institutional shape. This theatre building still didn't have its own members, it was just offering spatial and technical services for all the theatre happenings but also for the other cultural and social events. With the exception of a few respectful artists, it was waiting for the moment to mature in one generation of the enthusiasts infected with theatre. Some of them were willing to dedicate their whole life to the seductive theatre charisma and preferred it to their other, more pragmatic, professions and interests, and often also to their family life. The others, thanks to the same passion, invested in that project a great part of their social influence or financial assets.

At the end of the Second World War (regarding Zrenjanin, it was even in spite of the obvious propaganda and ideologically colored roles which suddenly all our theatres were turned into) there were enough wise people, also on important positions, who could gather and encourage a whole generation of young but already experienced actors, directors and scenographers. They had been working in the Falkon theatre „Matica“ for two decades, together with the noteworthy participation of the individuals from the large Russian immigration, and were then given some possibility for a permanent, organized work in a real town theatre which was their own. The nucleus was made in the theatre section of the propaganda department of the Petrovgrad's National Liberation Board. It would take two more years for this national theatre, named „Tosa Jovanovic“, to be located on the map of the Serbian theatres, to advance in shaping the ensemble and the repertoire, to get technically equipped and to liberate itself from the amateur habits and ambitions.

At the end of the first decade of its professional existence, in 1956, for the first time the ensemble of the National Theatre „Tosa Jovanovic“ participated in the biggest festival of the Yugoslav theatre production, called „Sterijino pozorje“ („Kir Janja“ by Jovan Sterija

Popovic, directed by Bora Hanauska). This participation was the next logical step after many years of the artistic progress, technical improvement and modernizing of the building, as well as the evident support of the local government. Cherishing the classical national and European drama repertoire, through which a few generations of excellent actors and actresses were developed, slowly but apparently more attention was being paid to the modern national and foreign dramaturgy, proportionate to the influx of younger, educated playwrights and directors. Already in 1962, Zrenjanin theatre for the second time called the attention to itself on „Pozorje“ in Novi Sad, precisely with the actual, „fresh“ play by Arsen Diklic, „Boat on the green river“ directed by Dusan Rodic. During the sixties, the repertoire of the Zrenjanin theatre was mostly created by new theatre directors and, according to their sensibilities also by the contemporary drama literature. Several new actors and actresses, who would take over the greatest responsibility for the quality of the performances in the following years, joined the existing ensemble, which was in its full force.

Reaching its maturity and confirming the status of one of the most influential provincial theatres, for the first time, so overtly and so directly, Zrenjanin theatre would endanger somewhat precocious theatre logic of leaning on the old, established values, by turning to Europe and to the new scene aesthetics. At the very end of the sixth decade of the last century, when dr. Jovan Putnik became the manager and director of the Zrenjanin theatre, he created a unique theatre experiment in this region, at least regarding the institutional ensembles, using in his artistic program various thriving and daring artistic thoughts of that time. His performances with the Zrenjanin ensemble were puzzling to both the public and the critics, were equally praised and disputed, but they also attracted to the theatre new, fresh generations of young, engaged artists who would make the majority of the artistic potential for the next two decades, and not only in this theatre or this town. They were simply ahead of their time, at least regarding the prevalent ideas of that period. Apart from the several triumphs due to a union of the great acting energy of the ensemble and some lucid directors' approaches, during the seventies and eighties of the last century, the return to the domains and achievements of the first repertoire theatre hindered a bit the situation in the National Theatre „Tosa Jova

novic“ and easily, but hopelessly, used up the obvious potentials. The best actors and actresses were leaving in waves. Some went to the bigger and more prestigious theatres, while the oldest ones retired. Still, the achievements, like Petrovic's „Village Sakule, but in Banat“ (directed by Dragan Jovic), Mihiz's „Commandant Syler“ (directed by dr. Jovan Putnik), Popovic's „Sow's trot“ (directed by Nebojsa Komadina), Komandin's „Pelino“ (directed by Zelimir Oreskovic), Sterija's „Wedding and marriage“ (directed by Dragan Jovic) and the third meeting with „Sterijino pozorje“ (out of the competition, but with the title of the best performance in Vojvodina), and especially Gogol's „The Inspector General“ (Stevo Zigon's original and inspired direction) – were returning the hope for the better and more reliable days.

Strong rising of the Puppet Scene of the Zrenjanin Theatre significantly contributed to the atmosphere of hope and reaffirmation of this institution. That Scene, after two and a half decades of its independent work, organizationally and artistically joined the basic Drama Scene in 1975, after their own building in Plank's garden was ruined, and it started performing at the main stage in 1981. That enabled the Puppet Scene to change the concept of the drama plays for children, so with ambitious ensemble superior in animation and well thought-out repertoire, it quickly acquired reputation of one of the strongest puppet scenes in the former Yugoslavia. The next two decades would bring the puppet actors and actresses so many awards on the national and international festivals, that they would simply become a „nightmare“ for all of the similar theatres in the country. Due to the performances like „Suitcase fairy tales“, „Rosy and the old lion“ (both directed by Zivomir Jokovic), „Animal language“ and „We also have a race for the horse“ (made in great writer-director cooperation by Miodrag Stanisavljevic and Borislav Mrksic), then „Little Princess“ (directed by Srboljub Stankovic) and above all, a real visual-scene spectacle achieved in „The Balkans Myths“ (with the same director), the Zrenjanin theatre became the first classical puppet theatre that participated in the prestigious „Bitef“ festival.

During the previous decade of its existence, on the crossroads of two millenniums and in the years which were not very inclined to the theatre art, the National Theatre „Tosa Jovanovic“ experienced a complete change in both of its ensembles. Many young, edu

cated actors and actresses came, who still need to lead this theatre to the continuous success with both the audience and the theatre experts. Even in these meager times, the chroniclers would mark as first-class achievements the following performances of the Drama Scene: „Arturo Ui“, „Dear Jelena Sergeyevna“, „M-70“, „Antigone“, „National Representative“ and „The Fourth Sister“, while the Puppet Scene would continue the harvest of their festival awards. These facts reassured, to a certain extent, even the last prophets of doom. If together with the renewed ensembles comes also the renewal of the notion of this theatre and its place and significance on the map of the cultural identity in this environment, while at the same time creating the real atmosphere for the truly inspired theatre people, we should believe that it won't take long before we get the next good news about this theatre.

The publication of this monography, apart from reminding us of another important role, the salvation from oblivion of the whole cultural mission of the Zrenjanin theatre, as well as many artists accomplished in it, also serves that aim.

Stanko Ž. Šajtinac

(translated by Bojana Kovacevic-Petrovic)

1956 -1969 и 1979 -1997
Владимир Маренић и арх. Ђорђе Табаковић

1997 -2006
Јурај Фабри

1969 -1979
Владимир Ребезов

1956 -1975
Шандор Хартиг

КОРИШЋЕНИ ИЗВОРИ И ДОКУМЕНТАЦИОНА ГРАЂА

1. Документи Историјског архива града Зрењанина
2. Документи архива Народног музеја – Зрењанин
3. Архив Завичајног одељења Градске народне библиотеке „Жарко Зрењанин“ - Зрењанин
4. Архив Народног позоришта „Тоша Јовановић“ - Зрењанин
5. Александар Станојловић – Петровград (монографија – 1938)
6. Група аутора – „Зрењанин“ - (монографија – 1966)
7. Билтен Народног позоришта „Тоша Јовановић“ (Народно позориште „Тоша Јовановић“ -1954)
8. Др Алојз Ујес – „Позоришне традиције града Зрењанина“ 1783(?)-1972 (Заједница професионалних позоришта Војводине – 1972)
9. Милутин Каришић – Професионална позоришта у САП Војводини 1945 – 1975 (Заједница професионалних позоришта САП Војводине – 1975)
10. Драгољуб Чолић – „О активностима Народног позоришта „Тоша Јовановић“ од оснивања до 1975. године (рукописно издање – 1977)
11. Др Петар Волк – „Позоришни живот у Србији“ 1944/1986 (Институт ФДУ – Београд, 1990)
12. Ивана Кукољ-Соларов – „Организациона проблематика позоришта у Зрењанину /Великом Бечкерек /Петровграду /“ (дипломски рад на ФДУ – Београд, 1998)
12. Марија Кулунџић – „Мој живот с лутком“ (Бијенале југословенског Луткарства - Бугојно, 1988)
13. Дејан Пенчић Пољански – „55 сусрета - фестивала позоришта Војводине“ (Музеј позоришта Војводине – Нови Сад и Заједница професионалних позоришта Војводине – Нови Сад, 2005)
14. „Алманах позоришта Војводине“ (од бр. 1 до бр. 36) – (Позоришни музеј Војводине – Нови Сад)
15. „Великобечкеречки сликарски атељеи“ (Народни музеј – Зрењанин, 1969)
16. „Руска уметност у средњем Банату“ (Народни музеј – Зрењанин, 1995)
17. Зоран Славић – „Писање заборав“ („Агора“ – Зрењанин, 2004)
18. Приватне збирке докумената Бранислава Туринског/Бошка Турколова (Зрењанин) и Анђе Јанков-Малбашки (Нови Сад)

АУТОРИ ФОТОГРАФИЈА:

Фото Бокоњић – Велики Бечкерек, Петровград

Фото Жика – Зрењанин

Фото Шањи – Зрењанин

Гаврило Грујић – Бечеј

Секач Геза - Нови Бечеј

Љубомир Милосављевић, Владета Милојевић, Милорад Радловачки,
Јован Царан, Бранислав Милин и Јован Његовић Дрндак (сви из Зрењанина)
(уз, разуме се, одређени број анонимних аутора)

САДРЖАЈ:

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ „ТОША ЈОВАНОВИЋ“

I – УВОД	8
II – ВЕЛИКИ БЕЧКЕРЕК И ЊЕГОВО ПОЗОРИШТЕ	11
III – ПЕТРОВГРАД – КА ПРАВОМ ПОЗОРИШТУ	22
IV – ЗРЕЊАНИН – ГОДИНЕ ПОЗОРИШНЕ ИНСТИТУЦИЈЕ	
IV- (1) – ПРВА ДЕЦЕНИЈА (1946 – 1955)	34
Запис критичара	43
Преглед изведених представа	45
Из фотодокументације	65
IV-(2) – ДРУГА ДЕЦЕНИЈА (1956 – 1965)	79
Запис критичара	87
Преглед изведених представа	88
Из фотодокументације	105
IV-(3) – ТРЕЋА ДЕЦЕНИЈА (1966 – 1975)	118
Запис критичара	126
Преглед изведених представа	128
Из фотодокументације	142
IV-(4) – ЧЕТВРТА ДЕЦЕНИЈА (1976 – 1985)	156
Запис критичара	164
Преглед изведених представа	166
Из фотодокументације	179
IV-(5) – ПЕТА ДЕЦЕНИЈА (1986 – 1995)	192
Запис критичара	202
Преглед изведених представа	204
Из фотодокументације	215
IV- (6) – ШЕСТА ДЕЦЕНИЈА (1996 – 2005/6)	225
Запис критичара	235
Преглед изведених представа	236
Из фотодокументације	246

ПОЗОРИШТЕ ЛУТАКА – (ЛУТКАРСКА СЦЕНА НП „ТОША ЈОВАНОВИЋ“)

V- (1) – ОД ПРВИХ СУСРЕТА СА ЛУТКАМА ДО ПРВИХ ПРЕДСТАВА	258
V- (2) – У ЦАРСТВУ МАРИОНЕТА (1956 – 1975)	261
Запис критичара	270
Преглед изведених представа	272
Из фотодокументације	295
V- (3) – ВРЕМЕ АФИРМАЦИЈЕ И НАЈВЕЋИХ УСПЕХА (1976 – 2005/6)	305
Запис критичара	316
Преглед изведених представа	318
Из фотодокументације	348
VI- НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА	367
VII – УПРАВНИЦИ / ДИРЕКТОРИ	393
VIII- МАТИЧНА КЊИГА ЗАПОСЛЕНИХ	401
IX – SUMMARY	407
X – ЛОГОТИПИ	410

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

792(497.113 Zrenjanin)"1946/2006"

ШАЈТИНАЦ, Станко Ж., 1952-

Народно позориште "Тоша Јовановић" Зрењанин [Електронски извор] :
Драмска сцена, 1946-2006 : Луткарска сцена, 1956-2006 / аутор монографије
Станко Ж. Шајтинац ; [аутори фотографија Гаврило Грујић ... и др.]. - 2. изд.
- Зрењанин : Народно позориште "Тоша Јовановић", 2019

Начин приступа (URL): <http://www.tosajovanovic.org.rs/monografija.html>. -
Опис заснован на стању на дан 3.12.2019. - Насл. с насловног екрана. -
Библиографија. - Summary.

ISBN 978-86-909155-5-2

а) Народно позориште "Тоша Јовановић" (Зрењанин) - 1946-2006

COBISS.SR-ID 332000519